

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Sisters Planet

YAZ BİTER.
BUZLAR ERİR.
İŞTE GERİYE KALANLAR.
DEMİR PERİLER-3

JULIE KAGAWA

DEMİR KRALİÇE

Bittiğini sanmıştım. Perilerle
geçirdiğim günlerin, vermeme
gerekli zorlu kararların,
sevdiklerim için yapmam
gerekli fedakarlıkların sona
erdiğini düşünmüştüm.

Bir fırtına yaklaşıyor ve
kâzusenin sağ çıkamayacağı
kadar büyük bir çatışma beni
çağırıyor.

Bu sefer geri dönüşü
olmayacak.

Aşklarından vazgeçmeyerek Olurolmaz'dan
sürtülen Ash ve Meghan, fani dünyada nasıl var
olacaklarını düşünürken Demir Divan'da hak iddia
eden bir sahte kral, Yaz ve Kış Divanlarını yok
etmeye karar vermiştir. Onu engelleyebilecek tek
kişi hem Yaz hem Demir büyüsüne sahip olduğu
halde ikisinden birini kullandığında güçsüz düşüp
hastalanan Meghan'dır.

Demir zehri Olurolmaz'ı hızla yutarken peri ve
insan melezi Meghan, hem eski yoldaşlarından
yardım alacak hem de sahte krala karşı durmaya
çalışan direnişçi Demir perilerle işbirliği yapacaktır.
Tehlikelerin kol gezdiği Demir Dünya'da çaresizlik,
kayıp ve büyük fedakarlıklarla dolu bir mücadele
onları beklemektedir.

"Melissa Marr ve Kagawa hayranları bu maceradan
çok keyif alacak. Meghan'ın gücü ve kontrolü artarken
hikâyesi de zirveye ulaşıyor. Demir Kulçe, bir aşk
üçgeninden çok daha fazlası."

Kirkus Reviews

"Demir Periler serisinin üçüncü kitabı,
ilk iki kitap kadar ilgi çekici ve sürükleyici."

Realms of Fantasy

Pegasus Yayınları: 972

Gençlik: 164

Demir Kraliçe

Julie Kagawa

Özgün Adı: The Iron Queen

Yayın Koordinatörü: Berna Sirman

Editör: Begüm Berkman Padar

Düzeltili: Çiçek Eriş

Sayfa Tasarımı: Ezgi Gültekin

Film-Grafik: Mat Grafik

Baskı-Cilt: Alioğlu Matbaacılık

Sertifika No: 11946

Orta Mah. Fatin Rüştü Sok. No: 1/3-A

Bayrampaşa/İstanbul

Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: İstanbul, Ekim 2014

ISBN: 978-605-343-428-3

Türkçe Yayın Hakları © PEGASUS YAYINLARI, 2014

Copyright © Julie Kagawa, 2011

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Harlequin Books S.A.'dan alınmıştır.

Bu kitap bir hayal ürünüdür. Eserde geçen isimler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak tasarlanmıştır. Hayatta ya da ölmüş kişilerle, olaylarla ya da yerlerle ilgili benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitapta yer alan fotoğraf/resim ve metinler Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.'den izin alınmadan fotokopi dâhil, optik, elektronik ya da mekanik herhangi bir yolla kopyalanamaz, çoğaltılamaz, basılamaz, yayımlanamaz.

Yayıncı Sertifika No: 12177

Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.

Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sk. Alara Han

No: 11/9 Taksim / İSTANBUL

Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46

www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com

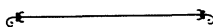
Ücretsiz PDF Kitap Arşivi = <https://ranney.org>

DEMİR KRALİÇE

JULIE KAGAWA

DEMİR PERİLER

Üçüncü Kitap

İngilizceden Çeviren:

Zeynep İyigün

PEGASUS YAYINLARI

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Ash'in en büyük hayranları Erica ve Gail'e.
Ve her daim ilham kaynağım olan Nick'e.

BİRİNCİ KISIM

BİRİNCİ BÖLÜM

UZUN EVE DÖNÜŞ YOLU

On bir yıl önce, on altıncı yaş günümde babam ortadan kayboldu.

Bir yıl önce ise, yine doğum günümde kardeşim kaçırıldı. Fakat bu kez onu geri almak için Periler Ülkesi'ne gittim.

Bir yolculuğun birini bu kadar değiştirmesi, ondan birçok şey öğrenmek gerçekten ilginç. Babam olduğunu sandığım adamın aslında babam olmadığını öğrendim. Biyolojik babam bir fâni bile değilmiş. Efsanevi bir peri kralının melez kızıymışım; meğer damarlarımda onun kanı dolaşıyormuş. Beni şu an bile korkutan bir gücüm olduğunu öğrendim. Bu, perileri bile korkutan, onların ölümüne yol açabilen bir güç ve onu nasıl kontrol edeceğimi bilmiyorum.

Aşkın ırklardan ve zamandan daha üstün olduğunu, güzel hatta harika bir şey olabileceğini, uğruna savaşılabileceğini fakat aynı zamanda bazen kırılabilir ve kalbi sızlatan bir his olduğunu, bu yüzden de fedakârlık gerektirdiğini öğrendim. Tüm dünyayı karşınıza aldığınız ve çıkış yolunu bulmakta zorlandığınız zaman-

lar olabileceğini keşfettim. Ne zaman tutunacağınızı, ne zaman bırakacağınızı bilmek zorunda kalabiliyorsunuz. Ve o aşk geri gelse bile, aslında hep yanı başınızda duran başka birinde bir şeyler bulabiliyorsunuz.

Bittiğini sanmıştım. Perilerle geçirdiğim sürenin, vermem gereken zorlu kararların, sevdiklerim için yapmam gereken fedakârlıkların artık sona erdiğini düşünmüştüm. Fakat fırtına yaklaşıyordu, hem de bu kez beni hiç olmadığı kadar zorlayacak, seçimlerimi sınayacak bir fırtına. Bu defa geri dönüşü olmayacaktı.

ADIM MEGHAN CHASE.

Yirmi dört saatten kısa bir süre sonra on yedi yaşına basacağım.

Dejavu oldunuz, değil mi? Biz öylece yaşarken zaman nasıl da hızla akıp geçiyor. O günden bugüne bir yıl geçtiğine inanamıyorum. Periler Ülkesi'ne gittiğim o gün. Hayatımın sonsuza dek değiştiği o gün.

Teknik olarak on yedinci yaşına girmeyeceğim. Olurulmaz'da epey uzun vakit geçirdim ve Periler Ülkesi'nde yaşlanmak diye bir şey yoktur ya da öyle yavaş yaşlanırsınız ki fark edilmez bile. Yani gerçek dünyada bir yıl geçmiş olmasına rağmen, içeri girdiğimden beri peri dünyasına göre muhtemelen yalnızca birkaç gün yaşlanmışım.

Gerçek hayatta o kadar değiştim ki ben bile kendimi tanıyamıyorum.

Üzerinde oturduğum *kelpie*'nin¹ toynakları yola vurdukça çıkan ses, kalp atışlarımla aynı ritimdeydi. Louisiana'nın sakız

1 İskoç mitolojisinde at şeklinde; deniz, göl ve nehirlerde yaşayan, karşılaştıkları insanları güzellikleriyle ve gezdirme teklifiyle kandırıp suya çekerek boğan büyük ve güçlü yaratıklardır. (ed.n.)

ağaçları ve yosun kaplı servilerle çevrelenmiş bomboş otobanında ilerliyorduk. Birkaç araba hiç yavaşlamamış, peşlerinde yaprakları uçuşturarak yanımızdan geçip gitmişti. Gözleri kömür gibi yanan, dizginleri, eyeri ve semeri olmaksızın yol boyunca ilerleyen kara atı göremezlerdi. Sırtındaki solgun saçlı kızı ve onun arkasında oturmuş, kollarım onun beline sarmış yakışıklı kara Prens'i göremezlerdi. Ölümlüler, istesem de istemesem de artık bir parçası olduğum peri dünyasına kör gözlerle bakıyorlardı.

Derin bir ses kulağıma, “Neden korkuyorsun?” diye fısıldadı, sırtımda bir ürperti hissettim. Louisiana'nın nemli bataklıklarında bile Kış Prens'i etrafına soğuk hava yayıyordu ve nefesi enfes bir biçimde tenimi serinletiyordu.

Omzumun üzerinden ona baktım. “Ne demek istiyorsun?”

Tekinsiz Divanı Prens'i Ash gözlerime baktı, gümüşü gözleri alacakaranlıkta ışıldıyordu. Resmî olarak artık bir prens değildi. Yaz Kralı Oberon'un melez kızına olan aşkı reddetmediği için Kraliçe Mab onu Olurulmaz'dan sürmüştü. Oberon, Yaz Kralı, yani benim babam. Yaz ve Kış Divanlarının birbirlerine düşman olması gerekiyordu. Bu yüzden bizim işbirliği içinde olmamamız, birlikte maceralara atılmamamız, en önemlisi de birbirimize âşık olmamamız gerekiyordu.

Fakat buna engel olamadık ve şimdi Ash burada, benim yanımdaydı. Sürgündük ve Periler Ülkesi'ne giden bütün hatlar bize sonsuza dek kapanmıştı ama umurumda değildi. Zaten geri dönmek gibi bir niyetim yoktu.

“Gerginsin.” Ash boynumdaki saçlarla oynayarak başımın arkasını okşayınca içim titredi. “Hissedebiliyorum. Endişen bir hale gibi etrafına yayılmış durumda. Sana bu kadar yakınen bunları hissetmek beni cildirtıyor. Sorun ne?”

Tahmin etmeliydim. Hislerimi Ash'ten, hiçbir periden saklamanın bir yolu yoktu. Onların büyüü, sihri insanların rüyalarından ve duygularından geliyordu. Bu yüzden Ash, hiçbir çaba harcamaksızın, her ne hissediyorsam anında anlıyordu. "Üzgünüm," dedim. "Sanırım gerçekten de biraz gerginim."

"Neden?"

"Neden mi? Neredeyse bir yıldır ortalıkta yoktum. Annem beni görünce düşüp bayılacak." Karşılaşacağımız anı düşününce midem kasıldı. Gözyaşları, kızgınlık, bir yandan rahatlama ve kaçınılmaz sorular... "Periler Ülkesi'nde olduğum sürede benden hiç haber alamadılar." Önümde karanlığa doğru uzanıp giden yola bakarak iç geçirdim. "Onlara ne diyeceğim? Açıklamaya nereden başlayacağım?"

Bir kamyon gürleyerek oldukça yakınımızdan geçince *kelpie* kişnedi ve kulaklarım dikti. Emin olamadım fakat Luke'un eski Ford'una benziyordu. Virajdan döndü ve gözden kayboldu. Eğer yanımızdan geçen üvey babamsa bizi fark etmemiş olması muhtemeldi. Aynı evde yaşadığımız zamanlarda bile adımı hatırlamakta güçlük çekerti.

"Onlara gerçeği söyleyeceksin," dedi Ash, beni şaşırtarak. Cevap vermesini beklememiştim. "En başından başlayacaksın. Kabul ederler veya etmezler, onların bileceği iş. Fakat sen kim olduğunu saklayamazsın. Hele ki aileden hiç saklayamazsın. En iyisi anlatman olacaktır. Sonra olacaklarla birlikte başa çıkarız."

Açıkyürekliği beni şaşırtmıştı. Hâlâ karşımdaki bu yeni Ash'e alışmaya çalışıyordum; bir buz duvarının arkasına ilgisizce saklanmak yerine konuşan ve gülümseyen Ash'e. Oluru olmaz'dan sürüldüğümüzden bu yana daha samimi ve açık davranıyordu. Kendi kendine düşüncelere dalmıyor, kabuğuna çekilmiyordu.

Sanki omuzlarından büyük bir yük kalkmıştı. Yine de herhangi bir insana kıyasla hâlâ sessiz ve ağırbaşlı sayılırdı ama ilk kez, içinde bir yerlerde olduğunu bildiğim Ash, gün yüzüne çıkıyordu.

“Peki ya anlattıklarımı *kaldıramazlarsa*?” diye mırıldandım. Bütün sabah içimde yer etmiş endişe, sesime de yansiyordu. “Ne olduğumu gördüklerinde çılgına dönerlerse? Ya beni artık... istemezlerse?”

Cümlemin sonunda sesim iyice kısılmıştı. Beş yaşındaki bir çocuk gibi konuştuğumu biliyordum. Ash beni daha sıkı sardı ve kendine çekti.

“O zaman sen de benim gibi bir yetim olursun,” dedi. “Ve hayatta kalmanın bir yolunu buluruz.” Dudakları hafifçe kulağıma dokununca, midem düğümlendi. “Birlikte.”

Nefesim kesildi, onu öpmek için başımı çevirdim, elimi kara saçlarının arasına daldırdım.

Kelpie kişnedi ve geriye doğru sıçradı. Neyse ki beni düşürmedi ama yerinden hoplattı. Yelesine tutunmak için atıldım, Ash belimden sıkarak düşmemi engelledi. Kalbim deli gibi atarken kulaklarının arasından *kelpie*'ye ters ters baktım, beni üzerinden atmasına neden olacak şekilde kaburgalarına bir tekme indirmemek için kendimi zor tutuyordum. Başını kaldırdı ve bize döndü, gözleri kıpkırmızı parlıyordu, iğrenme duygusu yüzünden okunuyordu.

Ona doğru burnumu kırıştırdım. Alay edercesine, “Ah pardon. Seni rahatsız mı ettik?” diye sordum. Burnundan soludu. “Pekâlâ. Rahat duracağız.”

Ash kıkırdadı ama beni geri çekmek için bir harekette bulunmadı. Derin bir nefes aldım, *kelpie*'nin sallanan kafasının üzerinden yola bakarak tanıdık bir işaret aradım. Yol kenarında ağaçların arasındaki pash karavanı görünce kalbim yerinden fırladı.

Kendimi bildim bileli o karavan orada duruyordu, o kadar eskiydi ki büyüyen ağaç dalları tavanını delip geçmişti. Her gün okuldan eve dönerken onu gördüğümde eve yaklaştığımı anlardım.

Şimdi sanki çok uzun zaman önceymiş gibi geliyordu; otobüste yanımda arkadaşım Robbie'yle birlikte okula gitmemin üstünden sanki bir ömür geçmişti. O zamanlar tek derdim notlarım ve ödevlerimdi. Bir de ehliyet almaya çalışıyordum. Çok fazla şey değişmişti. Hiçbir şey olmamış gibi okula, eski normal hayatıma geri dönmek garip gelecekti. “Muhtemelen okulda geçen yılı tekrar okumam gerekecek,” diyerek iç geçirdim ve Ash'in anlam veremeyen bakışlarını üzerimde hissettim. Tabii ölümsüz bir peri olduğu için okul ya da ehliyet gibi konularda endişelenmesi gerekmemiştir...

Hakikatler bir anda üzerime çökünce kalakaldım. Olurulmaz'da yaşadıklarım puslu ve dünya ötesi bir rüya gibiydi ama esas dünyaya geri dönmüştük. Ödevlerimi, notlarımı ve üniversite sınavını düşünmem gerekecekti. Yazın bir işe girip araba almak için para biriktirmek istiyordum. Liseyi bitirdikten sonra ITT Tech Üniversitesi'ne başvurmayı düşünüyordum. Belki mezun olduğumda Baton Rouge ya da New Orleans'a taşınacaktım. Hâlâ bunları yapabilir miydim? Olan onca şeyden sonra? Ve sürgündeki kara bir peri prensi tüm bunlara ayak uydurabilir miydi?

“Ne oldu?” Ash'in soluğu yine kulağımdaydı, ürperdim.

Derin bir nefes aldım. “Bunu nasıl yürüteceğiz Ash?” Ona bakabilmek için hafifçe yan döndüm. “Bundan bir yıl, iki yıl sonra nerede olacağız? Sonsuza dek burada kalamam. Er ya da geç hayatımı sürdürmem gerekiyor. Okul, iş, üniversite...” Duraksadım ve ellerime baktım. “Zamanı geldiğinde yoluma

Kalbim neredeyse duracaktı. Evimdeydim.

Kelpie'nin üstünden yere atladım. Uzun süredir at üstünde olduğumdan yere ayak basınca bacaklarım titredi. Ash sakince yere indi ve *kelpie*'ye bir şeyler fısıldadı. At kafasını kaldırdı, kişnedi ve karanlığın içinde kaybolup gitti.

Önümde uzanan çakıllı yola baktım. Kalbim küt küt atıyordu. Evim ve ailem işte orada, yokuşun tepesindeydi. Boyası yer yer soyulmuş olan eski yeşil çiftlik evi, arka tarafta çamurun ötesindeki domuz ahır, Luke'un kamyoneti, annemin steysin arabası.

Ash çakılların üzerinde sessizce yürüyerek yanıma geldi. "Hazır mısın?"

Hayır, değildim. *Kelpie*'nin kaybolup gittiği karanlığa doğru bakıyordum. "Aracımıza ne oldu?" diye sordum, dikkatimi dağıtmaya çalışıyordum. "Ona ne söyledin?"

"Ona iyilik borcunun ödendiğini, artık eşit olduğumuzu söyledim." Nedense bu dediğinden hoşnut olmuşa benziyordu, yüzünde bir tebessüm belirmişti. "Anlaşılan artık onlara eskisi gibi emre demiyorum. Bundan sonra iyilik borçlarını toplamam gerekecek."

"Bu kötü bir şey mi?"

Tebessümü sırtışa döndü. "Bana borçlu olan birçok peri var." Hâlâ tereddüt ettiğimi görünce başıyla yolu işaret etti. "Haydi yürü. Ailen seni bekliyor."

"Peki ya sen?"

"Bu seferlik tek başına gitsen daha iyi olur." Üzüntü ve pişmanlığı gözlerinden okunuyordu. Acıyla gülümsedi. "Kardeşinin beni tekrar görmüş olacağını pek sanmıyorum."

"Ama..."

“Buralarda olacağım.” Elini uzattı, bir tutam saçımı alıp kulağımın arkasına attı. “Söz.”

İçimi çektim, önümde uzanmış beni bekleyen yola baktım. “Pekâlâ,” diye mırıldandım ve kaçınılmaz yola attım kendimi. “Haydi bakalım.”

Üç adım attım, çakıl taşlarının ayağımın altında ezildiğini duyuyordum. Omzumun üzerinden bir bakış attım. Bomboş yol benimle alay ediyordu; Ash’in durduğu noktada yapraklar uçuyordu. *Tipik peri*. Başımı iki yana salladım ve yalnız başıma yürümeye devam ettim.

Kısa sürede yokuşun tepesine ulaşmıştım ve on yıl boyunca yaşadığım ev taşra görkemiyle karşımdaydı. Pencereden içerideki ışığı ve mutfakta hareket halinde olan ailemi görebiliyordum. Zayıf yapılı annem lavaboya yaslanmış, bulaşık yıkıyordu. Luke da solmuş iş tulumu içinde, kirli tabakları tezgâha bırakıyordu. Gözlerimi iyice kısıp bakınca mutfak masasında oturan Ethan’ın kıvrıkcık kafasını seçebiliyordum.

Gözlerim doldu. Uzakta geçirdiğim, perilerle savaştığım, kimliğimi keşfettiğim, defalarca ölümle yüz yüze geldiğim bir yıldan sonra nihayet evimdeydim.

Biri, “Ne kadar sevimli,” diye tısladı.

Sesin geldiği yönü bulmak için delicesine etrafıma bakındım.

“Yukarıya bak, Prenses.”

Doğruca yukarı baktığımda görüş alanım parıldayan ince bir ağla doldu ve bir an sonra ağ üzerime atlayarak beni geriye doğru yuvarladı. Lanet okuyarak telleri yırtmaya ve içinden çıkmaya çalıştım. Canımın acısıyla nefessiz kalmıştım. Ellerim kanıyordu. Tellere dikkatlice baktım. Ağ ince, esnek tellerden yapılmış ve çabalarım parmaklarımı kesmemeye yetmiştii. <https://rantey.org>

Sert bir kahkaha duydum ve boynumu uzatıp saldırganlarımı bulmaya çalıştım. Evin çatısına uzanan elektrik kablolarının üzerinde ampul biçiminde, cılız bacaklı üç tane yaratık ay ışığında parlıyordu. Üçü birlikte garip sesler çıkararak çakılların üzerine atlayınca kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. Doğrulup hızla bana doğru geldiler.

Kurtulmaya çalışınca tellerin içinde daha da düğüm oldum. Şimdi onları daha net görebiliyordum. Dev örümceklere benziyorlardı fakat bunlar bir şekilde daha korkunçlardı. İncecik bacakları aslında parlak ve sivri koca iğnelerdi. Vücutlarının üst kısmı da kara ve zayıf, pörtlek siyah gözleri olan solgun tenli kadın bedenleriydi. Kolları da telden yapılmıştı ve uzun parmakları yine iğne gibiydi. Yaklaşırken pençelerini açıyorlardı. Çakılların üzerinde yürürken bacakları takırdıyordu.

Etrafımı sararlarken, “İşte burada,” diye tısladı biri. “Tıpkı Kral’ın söylediği gibi.”

“Çok kolay oldu,” dedi bir diğeri, pörtlek kara gözleriyle beni süzerken. “Biraz hayal kırıklığıma uğramadım değil. En azından biraz uğraşırız sanıyordum fakat bu kız yalnızca ağa takılıp kalmış cılız, küçük bir böcek. Kral bunun neyinden korkuyor ki?”

“Kral,” dedim ve üçü birden bana gözlerini kırıştıtarak baktılar, korkudan yalvarmak yerine konuştuğum için şaşırmış görünüyorlardı. “Sahte kraldan bahsediyorsunuz, değil mi? Hâlâ benim peşimde mi?”

Örümcek cadılar tıslayıp dişlerini gösterdiler. “Ona saygısızlık etme çocuk!” diye bağırdılar. “Ona saygı kral’ın değil, Demiryol, Demir Krallık’ın gerçek sahibi!”

“Benim bildiğim öyle değil,” dedim parıldayan siyah gözlerine bakarak. “Ben Demir Kral’la tanıştım. Gerçek Demir Kral, Machina. Yoksa onu unuttunuz mu?”

“Tabii ki unutmadık!” diye tısladı cadının kardeşi. “Machina’ya asla unutmayacağız. Senden onun kraliçesi, tüm Demir perilerin kraliçesi olmanı istedi ve sen buna rağmen onu öldürdün.”

“O, kardeşimi kaçırdı ve Olurolmaz’ı yok etmek istedi!” diye çıktım. “Fakat siz esas noktayı kaçırıyorsunuz: Hizmet ettiğiniz kral, yani tahtı ele geçiren kişi bir sahtekâr. Gerçek vâris o değil. Sahte bir kralı destekliyorsunuz.”

Cadılar, “Yalan!” diye ciyakladılar. İyice yaklaşıp iğnelerini batırarak beni yaralamaya başladılar. “Bunu kim söyledi sana? Yeni kralımızın adını lekelemeye kim cüret etti?”

“Demirat,” dedim, biri saçımı çekerek başımı bir o yana bir bu yana sallarken yüzümü buruşturarak. “Demirat söyledi, Machina’nın teğmeni.”

“Hain peri! O ve direnişçiler yok edilecek. Kral senin icabına baksın da bir!”

Örümcek cadılar şimdi çılgınlık atıyor, lanetler okuyup tehditler savuruyorlardı. Ağın içinde kısılp kalmış bedenimi parçalamaya çalışıyorlardı. İçlerinden biri saçıma öyle bir asıldı ki beni havaya kaldırdı. Acıdan nefesim kesildi, gözlerimden yaşlar boşaldı. Peri yüzüme tısladı.

Soğuk, mavi bir ışık aramıza girdi. Demir peri çılgılığı bastı ve... *parçalara ayrıldı*. Binlerce metal parçası etrafına saçılıp tepeme yağdı. Örümcek cadı, kendi türündekiler gibi dünyayı terk ederken havada uçuşan iğneleri ve telleri ay ışığını yakalayarak parlıyordu. Diğer ikisi feryatlar içinde inleyerek geri çekilirken biri etrafımı sarmış olan ağdan beni kurtardı.

Ben ayağa kalkmaya çalışırken Ash, bakışlarını önündeki iki cadıdan ayırmayarak, “İyi misin?” diye homurdandı. Kafa derim yanıyordu. parmaklarım hâlâ kaniyordu ve cadıların pençeleri kollarımda bir sürü çizik bırakmıştı. Fakat neyse ki ağır yaralanmamıştım.

“İyiyim,” dedim, öfke göğsümde kabanyordu. İçimdeki büyüün duygularım ve enerjimle hortum gibi döne döne yükseldiğini hissediyordum. Mab’le ilk tanıştığımda, Kış Kraliçesi gücümden korkarak sihrimi mühürlemişti fakat mühür kalkınca büyüün nabzını tekrar hissetmeye başlamıştım. Oberon ve Yaz perilerinin sihri her yerimdeydi; vahşi ve atılın.

“Kardeşimizi öldürdün!” diye bağırdı cadılar. Kendi saçlarını yoluyorlardı. “Sizi paramparça edeceğiz!” Tıslayarak pençelerini kaldırıp üzerime atıldılar. Ash’ten gelen bir büyü dalgası hissettim; Yaz’m ateşli sihrinden soğuk bir dalgaydı. Kış Prensi kollarını öne doğru uzattı.

Mavi bir ışık patlamasıyla cadılardan birine buz hançerleri saplanmaya başladı. Sivri buz kırıkları, şarapnel parçaları gibi bedenini delip geçiyordu. Acı acı haykırdı ve çimlerin üzerine binlerce küçük parıltı saçarak yere yığıldı. Ash kılıcını sağa sola savurdu ve sonuncu cadının üzerine atıldı.

Sona kalan örümcek cadı hiddetle bağırdı ve kollarını kaldırdı. İğne uçlu tırnaklarından on tane parlak kablo çıktı ve Ash’e doğru savruldu. Ash eğilince, kablolar yakınındaki bir fidanı parçalara ayırdı. Ash cadının etrafında dolarken, ben yere çömeldim, ellerimi toprağa sokarak büyüümü çağırdım. Toprağın derinliklerinde yaşayan cadıların nabzını hissettim ve toprağın üstündeki bu demir yaratığı alt edebilmem için onlardan yardım istedim.

Örümcek cadı, kendini Ash'i parçalamaya o kadar vermişti ki toprak ayaklarının altında patladığında bunu gerçekten beklemediği yüzünden belli oluyordu. Çimen ve otlar, kökler ve sarmaşıklar etrafına dolandı ve bedenini sarmaladı. Bir yandan haykırıyor bir yandan da ölümcül kablolarıyla etrafındaki bitkileri delicesine kesip biçmeye çalışıyordu. Ancak ben toprağa daha fazla büyü yolladım ve bitkiler daha da hızla çıkıp onu sarmaya başladılar. Panikleyen örümcek cadı bitkileri keserek kaçmaya çalıştı fakat bitkiler bacaklarına dolanıp onu aşağı çektiler.

Ash, kılıcını aşağı doğrultmuş bir şekilde gökyüzünden inerken cadının üzerinde kara bir figür gibi belirdi. Perinin ampul biçimli vücuduna kılıcını saplayıp bir an onu toprağa çaktı ve hemen ardından cadı çılgınlık içinde parçalara ayrıldı.

Rahatlayarak içimi çektim ve ayağa kalktım fakat aniden yer sallandı. Ağaçlar dönmeye başladı, bacak ve kollarım uyuştı. Bir an sonra toprak üzerime çullandı.

Uyandığımda sırtüstü yatıyordum. Sanki bir maratona katılmış gibi nefessiz ve yorgundum. Ash, gümüşü gözlerinde endişeyle bana bakıyordu.

“Meghan, iyi misin? Ne oldu?”

Baş dönmesi yavaş yavaş kayboldu. Kusmamak için derin derin nefes aldım ve Ash'le yüz yüze gelebilmek için doğrulup oturdum.

“Ben... bilmiyorum. Büyümü kullandım ve sonra... aniden bayıldım.” Lanet olsun. Zemin hâlâ dönüyordu. Ash'e yaslandım, sanki kırılacakmışım gibi beni dikkatlice sardı. “Bu normal bir şey mi?” diye fısıldadım göğsüne doğru.

“Bildiğim kadarıyla, hayır.” Endişelenmiş ve biraz korkmuş görünüyordu fakat bunu belli etmemeye çalışıyordu. “Belki de

uzun süre sihrin mühürlü kaldığı için ilk kullandığında böyle bir etkisi olmuştur.”

Bunun için de Mab'e bir teşekkür borçluydum. Ash ayağa kalktı, beni de yavaşça kendisiyle birlikte kaldırdı. Kollarım acıyordu, parmaklarım tellerin kestiği yerlerde yapış yapıştı. Ash tişörtünden parçalar kopararak ellerime sardı. Dokunuşu çok yumuşak, sessiz ve etkiliydi.

“Beni bekliyorlardı,” diye mırıldandım, bahçeye yayılmış ve ay ışığında parlayan binlerce iğneye bakarak. Perilerin aileme yarattığı bir sorun daha... Annem ve Luke muhtemelen küplere binecekti. Bahçedeki bu karmaşa ortadan yok olana dek Ethan'ın bu sivri parçalara basmamasını umdum çaresizce. “Nerede yaşadığımı biliyorlar,” diye devam ettim, çimenlerdeki parıltılar bana göz kırparken. “Sahte kral eve döneceğimi biliyordu ve onları peşimden yolladı.” Bakışlarımı eve çevirdim, ailem dışarıdaki kaostan habersiz, evin içinde hayatlarına devam ediyordu.

Üşüdüm. Kendimi kötü hissettim. “Eve gidemem,” diye fıldıdım. Ash'in bakışlarını üzerimde hissedebiliyordum. “Şimdi olmaz. Ailemi bu çılgınlığın içine sokamam.” Bir süre daha eve baktım ve gözlerimi kapadım. “Sahte kral bu işin peşini bırakmayacak. Arkamdan birilerini yollamaya devam edecek ve ailem de bütün bu mücadelenin tam ortasında kalacak. Bunun olmasına izin veremem. Ben... ben gitmek zorundayım. Hemen.”

“Nereye gideceksin?” Ash'in durgun sesi umutsuzluğumu deldi geçti. “Periler Ülkesi'ne geri dönemeyiz ve Demir periler de fani dünyanın her yerine dağılmış durumdalar.”

“Bilmiyorum. Eşlerimle gözümü kapadım. Tek bildiğim, ailemle olamayacağım, eve gidemeyeceğim, normal bir hayat

süremeyeceğimdi. Sahte kral peşimi bırakana ya da bir mucize olup da ölene dek bunu yapamazdım.

Ya da *benim* ölmem gerekiyordu. “Şu an bunun bir önemi yok, değil mi?” Parmaklarımın arasından homurdandım. “Nereye gidersem gideyim, peşimden gelecekler.”

Güçlü parmaklar bileklerimi kavradı ve ellerimi aşağı çekti. Ürpererek parlayan gümüşü gözlere baktım. “Senin için savaşmaya devam edeceğim,” dedi Ash derin, kısık bir sesle. “Ne yapman gerekiyorsa onu yap. Her neye karar verirsen yanında olacağım. Bir yıl da sürse, bin yıl da sürse, seni koruyacağım.”

Kalbim deli gibi atıyordu. Ash bileklerimi bıraktı, ellerini kollarıma kaydırды ve beni kendine doğru çekti. Ona sarıldım ve yüzümü göğsüne yasladım. Hayal kırıklıklarına, acıma, bitmeyen savaşlarıma kalkan oldu. Ne yapmam gerektiğini biliyordum. Bu sonsuz kavganın ve savaşın bitmesini istiyorsam, Demir Kral’la hesaplaşmam gerekiyordu. Yeniden.

Gözlerimi açtım ve Demir perilerin yok olduğu yere, otların arasında parıldayan metal parçalarına baktım. Bu yaratıkların gizlice odama girdiğini, kan bürümüş gözlerini anneme ya da Ethan’a diktiklerini düşünmek bile beni öfkeden çıldırtıyordu. *Pekâlâ*, diye düşündüm, Ash’in tişörtünü tutan yumruklarımı sıktım, *sahte kral savaş mı istiyor? O halde savaşacağız.*

Hazır değildim. Henüz değil. Güçlenmem gerekiyordu. Hem Yaz hem de Demir büyülerimi kontrol etmeyi öğrenmeliydim. tabii ikisini birden öğrenmem mümkünse. Bunun için de zamana ihtiyacım vardı. Demir perilerin beni bulamayacağı bir yere de ihtiyacım vardı ve güvende olacağım, sahte kralın uşaklarının beni asla bulamayacağı tek bir yer biliyordum.

Ash bendeki değişimi hissetmiş olmalıydı. “Nereye gidiyoruz?” diye fısıldadı saçına dokundu.

Derin bir nefes aldım ve geri çekilerek yüzüne baktım. “Leanansidhe’nin² malikânesine.”

Yüzünde bir şaşkınlık ve panik ifadesi belirdi. “Sürgünlerin Kraliçesi’ne mi? Bize yardım edeceğinden emin misin?”

Hayır, değildim. Başka adları da olan Sürgünlerin Kraliçesi kاپrisli, öngörülemez ve açıkçası oldukça korkutucuydu. Fakat bana bir kez yardım etmişti ve Ara’da, fânî dünyayı Periler Ülkesi’nden ayıran perdedeki evi, şu an gidebileceğimiz tek güvenli sığınaktı.

Ayrıca Leanansidhe’yle de görülmesi gereken bir hesabım ve dahası, cevaplamasımı istediğim birtakım sorularım vardı.

Ash hâlâ endişeyle beni izliyordu. “Bilmiyorum,” dedim dü-rüstçe. “Fakat şu an bize yardım edebilecek, bildiğim tek kişi o ve Demir perilerden ciddi anlamda nefret ediyor. Ayrıca o *Sürgünlerin Kraliçesi* ve biz de sürgünüz, değil mi?”

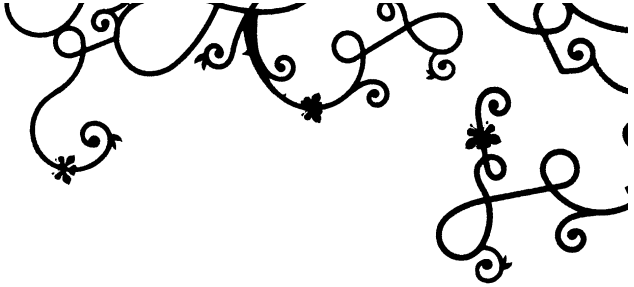
“Öyleyiz.” Ash kollarını göğsünde birleştirip bir ağaca yaslandı. “Onunla tanışma zevkine erişememiştim ama hakkında çok şey duydum; oldukça ürkütücü şeyler.” Tek kaşını kaldırdı, iç çekti. “Bu iş bayağı tehlikeli olacak, değil mi?”

“Muhtemelen.”

Dudaklarında kederli bir gülümseme belirdi. “İlk durak neresi?”

Soğuk kararlılık hissiyle midem kasıldı. Arkamı döndüm, evime, bu kadar yakınımda olan aileme baktım ve yutkundum. *Henüz değil... ama çok yakında*, diye onlara söz verdim. *Çok yakında tekrar görüşeceğiz*. Beni sabırla bekleyen ve bakışlarını yüzümden ayırmayan Ash’e dönerek, “New Orleans,” dedim. “Tarihî Vudu Müzesi’ne. Orada geri almam gereken bir şey var.”

2 Kara ilham perisi. Sevgilerini ölümlü sanatçılardan seçer, ilham karşılığında aşk ve bağlılık talep eder. Sevgilisi olmayı kabul eden ölümlüler, Leanansidhe’nin verdiği ilhamla çıldırıp erken yaşta ölürlür. (ed.n.)

İKİNCİ BÖLÜM

ANDAÇLAR VE MEZARLIK GRIM'LERİ

New Orleans'ta işini bilen hiçbir tur rehberi, size gecenin bir yarısı şehrin sokaklarında tek başınıza dolaşmanızı önermez. Sokak lambalarının sık olduğu ve turizmin kalabalıklaştırdığı Fransız Mahallesi nispeten güvenli bir yerdir fakat mahallenin hemen dışına çıktığınızda, karanlık sokak araları serseriler, çeteler ve gece avcılarını saklar.

Bense insan olan avcılardan korkmuyordum çünkü onların bizi görmesi mümkün değildi. Sadece duvarın bir köşesine sinmiş, kır saçlı evsiz bir adam, yanından geçtiğimiz sırada. "Burada değiller, burada değiller, onlar yoklar," diye şarkı söyler gibi mırıldandı. Fakat karanlık diğer şeyleri de saklıyordu: caddenin karşısındaki bir çıkmazdan bizi izleyip delice sırttan keçi kafalı *phouka*³ ve sokaklar boyunca bizi takip edip sonra sıkılınca daha

3 İrlanda mitolojisinde şekil değiştirebilen, siyah at, keçi ya da tavşan görüntüsüne bürünebilen yaratıklar. Kırsal ya da denizci topluluklara yardımcı olabaklıkları gibi sorun da çıkarabilen bu yaratıklar hem iyi hem de kötü şana getirebilirler (ed. n.)
Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

kolay avlara yönelen kızıl kepli askerler gibi. New Orleans periler şehriydi. Burada gizem, hayal gücü ve eski gelenekler mükemmel bir şekilde harmanlanmıştı ve sürgündeki perilerin ilk adresiydi.

Ash bir eli gevşekçe kılıcının üzerinde, dikkatli bir gölge gibi sessizce yanımda yürüyordu. Gözlerinden tutun da, yüzündeki öldürücü sakinliğe, havada yarattığı o soğukluğa kadar her şeyiyle çevresindekilere bir uyarı niteliğindeydi; aklı başında olan kimse onunla uğraşmak istemezdi. Sürgün yemiş olmasına ve artık Tekinsiz Divanı Prensi olmamasına rağmen, hâlâ heybetli bir savaşçı ve Kraliçe Mab'in oğluydu. Ona meydan okumak isteyebilecek çok fazla kişi yoktu.

En azından ben kendimi buna inandırmaya çalışıyordum. Fransız Mahallesi'nin karanlık sokaklarında dolaşırken ve istikrarlı bir şekilde amacımıza doğru ilerlerken kendime bu cümleleri tekrar tekrar söylüyordum. Ancak dar bir sokağın başına geldiğimizde, bizi takip etmekten vazgeçtiğini sandığım kızıl kepliler yolumuzu kesti. Kan kırmızı şapkalarıyla kısa boylu fakat iri kıyım cücelerin gözleri ve sivri dişleri karanlıkta parlıyordu.

Ash durdu ve beni tek bir hareketle arkasına alıp kılıcını çekti. Kılıç, yaydığı mavi ışıkla sokağı aydınlattı. Yumruklarımı sıktım, havadan büyü toplamaya çalıştım. Korku, endişe ve şiddet kokusu alıyordum. Büyüyü topladıkça midem bulanmaya ve başım dönmeye başladı ama ayaklarımın üzerinde durmaya çabaladım.

Kısa bir süre kimse hareket etmedi.

Sonra Ash sinsi bir kahkaha attı ve bir adım ilerledi. "Bütün gece burada durup birbirimize bakabiliriz," derken içlerindeki en iri kızıl kepliye baktı. Cücenin kafasında lekeli, kırmızı bir bandana vardı ve tek gözünü kaybetmişti. "Yoksa katliamı benim başlatmamı mı istiyorsunuz?"

Tekgöz, dişlerini gösterdi. “Sakin ol, Prens,” dedi, gırtlığından çıkan ses köpek hırlıtısına benziyordu. “Seninle kavgaya etmek gibi bir niyetimiz yok.” Yamuk burnunu çekti ve eliyle sildi. “Buralarda olduğunuzu duyduk ve gitmeden önce hanımefendiyle biraz sohbet etmek istedik, o kadar.”

Hemen kötü bir şeyler olduğundan şüphelendim. Kızıl keplileri pek sevdiğim söylenemezdi; şimdiye kadar karşılaştıklarım beni kaçırmaya, işkence etmeye veya yemeye çalışmıştı. Onlar, Tekinsiz Divanı’nın serserileri ve paralı askerleriydi. Sürgün edilmişleriyse daha beterdi. Onlarla hiçbir işim olmazdı.

Ash kılıcını kınına sokmadı, gözlerini cücelerden ayırmıyordu. Boştaki elini geriye uzatıp benimkini tuttu. “Pekâlâ. Ne söylemek istiyorsanız söyleyin, sonra da defolup gidin.”

Tekgöz, ona küçümsercesine sırttı ve bana döndü. “Yalnızca bilmenizi istedim, *Prenses*,” sivri dişlerini gösteren bir sırıtışla kelimeyi vurguladı, “Demir periler şehirde köşe bucak sizi arıyor. Hatta bir tanesi sizin yerinizle ilgili bilgi verenlere ödül vadediyor. Yani yerinizde olsam çok dikkatli olurum.” Tekgöz, bandanasını çıkardı ve alay edercesine reverans yaptı. “Bilmeniz gerekir diye düşündüm.”

Şaşkınlığımı gizlemeye çalıştım. Demir perilerin beni arıyor olması yeni bir şey değildi fakat bir kızıl keplinin beni bu konuda uarmaya kalkması ilginçti. “Bana bunu neden söylüyorsun?”

Ash, “Ve şimdi *sizin* gidip yerimizi onlara yetiştirmeyeceğinizden nasıl emin olacağız?” diye ekledi. Sesi sert ve soğuktu.

Kızıl keplilerin lideri Ash’e biraz iğrenmiş, biraz korkmuş bir bakış attı. “Sence o Demir piçlerinin kendi çöplüğümde dolaşmasını ister miyim? Gerçekten onlarla *pazarlık* yapmak isteyebileceğimi mi düşündün? Hepsinin gebermesini istiyorum ya da en azından

benim bölgemden çıkıp gitsinler. Onlara tam da istedikleri şeyi hayatta vermem. Planlarının içine etmek için her fırsatı değerlendirmeye hazırım. Bu *onlara* karşı *sizi* uyarmak anlamına gelse bile. Ve olur da hepsini öldürmeyi başarırsanız, ne mutlu bana.”

Umut dolu bir ifadeyle bana baktı. Rahatsızlık hissiyle yerimde kıpırdanıyordum. “Hiçbir şey için söz vermeyeceğim,” diye onu uyardım. “Bu yüzden beni tehdit etmeyi bırakabilirsiniz.”

“Sizi tehdit ettiğimi de kim söyledi?” Tekgöz ellerini kaldırıp Ash’e baktı. “Yalnızca sizi arkadaşça uyarıyorum. Prenses’in, Demir piçlerini daha önce öldürdüğünü duydum. Belki tekrar başarabilirsiniz.”

“Kim söyledi bunu?”

“Ah, haydi ama. Herkes bunu konuşuyor. Seni ve şu Tekinsiz sevgilini falan biliyoruz.” Dudağını büktü. Ash sabırla dinliyordu. “Asa olayını ve onu çalan Demir kaltağını nasıl öldürdüğünüzü duyduk. Yaz ve Kış Divanları arasındaki savaşı durdurmak için Asa’yı Mab’e geri götürdüğünüzü ve onların sizi aşkınız yüzünden sürgün ettiğini biliyoruz.” Tekgöz, başını iki yana salladı ve neredeyse anlayışlı denebilecek bir ifadeyle bana baktı. “Burada hikâyeler çabuk yayılır, Prenses; özellikle de Demir periler kafası kopmuş tavuklar gibi telaşla etrafta dolanıp ‘Yaz Kralı’nın kızı’ karşılığında ödüller teklif ederken. Yani senin yerinde olsam, arkamı kollardım.”

Tekgöz burnunu çekti, arkasına doğru döndü ve dalkavuklarından birinin ayakkabısına tükürdü. Kızıl kepli hırlayıp küfretti fakat Tekgöz bunu fark etmedi. “Her neyse, diyeceğimi dedim. Piçler en son Bourbon Caddesi’nde dolanıyorlardı. Prenses, eğer onları öldürmeyi başarırsanız, Tekgöz Jack’in selamı var dedirsiniz. Haydi, gidelim çocuklar.”

“Yaa, patron.” Ayağına tükürülen kızıl kepli bana gülümsedi ve dişlerini yaladı. “Prenses’in biraz tadına baksak olmaz mı? Birazcık?”

Tekgöz Jack cücenin kafasına bir şaplak attı. “Gerzek,” diye söylendi. “Donmuş bağırsaklarınızı yoldan toplamaya niyetim yok. Haydi yürüyün salaklar. Beni çileden çıkartmayın.”

Kızıl keplilerin lideri bana gülümsedi, son kez Ash’e sırttı ve arkasını dönüp uzaklaştı. Birbirlerine söylene söylene yürümeye devam ettiler ve karanlıkta kaybolup gittiler.

Ash’e baktım. “Bir zamanlar bu kadar popüler olmayı dilerdim...”

Kılıcını kınına soktu. “Geceyi burada geçirelim mi?”

“Hayır.” Kollarımı ovuşturdum ve büyüyü bıraktım. Mide bulantım geçti. Caddeye gizlice bir bakış attım. “Demir periler beni arıyor diye sürekli kaçıp saklanamam. Bu şekilde bir yere ulaşamayız. Haydi devam edelim.”

Ash başını salladı. “Zaten neredeyse geldik.”

Başımıza başka bir olay gelmeden istediğimiz yere ulaştık. New Orleans Tarihî Vudu Müzesi tıpkı hatırladığım gibiydi. Duvara gömülü solmuş siyah kapıları vardı. Üstündeki zincirle asılı ahşap levha gıcırdıyordu.

“Ash,” diye mırıldandım kapıya doğru sessizce yürürken, “düşünüyordum da...” Örümcek cadılar ve kırmızı keplilerle karşılaşmamız fikirlerime güç katmıştı ve artık planlarımı ona anlatmaya hazırdım. “Senden benim için bir şey yapmanı isteyeceğim.”

“Ne istersen.” Kapıya ulaştık, Ash yandaki camdan içeriye göz attı. Müzenin içi karanlıktı. Kapıya elini koymadan önce etrafa iyice bakındı. “Seni dinliyorum, Meghan,” dedi. “Ne yapmamı istiyorsun?”

Derin bir nefes aldım. “Bana dövüşmeyi öğret.”

Arkasını döndü, kaşlarını kaldırdı. Sessizlik anını fırsat bilip, o karşı çıkmadan önce konuşmaya devam ettim. “Ciddiyim, Ash. Bir şey yapmadan kenarda durup öylece senin benim adıma savaşmanı izlemekten sıkıldım. Kendimi nasıl savunacağımı öğrenmek istiyorum. Bana öğretir misin?” Kaşlarını çattı ve cevap vermek için ağzını açtığı anda, “Ve sakın bana onurumu savunman gerektiği, kızların silah kullanamaması ya da dövüşmenin benim için ne kadar tehlikeli olabileceği gibi zırvalardan bahsetme. Kılıç kullanmayı bilmezken sahte kralı nasıl yenebilirim ki?” diye ekledim.

“*Diyecektim ki...*” Sesi sakindi ama dudaklarında pis bir sırıtış vardı. “Bu harika bir fikir. Ash’ında buradan çıktıktan sonra sana bir silah bulmayı önerecektim.”

“Ah,” dedim kısık sesle. Ash iç geçirdi.

“Çok fazla düşmanımız var,” diye devam etti. “Her ne kadar bundan hoşlanmasam da, sana yardım edemeyeceğim anlar olacaktır. Dövüşmeyi ve büyü kullanmayı öğrenmen artık oldukça önemli. Ben de yüzüme gözüme bulaştırmadan sana bunu teklif etmenin bir yolunu arıyordum.” Gülümsedi, başım iki yana salladı. “Sanırım her türlü ayvayı yedim.”

“Ah,” dedim daha da kısık bir sesle. “Peki... güzel. Birbirimizi anladığımıza göre sorun yok.” Karanlık, kızaran suratımı gizlediği için memnundum. Gerçi Ash muhtemelen yüzümü her türlü fark edebiliyordu.

Ash gülümseyerek kapıya doğru döndü, elini eskimiş ahşap kapıya koydu, kısık bir sesle bir şeyler mırıldandı. Tık sesi duyuldu ve kapı yavaşça açıldı.

Müzenin içi kük kokuyordu ve sıcaktı. Tıpkı bir yıl önce olduğu gibi yine girişteki halıya takıldım ve Ash’e doğru atıldım. Ash de iç

geçirerek bir yıl önceki gibi beni yine tuttu ve ayağa kaldırdı. Fakat bu kez uzanıp elimden tuttu ve yaklaşarak kulağıma doğru eğildi.

“İlk ders,” dedi, karanlıkta olsak da sesindeki alayı sezebiliyordum. “Her zaman nereye bastığına dikkat et.”

“Teşekkür ederim,” dedim kuru bir sesle. “Bunu hatırlamaya çalışacağım.”

Arkasını döndü ve aniden bir ateş topu yaratıp havaya attı. Mavi-beyaz ışık topu üzerimizde süzülüp odayı ve etrafımızı saran vudu koleksiyonunu aydınlatıyordu. Duvardaki iskelet ve timsah başlı manken hâlâ bize gülümsüyordu. Koleksiyona bir de antik, mumya benzeri bir figür katılmıştı. Boş göz yuvaları ve incecik, çubuk gibi kolları olan, buruşmuş yaşlı bir kadındı.

Çürümüş suratı birden bana döndü ve gülümseyince korkuyla ciyakladım.

“Merhaba, Meghan Chase,” diye fısıldadı kâhin. Duvardan ve korkunç görünümlü iki korumasının yanından ayrıldı. “Geri döneceğini biliyordum.”

Ash kılıcını çıkarmadı fakat teninin altında kaslarının gerildiğini hissedebiliyordum. Derin bir nefes alarak kendimi sakinleştirmeye çalıştım ve bir adım ilerledim. “O halde neden burada olduğumu biliyorsun.”

Kâhinin gözsüz bakışları yüzümdeydi. “Bir yıl önce bana verdiğin şeyi geri almak istiyorsun. O zamanlar pek de önemli görünmeyen şey şimdi çok mühim bir hal almış. Hep böyle olur. Siz ölümlüler bir şeyi kaybedene dek değerini anlamıyorsunuz.”

“Babamın anısı.” Ash’ten uzaklaşarak kâhinle aramdaki mesafeyi kısalttım. Boş bakışları beni takip ediyordu. Yaklaştıkça tozlu gazetelerin kokusu burnumu ve ağzımı doldurdu. “Onu geri istiyorum. Eğer Leananısidhe’nin evinde onu tekrar göreysem.”

o anıya ihtiyacım var. Benim için ne ifade ettiğini öğrenmeliyim. Lütfen.”

Bu hatamı bilmek hâlâ acı veriyordu. Kardeşimi bulmak için ilk iş olarak bu kâhinden yardım istemiştik. O da kabul etmişti fakat karşılığında bir anımı istemişti. O zamanlar bu bana önemsiz gelmişti ve teklifini kabul etmiştim fakat hangi anımı aldığından haberim yoktu.

Sonra birçok fâniyi Ara’daki evinde tutan Leanansidhe’yle tanışmıştık. Orada tuttuğu tüm insanlar yetenekli, zeki ve Ara’da yaşamaktan dolayı biraz delirmiş sanatçılardı. İçlerinden yetenekli bir piyanist benimle çok ilgilenmişti fakat o zamanlar onun kim olduğunu bilmiyordum. Ancak oradan ayrıldıktan sonra onun kim olduğunu öğrenebilmiştim ve geri dönmek için çok geçti.

Babam. İnsan olan babam. En azından altı yaşına kadar beni büyüten ve sonrasında yok olan babam. Kâhinin benden aldığı anı buydu; fâni babamla ilgili tüm anılarım. Ve şimdi onlara ihtiyacım vardı. Eğer Leanansidhe’nin yanına gideceksem, bu anılara sahip olmalıydım. Öncelikle Leanansidhe’nin babamı neden orada tuttuğunu öğrenmek istiyordum.

“Senin baban Yaz Kralı Oberon,” diye fısıldadı kâhin, incecik dudaklarında bir tebessüm belirdi. “Aradığın adamın seninle bir kan bağı yok. Yalnızca bir fâni. Bir yabancı. Neden önemsiyorsun ki?”

“Bilmiyorum,” dedim çaresizce. “Önemsemem *gerekiyor* mu, gerekmiyor mu, onu öğrenmek istiyorum. Kimdi o? Neden bizi bıraktı? Neden şimdi Leanansidhe’nin yanında?” Duraksadım ve gözlerimi kâhine diktim. Ash sessizce, bana destek olmak için arkama yaklaştı. “Öğrenmek zorundayım,” diye fısıldadı. “O anılara ihtiyacım var.”

Kâhin düşünürken, parıldayan tırnaklarını birbirine vurarak tıkrıdattı. “Adil bir pazarlık yaptık,” dedi. “Sana istediğini verdim, ben de istediğimi aldım. İkimiz de bunu kabul ettik. Şimdi istediğin şeyi sana öylece veremem.” Burnunu çekti, bir an kızgın göründü. “Karşılığında bir şey almam gerek.”

Anlamıştım. Bir periden karşılıksız iyilik istemek anlamsızdı. Rahatsızlığımı bastırarak Ash’e baktım, başıyla onayladı. O da bunu bekliyordu. İçimi çektim ve kâhine döndüm. “Ne istiyorsun?”

Bir tırnağını hafifçe çenesine vurdu, ölü derisi ya da üzerine sinen tozlar yere döküldü. Burnumu kırıştırarak bir adım geri ledim. “Hmm, bakalım. Bu kız acaba bana ne verebilir? Belki... gelecekteki çocu...”

“Hayır,” Ash’le aynı anda cevap vermiştik. Kâhin burnundan soludu.

“En azından şansımı denedim. Pekâlâ...” Öne doğru eğildi, boş gözleriyle beni inceliyordu. Bir varlığın zihnimi kurcaladığım hissedince irkilerek onu dışarı ittim.

Kâhin tısladı, havayı küf kokusu doldurdu. “Ne kadar ilginç...” dedi şaşkınlıkla. Bekledim fakat ayrıntılara inmedi. Kısa bir süre sonra, o tuhaf gülümsemesiyle geri çekildi. “Pekâlâ Meghan Chase, işte teklifim. Değerli gördüğün şeyleri vermekten hoşlanmıyorsun, onları isteyerek vakit harcamayacağım. Bu yüzden senden başkasının değerli bir şeyini alıp getirmeni istiyorum canım.”

Gözlerimi kırıştırdım. “Ne?”

“Bana bir Andaç getirmeni istiyorum. Çok bir şey istemiyorum yani.”

“Ee...” Çaresizce Ash’e baktım. “Andaç nedir?”

Kâhin iç çekti. “Hâlâ çok saf.” Ash’e neredeyse anaç bir ita-deyle kaşlarını çattı. “Genç Prens, gelecekte bu kıza düğün bir

eğitim vereceğinden eminim. Şimdi beni dinle Meghan Chase. Sana biraz peri ilminden bahsedeyim,” diye devam etti. Kemikten oluşan pençeleriyle masanın üstünden bir kafatası aldı. “Nesnelerin çoğu neyse odur; günlük, sıradan, basit şeylerdir. Özel değillerdir. Fakat...” Kâhin kafatasını *pat* diye yerine koydu ve deri askılı, küçük deri bir çantayı dikkatlice eline aldı. Çanta hareket ettikçe içindeki çakılların ya da kemiklerin sesini duyabiliyordum. “Bazı nesnelere ölümlüler tarafından o kadar çok sevilip el üstünde tutulurlar ki bambaşka bir şeye dönüşürler; bir duygunun, sevginin, nefretin, gururun, korkunun sembolü olurlar. Bu bir oyuncak da olabilir, bir sanatçının başyapıtı da. Ve bazen, nadiren de olsa, bu nesne öyle önem taşır ki hayat kazanır. Bir zamanlar sıradan bir şeyken, insanın ruhundan bir parça taşımaya başlar. Biz periler bu nesnelere Andaç deriz. Andaçlar hiçbir zaman yitip gitmeyen özel bir büyüye sahiptir, bu yüzden de oldukça rağbet görürler.” Kâhin geriledi, duvarlara sıralanmış kişisel eşyaların arasında neredeyse görünmez oldu. “Bana bir Andaç bul, Meghan Chase,” diye fısıldadı, “ve ben de sana anını geri vereyim.”

Ve kayboldu.

Kollarımı ovaladım ve Ash’e döndüm. Düşünceli görünüyordu. Birden toz olan kâhinin ardından bakıyordu. “Harika,” diye mırıldandım. “Şimdi de bir Andaç bulmamız gerekiyor. Sanırım öyle ortalıkta bulabileceğimiz bir şey değil. Bir fikrin var mı?”

Birden canlandı ve bana baktı. “Sanırım nerede bulabileceğimizi biliyorum,” dedi ve tekrar suratı düştü. “Ama insanların özellikle de geceleri ziyaret etmeyi tercih ettikleri bir yerde değil.”

Güldüm. “Ne yani, sence bununla başa çıkamaz mıyım?”
Tek kaşını kaldırdı, ben de kaşlarımı çattım. Ash, daha önce

Arkadya⁴, Tir Na Nog⁵, Fundalık, Ara, Demir Diyar, Machina'mn kulesi ve Olurulmaz'ın ölümcül arazilerinden geçtim. Beni daha fazla korkutacak bir yer olduğunu sanmıyorum.”

Eğlenmiş gibi görünüyordu, gözlerinde sessiz bir meydan okuma vardı. “Sen öyle diyorsan...” Beni dışarı çıkardı. “Beni takip et.”

ÖLÜLER ŞEHİRİ, sarı dolunayın altında ıssız ve karanlık yüzüyle, rutubetli havada buhar çıkarak önümde uzanıyordu. Mahzenmezarlar, mezarlar, anıtlar dar sokaklar boyunca dizilmişti. Bazıları çiçeklerle, mumlarla, mezar taşlarıyla süslenmişti. Diğerleriye zamanla ve ilgisizlikle dağılmaya yüz tutmuştu. Bazıları minyatür evlere ya da minik katedrallere benziyordu. Üzerlerindeki sivri kule gibi yapıtlar ve haçlar gökyüzüne yükseliyordu. Sert bakışlı ya da yas tutar gibi görünen melek ve ağlayan kadın heykelleri çatılara kondurulmuştu. Boş gözleri sanki beni mezarlarla dolu bu sokaklar boyunca takip ediyordu.

Gerçekten çenemi kapalı tutmayı öğrenmem gerek, diye düşündüm dar sokaklarda Ash'in izinden giderken. Duyduğum her seste ve şüpheli görünen her gölgede tenim ürperiyordu. Mezarların arasından fısıldayarak esen sıcak rüzgâr, yerdeki ölü yaprakları havalandırıp sürüklüyordu. Fazla renkli olan hayal gücüm durmadan çalışıyor, etrafta zombiler olduğunu, açılan mezar kapaklarından uzanan iskelet ellerin bizi yakaladığını görüyordu. Titreyerek Ash'e yaklaştım. Ash ise gecenin bu vakti New Orleans mezarlığında fink atmaktan rahatsız olmuşa benzemiyordu. Gizlice

4 Yunan mitolojisinde yabani hayatın, kırların, *satyr*'lerin ve çobanların tanrısı Pan'ın diyarı. Kitapta Tekin Diyar'ının adı. (ed.n.)

5 İrlanda mitolojisinde adı sık sık geçen öteki dünyalardan biri; batıya doğru, harita sınırlarının ötesinde, ancak çetin maceralar ya da peri sakinlerinin gönderdiği davetiyelerle erişilebilen bir ada. Kitapta Tekinsiz Diyar'ının adı. (ed.n.)

benimle eğlendiğini hissedebiliyordum ve *ben sana demiştim* gibi bir laf etmeye kalkarsa onu yumruklamaya hazırdım.

Burada hayalet falan yok, dedim kendime, mezar sıralarına tek tek bakarak. *Hayalet yok, zombi yok, geceleri mezarlığa gelen aptal ergenleri yakalamak için bekleyen eli kancaı adamlar yok. Paranoyaklık yapmayı ke...*

Mahzenmezarların arasında bir hareket gördüm; hayalet gibi beyaz, üzerinde kanlı bir başlıklı cübbeyle zeminin üzerinde süzülüyordu. Kalbim az kalsın duruyordu, ciyaklayarak Ash'i çekiştirdim ve durdurdum. Ash döndüğü gibi kendimi onun kollarına attım ve yüzümü göğsüne gömdüm. Gururum falan kalmamıştı; beni buraya getirdiği için onu sonra da öldürebilirdim.

"Meghan?" Endişeyle beni daha sıkı tuttu. "Ne oldu?"

"Hayalet," diye fısıldadım, gördüğüm yeri işaret ettim. "Bir hayalet gördüm. Tam orada."

O yöne doğru baktığında rahatladığını hissettim. "Ölüm perisi." Gülmemek için kendini zor tutuyor gibiydi. "Onları burada görmemiz gayet doğal. Ölüler gömüldükten sonra genelde mezarların başında takılırlar."

Gizlice izlemeye devam ettim, ölüm perisi karanlıkta süzülerek uzaklaşıyordu. Hayalet değildi demek ki... İçerlemiş bir şekilde oflayarak Ash'ten ayrıldım ama yine de kolunu bırakmadım. "Ölüm perilerinin gidip bir yerlerde yas tutmaları gerekmiyor mu?" diye mırıldandım, hayalete benzeyen periye doğru kaşlarımı çatarak. "Neden burada takılıyor?"

6 *Banshee, bean sidhe.* İskoç mitolojisinde, ölmek üzere olan kişilerin başında bekleyen, ağıt yakıp kanlı giysilerini ve zırhlarını yıkayan peri. (ed.n.)
Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“Eski mezarlıklarda oldukça fazla büyü vardır. Hissetmiyor musun?”

O öyle söyleyince hissettim. Acı, korku ve çaresizlik her yeri kaplamıştı; gri bir sis halinde havada asılı kalmış, mezar taşlarına sinmiş, zeminin üzerinde süzülüyordu. Derin bir nefes aldım ve büyü ağzıma burnuma doldu. Tuz, gözyaşı ve çiğ bir tat hissettim; ölümün kara korkusuyla ve belirsizliğin dehşetiyle harmanlanmış acı bir tat.

“Berbat,” diyebildim öğürerek.

Ash başıyla onayladı. “Ben çok sevmem ama bizim türümüzdekilerin bir kısmı acı ve korkuyu diğer her şeye tercih eder. Yani mezarlıklar onlara çekici gelir, özellikle de geceleri.”

“Ölüm perileri gibi mi?”

“Ölüm perileri ölümün habercisidir ve bazen son işaretledikleri ölülerin çevresinde takılırlar.” Ash beni hâlâ tutuyordu. Bundan memnun görünüyordu, ben de ona yakın olmaktan hoşnuttum. “Fakat hayattaki tek amaçları ölümlüleri korkutmak olan öcüler ve kafasız iskeletler⁷ gibileri de vardır. Burada onlarla karşılaşabiliriz ama korktuğunu anlamazlarsa seni rahatsız etmezler.”

“Artık çok geç,” diye mırıldandım, sessizce kıkırdadığımı duydum. Dönüp ona ters ters bakınca hemen masum bir ifade takındı. “Bil diye söylüyorum,” diye hırlayarak başparmağımla göğsüne vurdum, “beni buraya getirdiğin için daha sonra seni öldüreceğim.”

“Dört gözle bekliyorum.”

7 *Galley-beggar*. Kuzey İngiltere halk hikâyelerinde geçen bu hayalet, katasını kolunun altında taşıyan iskelet biçimindedir ve tek amacı karşısına çıkanları korkutmaktır. (ed.n.)

“Bekle bakalım. Bir şeyler beni yakalar da ölüleri uyandıracak bir çılgılık basarsam çok pişman olacaksın.”

Ash gülümsedi ve beni bıraktı. “Önce beni çiğnemeleri gerek,” dedi göz kırparak. “Ayrıca seni yakalamaya çalışacak olanların çoğu kreş öcüleridir. Yani rahatsız edicidirler ama zarar vermezler. Yalnızca korkutmak isterler.” Aniden kendini toparladı, düşünceli bir halde gözlerini kıstı ve mezarlığa bakındı. “Esas tehlike Grim⁸, tabii bu mezarlıkta da bir tane varsa.”

“Grim de ne?” Hemen aklıma Grimalkin geldi; en beklenmedik zamanlarda çıkagelen, edeceği yardımın karşılığında da her zaman bir şey isteyen ukala kedi. Kedinin şimdi nerede olduğunu merak ettim. Son maceramızdan sonra acaba yabanılormana geri dönmüş müydü? Tabii mezarlıkta olduğumuza göre, Grim, siyah bir cübbeye bürünmüş, elinde tırpanla mezarların arasında sırtarak süzülen bir iskelet de olabilirdi. Ürpererek yaratıcı hayal gücüme küfrettim. Tanrım, Ash burada olsa da olmasa da *öyle bir şeyin* bana doğru geldiğini görürsem şehrin öbür ucundakiler bile çılgılığını duyabilirdi.

Ürpertici bir uluma geceyi deldi ve beni yerimden hoplattı. Ash donakaldı, kasları tişörtünün altında gerilmişti. Yüzüne ölümcül bir sakinlik ifadesi çöktü; onun katil maskesi. Mezarlık son derece sessizdi, sanki hayaletler ve kreş öcülerini bile hareket etmeye korkuyordu.

“Dur tahmin edeyim. *Bu* bir Grim’di.”

Ash’in sesi sakindi, bana döndü. “Haydi gidelim.”

Ara yollar boyunca etrafımızı saran taş anıtların yanından yürümeye devam ettik. Her an bir yerden bir öcü ya da kafasız

⁸ Grim Reaper: İngilizce'de ölümleri toplayan kişiyi veya ruhani varlığı ifade eder. Ücretsiz PDF Kütüphane Arşivi - <https://archive.org>

iskelet çıkacak korkusuyla tedirgin bir şekilde mezarların aralarına bakıyordum. Gözlerim gizemli Grim'i arıyordu. Yerinden oynamış aklım, peşimizde kurtadamlar, zombi köpekler, tırpanlı iskeletler hayal ediyordu.

Sonunda küçük bir anıt mezara vardık. Çatısında yıpranmış bir haç, girişinde sade, ahşap bir kapı vardı. Abartılı ya da süslü bir tarafı yoktu. Duvardaki ince tabela oldukça eskimişti, üzerinde yazanı okumak güçtü. Ash durmasaydı, ben de yanından geçer giderdim.

"Kimin mezarı bu?" diye sordum. Kapıdan uzak duruyordum, sanki birden açılacak ve içeridekiler dışarı fırlayacak gibiydi. Ash, ufalanmış granit basamaklardan çıkarak elini kapıya koydu.

"Yaşlı bir çift, önemli birileri değil," diye cevapladı. Parmaklarını solmuş yüzeyin üzerinde gezdirdi, sanki diğer tarafta olanları hissedebiliyordu. Gözlerini kısarak bana baktı. "Meghan, buraya gel, hemen."

Korkuyla geri çekildim. "İçeri mi gireceğiz?"

"Kapıyı açtığımda, Grim burada olduğumuzu anlayacak. Onun görevi, mezarlığı ve mezarların içindekilerden geriye kalanları korumak. Yani ölüleri rahatsız etmemizden pek hoşnut *olmayacak*. Geldiğinde dışarıda tek başına olmak istemezsin, güven bana."

Kalbim hızla çarpıyordu. Koşarak yanına gittim, ona iyice yaklaştım ve mezarlığa göz gezdirdim. "Bu bahsettiğin yaratık nasıl bir şey tam olarak?" diye sordum. "Kılıcınla deşip geçemez misin? Ya da ona karşı bizi görünmez yapamaz mısın?"

"O kadar kolay değil." Ash sabırla açıklıyordu. "Kilise Grimlerinin sihre ve büyüye karşı bağışıklıkları vardır; onlara işlemez. Ve birini öldürsen bile o aslında ölmez. Bir Grim'i yok etmek istiyorsan, onun esas bedenini bulman, kazıp çıkarman ve yakman

gerekir. Bizim de buna vaktimiz yok.” Kapıya doğru döndü, bir şeyler mırıldandı ve kapı açıldı.

Mahzenmezardan, toz, küf ve çürüme kokularıyla birlikte sıcak hava dalgası yüzümüze çarptı. İçeri girerken öğürdüm ve ağzımı sıkıca örtterek yüzümü Ash’in omzuna gömdüm. Ash arkamızdan kapıyı kapadı. Küçük oda tıpkı fırın gibiydi. Bir anda terledim ve kolumla ağzımı kapamaya çalıştım. Bluzumun kumaşı içinden nefes alıyor ve odanın ortasındaki görüntüye bakarak midemi bulandırmamaya çalışıyordum.

Yüksek taş masanın üzerinde yan yana iki iskelet yatıyordu. Oda o kadar küçüktü ki masamn etrafından geçecek alan neredeyse yoktu. Cesetler de birbirine çok yakın duruyordu. Kemikler zamanla sararmıştı ve üzerlerinde hiçbir şey kalmamıştı; ne deri, ne et ne de saç. Yani uzun yıllardır burada olmalıydılar.

İskeletlerin el ele tutuştuklarını fark ettim. Uzun kemikli parmaklar sevgiyle birbirlerine kenetlenmişlerdi. Parmaklarının birinde pash bir yüzük halen parlıyordu.

Merak, tiksintimi yendi. Ash’e döndüm. Yüzünde üzgün bir ifadeyle çifte bakıyordu. “Kim onlar?” diye fısıldadım tişörtümün içinden. Ash tereddüt etti ve derin bir nefes aldı.

“Bir hikâye var,” diye ciddi bir ifadeyle söze başladı. “Yetenekli bir saksafon sanatçısı bir akşam Mardi Gras’ya⁹ gitmiş. Adam bir peri kraliçesinin ilgisini çekmiş. Kraliçe onu yanına çağırmış çünkü adam genç, yakışıklı ve çekiciymiş. Üstelik müziği, dinleyenin ruhuna işliyormuş. Ancak adam teklifi reddetmiş çünkü zaten evliymiş ve eşini çok seviyormuş; gözü peri kraliçesinin güzelliğini bile görmüyormuş. Kraliçe reddedildiği için çok sinirlenmiş

9 Katoliklerin, her yılın subat ya da mart ayına denk gelen büyük perhizinden önceki salı düzenledikleri karnaval. (ç.n.)

ve saksafoncuyu Olurulmaz'da alıkoyup adamı günler boyunca kendisini eğlendirmeye zorlamış. Fakat adam Periler Ülkesi'nde ne görürse görsün, Kraliçe ona ne kadar zorla bir şeyler yaptırmaya çalışırsa çalışsın, adam kendi ismini unutmuş da fâni dünyadaki eşini hiçbir zaman unutmamış.”

Ash'in yüzüne, gözlerini kaplayan gölgelere bakınca bu hikâyeyi öyle, bir yerlerden duymadığımı hissettim. Bu, Ash'in gözleri önünde yaşanmış bir hikâyeydi. Andaç'ı ve onu nerede bulacağımızı biliyordu çünkü saksafoncuyu, Kraliçe'nin sarayından tanıyordu. Yine bir fâni, perilerin gazabıyla harcanmıştı.

“Zaman geçmiş,” diye devam etti Ash, “ve kraliçe sonunda onu serbest bırakmaya karar vermiş çünkü bunun eğlenceli olabileceğini düşünmüş. Genç fâni, kafasındaki hem gerçek hem de hayalî anılarla sevgili karısının yanma döndüğünde, onu altmış sene yaşlanmış olarak bulmuş. Fakat adamın kendisi, fâni dünyadan ayrıldığı günden beri bir gün olsun yaşlanmamış. Kadın hâlâ yüzüğünü takıyormuş ve başka biriyle evlenmemiş çünkü hep kocasının döneceğine inanmış.”

Ash duraksadı ve ben de boştaki elimle gözyaşlarımı sildim. Masanın üzerinde hareketsiz yatan iskeletler şimdi o kadar da korkunç görünmüyordu. En azından midem kasılmadan onlara bakabiliyordum. “Sonra ne olmuş?” diye fısıldadım, Ash'in anlatmaya devam etmesini ve bu peri masalının mutlu sona ulaşmasını umuyordum; en azından dehşetle bitmemesini istiyordum. Hiç ders almıyordum. Ash başını iki yana salladı ve iç çekti.

“Komşuları onları günler sonra bulmuş. Genç bir adam ve buruşuk, yaşlı bir kadın; elleri kenetlenmiş halde, yüzleri birbirine dönük yatakta yatıyorlarmış. Bileklerinden çarşafa akan kan ise çoktan kurumuş.”

Yutkundum ve iskeletlere tekrar baktım, ölümde bile hayatta oldukları gibi sıkıca el ele tutuşmuşlardı. Ve ben *bir kez* olsun, peri masallarının, Disney'inkilerin değil de *gerçek* peri masallarının mutlu bir sonla bitmesini istemiştım.

Benim sonum nasıl olacaktı acaba? Birden düşünmeye başladım, yüzüm düştü. Ash'e baktım, gözlerim kurşuni gözleriyle buluştu ve kalbim göğsümden fırlayacak gibi oldu. Ben de bir peri masalmdaydım, değil mi? Hikâyedeki rolümü oynuyordum; peri prensine âşık olan ölümlü kız. Bunun gibi hikâyeler nadiren mutlu sonla biterdi. Sahte kralla hesabımı görüp ailemin yanına dönsem ve normal bir hayat yaşamaya çalışsam, Ash bu hayatın neresinde olacaktı? Ben bir insandım, o ise ölümsüzdü, ruhu olmayan bir periydi. Birlikte nasıl bir geleceğimiz olabilirdi ki? Ben nihayetinde yaşlanacak ve ölecektim. Ash ise sonsuza dek yaşayacaktı, en azından fâni dünyayı kaldıramayıp yavaş yavaş yok olana kadar.

Gözlerimi kapadım, hakikatler kalbimi acıtıyordu. O buraya, fâni dünyaya ait değildi. Efsanelerin, kâbusların ve hayal gücünün ürünü tüm o yaratıklarla birlikte Periler Ülkesi'nde yaşamalıydı. Ash güzel ve imkânsız bir rüyaydı, bir peri masalıydı. Ve ben, babamın kanına rağmen, bir ölümlüydüm.

"Meghan?" Sesi yumuşak fakat sorgulayıcıydı. "Ne oldu?"

Aniden kendime kızarak düşünceleri bir kenara attım. Hayır, bunu kabul edemezdim. Bu benim hikâyemdi, *bizim* hikâyemizdi. İkimizin de yaşamasının ve mutlu olmasının bir yolunu bulabilirdim. Ash'e bu kadarını borçluydum.

Boğuk bir sesle çatıya bir şey kondu ve üzerime toz yağdı. Öksürerek elimi yüzümün önünde sallayıp ani pislik yağmurundan kurtulmaya çalıştım.

“O da neydi?”

Ash çatıya doğru baktı, gözlerini kısıtı. “Buradan gitmemiz gerektiğinin işareti. Al bakalım.” Masanın üzerinden bana bir şey attı. Yakaladığım sırada hafifçe parıldadı; iskeletin parmağından çıkan yıpranmış altın yüzüktü. “Andaç’m,” diye mırıldandı Ash. Ellerini neredeyse fark edilmeyecek bir hızla ceketinin cebine sokup masadan uzaklaştı. “Haydi gidelim buradan.”

Kapıyı çekip açtı ve başıyla çıkmamı işaret etti. Kapı eşiğinden geçtiğim anda omzuma sıcak, ıslak ve yapış yapış bir şey damladı. Elimi boynuma koydum ve salya olduğunu anladım.

Yüreğim ağzıma geldi, başımı kaldırıp yukarı baktım.

Ay ışığında canavarımsı bir silüet mezarın üzerinde duruyordu; zayıf, kaslı ve şüphesiz doğaüstü bir yaratıktı. Tır tır titrerken, inek kadar büyük bir siyah köpeğin yanan kızıl gözlerine baktım. Yaratığın dudakları çekilmiş, yemek bıçağı kadar uzun dişlerini ortaya çıkarmıştı.

“Ash,” diye ciyakladım ve geri çekildim. Canavar köpeğin gözleri beni takip etti, kızıl bakışları yüzüğü tuttuğum elime sabitlenmişti. “Bu şey...”

Ash kılıcını çekti. “Grim.” Grim, Ash’e baktı ve yeri titreten bir sesle hırladı, sonra korkunç bakışlarını tekrar bana çevirdi. Biraz daha eğildiği sırada kaygan postunun altında kasları oynadı, dişlerinden salyaları akmaya devam ediyordu. Ash kılıcını savurmaya başladı, gözlerini Grim’den bir an olsun ayırmadan. “Meghan, kaç, dediğimde *ileriye* doğru koş ve arkana bakma. Anladın mı?” dedi.

Bu bana daha çok intihar gibi geldi ama Ash’e güveniyordum. “Tamam,” diye fısıldadım ve yüzüğü daha sıkı tuttum. “Hazırım”
Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Grim öyle bir uludu ki sağır edici sesi beynimi deldi geçti, kulaklarımı ve gözlerimi kapama isteğime zorlukla karşı koydum. Grim sıçradı ve eğer Ash, “Kaç!” diye bağırıp beni kendime getirmese, olduğum yerde donup kalabilirdim. Eğilerek ileriye atıldım, köpek kafamın üstünden yere, benim durduğum noktaya atlayarak yeri sarstı.

“Koş!” diye bağırdı Ash. “Mezarlıktan çıkmamız gerek, hemen!”

Grim arkamızdaydı, öfkeyle kükredi ve saldırıya geçti.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

ANILAR

Ash, Grim'i ıslıl ıslıl bir buz yağmuruna tuttu. Donmuş hançerler Grim'in bedenine çarpıp parçalanıyor, yarattığı yaralamıyordu ama bize birkaç saniye kazandırmayı başarmıştı. Mezarların arasında koşuyor, melek ve şeytan heykellerinin gölgelerine saklanıyorduk. Grim'in sıcak nefesi de ensemizdeydi. Açık ve düz bir arazide olsaydık, canavar köpek birkaç saniye içinde beni diş kaşıma oyuncağı yapardı fakat dar sokaklar ve geçitler onu yavaşlatıyordu. Zikzak çizerek Grim'den bir adım önde koşuyorduk ve sonunda mezarlığı çevreleyen beyaz duvar görüş açımıza girmişti.

Duvara ilk ulaşan Ash oldu, basıp çıkabilmem için bir basamak gibi dizlerini kırdı. Her an arkamda bir pençe hissetmeyi bekleyerek Ash'in dizine çıktım ve kendimi yukarı çektim. Tekmeler savurup ellerimle duvarın tepesine tutunmaya çalıştım. Ash arkamdan zıpladı ve beni kolumu tutarak yukarı çekti.

Sağır edici bir uluma kulaklarımı çınlattı ve geriye doğru bakmak gibi bir hata yaptım. Grim'in açık ağı tüm görüş alanımı

doldurdu. sıcak nefesi yüzüme çarptı ve salyası suratıma sıçradı. Köpeğin çenesi yüzüme birkaç santim kala çat diye kapanırken Ash beni geri çekti ve ikimiz birden duvardan yere düştük. Yere öyle hızlı çarptık ki nefesim kesildi.

Nefes nefese bir şekilde yukarı baktım. Grim duvarın üzerine tünemiş, dişleri ay ışığında parlarken bana öfkeyle bakıyordu. Bir an üstümüze atlayıp bizi lime lime edeceğini sandım fakat son bir kez hırlayıp arkasını döndü, duvarın, korumakla yükümlü olduğu mezarlık tarafına atladı ve gözden kayboldu.

Ash tuttuğu nefesini verdi ve kafasını arkaya atıp çimene uzandı. “Şunu söylemeliyim ki,” dedi, gözleri kapalıydı, yüzü gökyüzüne dönüktü, “seninleyken sıkıcı zaman geçirmek imkânsız.”

Titreyen avcumu açtım ve hâlâ elimde olan yüzüğe baktım. Kendi içsel ışıyla parlıyordu; üzerine sinmiş duygularla ışıldayan bir büyü vardı: masmavi hüznün, yemyeşil umut ve kıpkırmızı aşk. Bir anda vicdan azabı ve suçluluk duygusu hissettim; bu yüzük, yıllara meydan okumuş bir aşkın sembolüydü ve biz bir an bile düşünmeden onu mezardan çalmıştık.

Yutkundum ve yüzüğü pantolonumun cebine soktum. Grim’in yüzüme püskürttüğü iğrenç salyasını sildim ve Ash’e baktım.

Gözlerini açtı ve birden ne kadar yakın olduğumuzu fark ettim. Onun üzerinde yatıyor sayılırdım, kollarımız ve bacaklarımız birbirine dolanmıştı, yüzlerimiz arasında bir iki santim vardı. Kalbim önce tekledi, sonra deli gibi atmaya başladı. Periler Ülkesi’nden sürülüp eve gittiğimizden beri hiç *birlikte* olmamıştık, gerçek anlamda birlikte. Aileme ne söyleyeceğimle o kadar meşguldüm ve eve dönüyor olmaktan o kadar heyecanlıydım ki bu konuyu hiç düşünmemiştim. Üstelik Ash de ufak dokunuşlar ve öpücüklerden her şeyi tünemiş, gözleri kapalı bana bakmıyordu. Fakat

ben onun ne istediğini, ne beklediğini bilmiyordum. Aramızda tam olarak *ne* vardı acaba?

“Yine endişelisin.” Ash gözlerini kısıtı. Ona yakın olmak nefesimi kesmişti. “Her zaman endişeli görünüyorsun ve ben bu konuda hiçbir şey yapamadığımı hissediyorum.”

Kaşlarımı çattım. “Her seferinde duygularımı okumaktan vazgeçmelisin,” dedim, rahatsız olmuş numarası yaparak fakat aslında kalbim o kadar hızlı atıyordu ki fark etmemesi imkânsızdı. “Eğer çok rahatsız olduysan, ilgilenecek başka birini bulabilirsin.”

“Buna engel olamıyorum.” Sırtüstü uzanmış, fazlasıyla kendinden emin ve rahat bir şekilde konuşuyordu. “Seçtiğimiz kişiye ne kadar bağlanırsak, duygularını da o kadar iyi anlıyoruz. Bu içgüdüsel bir şey, nefes almak gibi.”

“Nefesini tutamaz mısın?”

Dudağının bir tarafı yukarı kıvrıldı. “Sanırım denersem yapabilirim.”

“Hah! Ama yapmayacaksın, değil mi?”

“Hayır.” Tekrar ciddileşti. Elini uzatıp saçlarımın arasında dolaştırdı ve bir an nefes almayı unuttum. “Ne zaman endişeli, sinirli, üzgün veya mutlu olduğunu bilmek istiyorum. Muhtemelen sen de bana aynısını yapabilirsin, tabii ben duygularımı saklamakta daha başarılı olabilirim. Daha çok denemelisin.” Anlık bir acı ifadesi yüzünü gölgeledi ve hemen kayboldu. “Maalesef birlikte zaman geçirdikçe duygularımızı saklamak ikimiz için de zorlaşacak.” Başını iki yana salladı ve alaylı bir gülücük attı. “Bir periye âşık olmanın tehlikelerinden biri işte.”

Onu öptüm. Kollarım bedenime doladı ve birbirimize kenetlenip bir süre öylece durduk. Ellerim saçlarında, soğuk dudakları dudaklarımdaydı. Mezarlıktaki düşüncelerim yine zihnimde do-

luştı fakat onları beynimin en karanlık köşesine tıktım. Ash'ten vazgeçmeyecektim. İkimiz için de bir mutlu son bulabilirdim.

Birkaç dakika boyurca tüm dünyam o olmuştu; Ash'in kalp atışını parmak uçlarımda hissediyordum, nefesim nefesi olmuştu. Fakat sonra hafifçe inleyip geri çekildi; yüzünde keyif ve temkin arasında kalmış bir ifade vardı. “Ziyaretçimiz var,” diye mırıldandı. Hemen üstünden kalktım ve etrafa bakındım. Gece sessiz ve sakindi fakat iri bir gri kedi duvarın üzerine oturmuş, kuyruğunu da etrafına sarmıştı. Altın sarısı gözlerinden gayet eğlendiği anlaşıyordu.

Yüzüm alev alev yanarken ayağa kalktım. “Grimalkin!” diye bağırdım. “Lanet olsun, Grim! Bilerek mi böyle yapıyorsun her seferinde? Ne zamandır bizi izliyorsun?”

“Ben de seni gördüğüme sevindim, insan.” Sinir bozucu, sakın ve alaycı bakışlarıyla beni süzüyordu. Sessizce ayağa kalkmış olan Ash'e döndü ve bir kulağı seğirdi. “Ve dedikoduların tamamen doğru olduğunu öğrenmem de iyi oldu.”

Ash yüzünde kayıtsız bir ifadeyle saçındaki yaprakları temizliyordu ama ben yüzümün daha da kızardığını hissettim. “Neden buradasın, Grim?” diye sordum. “Sana bir borcum kalmamış olmalı. Yoksa sadece canın mı sıkıldı?”

Kedi esnedi ve ön patisini yaladı. “Kendini o kadar da önemli sanma, insan. Seni debelenirken izlemek eğlenceli olsa da buraya kendi keyfim için gelmedim.” Grim tekrar bana dönmeden önce patileriyle yüzünü temizledi. “Leanansidhe, Olurulmaz'dan sürülme sebebinizi duyduğunda buna inanmadı. Ona, duygular söz konusu olduğunda insanların düşüncesizce ve mantıksızca hareket ettiklerini söyledim fakat bir de Kış Prensi'nin sürgün edildiğini duyuncu, bu sizin Pifan'la beraber olduğunuzu kanıtlayıcıydı.

Mab'in oğlu sırf Oberon'un melez kızıyla birlikte fâni dünyaya sürgün edilmek uğruna kendi Divanına ve Kraliçesine asla ihanet etmezmiş." Grimalkin burnunu çekti, halinden memnun görünüyordu. "Aslında, bunun üzerine bir iddiaya girdik. Kaybettiğini duyunca oldukça üzülecek."

Yüz ifadesinden ne düşündüğü anlaşılmayan Ash'e baktım. Grimalkin aksırdı ki bu kedigillerde kahkaha atmak gibi bir şeydi. "Doğal olarak, siz Olurulmaz'da ortadan kaybolduktan sonra Leanansidhe sizi bulmamı istedi. Seninle konuşmak istiyor, insan. Hemen."

Midem düğümlendi. Grimalkin ayaklanıp duvardan aşağı zıpladı ve sessizce çimene kondu. "Beni takip edin," diye emretti, altın sarısı gözleri karanlıkta süzülen birer küreye dönüştü. "Size buradan Ara'ya giden kestirme hattı göstereceğim. Bu arada insan, Demir perilerin seni aradığına dair de bir dedikodu var. Acele etmeliyiz."

Yutkundum. "Hayır," dedim. Gözlerini şaşkınlıkla kırpıstırdı. "Henüz buradaki işim bitmedi. Leanansidhe benimle konuşmak mı istiyor? Bu gayet güzel çünkü benim de onunla konuşacaklarım var. Fakat babamın *orada* olduğunu bilirken ve onun kim olduğu hakkında en ufak bir fikrim yokken oraya gidemem. Anılarımı geri almaya uğraşıyorum. Leanansidhe o zamana dek beklemek zorunda."

Ash sessizce bana destek vermek için dirseğime dokundu. Grimalkin ise bana sanki ikinci bir kafam çıkmış gibi bakıyordu. "Leanansidhe'ye karşı çıkmak... İşlerin bu kadar ilginçleşeceğinden haberim yoktu." Gözlerini kıstı, mırıldandı. "Pekâlâ, insan. Size eşlik edeceğim. Leanansidhe'yi bekletme sebebini ona söylediğinde, Sürgünlerin Kraliçesi'nin yüzünü görmek istiyorum."

Bu birazcık keyfimi kaçırmıştı fakat umurumda değildi. Leanansidhe'nin cevaplaması gereken çok sorum vardı ve o cevaplara *ulaşacaktım*. Fakat önce ne sormam gerektiğini bilmem gerekiyordu.

MÜZENİN KAPILARI hâlâ açıktı, peşimde Ash ve sürekli mırıldayan Grimalkin'le kolayca içeri girdim. İçeri girdiğimiz gibi Grimalkin gözden kayboldu; gizlice bir kenara çekilmek ya da gölgelere gizlenmek gibi bir şey değildi, basbayağı yok olmuştu. Buna alışkın olduğum için şaşırıyordum artık.

Kâhin, camdan bir tezgâha yaslanmış, elindeki kafatasıyla oynayarak bizi bekliyordu. Ona yaklaştığımızda iğne gibi dişlerini göstererek gülümsemedi, tırnaklarını elindeki kafatasının elmacık kemiklerine vuruyordu.

“Başarmışsın,” diye fısıldadı, boş bakışları üzerimdeydi. “Buradan kokusunu alabiliyorum. Göster onu, ölümlü. Yaşlı Anna'ya ne getirdin bakalım?”

Yüzüğü cebimden çıkardım ve tozlu karanlıkta ateş böceği gibi ışıldadı. Kâhinin gülümsemesi yüzüne yayıldı.

“Ah, evet. Lanetli âşıklar. Yaş ve zaman tarafından ayrı düşürülen, umutlarına tutunarak hayatta kalmış âşıklar. Hikâyenin sonu kötü bitiyor ama... Yani her şey boşunaymış.” Tıksırarak bir kakhaha patlattı, bir toz dumanı ağzından odaya yayıldı. “Mezarlığa gittiniz, değil mi? Ne yüzsüzlük! Geleceğinizde bir köpek görmüştüm zaten. Diğer yüzüğü almadınız, değil mi?”

“Ah, hayır.”

“Pekâlâ.” Kuru elini uzattı ve avcunu açtı. “Sanırım bununla *yetinebilirim*. Şimdi, Meghan Chase, Andacı bana ver.”

“Sözünü unutma,” diye hatırlattım bir adım ilerleyerek. “Andaç karşılığında anılarım. Onları geri istiyorum.”

“Tabii ki çocuk.” Kâhin rahatsız olmuş gibiydi. “Babanın anısını, senin özgürce bana verdiğin anıları Andaç karşılığında sana geri vereceğim. Pazarlığın şartlarını yerine getireceğim.” Sabırsızca elini salladı. “Şimdi lütfen. Ver onu bana.”

Bir an tereddüt ettim ve sonra yüzüğü eline bıraktım.

Parmakları öyle hızlı kapandı ki bir adım geriledim. Kâhin içini çekti, yüzüğü çökmüş göğsüne bastırdı. “Böylesi bir özlem,” dedi, sanki büyülenmiş gibiydi. “Böylesi duygular... Hatırlıyorum. Hepsini vermeden önce. *Hissetmenin* nasıl bir şey olduğunu hatırlıyorum.” Burnunu çekti, transtan çıktı ve tezgâhın arkasında biraz daha geriye süzüldü. “Siz fâniler bunu nasıl yapıyorsunuz anlamıyorum. Bu duygulara nasıl katlanabiliyorsunuz? Sonunda sizi mahvedecekler, değil mi, Prens?” Sesi kırılgan ve huysuz çıkmıştı.

Bir şey söyleyecektim ama Ash şaşırmış görünmüyordu. “Buna değer,” dedi sessizce.

“Şimdi öyle diyorsun tabii.” Kâhin yüzüğü kemikten ibaret parmağına taktı, elini havaya kaldırdı ve hayran hayran yüzüğe baktı. “Fakat bundan yıllar sonra nasıl hissedeceğini düşün. Kız yaşlanacak, güçten düşecek ve her gün elinden biraz daha kayıp gidecek. Ama sen zamanın kendisi kadar sonsuzsun. Ya da belki...” diyip bana döndü, “sevgili Prens’in fânî dünyada *var olmanın* ona ağır geldiğini düşünür ve hiçliğin içinde solup yok olur. Bir gün uyanırsın ve onun gittiğini görürsün. Yalnızca bir anı olarak kalır. Bir daha aşkı bulamazsın. E yani bir fânî, peri masalı aşkıyla nasıl yarışabilir ki?” Kâhin tısladı, alaycı bir tavırla gülümsedi. “İçinde kocaman bir boşluk olmasını tercih eder hale gelirsin. Tıpkı benün gibi.”

Ash, sakın, ifadesiz bir şekilde durmaya devam ediyordu. Benimse mideme bir korku saplandı. “Bunu mu... görüyorsun?” diye fısıldadım, kalbim sıkışıyordu. “Geleceğimizde bu mu var?”

“Anlık görüntüler bunlar,” dedi kâhin ve onları kovmaya çalışırcasına elini salladı. “Uzak gelecek sürekli değişen bir dalgadır; hep hareket halindedir ve hiçbir zaman kesin değildir. Hikâye her nefesinizle değişir. Her kararımız bizi farklı bir yola sokar. Fakat...” Boş gözlerini kısarak bana baktı. “Geleceğinde kesin olan bir şey var ki çocuk, o da acı. Acı ve boşluk. Arkadaşların, gönülden sevdiğin kişiler geleceğinde olmayacaklar.”

Göğsüm daha da sıkıştı. Kâhin acı acı gülümsedi ve gözlerini çevirdi. “Fakat belki bunların hepsini değiştirirsin,” dedi, arkasındaki tezgâhta, göremediğim bir şeye bir işaret etti. “Belki de bu hikâyeye benim göremediğim bir mutlu son yazarsın. Eee, sonuçta,” uzun parmağını kaldırdı, yüzük parladı, “umudumuz olmasa şu an nerede olurduk, kim bilir.” Kıkırdadı ve elini uzattı.

Küçük bir cam küre tezgâhın arkasından havalandı ve süzülerek kâhinin avcuna kondu. Kâhin tırnaklarını küreye doladı, diğer eliyle beni işaret etti.

“İşte aradığın şey burada,” diye cırladı ve küreyi elime bıraktı. Şaşkınlıkla gözlerimi kırıştırdım. Cam küre öyle hafif ve narindi ki köpükten bir balon gibiydi, parmaklarımla sıksam patlayacaktı sanki. “Hazır olduğunda küreyi kır ve anıların serbest kalsın.”

“Şimdi,” diye devam etti geri çekilerek, “sanıyorum ihtiyacın olan her şey bu kadar, Meghan Chase. Seni tekrar gördüğümde, neyi seçmiş olursan ol, aynı kişi olmayacaksın.”

“Ne demek istiyorsun?”

Kâhin gülümsedi. Odanın içinde bir rüzgâr esti ve kâhinin içinde kaybolduğu toz kasırgası gözlerimi ve boğazımı yaktı. Öksürerek arkamı döndüm ve fakat kâhinin artık orada olmadığını gördüm.

Titreyerek avcumdaki küreye baktım. Titrek peri ışığında küredeki imgelerin camın yansıtıcı yüzeyinde aktığını gördüm: hepsi aslında orada olmayan şeylerin yansımalarıydı.

“Eee?” Grimalkin’in sesi duyuldu. Kedi, ölü yılanların kehribar rengi sıvıların içinde bekletildiği kavanozlarla dolu bir tezgâhın üzerinde görünüyordu. “Şunu kıracak mısın, yoksa sabaha dek bekleyelim mi?”

“Hatırlayacağımdan emin misin?” diye sordum, cam kürenin yüzeyinde bir adamı ve peşinden bisikletiyle giden bir kızı görüyordum. Tanınmayacak kadar kısa ve bozuk görüntüler serap misali akmaya devam etti. “Kâhin anıların serbest kalacağını söyledi. Kesin olarak geri geleceklerini belirtmedi. Kırdığımda anılarım havaya dağılıp gitmeyecek ya da bir yerlere saklanmış, anı emici bir peri tarafından yakalanmayacak, değil mi?”

Grimalkin’in homurtusu, köşede duran Ash’in hafif kıkırtısına karıştı. “Bizim yanımızda çok kaldın tabii,” dedi Ash, sesinde biraz hüzün olduğunu hissettim. Çok şüpheli davrandığımı mı ima etmişti yoksa bu düşüncelerimin doğru olduğunu mu söylemeye çalışıyordu?

Grimalkin burnunu çekti ve bana aşağılayıcı bir bakış attı. “Bütün periler seni kandırmaya çalışmaz, insan,” dedi sıkılmış ses tonuyla. “Anladığım kadarıyla kâhinin teklifi gayet gerçekçiydi.” Kuyruğunu sabırsızca tezgâha vurdu. “Seni kandırmak isteseydi, inan bana, teklifine o kadar çok bilmece katardı ki gerçek anlamını asla çözemezdin.”

Ash’e baktım, başıyla onayladı. “Pekâlâ o zaman,” dedim ve derin bir nefes aldım. Küreyi başımın üzerine kaldırdım. “Ne olacaksa olsun!” Tüm gücümle küreyi yere fırlattım.

Kırılğan cam, müzikal sayılabilecek hoş bir tınıyla haliya çarpıtı ve cam parçaları odanın ortasında bir hortum gibi yükselirken her biri birer ışık parçasına dönüştü. Her biri cılgına dönmüş güvercinler gibi havada uçuyor, kaynaşıp bütünleşerek binlerce görüntü oluşturunyorlardı. Ben nefes almadan izlerken birlikte döndüler ve korku filmlerindeki kuş sürüleri gibi üzerime doğru akalmaya başladılar. Sonsuz bir imge ve duygu istilasına uğradım. Hepsi kafama aynı anda hücum ediyordu.

Ellerimi yüzüme koydum, engel olmaya çalıştım fakat işe yaramıyordu. Görüntüler gelmeye devam ediyordu, beynimde flaşlar pathyordu. Düz, kahverengi saçlı; uzun ve narin parmaklı, gözlerinin içi sürekli gülen bir adam. Tüm görüntüler ona aitti: O... beni salıncakta sallıyordu. Ben ilk bisikletimle kaldırımda yalpalarken o beni dengede tutmaya çalışıyordu. Eski piyanomuzun başında parmakları notaların üzerinde süzülürken ben de yanındaki koltukta oturmuş, hayranlıkla onu izliyordum.

Küçük yeşil bir gölete yürüyordu, başına kadar suya gömülüyordu ve polis gelene kadar çılgık atıyordum.

Görüntüler sona erdiğinde dizlerimin üzerinde yerde otuyordum. Ash beni sarmıştı, başımı göğsüne yaslamıştım. Soluk soluğaydım, parmaklarımı tişörtüne geçirmiştim. Vücudu benimkine karşın kaya gibi dimdik duruyordu. Beynim çok doluydu, patlamaya hazır bir bomba gibi hissediyordum.

Fakat hatırlıyordum. Her şeyi. Bana altı yıl boyunca bakan adamı hatırlıyordum; gerçek soyumu bilmeden, tek kızı olduğumu sanarak beni yetiştiren o adamı. Oberon ona sıradan bir yabancı demişti ama Oberon'un cehenneme kadar yolu vardı. Benim kabul ettiğim şeydi ki kanım hariç her şeyimle *Paul*'ün kızıydım. Oberon biyolojik babam olabilirdi ama o hiçbir zaman

yanımda değildi. Hayatımla hiçbir ilgisi olmayan bir yabancıydı. Bana *kızım* demişti ama beni tanıımıyordu. Geceleri bana şarkı söyler gibi masal okuyan, yaralı dizlerime resimli yarabantları yapıştıran, piyano çalarken beni dizine oturtan adam... İşte, o benim gerçek babamdı. Ve hep öyle kalacaktı.

“Sen iyi misin?” Ash’in soğuk nefesi yanağımı ürpertti.

Başımı evet anlamında salladım ve ayaklandım. Başım hâlâ ağrıyordu. Bir anda yüklenen imgeleri ve duyguları anlamlandırmam saatler sürebilirdi fakat sonunda ne yapmam gerektiğini biliyordum.

“Pekâlâ Grim,” dedim yepyeni bir kararlılıkla. “İstedığımı aldım. *Şimdi* Leanansidhe’yi görmeye hazırım.”

Ancak cevap yoktu. Grimalkin ortadan kaybolmuştu.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

ARIZA'NIN DİRENİŞİ

“Grimalkin?” diye seslendim odaya bakınarak. “Neredesin?” Cevap yoktu. Bu iyiye işaret değildi. Grimalkin genelde ortalık karışık olduğunda, herhangi bir açıklama yapmadan, bizi uyarmadan ortadan yok olurdu. Tabii bazen de yalnızca canı istediği için giderdi. Yani ne olduğunu tahmin etmek zordu.

“Meghan,” dedi Ash, gözlerini kısmış, camdan dışarı bakıyordu. “Sanırım bunu görsen iyi olur.”

Müzenin dışında yolun ortasında bir silüet vardı. İnsan olmadığı anlaşılıyordu. Üzerinde yırtık bir kot pantolon ile metal süslemeli bir deri ceket vardı fakat sivri, kemikli yüzü ve sivri kulaqları onu ele veriyordu. Siyah saçları, *punk*’larınki gibi dik dikti ve saç tellerinin arasında ince, parlak renkli şimşekler ışıldıyordu. Kafası bana hediyelik eşya dükkânlarındaki renkli ışık kürelerini hatırlattı. Duruşundan, bizi beklediği anlaşılıyordu.

“Bir Demir peri,” diye mırıldandı Ash, eli kılıcına gitti. “Onu öldürmemi ister misin?”

“Hayır,” dedim, koluna dokundum. “Burada olduğumuzu biliyor. Bize saldırarak olsaydı, çoktan saldırırdı. Önce ne istediğini öğrenelim.”

“Bunu pek tavsiye etmem.” Ash bana ters ters baktı, gözlerindeki bıkkınlığı görebiliyordum. “Sahte kralın hâlâ senin peşinde olduğunu unutma. Demir perilere güvenemezsin, özellikle de bu sıralar. Neden bununla konuşmak istiyorsun ki? Demir Divan ve içindeki her şey senin düşmanın.”

“Demirat değildi.”

Ash içini çekti ve elini kılıçtan ayırdı. “Nasıl istersen,” dedi başını eğerek. “Bu hoşuma gitmiyor ama öğrenelim bakalım, Demir peri ne istiyormuş. Ama herhangi bir hamle yaparsa onu gözümü kırpmadan parçalarına ayırırım.”

Kapıdan nemli geceye çıktık ve Demir perinin bizi beklediği yola doğru ilerledik.

“Ah, güzel.” Yanına ilerlediğimiz sırada Demir peri gülümsedi; tanıdığım bir kısl kafalı gibi kendinden emin bir şekilde ukala ukala sırtıyordu. “Kaçmadınız. Konuşabilmemiz için sokaklar boyunca sizi takip etmem gerekeceğinden korkuyordum.”

Kaşlarımı çattım. Yaklaştıkça daha genç göründü, sanırım aynı yaşlardaydık, gerçi bunun bir anlamının olmadığını biliyordum. Perilerin yaşı yoktu. Bu peri de yüzyıllardır hayatta olabilirdi. Fakat buna ve gözle görülür peri güzelliğine rağmen, on yedi yaşındaki bir *punk*’tan daha büyük görünmüyordu.

“Pekâlâ,” dedim kollarımı kavuşturarak. “İşte buradayım. Sen kimsin ve ne istiyorsun?”

“Hemen konuya giriyorsunuz yani... Bunu sevdim.” Peri kıkırdadı. Ben sırtısına karşılık vermeyince, menekşe rengi olduğunu

fark ettiğim gözlerini devirdi. “Pekâlâ, kendimi tanıtayım o halde. Benim adım Arıza.”

“Arıza.” Kaşımı çatarak Ash’e baktım. “Tanıdık geliyor. Ben bu ismi daha önce nerede duydum?”

“Eminim daha önce duymuşsunuzdur, Meghan Chase,” dedi Arıza ve yüzündeki sırıtsı genişledi, dişleri göründü. “Kral Machina’nın birinci teğmeniydim.”

Ash kılıcını çekti, mavi ışıqla birlikte hava da soğudu. Kılıç Arıza’nın göğsünden birkaç santim uzakta durmasına rağmen, Demir peri hareket etmedi. Sadece kaşlarını kaldırarak, “Kendi kendinize sonuçlar çıkarmak yerine beni bir *dinleseniz*?” dedi.

“Ash,” dedim sakince ve Ash bir adım geriledi, kılıcı kınına sokmadı fakat artık Arıza’nın kalbine de doğrultmuyordu. “Benden ne istiyorsun?” diye sordum gözlerine bakarak. “Şimdi sahte krala mı hizmet ediyorsun? Yoksa sadece tanışmaya mı geldin?”

“Buradayım,” dedi Arıza, “çünkü sizin kadar ben de sahte kralın durdurulmasını istiyorum. Belki duymamışsınızdır, Prenses ama Demir Divan’la savaş hiç de iyi gitmiyor. Oberon ve Mab sahte kralı durdurmak için birleştiler fakat orduları yavaş yavaş yok oluyor. Yabanılorman her geçen gün küçülüyor, araziler Demir Diyar’a katılıyor, Demir Divan’ın toprakları gittikçe büyüyor. Yenilmez olması için yalnızca tek bir şeye ihtiyacı kaldı.”

“Bana,” diye fısıldadım. Bu bir soru değildi.

Arıza başını evet dercesine salladı. “Machina’nın gücünüze ihtiyacı var. Sonrasında tahttaki iddiası reddedilemez bir hal alacak. Sizi öldürüp gücü kendine alabilirse, her şey bitecek.”

“O güce sahip olduğumu nereden biliyor? Ben kendim bile emin değilim.”

“Machina’yı öldürdünüz.” Arıza ciddi bir şekilde bana bakıyordu, ukala tavrı bir anda yok olmuştu. “Demir Kral’ın gücü, onu yenen kişiye geçer. En azından ben böyle biliyorum. Bu yüzden sahte kralın taht iddiaları gerçek değil. Bu yüzden sizi bu kadar çok istiyor.” Şeytani ve yaramaz bir ifadeyle tekrar sırtıttı. “Neyse ki biz, onun için işleri biraz zorlaştırıyoruz. Hem savaşta hem de sizinle ilgili.”

“Biz’ dediğin kim?”

Arıza’nın yüzü asıldı. “Demirat arkadaşımı,” diye mırıldandı, asil perinin adı anılınca içim acıdı. “Sahte kralı ilk o reddetti ve peşinden gidenler oldu. Sayıca çok değiliz ve sahte kralın ordusuna karşı sadece gerilla taktikleri uygulayabiliyoruz fakat elimizden geleni yapıyoruz.”

“Siz, örümcek cadıların bahsettiği direnişçilersiniz.”

“Örümcek cadılar mı?” Arıza kafası karışmış gibi göründü. “Ah, Kral’ın kiralık katillerinden bahsediyor olmalısınız. Evet, bahsettikleri biziz. Ama dediğim gibi, sahte kralı yerinden edebilmek için sayıca oldukça azız. Yine de onu tahttan sonsuza dek uzak tutacak çok önemli bir şeyi yapabiliriz.”

“Neymiş o?”

Arıza özür diler gibi gülümsedi ve parmaklarını şaklattı.

Bir hareketlenme oldu ve gölgelerin içinden onlarca Demir peri çıktı. Bizi bir halka gibi çevrelerlerken, soğuk Demir büyü-sünü hissedebiliyordum; gri, düz ve renksiz. Mekanik kolları olan cüceler, koca siyah gözlerinde parlak yeşil karıncalar gibi sayılar akan elfler gördüm. Mekanik bedenli köpekler, saçları bilgisayar kablolarından oluşan yeşil tenli periler ve başka bir sürü yaratık... Hepsinin de silahı vardı; demir bıçaklar, metal sopalar ve zincirler, demir pençeler ve dişler. Normal perileri öldürmeye yetecek kadar

tehlikeliydiler. Ash bana yaklaştı, kılıcını kaldırırken suratı ciddi ve kasları gergindi. Hızla arkamı dönüp Arıza'ya öfkeyle baktım.

“Planın bu mu yani?” diye terslendim, çevremdeki halkayı işaret ederek. “Beni kaçırmak mı istiyorsun? Sahte kralı durdurmanın yolu bu mu?”

“Anlamak zorundasınız, Prensese.” Arıza gerileyerek peri halkasının içine girerken omuz silkti. “Bu sizin güvenliğin için. Sahte kralın eline düşmenize, onun kazanmasına ve her şeyin yok olmasına izin veremeyiz. Sizi saklamalıyız ve güvende tutmalıyız. Şu an başka hiçbir şeyin önemi yok. Lütfen bizimle gelin. Görüyorsunuz, savaşamayacağınız kadar fazlayız. Kış Prensi bile bu kadarıyla başa çıkamaz.”

“Gerçekten mi?” dedi bir ses; arkamızdan ve yukarıdan gelmişti. “Eğer sorun buysa, neden sayıyı biraz daha eşitlemiyoruz?”

Çevreme bakındım, çatılarda göz gezdirdim, kalbim yerinden çıkacak gibiydi. Tam da ayn önündeki silüet, kollarını birleştirmiş duruyordu, kızıl saçları rüzgârda dalgalanıyordu. Tanıdık bir yüz bize sırttı ve başını iki yana salladı.

“Sen...” dedi Puck¹⁰ gözlerini bana dikerek, “seni yakalamak neredeyse imkânsız, Prensese. Neyse ki Grimalkin gelip beni buldu. Anlaşılan, her zamanki gibi seni ve buz çocuğu bir şeylerden kurtarmam gerekiyor. Cidden alışkanlık yaratmaya başladı.”

Ash gözlerini devirdi fakat dikkatini etrafımızdaki perilerden ayırmadı. “Zırvalamayı bırak da buraya gel, Goodfellow.”

“Goodfellow?” Arıza, endişeyle Puck'a baktı. “Robin Goodfellow?”

10 İngiliz mitolojisinde Robin Goodfellow olarak da bilinen muzip peri William Shakespeare'in *Bir Yüz Gecesi Rüyası*'nda da bir karakter olarak ver almıştır (ed.n.)

“Ah, şuna bak, beni tanıyor. Şanım yürüyor desenize.” Puck homurdandı ve çatıdan aşağı indi. Havada süzülürken koca kara bir kuzguna dönüştü, bize doğru gelirken bet sesiyle öttü ve yere inerken bir tüy patlamasıyla tekrar Puck’a dönüştü. “Ta-daaaaaaa.”

Direnışçiler geriledi ama Arıza hareket etmemiştı. “Hâlâ yalnızca üç kişisiniz,” dedi. “Hepimizle savaşacak kadar çok değilsiniz. Prenses, lütfen, yalnızca sizi korumak istiyoruz. Şiddete başvurmak istemiyoruz.”

“Senin korumana ihtiyacım yok,” dedim. “Gördüğün gibi, ihtiyacım olandan fazlasına sahibim.”

“Ayrıca,” dedi Puck pis pis sırtarak, “yalnız geldiğimi kim söyledi?”

“Sen dedin,” diye seslendi bir başka Puck, aynı çatıdan ve yukarıdan bize bakarak sırtınca Arıza’nın gözleri yuvalarından fırladı.

“Hayır, o demedi,” dedi üçüncü Puck başka bir çatıdan.

“Eminim ne demek istediğini anlamışlardır,” dedi bir başka Puck sokak lambasının üstünden. “Her neyse, işte buradayız.”

“Bu bir aldatmaca,” dedi Arıza, direnişçiler gergin bir şekilde el sallayan Puck’lara bakarken. “Onların bedenleri gerçek değil. Kafamızı karıştırmaya çalışıyorsunuz.”

Puck sırttı. “Madem öyle düşünüyorsun, bir denemeye ne dersin?”

“Her şekilde sizin için bunun sonu mutlu olmayacak,” diye araya girdi Ash. “Bizi yenmeyi başarsanız bile, küçük direnişçi grubunuza oldukça büyük zarar vereceğiz. Buna inansen iyi olur.”

“Git buradan Arıza,” dedim sessizce. “Ne seninle ne de arkadaşlarınla bir yere gitmiyoruz. Sahte kraldan saklanıp hiçbir şey yapmadan beklemeyeceğim.”

“Bu,” dedi Arıza gözlerini kısarak, “tam da korktuğum şey.” Ancak arkasını döndü, askerlerine geri çekilmelerini işaret etti ve Demir periler gecenin karanlığında kaybolup gitti. Arıza, “Sizi izliyor olacağız, Prens,” diye uyardı, arkasını döndü ve o da gölgelere karıştı.

Kalbim hızla çarpıyordu, Puck’a doğru döndüm ve yüzünde o çok tanıdık çarpık sırtışıyla bana baktığım gördüm. Uzun, zayıf bedeni ve alaycı esprileriyle her zamanki gibi belaya bulaşmaya hevesliydi. Fakat gözlerinde, saklayamadığı bir acı ve öfke ifadesi gördüm. Midem kasıldı. “Hey Prens.”

Ash arkamdan ellerini belime dolayıp beni kendine çekince, “Hey,” diye fısıldadım. Başımın üzerinden Puck’a nasıl ters ters baktığını hissedebiliyordum; bu sessiz, korumacı hareketi her şeyi anlatıyordu. *Meghan benim. Geri çekil.* Puck ona aldırıyor, yalnızca bana bakıyordu. Karanlık gözlerine bakınca son buluşmamızı hatırladım, bizi buraya getiren o talihsiz kararı.

“MEGHAN CHASE!”

Oberon’un sesi bir kırbaç gibi şakladı ve yeri sarstı. Erlking’in” sesi garip bir şekilde sakindi, kehribar rengi gözleri düşen kar tanelerinin arasında parlıyordu. “Halkımızın yasaları mutlaklır,” diye uyardı. “Yaz ve Kış birçok şeyi paylaşır fakat aşk bunlardan biri değildir. Bu seçimi yaparsan, kızım, hatlar senin için de kapanacak ve bir daha açılmayacaktır.”

11 Avrupa mitolojilerinde genellikle, baştan çıkarıcı ve ölümcül bir peri ya da siren şeklinde yer alan Erlking, ilk olarak İskandinav mitolojisinde elf kralının, insanları ağna düşürüp kendi arzularına köle eden kızı konumunda yer alır. Alman halk edebiyatına da konu olan bu mitolojik karakter, Goethe’nin *Der Erlkönig* şiirinin ana karakterlerinden biridir. Yazar bu mitolojik karaktere kendi yorumunu katmış ve Erlking’i bir kral unvanı olarak kullanmıştır. (ed n)

"Meghan." Puck bir adım ilerledi, yalvarır gibiydi. "Bunu yapma. Bu kez peşinden gelemem. Burada kal. Benimle."

"Kalamam," diye fısıldadım. "Üzgünüm Puck. Seni seviyorum ama bunu yapmak zorundayım." Yüzü acıyla gölgelendi ve arkasını döndü. Suçluluk duygusu içimi sardı fakat sonuçta karar her zaman belliydi.

Tekrar, "Gerçekten üzgünüm," diye fısıldadım ve Ash'in peşinden kemerli kapıdan geçerek Periler Ülkesi'ni sonsuza dek arkamda bıraktım.

HATIRALAR GEÇİDİ midemin kasılmasına neden oldu. Gözlerimi kapadım ve işlerin bu noktaya varmamış olmasına diledim. Puck'ı ağabeyim, en iyi arkadaşım gibi seviyordum. Buna rağmen, kafamın karışık olduğu, kendimi yalnız ve üzgün hissettiğim kötü bir anda, ona olan sevgim beni yapmamam gereken aptalca bir şey yapmaya itmişti. Beni sevdiğini biliyordum ve onun duygularından yararlandığım için kendimden nefret ediyordum. Keşke bunu düzeltmenin bir yolu olsaydı fakat Puck'm gözlerindeki o gizleyemediği acı, bunun kelimelerle telafı edilemeyeceğini gösteriyordu.

Sonunda konuşabildiğimde, "Burada ne işin var senin?" diye fısıldadım. Ash'in bana sarılmış olmasına sevindim; Puck'la aramda bir bariyer görevi görüyordu. Puck omuz silkti ve gözlerini devirdi.

"Gayet açık değil mi?" diye cevapladı. Sesi her zamankinden biraz daha sertti. "Sen ve buz çocuk kendinizi sürgün ettirdikten sonra Demir perilerin peşinize düşeceğinden şüphelendim. Bu yüzden sizi bulmak için yola koyuldum. İyi de yapmışım. Eee, hangi Demir perinin tepesini attırmışsın bu sefer? Arıza mıydı adı? Machina'nın birinci teğmeni. Gerçekten kiminle uğraşacağını çok güzel seçiyorsun, Prenses."

“Sonra itişin.” Grimalkin gölgelerin içinden ortaya çıktı, fırça kuyruğunu rüzgârda sallıyordu. “Seni kaçırmaya çalışmaları New Orleans perileri arasında bir ayaklanma başlattı, insan,” diye açıkladı, altın rengi gözleri içime işliyordu. “Başımıza başka bir şey gelmeden buradan gitmeliyiz. Demir periler peşindeler ve bir kurtarma operasyonuna daha girişemem. Leanansidhe’nin malikânesine ulaştığımızda konuşursunuz. Şimdi yola koyulalım.”

Kuyruğu havada, en önden tırıs tırıs yürümeye başladı. Bir sokağın köşesinde durup karanlıkta ışıldayan gözleriyle bize baktı ve gölgelerin arasında kayboldu.

Ash’in kolları arasından ayrıhp konuşmak umuduyla Puck’a doğru ilerledim. Onu özlemiştim. O benim en iyi arkadaşımı ve her şeyin yine eskisi gibi olmasını, üçümüz birlikte dünyaya kafa tutalım istiyordum. Ancak hareket ettiğim anda Puck uzaklaştı, sanki yakınımda olmak onun için katlanılamaz bir şeydi. Üç adımda sokağın ucuna ulaştı ve dönüp bize sırttı. Kızıl saçları sokak lambasının ışığında parlıyordu.

“Eee çifte kumrular? Geliyor musunuz? İkinizi birden karşısında gördüğünde Lea’nın surat ifadesini görmek için sabırsızlanıyorum.” Gözleri parıldadı, yüzündeki sırıtış vahşileşti. “Onu rahatsız edenlere korkunç şeyler yaptığını duymuştum. Umuyorum ki bağırsaklarını söküp onları arp teline dönüştürmez, sevgili Prens.” Bize bakarak kaşlarını oynattı ve arkasını dönüp Grimalkin’in peşinden karanlıkta kayboldu.

İçimi çektim. “Benden nefret ediyor.”

Ash homurdandı. “Hayır, bence bu nefreti tamamen bana hastı,” dedi muzipçe. Ben cevap vermeyince elimden tutup beni sokağın başına doğru yürüttü. “Goodfellow senden nefret etmiyor,” diye devam etti, sokak lambalarının ardındaki gölgeler iyice

karanlıklaşıırken. “Öfkeli ama bence öfkesi daha çok kendine. Yani sonuçta sana açılmak için koskoca on altı yılı vardı. Benim ondan önce davranmış olmam, ondan başka kimsenin suçu değil.”

“Yani şimdi yarışyorsunuz, öyle mi?”

“Öyle de diyebilirsin.” Puck ve Grimalkin’in peşinden gidecektim ki belimden tuttu, beni kendine doğru çekti. Bir eli belimde, bir eli yüzümdeydi. “Onun yüzünden bir kadın kaybettim,” dedi Ash parmaklarını saçımda gezdirirken. Sesi yumuşaktı ama eski acısı yüzünde bir an canlanıp yok oldu. “Birini daha kaybedemem.” Alnını benimkine dayadı, kurşuni gözleri gözlerimdeydi. “Yaşadığım müddetçe seni herkesten korumayı, kendime saklamayı planlıyorum. Buna Puck, sahte kral ve seni benden almaya çalışacak herkes dâhil.” Dudağının bir köşesi kıvrıldı, güçlü bakışları karşısında soluksuz kalmıştım. “Oldukça sahiplenici bir tarafım olduğuna dair seni daha önce uyarmalıydım samrım.”

“Fark etmemiştim,” diye fısıldadım, sesimin yumuşak ve alaycı çıkmasına özen gösterdiğim halde hırıltılı çıkmıştı. “Sorun değil, ben de senden vazgeçmeyeceğim.”

Rahatladı, başını eğdi ve dudaklarını benimkilere sürttü. Ellerimi boynuna doladım ve gözlerimi kapadım. Bir anlığına da olsa her şeyi unutmak için kokusunu içime çektim.

“Hey, çifte kumrular!” Puck’ın sesi karanlıkta yankılandı. Ash hüzünlü bir ifadeyle geri çekildi. “Kendinize bir oda bulun bari. Sizin yiyeşmenizi izlemekten daha önemli işlerimiz var!”

“Kesinlikle.” Arkadan Grimalkin de Puck’ın rahatsızlığına katılınca ben de geri çekildim. Şimdi kedi de mi Puck’la aynı fikirdeydi yani? “Acele edin yoksa sizi geride bırakırız.”

ŞEHRİN İÇİNDE Grimalkin'i takip ettik. Garip şekilde uzun, döne-meçli ve zifirî karanlık bir sokaktan geçerek tanıdık, zindana benzeyen bodrum katma ulaştık. Duvarlarda meşaleler ve gargoyllar¹² vardı.

Grimalkin adımlarını hızlandırarak koridorlar boyunca ilerlemeye devam etti. Duvarlardaki meşalelerin ışığı titreşiyor, görünmez yaratıklar karanlıkta hırlayarak dolanıyorlardı. Buraya ilk gelişimizi, Leanansidhe'yle tanışmamızı hatırladım. O gün çok daha kalabalıktık: Ben, Puck, Grim, Demirat ve Kimi, Nelson ve Warren adında üç melez.

Şimdi daha küçük bir gruptuk. Demirat ölmüştü, Kimi ve Nelson da. Hepsi Machina'nın zalim teğmeni Virüs'ün kurbanları olmuştu. Warren'm sahte kral için çalışan bir hain olduğu ortaya çıkmıştı. Bu savaş bitmeden çevremden daha kimleri kaybedeceğimi düşündüm. Sanki ben ve etrafımdaki herkes ölüme mahkûm edilmiştik. Kâhinin karamsar öngörüsünü hatırladım; sonunda yalnız kalacağımı söylemişti. Endişemi bastırmaya çalıştım.

Ash ellerini benimkilere kenetleyip sıktı. Bir şey söylemedi ama ben eline bir cankurtaranmış gibi yapıştım, sanki Ash her an kaybolacaktı gibi. Uzun merdivenler boyunca Grimalkin'i takip edip Leanansidhe'nin devasa antresine çıktık. İki taraftan tavana doğru uzanan rokoko tarzı merdivenler ve duvarlarda ünlü tablolar ve sanat eserleri vardı. İçgüdüsel olarak gözüm, odanın köşesinde duran kuyruklu küçük piyanoya ilişti. Babamı ilk orada, piyanonun üzerine eğilmiş halde görmüştüm ama kim olduğundan haberim yoktu.

12 Grotesk tarzda yapılmış, çatı oluklarındaki suyu tahliye etmeye yarayan taş heykel. (ed.n.)

Şimdi piyanonun başında kimse yoktu ama alevlerle dolu şöminenin yanındaki siyah koltuk boş değildi. Yastıklara yaslanmış, bir elinde şarap kadehiyle Sürgünlerin Kraliçesi Leanansidhe koltuğunda oturuyordu.

“Canlarım!” Solgun tenli, uzun boylu, güzel Leanansidhe, kan kırmızısı dudaklarıyla bize gülümsedi. Parlak bakır rengi saçları, sanki hiçbir ağırlığı yokmuşçasına havada süzülüyordu. Zarifçe ayağa kalktı, kapkara elbisesi ayaklarının arasında dalgalanıyordu. Elindeki kadehi yanında bekleyen *satyr*’e¹³ verdi ve bir sigara aldı. Mavi dumanı üfledikten sonra avına yaklaşan kaplan gibi yanımıza geldi.

“Meghan, bebeğim, bana uğraman ne hoş. Son görevinden geri dönmeyince aklıma en fenası geldi, hayatım. Fakat görüyorum ki hayattasın.” Buz gibi bakışlarını Ash’e yöneltti ve tek kaşını kaldırdı. “Ve Kış Prensi’ni de peşinden sürüklemişsin. Ne kadar,” turnaklarını birbirine vurdu, dudaklarını birbirine bastırdı, “inatçı-sın.” Gözlerini kısı ve Ash’e doğru döndüğü sırada havada oluşan güç dalgası ışıkları titretti. “Sizi en son gördüğümde, Majesteleri, kızı ailesini katletmekle tehdit ediyordunuz. Şimdiden uyarayım hayatım, Mab’in en sevdiği oğlu olman umurumda değil. Eğer bu evde herhangi birini tehdit etmeye kalkarsan, bağırsaklarını burnundan çıkarır, arpıma tel yaparım.”

“Bunu bizzat görmeyi çok isterim,” diye mırıldandı Puck sırıtarak. Ona kızgın bir bakış attım, bana dil çıkararak cevap verdi.

Ash reverans yaptı. “Kış Divam’yla tüm bağımyı kopardım,” dedi Sürgünlerin Kraliçesi’nin öfkeli bakışları karşısında sakın kalmayı başararak. “Artık ‘Majesteleri’ değilim. Yalnızca bir

13 Yunan mitolojisinde doğayı simgeleyen cinler. Gövdelerinin üstü insan, belden aşağısı teke biçimindedir. (ed.n.)

sürgünüm, tıpkı Meghan gibi. Ve sizin gibi. Size veya bu evdeki herhangi birine hiçbir zararım dokunmayacak.”

Leanansidhe gülümsedi. “Yalnızca buradaki kraliçenin kim olduğunu unutma, hayatım.” Hepimize birden başını sallayarak kanepeleri gösterdi. “Oturun canlarım, oturun,” dedi, ses tonunda gizli bir tehditle. “Korkarım konuşacak çok şeyimiz var.”

Kadife kaplı yastıklara gömülürken sakinleşmek için derin bir nefes aldım. Kanepenin içinde kendimi küçücük hissettim, beni yutacak gibiydi. Ash arkamda ayakta durmayı tercih etti. Puck ve Grim de koltuğun iki koluna oturdular. Leanansidhe karşımdaki berjere nazikçe oturdu, bacak bacak üstüne attı ve sigara dumanının arasından bana baktı. Babamı düşündüm, öfkem alevlendi. Leanansidhe’ye soracak çok sorum vardı, nereden başlayacağımı bile bilmiyordum. Ash sakin olmam için elini omzuma koyup hafifçe sıktı. Sürgünlerin Kraliçesi’ne sinirlenmekten bir fayda gelmezdi; hele ki onu sinirlendiren insanları arp, çello ya da viyolonsele çevirme gibi bir alışkanlığı varken. Tedbirli davranmalıydım.

“Pekâlâ hayatım.” Sigarasından bir nefes çekip bana doğru üfledi ve dumanı havada balık şeklinde süzüldü. “Olurulmaz’dan kovulmuşsun, hem de duyduğum kadarıyla oldukça gösterişli bir başkaldırı şovuyla. Şimdi ne yapmayı düşünüyorsun?”

“Sizin neden umurunuzda ki?” Sorarken duygularımı gizlemeye çalışıyordum. “Asa’yı teslim ettik ve Divanlar arasındaki savaşı durdurduk. Şimdi ne yapacağımız sizi neden ilgilendiriyor?”

Leanansidhe’nin gözleri parıldadı, sigarasını sinirle salladı. “Çünkü hayatım, sokaklarda beni rahatsız eden birtakım dedikodular dolaşıyor. Garip hava durumları fâni dünyayı kötü etkiliyor, Yaz ve Kış Divanları, Demir Divan karşısında güç kaybediyor, ortaya çıkan yeni bir Demir peri grubu seni arıyor. Ayrıca,” Leanansidhe

öne doğru eğildi, gözlerini kıstı, “hem Yaz sihrini hem de Demir büyüsünü kontrol edebilen bir melez prenses hakkında söylentiler yayılıyor. İki divanı birden yönetecek güce sahip olduğu ve her şeyi alaşağı etmek için sürgünlerden ve Demir perilerden oluşan yeni bir ordu kurduğu söyleniyor.”

“Ne?”

“Dedikodular böyle, hayatım.” Leanansidhe arkasına yaslandı ve sigarasından bir kelebek sürüsü üfledi. Duman ve karanfil kokulu kelebekler etrafımda uçuşup yok oldu. “Yani neden endişelendiğimi anlıyor musun, bebeğim? Gerçeği kendim öğrenmek istedim.”

“Fakat... bu...” Lafı ağzımda gevelerken, Ash ve Puck’m bakışlarını üzerimde hissediyordum. Yalnızca Grimalkin ilgisiz bir şekilde kuyruğunu yalıyordu. “Tabii ki bir ordu topladığım falan yok,” diyebildim sonunda. “Bu çok saçma. Hiçbir şeyi alaşağı etmek gibi bir niyetim de yok!”

Leanansidhe bana garip bir bakış attı. “Peki ya diğer iddialar hayatım? Yaz ve Demir büyüsünü bir arada kullanan prenses hakkında söylenenler? Onlar da mı uydurma?”

Dudağımı ısırıldım. “Hayır. O gerçek.”

Yavaşça başımı salladı. “Bundan hoşlansan da hoşlanmasan da bu savaşta önemli bir yere sahipsin, kuzum. Perilerin ve fânilerin, Yaz ve Demir’in, köklü geleneklerin ve önlenemez gelişimin, her şeyin tam ortasında duruyorsun. Hangi yöne düşeceksin? Hangi tarafı seçeceksin? Duygularınla ve ruh halinle ilgilenemediğim için kusura bakma hayatım. Gelecek için tam olarak planın nedir?”

“Bilmiyorum.” Ellerimle yüzümü kapadım. Yalnızca normal bir hayat istiyordum. Eve gitmek istiyordum... Doğrudum, doğ-

rudan gözlerine baktım. “Babamı geri istiyorum. Onu on bir yıl önce neden benden çaldığını öğrenmek istiyorum.”

Sessizlik çöktü. Leanansidhe mavi dumanlı sigarası elinde, bana bakakaldı. Gerginliğin yükseldiğini hissedebiliyordum. Ash omuzlarımdan tuttu, gerektiğinde harekete geçmeye hazırdı. Göz ucuyla baktığımda Grimalkin’in ortadan kaybolduğunu ve Puck’ın koltuğun kolunda kıpırdamadan durduğunu gördüm.

Birkaç saniye kimse hareket etmedi.

Sonra Leanansidhe başını arkaya atıp bir kahkaha patlatarak beni yerimden hoplattı. Işıklar titredi, kesildi ve geri geldi. Sür-günlerin Kraliçesi gözlerini bana dikmişti.

“Çalmak mı?” Leanansidhe geri yaslandı, uzun bacaklarını birleştirdi. “Çalmak? *Kurtardın*, demek istedin, değil mi bebeğim?”

“Ben...” Gözlerimi kırptım. “Neden bahsediyorsun sen?”

“Ah, hikâyeyi bilmiyorsun demek. Puck, hayatım, ona anlatmadığın için kendinden utanmalısın.”

Puck’a sert bir bakış attım. Bana bakamadan koltuğun kenarında kıpırdandı. Elim ayağım boşaldı.

Hayır, hayır. Sen olamazsın Puck. Seni kendimi bildim bileli tanıyorum. Bunun seninle bir ilgisi olmadığına söyle bana.

Leanansidhe tekrar güldü. “Pekâlâ, bu beklemediğim bir trajediye dönüşüyor. Ne kadar şahane! Ortamı ayarlayayım da tam olsun.” Ellerini çırpıtı, ışıklar aniden söndü ve sadece piyanoyu aydınlatan bir sahne ışığı yandı.

“Lea, yapma.” Puck’m sesi beni şaşırtmıştı; alçak, boğuk ve çaresizdi. Midem kasıldı. “Bu şekilde olmaz. Ona açıklamama izin ver.”

Leanansidhe, Puck'a acımasız bir bakış attı ve başını iki yana salladı. "Hayır hayatım. Kızın gerçeği öğrenmesinin vakti geldi. Ona söylemek için oldukça çok vaktin vardı. Şimdiye kadar anlatmadıysan bu senin hatan." Elini salladı ve müzik başladı. Piyanonun başında kimse yoktu fakat karanlık, kasvetli bir müzik sesi duyuluyordu. Bir sahne ışığı da Leanansidhe'nin tepesinde yandı. Kıyafeti ve saçlarını dalgalandırarak ayağa kalktı. Seyircisini selamlar gibi ellerini havaya kaldırdı, Kara İlham Perisi gözlerini kapadı ve konuşmaya başladı.

"Bir zamanlar iki fâni varmış."

Melodik sesi beynimi titretti, gözümün önünde sanki film izliyormuşum gibi sahneler canlanmaya başladı. Annemi gördüm; genç, mutlu, kaygısızdı. Uzun boylu, zayıf bir adamla el eleydi. O adamı artık tanıyabiliyordum. Paul. Babam. Konuşuyorlardı, gülüşüyorlardı, âşık oldukları çok belliydi. Dünya da bir o kadar umurlarında değildi. Boğazım düğümlendi.

"Fânilerin gözünde," diye devam etti Leanansidhe, "sıradanlardı. Sıradan iki insan, iki ruhtular. Fakat peri dünyasında, büyüün kaynağı, karanlığın içinde parlayan birer ışık olmuşlardı. Resimleri âdeta canlı gibi görünen bir ressam ve ruhu müziğine işlemiş bir müzisyen... Aşkları yeteneklerini daha da güçlendiriyordu."

"Bir dakika," diyerek araya girdim. Leanansidhe gözlerini kırptırdı, ellerini aşağı indirdi, canlanan sahneler bir anda duraksadı. "Sanırım yanlış biliyorsun. Babam müzisyen değildi, sigortacıydı. Yani piyano çaldığını biliyorum ama madem *o kadar* iyiydi, neden bu yeteneğini kullanmadı?"

"Burada hikâyeyi kim anlatıyor, bebeğim?" Sürgünlerin Kraliçesi kızınca ışıklar tekrar titredi. "Sen hiç 'açlıktan ağzı koken sanatçı' diye bir şey duymadın mı? Baban çok yetenekliydi fakat

müzik faturaları ödemeye yetmiyordu. Şimdi hikâyeyi duymak istiyor musun, istemiyor musun?”

“Özür dilerim,” dedim, tekrar koltuğa gömüldüm. “Devam edin lütfen.”

Leanansidhe burun kıvrıdı, saçını savurdu ve görüntüler tekrar akmaya başladı.

“İnsanların yaptığı gibi evlendiler ve evlilik onları birbirlerinden uzaklaştırmaya başladı. Adam yeni bir işe girdi, uzun vakitler onu evden uzakta tutan bir işti bu. Müzik yeteneği körelti ve bir süre sonra tamamen yok oldu. Karısı eskisi kadar sık olmasa da resim yapmaya devam etti ama artık resimleri daha fazlasına olan arzu ve özlemle doluydu. Belki Yaz Kralı’nın dikkatini de bu çekmişti.”

Dudağımı ısırđım. Bu hikâyeyi daha önce Oberon’dan da duymuştuım fakat dinlemesi hâlâ kolay değildi. Ash omzumu sıktı.

“Kısa bir süre sonra bir çocuk dünyaya geldi, iki dünyaya birden ait bir çocuk; yarı peri, yarı fâni. O zamanlar Yaz Divanı’nda her kafadan bir ses çıkıyordu. Çocuk Periler Ülkesi’ne alınıp Oberon’un kızı olarak mı büyütölmeliydi, yoksa fâni dünyada fâni ailesiyle mi kalmalıydı? Bir karara varılamadan aile çocukla birlikte Oberon’un onları bulamayacağı başka bir yere taşındı. Halen bunu nasıl başardıkları bilinmez fakat kızın annesinin bir şekilde hepsini saklamayı başardığı, Periler Ülkesi’ne karşı sanıldığı kadar kör olmadığı söylenir.

“Ne yazık ki onları ele veren yine fâni adamın müziğı oldu: adam yine şarkı bestelemeye başlamıştı. Divanlardan kaçtıktan altı yıl sonra, intikam almaya kararlı olan Kraliçe Titania çocuğun ailesinin yerini buldu. Oberon’un hiddetiyle karşılaşmamak için kızı öldüremeyeceğini biliyordu. Yaz Kralı’nın aklını çelen

anneye de saldıramazdı. Fakat kızın fâni babasının herhangi bir koruması yoktu.”

“Yani babamı Titania mı kaçırdı?” Leanansidhe’nin sinirle-
neceğini bile bile araya girdim. Bana öfkeyle baktı ama umursa-
mayacak kadar hayal kırıklığı içindeydim. “Fakat bu hiç mantıklı
değil! Nasıl oldu da sonunda buraya düştü?”

Leanansidhe iç geçirdi, sigarasını dudağına götürüp bir nefes
çekti. “Tam da hikâyenin doruğuna geliyordum, hayatım,” dedi
ve başımın üzerine mavi dumandan bir panter yolladı. “Seninle
sinemaya gitmek çok sıkıcıdır herhalde.”

“Daha fazla hikâye duymak istemiyorum,” diyerek ayağa
kalktım. “Artık söyleyin lütfen. Babamı Titania mı kaçırdı?”

“Hayır, hayatım.” Leanansidhe gözlerini devirdi. “Ben kaçırdım.”

Ağzım açık ona bakakaldım. “Siz mi? Neden? Titania yap-
masın diye mi?”

“Aynen öyle kuzum. Affedersin ama Yaz kaltağından pek
hoşlandığımı söyleyemem. Sürgün edilmemin sebebi o kıskanç
cadalo, biliyorsun. Ve babanı Titania yerine ben aldığım için
minnettar olmalısın. Burada kötü bir hayatı yok. Yaz Kraliçesi
muhtemelen onu kurbağaya, gül ağacına ya da onun gibi bir şeye
çevirirdi.”

“Peki siz bu konuyu nereden biliyordunuz? Neden bu işe
karıştınız?”

“Puck’a sor,” dedi Leanansidhe sigarasını koltuğun diğer
ucuna doğru sallarken. “O dönemde koruman oydu. Bana bunları
o anlattı.”

Karnıma yumruk yemiş gibi hissettim. İnanamayarak Puck’a
döndüm, köşeye sinmiş nefes almadan duruyordu. “Puck? Ona
babamdan sen mi bahsettin?”

Ürkekçe bana baktı, başının arkasını ovalıyordu. “Anlamıyorsun, Prenses. Titania’nın planlarını öğrendiğimde bir şeyler yapmam gerekiyordu. Oberon’un umurunda değildi, yardım göndermeyecekti. Yardım isteyebileceğim tek kişi Lea’ydı.” Omuz silkti ve bana özür dilercesine gülümsedi. “Tekin Divanı Kraliçesi’yle kendi başıma çatışamazdım, Prenses. Bu benim için bile bir intihar olurdu.”

Derin bir nefes alarak, duyduklarımı hazmetmeye çalıştım ama sinirime engel olamadım. Puck biliyordu. Bunca zaman babamın nerede olduğunu biliyordu. Onca yıl en iyi arkadaşım olmuştu –en azından en iyi arkadaşımış gibi *rol yapmıştı*– ve babamı kaybetmenin verdiği acıyla mücadele edişimi izlemişti; gördüğüm kâbusları, kafa karışıklıklarımı, yalnızlığımı, her şeyi biliyordu. Bunlara rağmen bana anlatmamıştı.

Öfkeyle doldum, gözümü âdeta kan bürüdü. On bir yıllık acım, kafa karışıklığım, kızgınlığım bir anda ortaya çıkmıştı. “Neden bana söylemedin?!” diye bağırdım. Puck yerinde zıpladı. Yumruklarımı sıkarak yanma yaklaştım. Etrafım ateşli ve öfkeli büyüyle kaplanmıştı. “Onca zaman, onca yıl hep biliyordun ve hiçbir şey söylemedin! Bunu nasıl yaparsın? Arkadaşım olacaksın bir de!”

Puck, “Prenses...” diyecek oldu fakat hiddetim beni ele geçirdi ve yüzüne sağlam bir tokat indirdim. Koltuğun kenarından fırlayıp yere düştü. Şaşkına dönmüş halde yere serilmişti. Nefretle ve gözyaşları içinde titrerken tepesine çöktüm. “Babamı benden çaldın!” diye haykırdım, göğüs kafesine tekmeler savurmamak için kendimi zor tutuyordum. “En başından beri suçlusun sendin!”

Ash beni arkamdan yakalayıp geri çekti. Bir an karşı koymaya çalıştım ama sonra başımı göğsüne gömüp nefesim kesilene kadar ağladım.

Pekâlâ. Artık gerçeği öğrenmiştim ve bundan hiç zevk almamıştım. En yakın arkadaşınız size on bir yıl boyunca yalan söylemişse ona ne dersiniz? Bundan sonra Puck'ın yüzüne onu yumruklamayı istemeden nasıl bakacağımı bilemiyordum. Şunu biliyordum ki babam Ara'da ne kadar uzun süre kalırsa, gerçek dünyayı da o kadar unutacaktı. Leanansidhe'yle kalmasına izin veremezdim. Onu buradan çıkarmalıydim, hem de bugün.

Tekrar başımı kaldırdığımda Puck gitmişti. Leanansidhe ise olduğu yerde, gözlerini kısmış halde beni izliyordu. "Eee hayattım," dedi ben Ash'ten uzaklaşıp kolumla yanaklarımdaki yaşları silerken. "Şimdi ne yapacaksın?"

Derin bir nefes aldım ve kalan son sükûnetimle Leanansidhe'ye baktım. "Babamın gitmesine izin vermenizi istiyorum," dedim, tek kaşını kaldırışını izlerken. "O buraya, size ait değil. Onu gerçek dünyaya götürmeme izin verin."

Leanansidhe boş bir ifadeyle bana baktı, gözleri ve yüzünden hiçbir duygu okunmuyordu. Sigarasından bir nefes çekip dumanını engerek şeklinde üfledi. "Hayatım, gecenin bir yarısı annenin karşısına uzun yıllardır kayıp olan kocasıyla çıkarsan kadının kafayı yiyeceğini sen de tahmin edersin. Annenin onu hemen hayatına kabul edeceğini ve her şeyin eski haline döneceğini mi sanıyorsun? İşler öyle yürümüyor, canım. Muhtemelen küçük fâni aileni paramparça edersin."

"Biliyorum." Yeni gözyaşlarımı akıtmamak için yutkundum fakat boğazımda düğümleli konuşmamı güçleştirdiler. "Onu eve götürmeyi düşünmüyorum. Annem... Annemin hayatında artık Luke ve Ethan var. Tekrar o eski aile olamayacağımızı biliyorum." Bunları sesli söyleyince gözyaşlarıma hâkim olamadım. İsteğim

bir rüyaydı, evet, ama yıllar önce kaybettiğim ailemin sonsuza dek yok olduğunu fark etmek yine de canımı acıtıyordu.

“O halde ne yapacaksın onunla kuzum?”

“Onun normal olmasını istiyorum, tekrar normal bir hayatının olmasını istiyorum!” Çaresizlikle kollarımı yukarı kaldırdım. “Onun bir kaçık olmasını istemiyorum! Sonsuza dek burada, kim olduğundan bihaber, geçmişi hakkında tek bir şey bilmeden dolanmasını istemiyorum. Ben... ben onunla sıradan bir insan gibi konuşmak, beni hatırlayıp hatırlamayacağını görmek istiyorum.” Ash yaklaştı ve hâlâ yanımda olduğunu hatırlatmak için sırtıma dokundu. Ona döndüm ve gülümsedim.

“Hayatına devam etmesini istiyorum.” Lafımı bitirdim ve Leanansidhe’ye baktım. “Yaşlanamazken ve kim olduğunu hatırlamazken bunların hiçbirini burada yapamaz. Gitmesine izin vermek zorundasınız.”

“Zorunda mıyım?” Leanansidhe gülümsedi, sesinde tehlike vardı. “Peki beni nasıl ikna etmeyi düşünüyorsun canım? Oyun-caklarımdan vazgeçmekten nefret ederim, bebeğim, akrabalar olsun ya da olmasın. Pekâlâ kuzum, babanın özgürlüğüne karşılık ne teklif edebilirsin?”

Kaskatı kesildim. İşte en tehlikeli kısma gelmiştik: Pazarlık. Kara İlham Perisi’nin benden ne isteyeceğini hayal dahi edemiyordum. Sesimi, gençliğimi, ilk çocuğumu, her şeyi isteyebilirdi. Ben bir şey diyemeden önce Ash bileğimi tuttu ve avcumda bir şey koydu.

Merakla elime baktım. Avcumda küçük, altın bir yüzük, mavi ve yeşil ışık hüzmeleriyle çevrelenmiş halde parlıyordu. Tıpkı me-zardan aldığımız yüzüğe benziyordu. Ash’e baktım, bana göz kırptı.

“Kâhin yüzüğün eşini alıp almadığımızı sormuştu, hatırlıyor musun?” diye fısıldayınca nefesi kulağıma gıdıkladı. “En azından birimiz geleceği düşünmüş.”

Ben cevap vermeyince Leanansidhe, “Eee hayatım?” diye ısrar etti. “Ne fısıldaşıp duruyorsunuz? Pazarlığımızla bir alakası var mı konuştuklarınızın?”

Gülümseyerek Ash’e baktım ve tekrar Leanansidhe’ye döndüm. “Evet,” diye mırıldandım ve Andaç’ı parlasın diye ışığa doğru kaldırdım. Leanansidhe oturduğu yerde doğruldu. “Size bunu verebilirim.”

Kraliçe’nin gözlerindeki istekli pırıltı kazandığımızı gösteriyordu. “Bir Andaç mı, hayatım?” Leanansidhe umursamaz görünmeye çalışarak tekrar arkasına yaslandı. “Bu yeterli olabilir. En azından şimdilik. Sanırım bunun için babanı sana verebilirim.”

Rahatlayarak kendimi bırakıyordum ki Ash ileri atılıp eliyalelimi ve yüzüğü örttü. “Bu yeterli değil,” dedi. Ağzım açık, inanamayarak ona baktım. “Demir perilerin Meghan’ı aradığını biliyorsunuz. Plansız bir şekilde fâni dünyada öylece dolaşamayız. Sahte kralın adamlarından korunabileceğimiz güvenli bir yer lazım.”

“Ash, ne yapıyorsun?” diye fısıldadım. Göz ucuyla bana baktı ve, “Güven bana,” diye fısıldadı.

Leanansidhe dudaklarını birbirine bastırdı. “Siz ikiniz benim sabrımı zorluyorsunuz.” Tırnaklarını koltuğun kenarında tıkrattı, içini çekti. “Aman, peki. Şimdilik size ödünç verebileceğim küçük bir kır evim var. Gözlerden uzakta, güvenli bir yer. Orayı gözleyen birkaç trow’um¹⁴ da var. Senin için *yeterince uygun* mu hayatım?”

14 İskoç mitolojisinde, çirkin, utangaç ve yaramaz, trollerle benzer özelliklere sahip ancak kısa boylu yaratıklar. (ed.n.)

Ash'e baktım, başıyla onayladı. "Pekâlâ," dedim Leanansidhe'ye ve ateş böceği gibi parıldayan Andaç'ı masanın üzerine koydum. "Anlaştık. Babam nerede?"

Leanansidhe gülümsedi. Ayağa kalktı ve kuyruklu küçük piyanonun yanına gidip piyano sandalyesine oturdu, parmaklarını tuşların üzerinde gezdirdi.

"Tam olarak burada, hayatım. Sen gittikten sonra baban avutulamaz hale geldi. Malikânedен kaçmaya çalışıp duruyordu ve maalesef bu saçma kaçma fikrine bir son vermek durumunda kaldım."

BEŞİNCİ BÖLÜM

GİZLİ SİĞINAK

“Onu eski haline çevirin hemen!” diye haykırdım, dehşet içinde olduğum yerde kalakalmıştım.

“Ah, sinirlenme, hayatım.” Leanansidhe tırnağını tuşlarda gezdirerek tüyler ürpertici, dokunaklı bir melodi çaldı. “Büyü kalıcı değil ama onu eski haline getirmek için Ara’dan çıkarmamız gerekecek. Büyüye göre burada bulunduğu müddetçe böyle kalacak. Ama iyi tarafından bak canım; en azından onu bir kilise orguna çevirmedi.

“Pekâlâ,” dedi, dehşete düşmüş halime aldırmaksızın kedi gibi gerinerek ayağa kalktı, “benimle akşam yemeği yemeniz konusunda ısrar ediyorum canlarım. Aşçı denizati çorbası yapıyor ve Virüs’ten Asa’yı nasıl geri aldığınızı dinlemek için sabırsızlanıyorum. Tabii Mab, Oberon ve tüm Divanların önünde yaptığınız ilamaşkı da merak ediyorum.” Neredeyse içtenlikle gülümseyerek burnunu buruşturdu. “Ah, genç âşıkla. Bu kadar saf ve temiz olmak harika bir şey olmalı.”

“Peki ya babam ne olacak?”

“Aaa, yeter artık, hayatım. Adamın bir yere gittiği yok.” Elini umursamazca savurdu. Tüylerimin diken diken olduğunu görmüşse bile bir şey demedi. Ash elini koluma koyup beni engellemeye çalıştı. “Şimdi benimle gelin, kuzularım. Önce yemek, belki biraz dedikodu ve sonra isterseniz gidebilirsiniz. Sanırım Puck ve Grimalkin yemek salonuna geçtiler bile.”

Puck’ın ismini duyunca öfkem tekrar alevlendi. *Pislik*, dedim kendi kendime, kırmızı halılı koridorlardan geçerken. Leanan-sidhe’nin gevezeliklerini yarım yamalak dinliyordum. *Onu asla affetmeyeceğim. Asla. Babamın durumunu bana söylememesi yenilir yutulur gibi değil. Bu kez çok ileri gitti.*

İçeri girdiğimizde Puck, Grimalkin’le salonda değildi ki bu benim içimi rahatlatmıştı çünkü bütün gece bir yandan yemek yiyip bir yandan ona öfkeli bakışlar atmak yorucu olacaktı. Oldukça ilginç bir çorba içtim; her kaşıқта ayrı bir renge dönüşüyordu. Gece boyunca Leansidhe’nin Virüs ve Asa konusundaki sorularım yanıtladım ve Ash’le Olurulmaz’dan nasıl sürgün edildiğimizi anlattım.

“Sonra ne oldu kuzum?” Asa’yı Mab’e verdiğim kısmı anlatırken Leansidhe daha da heyecanlandı.

“Eee...” Tereddüt ettim, biraz utandım ve hızla Ash’e göz attım. Parmakları çenesinde, konuyla hiçbir alakası yokmuş gibi oturuyordu. “Grimalkin söylemedi mi?”

“Söyledi hayatım fakat birinci ağızdan duymayı tercih ederim. Çok pahalıya mal olacak bir iddiayı kaybetmek üzereyim ve bana herhangi bir açık verebilersen çok mutlu olacağım.” Masanın üzerine oturmuş, ilgisiz bir şekilde patilerini temizleyen Grimalkin’e

küçümseyici bir bakış attı. “Bu olaydan sonra dayanılmaz biri olacak. Ayrıntılar, hayatım; bana ayrıntılar lazım.”

“Peki...”

“Sahibe!”

Neyse ki Ustura Dan ve kızıl keplilerin gürültülü girişiyle kurtulmuştum. Üzerlerinde onları son gördüğümdeki pembe papyonlu kâhya kıyafetleriyle salonu doldurdular. Bana nefretle bakıyorlardı. Ash'in gözleri kocaman açıldı, parmaklarıyla ağzını kapayıp sessiz olmaya çalışıyordu fakat omuzlarının titremesinden güldüğü anlaşıyordu.

Kızıl kepliler durumu fark etmedikleri için şanslıydık. Ustura Dan, “Emrettiğiniz üzere piyanoyu kulübeye taşıdık,” diye homurdandı, burnundaki olta kancası sallanıyordu. “Ve içine erzak depoladık, istediğiniz gibi. Şu velet ve finoları için hazır.” Bana baktı ve son karşılaşmamızı hatırlamışçasma dişlerini gösterdi. Buraya son gelişimde beni kaçırıp sahte krala götürmeye çalışan melez *satyr* Warren'la işbirliği yapmıştı. Leanansidhe, Warren'ı cezalandırmıştı (nasıl olduğunu bilmiyordum ve öğrenmek de istemiyordum) fakat kızıl keplileri, sadece içgüdülerini takip ettikleri için bağışlamıştı. Ya da belki kölelerini kaybetmek istememişti. Her şekilde, şu anda dikkatleri dağıtarak bana çok yardımcı olmuşlardı.

Sandalyeden hızla kalktım, odadaki tüm bakışlar bir anda bana döndü. “Gerçekten gitmeliyiz,” dedim, sabırsızlığımı gizleme ihtiyacı hissetmeden. “Babam orada, değil mi? Bir piyano olmaktan kurtulduğunda yalnız olmasını istemiyorum.”

Leanansidhe alay eder gibi gülünce söylediğim cümlelerin garipliğini fark ettim. “Endişelenme, kuzum. Sihrin ortadan kalkması biraz vakit alacak. Fakat hemen gitmen gerekiyorsa, bunu

anlarım. Ne zaman dönmek istersen kapımın sana açık olduğunu bilmelisin.” Sigarasını masanın diğer köşesinde oturan Grimalkin’e doğru salladı. “Grim, hayatım, yolu biliyorsun, değil mi?”

Grimalkin ağzını kocaman açarak esnedi ve gerindi. Kuyruğunu etrafına sardı, Sürgünlerin Kraliçesi’ne gözlerini kırpmadan bakmaya başladı ve bir kulağı seğirdi. “Seninle henüz sonuçlanmamış bir iddiamız var. Hani senin kaybettiğin iddia, hatırlıyor musun?”

“Sen korkunç bir yaratıksın, Grimalkin.” Leanansidhe sigarasını çekip dumandan kedi şekli yaptı, sonar peşine dumandan bir tazi gönderdi. “Bugün tüm pazarlıklarını kaybedeceğim varmış. Pekâlâ kedi, lanet olasıca iyilik hakkını kazandın. Umarım onu çağırırken boğulursun.”

Grimalkin mırladı, sanki gülüyordu. “Bu taraftan,” dedi ve kuyruğunu sallaya sallaya yürümeye başladı. “Bodrum katma geri dönmemiz gerekecek ama hat çok uzakta değil. Oraya ulaştığımızda dikkatli olun. Leanansidhe, o bölgenin öcülerle dolu olduğunu söylemeyi unuttu.”

“Goodfellow ne olacak?” dedi Ash, ben ne tür öcülerden bahsettiğini soramadan. “Nereye gittiğimizi bilmeli mi, yoksa onu arkamızda mı bırakacağız?”

Sinirden midem kasıldı. “Umurumda değil,” dedim gözlerimi odada gezdirerek. Salondaki sandalyelerden, tabaklardan ya da eşyalardan herhangi biri, şekil değiştirmiş Puck olabilirdi. “Bizi takip edip etmemek onun bileceği iş ama yoluma çıkmasa iyi olur. Uzun bir süre onu görmek istemiyorum. Haydi, Grim.” Kediye baktım, keyifli bir ifadeyle beni izliyordu. Çenemi havaya kaldırdım. “Gidelim artık buradan.”

DOĞRUCA BODRUM KATINA İNDİK. Grimalkin önde, biz arkada meşalelerle aydınlatılmış koridorlar boyunca ilerledik ve mente-

şelerinden sarkan, çarpık, eski bir ahşap kapıya ulaştık. Kapıdaki çatlaklardan içeri güneş ışığı sızıyordu, kapının dışından kuş sesleri duyuluyordu.

Kapıyı açtım ve kendimi ormanlık bir vadide buldum; her tarafımızı geniş yapraklı ağaçlar sarmıştı ve bir dere arazi boyunca akıyordu. Güneş ışığı yapraklardan yansıyıp yere düşüyor, iki tane benekli geyik merakla ve korkusuzca başlarını kaldırmış, bizi izliyorlardı.

Ash kapının açıldığı kayalıktan çıkıp ilerledi, kapı arkamızdan kapandı. Tecrübeli gözleriyle etrafı inceledikten sonra Grimalkin'e döndü.

"Çalılıkların arkasında bizi izleyen birkaç *trow* var. Bize sorun yaratırlar mı?"

İrkilerek önümüzdeki açıklığa baktım ve bahsettiği *trow*'ları görmeye çalıştım. Anladığım kadarıyla bunlar yer altında yaşayan bodur ve çirkin perilerdi. Ancak geyikleri saymazsak, ormanda yalnız gibiydik. Grimalkin esnedi ve bir kulağının arkasını kaşıdı.

"Leanansidhe'nin arazi bekçileri," dedi hemen. "Endişelenecek bir şey yok. Gece kulübenin etrafında ayak sesleri duyarsanız, muhtemelen onlardır. Ya da *brownie*'lerdir¹⁵."

"Ne kulübesi?" diye sordum etrafa bakınarak. "Etrafta kulübe falan görmüyorum."

"Tabii göremezsin. Bu taraftan, insan." Kuyruğunu dikip açıklık boyunca yürüdü, derenin üzerinden atladı ve atlayışının ortasında gözden kayboldu.

İçimi çektim. "Neden hep böyle yapıyor?"

15 İskoç mitolojisinde, geceleri görünmeden çalışıp ev işlerine yardımcı olan, karşılığında da hediye olarak yemek kabul eden, hobgoblinlere benzeyen küçük periler. (ed.n.)

"Bu kez bilerek yaptığını sanmıyorum," dedi Ash ve elimi tuttu. "Haydi."

Vadide ilerledik. Geyiklerin çok yakınından geçmemize rağmen kıpırdamadılar bile. Sonra küçük derenin üzerinden atladık.

Ayağım yerden kesildiği anda içimde bir sihir ürpertisi hissettim; sanki görünmez bir engele doğru atlıyordum. Yere indiğimde artık boş bir ormanda değildim. Önümde kocaman, iki katlı bir kulübe duruyordu, üst katı terasla çevrelenmişti ve bacasından duman tütüyordu. Ön tarafı sütunlar üzerine kurulmuştu, yerden altı yedi metre yüksekteydi ve müthiş bir orman manzarası sunuyordu.

Ağzım açık kaldı. "Leanansidhe'nin bahsettiği 'küçük kır evi' burası mı? Ben daha çok, tuvaleti dışarıda olan tek odalı bir kulübe bekliyordum."

"Leanansidhe'den bahsediyoruz," dedi Ash gülerek. "Evi saklayacağına dışını yıkık bir harabe gibi gösterebilirdi fakat bu pek de onun tarzına yakışmazdı." Koca yapıya bakarak kaşlarını çattı. "Müzik sesi duyuyorum."

Kalbim hopladı. "Bu piyano sesi mi? Babam!"

Hemen merdivenlere koştuk, ikişer üçer tırmandık ve salona dalıverdik. Salonun ortasındaki şöminede ateş yanıyordu, köşeden ise kasvetli piyanonun sesi yükseliyordu.

Babam piyano sandalyesine oturmuştu, ince kahverengi saçları gözlerine düşüyordu, cılız omuzları tuşların üzerine eğilmişti. Ondan birkaç adım ötede ise, ayaklarını sehpanın üzerine koymuş, ellerini başının arkasında birleştirmiş halde Puck oturuyordu.

Puck'la göz göze geldik, sırttı fakat onu görmezden geldim ve piyanoya doğru koştum. "Baba!" Müziği bastırabilmek için

bağırمام gerekiyordu. “Baba! Beni hatırladın mı? Ben Meghan. Meghan, senin kızın. Hatırlıyor musun?”

Tuşların üzerine biraz daha eğildi, çalmazsa ölecekmiş gibi tuşlara daha şiddetli basmaya başladı. Kolundan tuttum, kendime doğru çevirdim ve onu bana bakması için zorladım. “Baba!”

Benimkilerle buluşan ela gözleri gökyüzü kadar boş bakıyordu, mideme buzdan bir hançer saplanmış gibi hissettim. Kolunu bıraktığım anda piyanosuna döndü ve tuşlara basmaya koyuldu. Bense yanındaki sandalyeye çöktüm.

“Nesi var?” diye fısıldadım.

Grimalkin yanıma zıpladı. “Unutma insan, baban çok uzun zamandır Periler Ülkesi’nde. Ayrıca yakın zamana kadar bir müzik aletiydi ki fazlasıyla travmatik bir deneyim olmalı. Bocalaması normal. Ona biraz zaman tanı, kendine gelir herhalde.”

“Herhalde mi?” Yutkundum ama kedi çoktan arka patilerini yalamaya başlamıştı, cevap vermedi.

Ellerimle yüzümü kapadım, sonra kucağıma indirdim ve Puck’a öfkeyle baktım. “Senin burada ne işin var?” diye sordum soğuk bir şekilde.

“Benim mi?” Puck bana baktı ve sırıttı. Azıcık olsun üzgün görünmüyordu. “Tatildeyim, Prenses.”

“Git buradan,” dedim yerimden kalkarak. “Oberon’un yanına dön ve bizi yalnız bırak. Yeterince zarar verdin.”

“Oberon’un yanına dönemez,” dedi Grimalkin kanepenin arkasına atlarken. “Sizin peşinizden geldiği için Oberon onu da sürdü. Kral’ın emirlerine itaatsizlik etti ve Oluruolmaz’dan kovuldu.”

Öfkeme bir de suçluluk duygusu eklenmişti. İnananımavarak Puck’a baktım. “Bu çok aptalca bir hareket olmuş,” dedim. “Neden

kendini bu şekilde kovdurtun? Şimdi sen de bizim gibi buraya sıkışıp kaldın.”

Puck'ın gözleri parladı; vahşi ve tehditkâr bakıyordu. “Ah, bilemiyorum Prens. Belki de sana değer verecek kadar aptalımdır. Belki gerçekten bir şansım olabileceğini düşünmüşümdür. Ne salağım ama! Tek bir öpücük de olsa, sana bir şeyler ifade edebileceğini düşünmüştüm.”

“Onu öptün mü?” Ash şaşkınlığını saklamaya çalışsa da başaramamıştı. İki büklüm oldum. Her şey hızla kontrolden çıkıyordu. Babam da ortamdaki gerginliğin arttığını hissetmiş olacak ki tuşları âdeta dövmeyle başlamıştı.

Puck'a baktım, kızgınlık ve suçluluk duygusu arasında gidip geliyordum. “Şu anki konumuz bu değil,” diye başladım fakat o üste çıktı hemen.

“Ah, bence olmalı,” diye araya girdi, kollarını kavuşturdu. Karşı çıkmaya çalıştım fakat sesini yükseltti. “Pekâlâ, söyle bakalım, Prens. Beni sevdiğini söylediğinde, yalan mı söylüyordun?”

Ash kaskatı kesildi. Gözlerini üzerimde hissedebiliyordum. Bu konuyu şu an açtığı için Puck'a içimden lanet okudum. Puck da beni izliyordu; dudaklarında alaycı bir gülümseme vardı, sanki tepkilerimden zevk alıyordu. Hem ona bir yumruk atmak hem de ondan özür dilemek istiyordum. Sanırım kızgınlığım daha fazlaydı.

Derin bir nefes aldım. Pekâlâ. Madem Puck bu konuda ısrarcıydı, ona gerçekleri söyleyebilirdim. “Hayır,” dedim piyanonun sesini bastırabilmek için bağırarak. “Sana yalan söylemedim, Puck. Sözlerimde samimiydim. Fakat sana karşı hislerim, Ash için hissettiklerimle aynı değil ve bunu sen de biliyordun.”

“Biliyor muydum?” Puck'm sesi kulak tırmalayıcıydı. “Belki biliyordum fakat sen beni asla gerçekleştirmeyecek bir hayalin

peşinde bile bile koşturdun, Prenses. Tam bir profesyoneldin. En ufak bir şansım dahi olmadığını bana ne zaman söylemeyi düşünüyordun?”

“Bilmiyorum!” diyerek tersledim, yumruklarımı sıkıyordum. “Sen bana babam hakkında bildiklerini ne zaman anlatmayı düşünüyordun, Puck? Bunca zamandır nerede olduğunu bildiğini ne zaman söyleyecektin?”

Puck sustu, somurtarak bana bakıyordu. Pişano sesi odayı dolduruyordu, karmaşık ve heyecanlı bir melodiydi. Ash bir köşede öylece, taş kesilmiş gibi duruyordu.

Puck kanepeden kalkarak ilerledi, hepimize acımasızca baktı ve sırttı.

“Biliyor musun, sanırım buradan gideceğim,” dedi. “Burası oldukça kalabalıklaştı ve ben yalnızca biraz kafamı dinlemek istemiştim.” Ash’e baktı, sırttı, başını iki yana salladı. “Bu odada ikimize birden yer yok, buz çocuk. Canım düello isterse beni ormanda bulabilirsin. Ve olur da bir plan falan yaparsanız, lütfen beni karıştırmayın. Benden bu kadar.”

Son kez sırttı ve arkasına bakmadan odadan çıkıp gitti.

Suçluluk ve kızgınlık hâlâ içimi kemiriyordu ama babama döndüm, nedense daha sakin bir şeyler çalmaya başlamıştı. İlgi lenmem gereken, Puck’tan daha önemli meseleler vardı. “Baba,” dedim sessizce, yanma iliştim. “Artık durmalısın. Yalnızca bir süreliğine, tamam mı? Ara verir misin biraz?” Ellerini tuşların üzerinden çekti ve bu kez bunu yapmama izin verdi. Ellerini kucağına koydu. Demek ki ulaşılabilir değildi, bu iyiye işaretti. Gerçi hâlâ yüzüme bakmıyordu. Yüzünü incelemeye koyuldum; bitkin ve zayıf yüz hatları, gözlerinin ve ağzının çevresindeki çizgiler... Aslında genç bir adamdı. Çaresizlik içimi yaktı.

Ash yamma geldi, yakınımdaydı ama bana dokunmuyordu. “Büyük yatak odası koridorun sonunda,” dedi yavaşça. “Baban orada rahat eder, tabii peşinden gelmeye ikna edebilirsen.”

Sersemlemiştim, başımı salladım. Babamı bir şekilde ayağa kaldırdık, koridorun sonundaki geniş yatak odasına götürdük. Leanansidhe'nin yatak odasında da lüksten kaçılmamıştı. Sayvanlı karyolasından, banyoda fokurdayan sıcak kaplıcasına kadar her şey vardı. Yine de babamı odaya bırakıp kapısını kaparken onu bir hapishane hücreğine tıktığımı hissettim.

Kapıya yaslandım, titreyerek gözyaşlarımın akmasına izin verdim. Her açıdan çöktüğümü hissediyordum. Ash yanı başımda durmuş, yalnızca izliyordu. Rahatsız görünüyordu; sanki yakınlaşmak istiyordu fakat aramızda bir engel vardı da ilerleyemiyordu. Puck'ın itirafı aramızda dikenli tel gibi gerilmişti.

“Haydi,” diye mırıldandı Ash sonunda kolumu okşayarak. “Şu anda onun için yapabileceğin bir şey yok. Yorgunsun, bu haldeyken kimseye yardım edemezsin. Dinlen biraz.”

Uyuşmuş bir şekilde beni sürüklemesine izin verdim. Koridordan geçip merdivenleri çıktık. Rustik tahta korkuluğuyla bu çatı katı aşağıdaki salona bakıyordu. Odanın ortasında çift kişilik bir yatak vardı ve üzeri bir boz ayı postuyla kaplanmıştı. Hayvanın başı ve pençeleri kenarlardan sarkıyordu.

Ash korkunç örtüyü çekip aldı ve yatağa girmemi işaret etti. Sersemlemiş halde örtülerin üzerine yattım. Piyano sesi olmayınca kulübe fazla sessizdi, kulaklarım uğulduyordu. Ash üzerime eğildi, garip bir ciddiyet ve kararsızlıkla, “Aşağıda olacağım,” dedi. “Uyumaya çalış.” Arkasını dönmüştü ki kolundan yakaladım, sıkı sıkı tuttum. “Ash, bekle,” dedim. Ash durdu. Ona yaklaşmaya çalışmam için belki henüz erkendi ama öyle duygu yüklüydüm ki; Puck'a olan

kızgınlığım, babam için olan endişelerim, Ash'le olan ilişkimize zarar vermiş olma korkusu... Her şey birbirine girmişti. “Şu an yalnız kalmak istemiyorum,” diye fısıldadım elini bırakmadan. “Lütfen biraz yanımda kal. Bir şey söylemek zorunda değilsin, konuşmak zorunda değiliz. Yalnızca... burada kal. Lütfen.”

Tereddüt etti. Gözlerindeki kararsızlığı, iç savaşını görebiliyordum, sonunda başını evet anlamında salladı. Yatağa çıktı, sırtını yatak başına yasladı. Yanına kıvrıldım. Sadece yakınımda olması bile huzur veriyordu. Bedeni kaskatı dursa da kalp atışını duyabiliyordum ve saklayamadığı bazı duygularının bulutsu bir çember gibi etrafını sararak parıldadığını görebiliyordum.

Gözlerimi kırıştırdım. “Kıskanıyorsun,” dedim buna inanamayarak. Tekinsiz Divanı'nın eski prensi Ash kıskanıyordu. Hem de Puck'ı. Buna neden bu kadar şaşırdığımı bilmiyordum. Belki de Ash, birini kıskanmayacak kadar sakın ve kendinden emin görüldüğü içindi. Fakat bunun kıskançlık olduğundan emindim.

Ash rahatsızca kıpırdandı ve bana göz ucuyla baktı. “Bu yanlış bir şey mi?” diye sordu hafifçe ve yüzünü duvara çevirdi. “Onu öptüğünü öğrendiğimde, ona... öyle dediğini duyduğumda kıskanmam saçma mı?” Sesi kısıldı, elini saçına götürdü. Dudaklarını ısırdım. “Bırakıp giden bendim, biliyorum,” diye devam etti, hâlâ duvara bakıyordu. “Düşman olduğumuzu ve bir daha birlikte olamayacağımızı söylemiştim. Bunun kalbini kıracağını biliyordum... fakat aynı zamanda Puck'ın yaralarını sarmak için yanında olacağını da biliyordum. Bu süreçte her ne yaşandıysa benim yüzümden oldu. Sormaya hakkım yok biliyorum...” Durdurdu. Kısa bir nefes aldı; sanki bu itiraf onu zorluyordu. Daha fazlası olduğunu fark ederek nefesimi tuttum.

“Fakat,” diye devam etti, sonunda bana dönerek, “bilmek zorundayım, Meghan. Onunla ya da seninle ilgili bunu düşünüp durmak istemiyorum. Beni deli eder yoksa.” İcini çekti, aniden elimi tuttu ve birbirine geçmiş parmaklarımıza baktı. “Senin için neler hissettiğimi biliyorsun. Başımıza ne gelirse gelsin seni koruyacağımı biliyorsun. Fakat bu, savaşamayacağım tek şey.”

“Ash...”

“Eğer Goodfellow’la ilgili aklım karışksa, bunu şimdi söyle. Geri çekilir, seni rahat bırakırım, ne yapmamı istiyorsan onu yaparım.” Bunu söylerken biraz titremişti. Derin, gümüşü gözlelerini benimkilere diktğini, nabzının hızlandığını hissettim. “Bana bunun cevabını şimdi ver. Söz, sana bunu bir daha sormayacağım. Onu seviyor musun?”

Nefes aldım, o anda inkâr etmeye hazırdım fakat duraksadım. O bana böyle bakarken, baştan savma bir cevap veremezdim. Gerçeği bilmeye hakkı vardı. Her şeyi bilmeye hakkı vardı.

“Sevdim,” dedim yavaşça. “En azından sevdiğimi düşündüm. Şu an o kadar da emin değilim.” Duraksadım, kelimelerimi dikkatle seçmeye çalıştım. Ash tüm bedeni kasılmış halde bekliyordu. Düşüncelerimi toparlamaya çalıştım. “Sen gittiğinde,” diye devam ettim, “çok canım yanmıştı. Seni bir daha göremeyeceğimi düşünüyordum. Düşman olduğumuzu, birlikte olamayacağımızı söylemiştin ve sana inanmıştım. Kızgındım, kafam karıştı ve Puck bana yardım etmek için yanımdaydı, tıpkı söylediğin gibi. Onun neler hissettiğini bildiğim için Puck’a sığınmak kolaydı. Ve çok kısa bir süre de olsa... onu sevebileceğimi düşündüm.

“Fakat,” diye devam ettim, sesim titremeye başlamıştı, “seni tekrar gördüğümde, Puck’a olan hislerimin, sana olan hislerimle aynı olmadığını fark ettim. O benim en iyi arkadaşımdı, her zaman

kalbimde onun için bir yer vardı... fakat sevdiğim kişi sendin Ash. Pek seçim yapma gibi bir şansım yoktu. Hep seni sevmiştim.”

Ash bir şey söylemedi fakat sanki nefesini tutmuş gibi sessizce iç çektiğini duydum. Beni kendine doğru çekti, kollarım doladı. Başımı göğsüne yasladım, gözlerimi kapadım, kafamdaki Puck, babam ve sahte kralla ilgili düşünceleri bir kenara atmaya çalıştım. Onlarla yarın ilgilenebilirdim. O anda yalnızca uyumak istiyordum; boşluğa gömülmek ve kısa bir süreliğine de olsa her şeyi unutmak. Ash hâlâ sessizdi, düşünceliydi. Etrafında oluşan büyü dalgası bir an parladı, sonra söndü gitti. Ama ne hissettiğini bilmek için tek yapmam gereken göğsünde atan kalbini dinlemektir.

“Konuş benimle,” diye fısıldadım. Parmaklarımla tişörtünün üzerinden göğüs kafesinin hattını takip ettim, titredi. “Lütfen. Bu sessizlik beni deli ediyor. Şu an kafamın içindeki düşünceleri dinlemek istemiyorum.”

“Ne dememi istiyorsun?”

“Herhangi bir şey. Bana bir hikâye anlat. Gittiğin yerleri anlat. Zihnimi meşgul edecek herhangi bir şey.”

Ash duraksadı. Bir an sonra sakın, hoş bir melodi mırıldanarak sessizliği deldi. Akılda kalıcı, huzurlu bir melodiydi ve bana yağan karı, karda uyuyan ağaçları, inlerine sığınmış hayvanları, uykudaki kış hatırlattı. Elini ninniyle uyumlu bir ritimle sırtımda dolaştırıyordu ve uyku sıcak bir battaniye gibi üzerime çöktü.

“Ash?” diye fısıldadım, göz kapaklarım kapanırken.

“Evet?”

“Beni bırakma, olur mu?”

“Kalacağıma dair çoktan söz verdim.” Saçımı okşadı, sesi fısıltıya dönüşmüştü. “İstedğin sürece tabii.”

“Ash?”

“Hmm?”

“Seni seviyorum.”

Elleri durdu fakat titrediğini hissediyordum. “Biliyorum,” diye mırıldandı, yüzünü yüzüme yaklaştırdı. “Haydi uyu biraz. Yanında olacağım.”

Uykuya dalmadan önce duyduğum son şey o güzel sesiydi.

“MERHABA, AŞKIM,” diye fısıldadı Machina. Ben ona yaklaşırken ellerini uzattı. Çelik kabloları etrafında hipnotize edici bir şekilde dans ediyorlardı. Uzun boylu ve zarıftı; uzun, gümüşü saçları cıva gibi süzülüp dalgalanıyordu. Gece karası gözleriyle beni izliyordu. “Ben de seni bekliyordum.”

“Machina.” Titredim, içinde bulunduğum boşlukta etrafıma bakındım, sesimin yankılandığını duydum. Dipsiz bucaksız karanlıkta yalnızca ikimiz vardık. “Neredeyim ben? Sen neden buradasın? Ben seni öldürmüştüm.”

Demir Kral gülümsedi, gümüşü saçları karanlıkta parlıyordu. “Benden asla kurtulamayacaksın, Meghan Chase. Şimdi ve sonsuza dek biz seninle biriz. Sen henüz kabullenmemiş olsan da, bu böyle. Gel.” Elini uzatıp yaklaşmamı işaret etti. “Gel bana, aşkım. Ne demek istediğimi sana göstermeme izin ver.”

Geri çekildim. “Bana böyle seslenmekten vazgeç. Ben senin değilim.” Yanıma doğru gelince geriye bir adım attım. “Ve senin burada olmaman gerek. Rüyalarım girmekten vazgeç. Birlikte olduğum biri var, o sen değilsin.”

Machina hâlâ gülümsüyordu. “Ah, evet. Senin şu Tekinsiz Prensin. Kendi kimliğini gerçekten öğrendiğinde onun yanında

kalabileceğini mi sanıyorsun? Onun seni hâlâ isteyeceğini mi düşünüyorsun?”

“Ne demek istiyorsun? Sen yalnızca bir rüyasın, aslında bir kâbussun.”

“Hayır, aşkım.” Machina başını iki yana salladı. “Ben senin kabullenmek istemediğin parçanım. Ve sen beni inkâr etmeye devam ettiğin sürece gerçek gücünü anlayamayacaksın. Sahte kralı yenecek güce bensiz sahip olamazsın.”

“Şansımı zorlayacağım.” Gözlerimi kıstım ve onu parmağımla dürttüm. “Ve şimdi gitme vaktin geldi. Bu *benim* rüyam ve seni burada istemiyorum. Defol.”

Machina üzgünce başını salladı. “Pekâlâ, Meghan Chase. Eğer bana ihtiyacın olduğuna karar verirsen ki olacaktır, burada bekleyeceğim.”

“Daha çok beklersin,” diye söylenirken kendi sesime uyandım.

GÖZLERİMİ KIRPIŞTIRDIM ve başımı yastıktan kaldırdım. Oda karanlıktı ama çatı katının yuvarlak penceresinden, aydınlanmak üzere olan gökyüzünün gri ışığı görünüyordu. Ash gitmişti ve yatağın yan tarafı soğuktü. Gecenin ortasında yanımdan gitmiş olmalıydı.

Aşağıdan pastırma kokusu geliyordu, midemin kazındığını hissettim. Sabahın bu saatinde kimin yemek hazırladığını merak ederek aşağı indim. Ash'i beyaz mutfak önlüğünü giymiş, krep yaparken hayal edip kıkırdadım.

Mutfağa girdiğimde ne Ash ne de Puck oradaydı. Yemeklerle dolu masanın üzerinden Grimalkin kafasını kaldırıp bana baktı. Yumurta, krep, pastırma, bisküvi, meyve ve yulaf ezmesi, masanın her bir santimini doldurmuştu. Bir tarafta da süt ve portakal

suğu sürâhileri vardı. Köşede oturan Grimalkin bir kez gözlerini kırptırdı, sonra patisini önündeki süt kabına sokup yalayarak beslenmeye devam etti.

“Bunlar da ne böyle?” diye sordum şaşkınlık içinde. “Babam mı pişirdi yoksa Ash mi?”

Grimalkin homurdandı. “O ikisi mi? Düşüncesi bile korkunç. Hayır, Leanansidhe’nin *brownie*’leri hazırlamış, hatta şimdiye kadar odanı temizleyip yatağını toplamışlardır bile.” Patisindeki süt damlalarını inceledi ve hemen silkeledi.

“Herkes nerede?”

“İnsan hâlâ uyuyor. Goodfellow henüz dönmedi fakat eminim bir gün tüm peri hiddetiyle geri gelecektir.”

“Puck’ın ne yaptığıyla ilgilenmiyorum. Troller tarafından yense bile umurumda olmaz.” Grimalkin düşmanca tavrımdan etkilenmemişti ve sakince patisini yaladı. Önümde duran omletlerden birine yumuldum. “Ash nerede?”

“Kış Prensi dün akşam sen uyurken gitti ve tabii ki nereye gittiğini söylemedi. Birkaç dakika önce de geri döndü.”

“Gitti mi? Şimdi nerede?”

Mutfak kapısı tıklatıldı ve Paul içeri girdi. Zombi gibi ayaklarını sürüyordu, saç başı karmaşıktı. İkimize de bakmadı.

“Hey, günaydın,” dedim yavaşça fakat hiç konuşmasam da olurdu. Paul beni duymamış gibi davranıyordu. Kahvaltı masasına baktı, bir parça kızarmış ekmek aldı, bir köşesini kemirdi ve varlığımdan bihaber halde mutfaktan ayrıldı.

İştahım kaçmıştı. Grimalkin köşedeki bir bardak süte şöyle bir baktı ve bardağa deneysel bir şekilde patisiyle hafifçe vurdu. “Bu arada,” diye devam etti, ben umutsuzca kapıya doğru bakarken,

“Kış Prensini, yemeğini yedikten sonra onunla derenin ötesindeki açık alanda buluşmamı istedi. Önemli olduğunu söyledi.”

Bir parça pastırma aldım, isteksizce yedim. “Ash mi? Neden?”

“Sormaya gerek duymadım.”

“Peki ya babam ne olacak?” Paul’ün gittiği yöne doğru baktım. “Burada güvende olacak mı? Onu böylece yalnız bırakabilir miyim?”

“Bu sabah gerçekten çok sıkıcsın.” Grimalkin kasıtlı olarak bardağı devirdi ve zevkle sütün yere damlamasını izledi. “İnsanları bu yerin dışında tutan büyü aynı zamanda onların içeride kalmasını da sağlıyor. İnsan buradan çıkmaya kalkışırsa açıklığın ötesine gidemeyecektir. Hangi yöne giderse gitsin, kendini başladığı noktada bulacaktır.”

“Peki, onu buradan götürmek istediğimde ne olacak? Sonsuza dek burada kalamaz ya...”

“O zaman konuyu Leanansidhe’yle konuşmalısın, benimle değil. Her şekilde, beni ilgilendiren bir konu değil bu.” Grimalkin masadan atladı, ahşap zemine pat diye indi. “Prens’le buluşmaya giderken bulaşıkları olduğu gibi bırak,” dedi kuyruğunu sırtına doğru kıvrarak. “Eğer onları yıkarsan, *brownie*’ler bunu hakaret olarak algılayıp kulübeyi terk edebilirler ki bu da hiç hoş olmaz.”

“Bu yüzden mi ortalığı dağıtıyorsun?” diye sordum yere damlayan süte bakarak. “*Brownie*’lerin temizleyecek bir şeyleri olsun diye mi?”

“Tabii ki hayır, insan.” Grimalkin esnedi. “Bu yalnızca biraz eğlenmek içindi.” Salma salma odadan ayrıldı. Başımı iki yana salladım, bir dilim kızarmış ekmek aldım ve aceleyle dışarı çıktım.

ALTINCI BÖLÜM

DERSLER

Puslu, gri bir sabahtı, yeri kaplayan sis ayaklarımın arasında dolanıyordu, attığım adımı göremiyordum. Derenin öbür tarafına atladım ve yere ayağımı basınca dönüp arkama baktım. Kulübe yine görünmez olmuştu, yerinde sadece derenin öte yanındaki puslu orman görünüyordu.

Açık alanın ortasında kara bir silüet sisin içinde dans edip dönüyordu. Uzun ceketi arkasında dalgalanıyordu, buzdan kılıcı sisi bir kâğıtmış gibi kesiyordu. Ağaca yaslandım ve izlemeye başladım; zarif hareketleri, dönüşleri, baş döndürücü hızı, hamlelerinin kesinliği beni büyülüyordu. O kadar hızlıydı ki hareketlerini takip etmek bir insan için imkânsızdı. Rüyamı hatırladığım anda Machina'nın sesi zihnimde yankılanıp içimi huzursuz etti. *Kendi kimliğini gerçekten öğrendiğinde onun yanında kalabileceğini mi sanıyorsun? Onun seni hâlâ isteyeceğini mi düşünüyorsun?*

Sinirlenerek düşünceleri başımdan savdım. O ne biliyordu ki? Ayrıca bu sadece bir rüyaydı; stresten, babam hakkındaki endişelerimden kaynaklanan bir kâbustu. Hiçbir şey ifade etmiyordu.

Ash antrenmanını sona erdirdi, son bir hamleyle kılıcını kınına soktu. Derin bir nefes alarak durdu, sis etrafında dolaşıyordu. "Baban daha iyi mi?" diye sordu arkasını dönmeden. Yerimden sıçradım.

"Bir değişiklik yok." Nemli çimin üzerinden ona doğru ilerlerken paçalarım ıslandı. "Ne zamandır dışarıdasın?"

Arkasını döndü, bir eliyle perçemini gözlerinin önünden çekti. "Dün gece Leanansidhe'nin yanına gittim," dedi bana doğru yürürken. "Adamlarından birini sana bir şey alması için gönderttim."

"Bana mı? Ne alması için gönderttin?"

Ash yanımdaki kayaya geldi, aşağı kaydı ve bana uzun, ince bir sopa uzattı. Elime aldığımda içinden altın kaplamalı bir kabzanın çıktığı deri bir kın olduğunu gördüm. Bir kılıç... Ash bana bir kılıç mı veriyordu? Neden ki?

Ah, tabii ya. Savaşmayı öğrenmek istemiştim. Bana öğretmesini rica etmiştim.

Ash bezgin yüz ifadesiyle bana bakıp başını salladı. "Unuttun, değil mi?"

"Hayıranır," dedim hemen. "Ben sadece... bu kadar çabuk olacağım düşünmemiştim."

"Burası öğrenmen için mükemmel bir yer." Ash çevreye bir göz attı. "Sessiz, saklı. Burada rahat rahat soluklanabiliriz. Hem babanın kendine gelmesini beklerken de boş durmamış oluruz. Yalnız buradaki işimiz bittiğinde, içimde her şeyin daha da karışacağına dair bir his var." Elimdeki kılıca baktı. "İlk dersin şimdi başlıyor. Kılıcını çek bakalım."

Kılıcımı çektim. Kınından çıkarırken vadiye bir parıltı yaydı. Hayranlıkla elimdeki silaha baktım. Bıçağı ince ve hafif kavisliydi; zarif bir görünüşü vardı. Jilet keskinliğinde ve ölümcüldü. Zihnimin derinlerinde bir uyarı belirdi. Kılıçta bir gariplik vardı... farklıydı sanki. Gözlerimi kırptıştırarak parmaklarımı soğuk, parıldayan kenarında gezdirdim ve bir anda tüylerim ürperdi.

Kılıç çelikten yapılmıştı fakat peri çeliği değil. Büyüyle kaplı bir peri kılıcı da değildi. Gerçek, bilindik demirdendi; perilerin derisini yakan, büyüü yok eden ve iyileşmeyecek yaralar açan türden.

Ağzım açık halde önce kılıca, sonra Ash'e baktım. En büyük zayıflığı karşısında oldukça sakindi. "Bu gerçek çelik," dedim. Leanansidhe bir hata yapmış olmalıydı.

Başını salladı. "On sekizinci yüzyıldan kalma bir İspanyol süvari kılıcı. Leanansidhe'ye ne istediğimi söylediğimde neredeyse bayılacaktı ama bir iyilik karşılığında bir tane bulmayı başardı." Duraksadı, hafifçe irkildi. "Oldukça büyük bir iyilik."

Panikleyerek gözlerimi ona diktim. "Ona ne söz verdin?"

"Önemli değil. Bizi tehlikeye atacak bir şey değil." Ben tartışmaya girmeden devam etti. "Senin için hafif, yırtıcı bir silah istedim; rakiplerini uzakta tutabilmen için biraz da uzun olması gerekiyordu." Kendi kılıcıyla benimkini işaret etti, kılıcından hızlı bir mavi ışık çıkıp yok oldu. "Gücünden çok, hızını kullanarak sürekli hareket halinde olmalısın. Bu kılıç, ağır silahlara karşı fazla dayanmaz ve uzun bir kılıcı etkin bir şekilde savuracak fiziksel gücün de yok. Bu yüzden sana saldırıdan nasıl kaçınacağımı öğretmeliyim. En iyisi bu."

“Fakat bu çelikten yapılmış,” diye tekrar ettim, şaşkınlıkla onu dinliyordum. Silahlar ve dövüşme bilgisiyle bir sınıfı bile eğitebilirdi. “Neden gerçek bir kılıç seçtin? Birini ciddi ciddi incitebilirim.”

“Meghan.” Ash bana sabırla baktı. “Tam olarak bu nedenle bunu seçtim. Bu silah sayesinde hiçbirimizin sahip olamayacağı büyük bir avantajın var. En vahşi kızıl kepli bile böyle ölümcül bir silaha yaklaşmadan önce iki kez düşünür. Tabii demir perileri korkutmaz ama orada da eğitimin devreye girecek.”

“Ama... ya sana zarar verirsem?”

Alayla güldü. “Bana zarar veremezsin.”

“Nereden biliyorsun?” Dalga geçen ses tonuna karşı dikleştim. “Sana vurabilirim. Kılıç ustaları bile hata yapabilir. Şanslı bir hamlede sen fark etmeden sana vurabilirim. Seni incitmek istemiyorum.”

Yine sabırla bana baktı. “Peki, genel anlamda kılıçlar ve silahlarla deneyimin var mı?”

“Eee.” Elimdeki süvari kılıcına baktım. “Otuz saniye?”

Sakin, sinir bozucu bir özgüvenle sırttı. “Beni incitmeyeceksin.”

Kaşlarımı çattım. Ash kıkırdadı, silahını kaldırdı ve ilerledi. Tüm şakalaşma havası bir anda dağılmıştı. “Ama,” diye devam etti, hiç çaba sarf etmeden avcı moduna girerek, “yine de dene-men-i istiyorum.”

Yutkundum ve geri çekildim. “Şimdi mi? Isınma turu falan yapmayacak mıyız? Bu şeyi nasıl düzgün tutacağımı bile bilmiyorum.”

“Tutması kolay.” Ash kayarcasma yaklaştı ve bir kurt gibi çevremde dolanmaya başladı. Parmağıyla kılıcının ucunu gösterdi. “Sivri ucundan saplayacaksın.”

“Çok yardımcı oldun, Ash.”

Ciddiyetle gülümsedi ve etrafımda dönmeye devam etti. “Meghan, sana bu işi düzgünce, en başından öğretmek isterdim fakat inan bana, bu yıllar hatta yüzyıllar sürer. O kadar vaktimiz olmadığı için sana hızlandırılmış bir eğitim vereceğim. Ayrıca en iyi pratik yaparak öğrenirsin.” Kılıcıyla bana doğru atıldı, yakınımaya bile gelmemişti fakat yine de yerimden sıçradım. “Şimdi beni hedef al ve geri kaçma.”

Bunu yapmak istemiyordum fakat öğretmesini ben istemiştim. Kaslarımı iyice sıkarak bir çılgılık attım ve kılıcımın ucunu ona doğrultarak üzerine koştum.

Ash kayarak kenara çekildi. Göz açıp kapayana kadar kılıcım uzattı ve düz tarafıyla kaburgama vurdu. Kılıcın soğuğu tişörtümü geçip tenimi dondurunca ciyakladım ve Ash’e öfkeyle baktım.

“Lanet olsun, Ash, canım acıdı!”

Keyifsiz bir ifadeyle güldü. “Dikkat et sen de, darbe alma.”

Göğüs kafesim zonkluyordu. Muhtemelen bu gece darbenin izi çıkacaktı. Bir an kılıcı bırakıp eve koşmak istedim. Sonra gururumu bir kenara bırakıp onunla yüzleşmeye karar verdim. Buna ihtiyacım vardı. Kendimi ve önemseydiğim insanları koruyabilmek için bunu öğrenmem gerekiyordu. Eğer bir hayat kurtarmanın bedeli birkaç sıyrıksa buna katlanabilirdim.

Ash, usta tavırlarla kılıcı sağa sola salladı ve iki parmağıyla beni işaret etti. “Tekrar.”

Sabahın geri kalanı boyunca çalışmaya devam ettik. Daha doğrusu ben kılıcı Ash’e savurmaya çabalarken soğuğu kıyafetlerimi aşip tenimi yakan daha fazla darbe yedim. Her hamlesinde darbe yemiyordum ve hiçbir şekilde kesik atmadı ama artık paranoyak gibi hissetmeye başlamıştım. Yediğim kılıç şaplaqlarından sonra

tenim gibi gururum da incinmişti. Tam savunma moduna geçtim ve Ash bana saldırmaya başladı.

Bu kez daha çok darbe aldım.

Çaba harcamaksızın indirdiği her darbeye benim başarısızlığımdan yanıyordu ve sinirim tepeme fırlıyordu. Adil davranmıyordu. O, yıllardır, asırlardır savaşıyordu ama bana bir şans bile vermiyordu. Saldırılarına nasıl karşı koyacağımı öğreteceği yerde, benimle oynuyordu. Bu bir ders değildi, gösteriş yapıyordu.

Sonunda tepem attı. Ümitsizce bir seri atağa karşı geldikten sonra sırtıma bir darbe aldım ve öfkem alevlendi. Çığlık atarak Ash'e doğru atıldım. Bu kez ona vurmak, en azından yüzündeki o rahat ifadeyi yok etmek istiyordum.

Ash bu defa karşılık vermedi, kaçmadı da fakat etrafında dönüp ben onun yanından geçerken beni belimden yakaladı. Kılıcını bıraktı ve tek eliyle bileğimi tutup beni kendine çekti. Ben çırpınıp lanet okurken beni ve kılıcımı hareketsiz tutuyordu.

Yorgun bir memnuniyetle, "İşte," diye mırıldandı. "Aradığım şey buydu."

Hâlâ sinirliydim fakat karşı koymayı bıraktım. Zihnim uğulduyordu. Kolları arasında kıpırdamadan durdum. "Ne?" diye homurdandım. "Kılıcı kafana sokacak kadar sinirlenmem mi?"

"Bana *gerçekten* saldıracak kadar bu işi ciddiye almandı." Ash'in sesi boğuk ve ciddiydi, ürperdim. İçini çekti, alnını başımın arkasına dayadı. "Bu bir hobi değil, Meghan," dedi. Nefesi kulağımı yaladı, tüylerim diken diken oldu. "Bu bir oyun ya da spor ya da zaman öldürmek için yapılan bir şey değil. Ölüm kalım meselesi bu. Niyetim bu olsaydı, darbelerimden herhangi biri seni öldürebilirdi. Eline silah almak, bir noktada onu kullanman gerekeceği anlamına gelir. Bunun gibi bir dövüşte

mutlaka yaralanırsın. Basit bir hatayla ise ölürsün. Ve ben... seni kaybetmiş olurum.”

Cümlelerin sonuna doğru sesi titredi, sanki istemsizce söyle-yivermişti. Boğazım düğümlendi, sinirim yok oldu.

Ash, dudaklarını omzumdaki kılıç yanığına bastırdı, nabzım hızlandı. “Özür dilerim,” dedi, gerçekten pişmanlık dolu bir ses tonuyla. “Canını acıtmak istemedim. Fakat anlamamı istiyorum; sana dövüşmeyi öğretmem demek, daha fazla tehlikeye atılman demek. Bazen sana sert davranabilirim çünkü seni kaybetmek istemiyorum.” Bileğimi bıraktı, eli omzuma kaydı ve boynumdaki saçlarını okşadı. “Hâlâ devam etmek istiyor musun?”

Konuşamadım. Yalnızca evet anlamında başımı salladım ve Ash enseme öptü. “O halde, yarın,” dedi geri çekilirken. Keşke hep o şekilde kalsaydık. “Aynı saatte. Şimdi gidip şu yaralarımı saralım.”

DEREYİ GEÇER GEÇMEZ piyano sesi kulağıma çalındı. İçeri girdiğimizde babamı yine piyanonun başında bulduk. Kafasını kaldırıp bana bakmadı bile. Ancak bugün müziği dün akşamki kadar karanlık ve ürkütücü değildi. Daha sakin ve huzurluydu. Grimalkin patilerini altına almış, piyanonun üzerinde yatıyordu. Gözleri kapalıydı ve beğeniyle mırıldıyordu.

“Selam baba,” dedim, bugün bana bakıp bakmayacağını merak ederek.

Müzik duraksadı ve bir an babamın başını kaldıracakım sandım. Fakat hemen sonra omuzlarını kamburlaştırdı ve az öncekinden biraz daha hızlı çalmaya başladı. Grimalkin hiç rahatını bozmadı, gözlerini bile açmadı.

“Bu da bir şey sayılır,” diyerek iç geçirdim, Ash mutfağa doğru gidip gözden kayboldu. İçeride tanımadığım, tiz sesli birileriyle

konusuyordu; sanırım Leanansidhe'nin *brownie*'leriydi. Elinde bir kavanozla salona geri geldi. Babam çalmaya devam ediyordu. Sakin ve umutlu görünmeye çalışıyordum fakat hayal kırıklığı göğsümü sıkıştırıyordu. Bunu Ash de fark etmişti.

Hiçbir şey söylemeden beni yukarı çıkardı, hayvan kürkünü yataktan kaldırdıktan sonra düzgünce yapılmış yatağa oturttu. Kavanozu açtığında tanıdık, keskin ve bitkisel bir koku odaya yayıldı. Bana, buz gibi soğuk bir yatak odasında Ash'in üstü çıplak ve kana bulanmış halde otururken yaralarına merhem sürüp sardığım günü hatırlattı.

Aşağıdaki piyano sesi devam etti; daha alçak sesli, acıklı şarkı içimi kemiriyordu. Ash yatakta arkama geçip diz çöktü, omzumu nazikçe, sadece tenimdeki kırmızı kesikleri ortaya çıkaracak kadar açtı. Soğuk ve karıncalandıran merhemi yarama sürdüğü sırada, vicdan azabını ve donuk pişmanlığını hissettim.

"Sana hâlâ çok kızgıyım, biliyorsun değil mi?" dedim arkamı dönmeden. Piyanonun karanlık sesi karamsar ve endişeli hissettiriyordu. Tenimde gezinen ve arkalarında harika bir uyuşukluk bırakan soğuk parmakları görmezden gelmeye çalışıyordum. "Ufak bir uyarı fena olmazdı hani. 'Baksana, bugünkü eğitimimizin bir parçası olarak seni bir temiz pataklayacağım' diyebilirdin mesela."

Ash iki koluyla beni arkadan sarıp kavanozu elime bıraktı ve beni kendine doğru çekti. "Baban iyi olacak," diye fısıldadı. Göğsüm biriken üzüntümle acıyordu. "Yalnızca unuttuğu onca şeyi hatırlaması biraz zaman alacak. Şu anda kafası karışık ve korkuyor, bu yüzden de ona tanıdık gelen tek şeyle, piyanosuyla kendini avutuyor. Onunla konuşmaya devam et, sonunda hatırlamaya başlayacaktır."

Çok güzel kokuyordu; buz ve nane şekeri gibi keskin bir şeyin karışımı. Başımı kaldırdım, tam çenesinin altındaki boşluğa bir öpücük kondurdum. Sessizce nefesini tuttu, elleri yumruk oldu. O anda ıssız bir kulübedeki bu odada tek başımıza ve yatakta olduğumuzu fark ettim. Çevremizde bizi azarlayacak ya da cezalandıracak yetişkinler –en azından akli başında olan yetişkinler– yoktu. Nabzım hızlandı, ikimizin de kalplerinin sesini duyabiliyordum.

Hafifçe kıpırdandım, çenesini bir kez daha öpecektim ki başını eğdi ve dudaklarımız buluştu. Bedenlerimiz eriyip bütünleşecekmiş gibi öpüşüyorduk. Parmaklarını saçıma doladı, elimi tişörtünün içine sokup göğsündeki ve karnındaki kaslarında gezdirdim. İnceleyerek beni kucağına çekti ve beni ezmemeye çalışarak yatağa doğru devrildi.

Tüm vücudum karıncalanıyordu, duyularım başımı döndürüyordu, duygu karmaşasıyla midem düğüm oldu. Ash üzerimdeydi, dudakları dudaklarımdaydı ve ellerim soğuk, pürüzsüz teninde dolaşıyordu. Konuşamıyordum. Düşünemiyordum. Yapabildiğim tek şey *hissetmekti*.

Ash yavaşça geri çekildi, bana bakarken kurşuni gözleri parlıyordu, soğuk nefesi sıcak yüzümü okşuyordu.

“Çok güzelsin, biliyorsun değil mi?” diye mırıldandı. Tüm ciddiyetiyle elini çeneme götürdü. “Biliyorum, ben... pek böyle şeyler söylemem... yani sık sık açılmam. Bilmeni istedim sadece.”

“Hiçbir şey söylemek zorunda değilsin,” diye fısıldadım ama itirafı nabzımın vahşice atmasına neden olmuştu. Duygularımız renk ve ışık sarmalı şeklinde etrafımızda uçuşuyordu. Gözlerimi kapadım. “Seni hissedebiliyorum,” dedim. Kalbi parmaklarımin altındaydı. “Neredeyse düşüncelerini bile hissedebiliyorum. Bu garip bir şey mi?”

Boğuk bir sesle, "Hayır," dedi, o da titriyordu. Gözlerimi açtım, kusursuz yüzüne baktım.

"Sorun ne?"

"Hiç. Yalnızca..." Başını iki yana salladı. "Ben hiç sanmazdım... Yani tekrardan böyle hissedebileceğimi. Mümkün olmadığını düşünürdüm." İçini çekti, yalvarır gibi baktı. "Üzgünüm, kendimi iyi ifade edemiyorum."

"Önemli değil." Ellerimi başının arkasında birleştirip gülümsedim. "Şu anda, beklediğim şey konuşmak değil."

Ash de hafifçe gülümsedi, tekrar başını eğdi.

Ve donakaldı.

Kaşlarımı çattım, başımı arkaya eğip baktığımda gördüğüm şey karşısında ciyakladım.

Paul merdivenlerin başında durmuş, gözlerini kocaman açmış bize boş boş bakıyordu. Hiçbir şey söylememesine hatta muhtemelen ne olup bittiğini anlamamasına rağmen, yanaklarım utançla kızardı. Ash hemen üzerimden çekilip ayağa kalktı ve yüzüne boş, ifadesiz bakışını yerleştirdi. Ben de konuşabilecek hale gelmeye çalıştım.

Ayaklandım, karışmış saçımı ve kıyafetlerimi düzeltmeye çalıştım. Boş gözlerle bizi izleyen babama baktım. "Baba, ne yapıyorsun burada?" diye sordum. "Neden aşağıda piyanonun başında değilsin?" *Yani olman gereken yerde*, diye ekledim içimden. Buraya geldiğimizden beri babamın ilk kez bana bakmasından memnundum tabii ki ama zamanlaması gerçekten çok kötüydü.

Paul gözünü kırtptı, hâlâ boş bakıyordu. Bir şey söylemedi. İç geçirdim, Ash'e özür dilercesine baktım ve babamın yanına gidip onu aşağıya yönlendirdim. "Haydi, baba. Aşağı inip şu kediye bulalım da bizi uyarmadığı için onu geberteyim."

“Neden?” diye fısıldadı Paul, kalbim yerinden fırladı. Kocaman açtığı yaşlı gözleriyle bana baktı. “Ben... neden... buradayım? Sen... sen kimsin?”

Boğazımdaki düğüm büyüdü. “Ben senin kızınım.” Boş bakışlarına karşılık verip beni tanınmasını umdum. “Sen annemle, Melissa Chase’le evliydin. Ben Meghan’ım. Beni en son gördüğünde altı yaşındaydım, hatırlıyor musun?”

“Kızım mı?”

Nefesim kesildi, başımla onayladım. Ash köşeden sessizce bizi izliyordu, bakışlarını hissedebiliyordum.

Paul başını üzgün ve umutsuzca iki yana salladı. “Ben... hatırlamıyorum,” dedi. Gözlerine yine bir perde kapandı ve benden uzaklaşıp merdivenlere yöneldi.

“Baba...”

“Hatırlamıyorum!” Sesinde endişe vardı, yüzündeki tüm aklıselimliği yine uçup gitmişti. “Hatırlamıyorum! Fareler çılgık atıyor ama ben hatırlamıyorum! Git başımdan, git başımdan.” Piyanoya koştu, tuşlara vahşice vurmaya başladı. İçimi çekerek korkuluğa yaslandım ve çaresizce onu izledim.

Saniyeler sonra Ash’in kolları beni sardı ve kendine çekti. “Bu daha başlangıç,” dedi. Başımı salladım ve yüzümü koluna doğru çevirdim. “En azından artık konuşuyor. Er ya da geç hatırlayacaktır.”

Soğuk dudakları boynuma değdi; kısa ve hafif bir dokunuştı, içim titredi. “Üzgünüm,” diye fısıldadım, bencilce biraz önceki anımızın bölünmemiş olmasını diliyordum. “Eminim daha önce böyle bir şey yaşamamışsındır.” Ash homurdandı. Kaldığımız yerden devam edemez miydik? Parmaklarımı ipeğimsi saçlarına daldırdım ve onu kendime doğru çektim. “Ne düşünüyorsun?”

“Bu bazı şeyleri daha iyi görmemizi sağladı sanırım,” dedi. Karanlık ve çılgınca piyano melodileri etrafımızda yankılanıyordu. “Düşünmemiz gereken daha önemli şeyler var. Eğitime ve sahte kralla nasıl mücadele edeceğimize odaklanmalıyız. Hâlâ dışarıda bir yerde seni arıyor.”

Dudaklarımı büzdüm, bundan hoşlanmamıştım. Ash kıkırdadı, parmaklarını kolumda gezdirdi. “Çok zamanımız var, Meghan,” diye fısıldadı. “Her şey bittikten sonra, baban anılarını geri kazandıktan sonra, sahte kralı hallettikten sonra tüm hayatımız bizim olacak. Hiçbir yere gittiğim yok, söz veriyorum.” Bana daha sıkı sarıldı ve kulağıma bir öpücük kondurdu. “Bekleyeceğim. Yalnızca hazır olduğunda bilmemi sağla yeter.”

Yavaşça benden uzaklaştı ve aşağı indi. Birkaç dakika daha balkonda durup piyanoyu dinledim ve düşüncelerimi yasak bölgelere götürmesine izin verdim.

YEDİNCİ BÖLÜM

YAZ VE DEMİR

Günler güvenli ve biraz daha rahat bir rutine girmişti. Şafak söktüğünde, güneş ışığı yere değmeden önce, dışarıdaki açıklıkta Ash'le eskrim çalışıyorduk. Sabırlı fakat disiplinli bir öğretmendi. Güvenli bölgeden çıkıp onu öldürecekmişim gibi savaşmamı istiyordu. Bana kendimi nasıl savunacağımı, darbe almadan düşmanımın etrafında nasıl dans eder gibi kaçacağımı, karşımdakinin enerjisini nasıl tüketeceğimi öğretti. Yeteneğim ve kendime olan güvenim geliştikçe, çalışmalarımız daha da ciddileşti, kılıç kullanma sanatının bir yapısı, ritmi olduğunu fark ettim. Dönüşlerin temposu, kılıç savurması, ayaklardaki sürekli hareketlilikle dans etmek gibiydi. Tabii ki Ash'in tırnağı olamazdım ama en azından öğreniyordum.

Öğlenleri babamla konuşuyordum, onu çılgın kabuğundan çıkarmaya uğraşıyordum fakat çoğu zaman kafamı duvarlara vuruyormuş gibi hissediyordum. Yavaş ve ağırlı bir süreçti. Zihninin açık olduğu anlar nadirdi ve çok kısa sürüyordu. Genellikle beni

hatırlamıyordu. Günlerin çoğunu o piyanosunu çalarken yanında oturarak geçirdim. Müzik durduğu anda konuşmaya başlıyordum. Bazen Ash de yanımda oluyor, koltuğa uzanıp kitap okuyordu. Bazen de ormana dalıp saatlerce dönmüyordu. Nereye gittiğini veya ne yaptığını bilmiyordum... ta ki akşam yemeklerinde sofraya tavşan ve diğer hayvanlar konmaya başlayınca kadar. Bunun üstüne Ash'in de gelişmelerin hızından memnun olmayabileceğini fark ettim.

Bir gün ormandan döndüğünde, bana büyük, deri kaplı bir kitap verdi. Kitabı açıp ailemin fotoğraflarını görünce çok şaşırdım. Ailemin eski fotoğraflarıydı: Düğün gününde Paul ve annem; tanımadığım, melez bir köpek yavrusu; bebekliğim; sonra ilk yürümeye başladığım zamanlar; dört yaşında, üç tekerlekli bisiklete binerkenki gülümseyen halim...

"Bir iyiliğin karşılığı," diye açıkladı Ash. "Kardeşinin dolabında yaşayan öcüden istedim. Belki babanın hatırlamasına yardımcı olur."

Ona sarıldım. O da bana hafifçe, dürtülerimizi uyandırmayacak bir mesafeyle sarıldı. Kollarının etrafımda olmasının tadını çıkardım, ayrılmadan kokusunu içime çektim. Gülümseyerek teşekkür ettim ve piyano başındaki babama döndüm.

"Baba," diye fısıldadım, dikkatlice yanına otururken. Bana ilgisizce baktı ama en azından irkilip kaçmadı ya da piyanonun tuşlarına yüklenmedi. "Sana göstermek istediğim bir şey var. Şuna bak."

İlk sayfayı açtım ve bakmasını bekledim. Önce görmezden geldi, omuzlarını kamburlaştırdı, başını kaldırmadı. Sonra göz ucuyla bir bakış attı ama çalmaya devam etti, ifadesinde bir değişiklik olmadı. Birkaç dakika sonra pes etmeye ve koltuğa geçip

albüme kendi kendime bakmaya hazırlanıyordum ki müzik aniden durdu. Ona baktım ve midem kasıldı.

Gözlerinden yaşlar süzülüyor, piyanonun tuşlarına damlıyordu. Babam müziği bırakıp ağlamaya başlamıştı. Eğilip parmaklarını albümdeki fotoğraflar üzerinde gezdirirken gözyaşları ellerime ve fotoğraflara damlıyordu. Ash sessizce odadan ayrıldı. Babama sarıldım ve birlikte ağladık.

O günden sonra benimle konuşmaya başladı. Koltuğa oturup fotoğraflara bakarkenki sohbetlerimiz yavaş ve kesik kesikti. Çok hassastı; akliselimliği el yapımı cam işçiliği kadar narindi, ufacık bir esintiyle tuzla buz olabilirdi. Zamanla beni ve annemi, eski hayatını hatırlamaya başladı. Ancak albümdeki kızla, şu an yanında oturan genç kıızı bir türlü bağdaştıramıyordu. Sürekli annemin ve bebek Meghan'm nerede olduğunu soruyordu. Ona tekrar tekrar aynı şeyleri anlatıyordum; annemin şu an başka biriyle evli olduğunu, kendisinin on bir yıldır kayıp olduğunu, annemin onu bekleyemediğini söylüyordum. Ve her anlatışında gözlerinden yaşların boşaldığını izlemek zorunda kalıyordum.

Ruhum acıyordu.

En zoruydu geceleriydi. Ash sözünde duruyor, beni hiç zorlamıyordu. Aramızdaki etkileşimi rahat ve gündelik tutmaya özen gösteriyordu. Beni asla geri çevirmiyordu. Babamla geçirdiğim yorucu bir günün ardından bir sığınağa ihtiyaç duyduğumda, sessiz ve güçlü bir şekilde yanımda duruyordu. Koltukta kucağına kıvrılıp ona korkularımı ve hayal kırıklıklarımı anlatıyordum, o da sabırla dinliyordu. Bazen yalnızca birlikte kitap okuyorduk, kucağına yatıyordum ve o sayfaları çeviriyordu. Aslında edebiyat zevklerimiz oldukça farklıydı, bu yüzden ben genelde sayfanın ortasında uyu-yakalıyordum. Bir akşam, bıkkın ve yorgunken, bir dolabın içinde

tozla kaplı masa üstü oyunlar buldum ve Ash'i Scrabble, dama ve Yahtzee öğrenmeye zorladım. Şaşırtıcı bir şekilde Ash bu "fâni" oyunlarını sevdi ve bu sefer oynamayı o teklif etmeye başladı. Bu sayede uzun, sıkıcı gecelerin bir kısmında vakit öldürebiliyorduk ve kafamı dağıtabiliyordum. Ne yazık ki Ash kuralları öğrendikten sonra dama gibi strateji oyunlarında yenilmez hale geldi. Uzun ömrü boyunca geliştirdiği kelime hazinesiyle Scrabble'da da beni solladı. Bazen *Gwragedd Annwn*¹⁶ ve *hobyah*¹⁷ gibi peri terimlerini kullanıp kullanmama konusunda tartışıyorduk.

Bu huzurlu ortamın bir gün sona ereceğini bilsem de birlikte geçirdiğimiz zamandan keyif alıyordum. Ancak şimdi aramızda yalnızca benim kaldıracabileceğim bir engel vardı ve bu beni deli ediyordu.

Ve her ne kadar istemesem de, Puck'ı özlemiştim. Puck her zaman, en kötü zamanlarımda bile bir yolunu bulur beni güldürürdü. Bazen ormanda bir geyikle ya da kuşla karşılaştığımda onun Puck olup olmadığını düşünüyordum. Sonra bunu merak ettiğim için kendime kızıyordum ve günün geri kalanını nerede olduğunu veya ne yaptığını umursamadığıma kendimi ikna etmeye çalışarak geçiriyordum.

Ama yine de onu özlemiştim.

Birkaç hafta sonra bir sabah, Ash ve ben günlük çalışmamızı bitirirken bir taşın üzerinde Grimalkin belirdi. Oturmuş, bizi izliyordu.

16 Göl ve nehirlerde yaşayan, kendilerine eş olarak ölümlü erkekleri seçen, peri âlemleriyle dünya arasında iletişim sağlayan su perileri. (ed.n.)

17 Bir işkoç peri masalında, yaşlı bir çiftin evine dadanan, yaşlı kadını yemek üzere kaçırarak ancak sonunda çiftin köpeği tarafından yenen yaratıklar. (ed.n.)

“Hâlâ bir sonraki hamleni karşındakine belli ediyorsun,” dedi Ash, kılıçlarımız hazır, birbirimizin etrafında dolanırken. “Hedef aldığın noktaya bakma, kılıcının kendiliğinden oraya gitmesine izin ver.” Üzerime atıldı, kılıcını başıma doğru savurdu, dönerek kaçtım, ona arkasından vurdum, darbeyi geçiştirdi. Halinden memnun görünüyordu. “Güzel. Hızlanıyorsun da. Serseri kızıl keplilerin çoğuyla savaşabilirsin.”

İltifatına karşılık gülümsedim fakat o ana dek sessiz olan Grimalkin, “Peki ya onlar kıza karşı büyü kullanırsa ne olacak?” diye sordu.

Döndüm. Grimalkin kuyruğunu ayaklarının etrafına dolamış, çimlerin üzerinde takılan sarı yaban arısını mest olmuş şekilde izliyordu. “Ne?”

“Büyü. Biliyorsun, sana bir zamanlar öğretmeye çalıştığım sihir. Hani hiç yeteneğin olmadığını anladığımda bırakmıştım?” Arı yaklaşınca Grimalkin patisini salladı ama kaçırınca hiç ilgilenmiyormuş gibi davrandı. Burnunu çekti ve kuyruğunu sallayarak tekrar bana döndü. “Kış Prensi savaşırken yalnızca kılıcını kullanmıyor, büyüü de var, tıpkı düşmanlarında da olduğu gibi. Bununla nasıl başa çıkacaksın insan?” Ben cevap veremeden, Grimalkin dikkatini etrafımızda uçuşan büyük bir turuncu kelebeğe kaptırdı, taşın üstünden atladı ve uzun çimlerin arasında kayboldu.

Ash’e baktım, içini çekip kılıcını kınına soktu. “Haklı, maalesef,” dedi elini saçına götürerek. “Sana kılıç kullanmayı öğretmek eğitiminin yalnızca yarısı. Büyünü kullanmayı öğrenmeni de istiyorum.”

“Büyü kullanmayı biliyorum,” diye karşı çıktım, Grimalkin’in beceriksiz olduğumu söylemesine sinirlenmiştim. Ash tek kaşını

kaldırarak sessizce meydan okuyunca içimi çektim. “Pekâlâ. Sana kanıtlayacağım. İzle de gör.”

Birkaç adım geriledi. Gözlerimi kapadım, ormanla iletişim kurmaya çalıştım.

Aniden tüm zihnim büyüyen şeylerle doldu; ayağımın altındaki çimen, topraktaki sarmaşıklar, etrafımızdaki ağaçların kökleri... Bu bölgede Yaz hâkimdi. Leanansidhe’nin sayesinde mi yoksa başka bir şeyden mi bilmiyordum ama buradaki bitkiler çok uzun zamandır kış, soğuk ya da ölüm görmemişti.

Ash’in sesi konsantrasyonumu bozdu ve gözlerimi açtım. “Evet, çok güçlüsün fakat bu gücü kullanacaksan onu kontrol etmeyi de öğrenmelisin.” Eğildi, yerden bir şey alıp uzattı. Henüz çiçeği açmamış, tomurcuklu minik bir bitkiydi.

“Çiçek açmasını sağla,” dedi Ash yavaşça.

Kaşlarımı çatarak küçük tomurcuğa baktım. *Pekâlâ, bunu yapabilirim. Ağaçların köklerini söktüm, onları yerinden oynattım, havadaki okları yere düşürdüm. Bir küçük çiçeği de açtırabilirim.* Yine de tereddüt ediyordum. Ash haklıydı. Çevremdeki büyüğü hissedebiliyordum fakat onu nasıl yönlendireceğimden emin değildim.

Grimalkin yakınlarındaki bir taşın üzerinden, “İpucu ister misin?” diye sorarak beni yerimden sıçrattı. Keyiften kulağı seğiriyordu. “Sihrini kafanda bir dere olarak canlandır,” diye devam etti, “sonra kurdele, sonra da ip olarak düşün. Olabildiğince küçült ve sonra taç yaprakları nazikçe açmak için kullan. Daha büyük bir güç, tomurcuğu parçalayıp, büyüğü dağıtacaktır.” Bilgece göz kırptı, sonra derenin yakınlarındaki başka bir keleş fark edip onun da peşinden gitti.

Ash'e döndüm, Grimalkin'in yardım etmesinden rahatsız olup olmadığına baktım ama başını sallayarak onu onayladı. Nefes aldım, rüyalar ve duygularla rengârenk bir anafora benzeyen büyüü zihnime yerleştirdim. Daha yoğun bir şekilde odaklanarak onu küçülttüm ve parlak bir halat haline getirdim. Sonra daha da küçülttüm ve onu narin bir ip parçasına çevirdim.

Alnımdan ter boşalıyordu, kollarım titremeye başladı. Nefesimi tuttum ve büyüü iple dikkatlice çiçeğe dokundum. Zihnimdeki sihri minik tomurcuğa geçirdim ve narince açılmasını salladım. Yapraklar önce titredi, sonra yavaşça açılmaya başladı.

Ash onaylarcasına başını salladı. Gülümsedim ama sevinmeye fırsat bulamadan başım dönmeye başladı, neredeyse yere yığılacaktım. Dünya çevremde dönüyordu, bacaklarımı hissedemiyordum. Sanki biri fişimi çekmişti de tüm sihrim yok olmuştu. Nefes almaya çalışarak ileriye doğru eğildim.

Ash beni yakaladı, ayakta kalmamı sağladı. Ona tutundum, kendimi hasta ve güçsüz hissediyordum. Böyle doğal bir şeyin bu denli zor olması beni üzmüştü. Ash beni yere yatırdı, yanıma uzandı ve endişeli kurşuni gözleriyle bana baktı.

"Bu... bu kadar yorulmam normal mi?" diye sordum, bacaklarımı yavaş yavaş hissetmeye başlayınca. Ash başını iki yana salladı, yüzü karanlık ve ciddiye.

"Hayır. O kadar küçük bir büyü senin için çocuk oyuncacı olmalı." Ayağa kalktı, kollarım kavuşturdu. Endişeyle beni süzmeye devam ediyordu. "Ters olan bir şeyler var ve Yaz sihrini sana yardım edecek kadar bilmiyorum." Elimden tutarak beni ayağa kaldırdı ve iç geçirdi. "Puck'ı bulmamız gerekecek."

“Ne? Hayır!” Ash’i aniden bırakınca sersemledim, tekrar düşecek gibi oldum. “Neden? Puck’a ihtiyacımız yok. Grimalkin’e ne dersin? O yardım edebilir, değil mi?”

“Muhtemelen.” Ash, kelebeklerin peşinde koşturan ve heyecandan kuyruğuna hâkim olamayan Grimalkin’e baktı. “Gerçekten ondan yardım isteyecek misin?”

Geri çekildim. “Hayır, emin değilim,” diyerek içimi çektim. *Aptal, çıkarıcı kedi.* “Peki. Ama neden Puck? Sence bu durumu o açıklayabilir mi?”

Ash hafifçe omuz silkti. “Bilmiyorum. Ama benden daha yaşlı ve senin neden böyle etkilendiğini bilebilir. En azından bir sormakta yarar var.”

“Onu görmek istemiyorum.” Kollarımı kavuşturdum, kaşlarımı çatıttım. “O, bana yalan söyledi, Ash. Şimdi bana sakın ‘periler yalan söyleyemez’ deme, gerçeği saklamak da onun kadar kötü. Babamın beni terk ettiğine inanmamı sağladı. Üstelik bunca zamandır nerede olduğunu biliyordu. Koca on bir yıl boyunca bana yalan söyledi. Onu affedemem.”

“Meghan, inan bana, Puck’tan nefret etmenin nasıl bir şey olduğunu biliyorum. Bunu senden daha uzun zamandır yapıyorum, hatırladın mı?” Ash sesini yumuşattı ve üzgünce gülümsedi ama suçluluk duymaktan kendimi alamadım. “Güven bana, ben de gidip ondan yardım dilenmeye can atmıyorum.” İç geçirerek elini saçında gezdirdi. “Ama biri sana Yaz sihrini öğretecekse, o Puck olmalı. Ben sana yalnızca temel bilgileri verebilirim fakat bundan daha fazlasına ihtiyacın olacak.”

Kızgınlığım söndü. Tabii ki haklıydı. Omuzlarım çöktü, ona ters baktım. “Haklı olduğun zamanlarda senden nefret ediyorum.”

Güldü. “Birinin olması gerek. Haydi.” Döndü ve elini uzattı. “Eğer Goodfellow’u bulacaksak, hemen işe koyulmalıyız. Saklamıyorsa ya da bulunmak istemiyorsa, bayağı zamanımızı alabilir.”

Elini tuttum, kendimi ona bıraktım. Çayırılığı geçerek, Puck’ı bulma umuduyla ormana daldık.

NIHAYETİNDE PUCK BİZİ BULDU.

Kulübenin etrafını saran ağaçlar sık ve uçsuz bucaksızdı. Coğunluğu çam ve büyük, bol yapraklı, gövdeleri otlarla kaplı ağaçlardı. Bir dağın tepesinde olduğumuzu hissediyordum. Eğrelti otları ve çam iğneleri orman zeminine saçılmıştı. Hava serin ve bitki kokularıyla doluydu.

Ash, hassas avcı içgüdülerine güvenerek görünmez bir yol üzerinde hayalet gibi ormanın derinliklerine süzülüyordu. Ağaç dallarının altından ve çam iğnesi kaplı kayaların üzerinden yürüyüşümüze devam ederken içimdeki öfke kaynıyordu. Neden Puck’tan yardım almak zorundaydık ki? Fazladan ne biliyor olabilirdi? Babama annemin başkasıyla evlendiğini her söylediğimde gözyaşlarına boğulan halini düşünüp yumruklarımı sıktım. Babamın kaçırılması planlanmış olsa da olmasa da, Puck pek çok şeyin hesabını vermek zorundaydı.

Ash bizi çam ağaçlarıyla çevrelenmiş bir mağaranın önüne getirdi. Durup etrafa bakındı. Ben de elini tutarak ona katıldım, gölgelere ve ağaçlara dikkatle baktık. Ortalık çok sessizdi. Gün ışığı ağaçların arasından hüzmeler halinde mantar ve çam iğneleriyle kaplı zemine düşüyor, benek benek aydınlatıyordu. Buradaki ağaçlar yaşlı ve oldukça kalın gövdeliydi, sanki hava kadim sihirle doluydu.

“Buradaymış,” dedi Ash, dalların arasından gelen bir esinti koyu saçlarını havalandırdı. “Aslında, oldukça yakınımızda şu an.”

“Bir şey mi arıyorsunuz?”

Tanıdık ses, üzerimizde bir yerden gelmişti. Döndüm ve Puck’ın bir dalm üzerinde bana sırttığını gördüm. Üzerinde tişört yoktu; şekilli, bronz teni görünüyordu, kızıl saçları omuzlarına dökül-müştü. Burada daha da... bilemiyorum... *peri* gibi görünüyordu; daha vahşi ve tahmin edilemez, Nick Bottom’ı eşeğe çeviren ve ormanda kaybolan insanları mahveden, Shakespeare’in Robin Goodfellow’u gibi.

“Dedikodulara göre beni arıyormuşsunuz,” dedi. Elindeki elmayı havaya atıp tuttu ve bir ısırık aldı. “İşte, buradayım. Ne istiyorsunuz *Majesteleri*?”

Aşağılayıcı iması tüylerimi diken diken etti. Ash bir adım ilerledi. “Meghan’ın büyüünde bir sorun var,” dedi doğrudan konuya girerek. “Yaz sihrini sen daha iyi bilirsin. Ona ne olduğunu, neden neredeyse baylımadan büyüünü kullanamadığını bilmeliyiz.”

“Ah.” Puck’ın zümrüt yeşili gözleri neşeye parlıyordu. “Demek her şeye rağmen yine Puck’tan yardım istemeye geliyorsunuz. Cık cık.” Başım iki yana salladı ve elmadan bir ısırık daha aldı. “Birinde ihtiyacınız olan bir şey olduğunda ona karşı kinimizi unutmak ne kadar da kolaylaşıveriyor.”

Öfkeyle göğsümü şişirdim ama Ash sadece içini çekti, sanki bunun olmasını bekliyordu. “Ne istiyorsun Goodfellow?” diye sor-du bıkkınlıkla.

“Prenses’in rica etmesini istiyorum,” dedi Puck bakışlarını bana çevirerek. “Sonuçta yardımımı *ona* edeceğim. Bunu onun pembe soğuk dudaklarından duymak istiyorum.”

Ters bir cevap vermemek için o pembe dudaklarımı birbirine bastırdım. *En azından birimiz bu konuda olgun davranıyor*, demek istiyordum ki bu aslında pek olgunca bir cevap olmazdı. Ayrıca Ash beni izliyordu, gayet ciddi görünüyordu, biraz da rica eder gibi bir hali vardı. O gururunu bir kenara bırakıp başdüşmanından yardım isteyebiliyorsa, ben de bir yetişkin gibi davranabilirdim.

Şimdilik.

İçimi çektim. “Tamam.” *Fakat bunun acısı çıkacak, inan bana.* “Puck, bana yardım etmeyi kabul edersen çok memnun olurum.” Tek kaşını kaldırdı, dişlerimi sıktım. “Lütfen.”

Ukala ukala sırttı. “Sana ne konuda yardım edeceğim, Prenses?”

“Sihrim konusunda.”

“Sihrinin nesi var?”

Kafasına bir taş atmayı çok istiyordum ama artık o gıcık sırtışı bir kenara bırakmıştı, sorusu ciddi olabiliirdi. “Bilmiyorum,” diyerek içimi çektim. “Artık çok yorulmadan, bayılacak gibi hissetmeden büyü yapamıyorum. Sorunumun ne olduğunu bilmiyorum. Önceden böyle değildi.”

“Hmm.” Puck ağaçtan aşağı atladı, kedi gibi sessizce yere kondu. Bize doğru iki adım ilerledi, durdu ve yeşil gözleriyle beni dikkatle süzdü. “Büyünü en son ne zaman kullandın, Prenses? Yani yorulmadan, hasta hissetmeden?”

Şöyle bir düşündüm. Örümcek cadılara karşı Yaz sihrimi kullanmıştım ve bayılacak gibi olmuşum. Ondan öncesinde büyüm Mab tarafından mühürlenmişti, yani... “Fabrikada,” diye cevapladım, Machina’nın eski teğmenlerinden biriyle yaptığımız savaşı hatırladım. “Virus’le savaştığımız gün. Sen de oradaydın, hatırlıyor musun? Böceklerinin etrafımızı sarmasına engel olmuşum.”

Puck başını sağa sola salladı, düşünceli görünüyordu. “Fakat o *Demir* sihriydi, değil mi Prenses?” diye sordu, başımla onayladım. “Yorulmadan, hasta hissetmeden normal Yaz sihrini en son ne zaman kullandın?”

“Machina’nın krallığında,” dedi Ash yavaşça, bana bakarak. Sanki bir şeyleri çözer gibiydi fakat ben henüz hiçbir şey anlamamıştım. “Demir Kral’ı tuzağa düşürmek için kökleri çağırdın,” diye devam etti, “ve sonra o seni bıçakladı. Ölmeden hemen önce.”

“Demir büyüünü orada kazandın Prenses,” diye ekledi Puck, düşünceli düşünceli başını sallarken. “Titania’nın altın aynasına iddiaya girerim ki, Machina’nın Demir sihrine sıkışıp kaldın ve sahte kral da bu yüzden seni bu kadar istiyor. Demir Kral’ın gücüyle ilgili bir durum olmalı.”

Titredim. Arıza bununla ilgili bir şeyler söylemişti fakat üzerinde durmamıştım. “Peki, bunun benim büyü problemlerimle ne alakası var?” diye sordum.

Ash ve Puck birbirlerine baktılar. “Şöyle ki Prenses,” dedi Puck bir ağaca yaslanarak, “şu anda içinde iki ayrı güç var; Yaz ve Demir. Ve basitçe söylemek gerekirse, ikisi pek iyi anlaşamıyor.”

“İkisi birlikte var olamazlar,” diye ekledi Ash, sanki durumu yeni kavramıştı. “Büyü yapmaya kalkıştığında, biri diğerine şiddetle tepki veriyor, bizim demire verdiğimiz tepki gibi. Yaz büyüü, o sırada Demir sihrine dokunduğu için seni güçten düşürüyor ve Demir büyüü için de tam tersi oluyor.”

Puck ıslık çaldı. “Vay canına, tam bir paradoks.”

“Ama... ama Demir büyüünü daha önce de kullandım,” diye karşı çıktım, açıklamaları hoşuma gitmemiştir. “Fabrikada Virüs’e karşı kullandım. O zaman hiçbir sorun çıkmamıştı. Yoksa şimdiye hepimiz ölmüş olurduk.”

“O zaman normal sihrin mühürlüydü.” Ash kaşlarını çatı, derin derin düşünüyordu. “Kış Diyarı’na gittiğimizde, Mab senin Yaz sihrini mühürlemişti ama Demir büyüsünden haberi yoktu.” Bana baktı. “Mühür ortadan kalkınca, güçlük çekmeye başladı.”

Hayal kırıklığıyla kollarımı kavuşturdum. “Bu hiç adil değil,” diyebildim. Ash ve Puck üzgün görünüyorlardı. İkisine birden ters ters baktım. “Şimdi ne yapmam gerek?” diye sordum. “Bunu nasıl düzelteceğim?”

“İkisini birden kullanmayı öğrenmen gerekecek,” dedi Ash sakince. “İki büyüyü birbirinden ayrıarak kullanmanın bir yolu olmalı.”

“Belki pratikle zaman içinde kolaylaşır,” diye ekledi Puck ve o sinir bozucu gülümsemesi geri döndü. “Sana öğretebilirim. En azından Yaz büyüsünü öğretebilirim. Tabii istersen.”

Ona uzun uzun baktım; eski en iyi arkadaşımı, birbirimize duyduğumuz şefkatin izini görmeyi umuyordum. Yüzündeki iğrenç gülümseme hiç kaybolmadı fakat gözlerinde bir pişmanlık parıltısı gördüğümü sandım. Her ne idiyse, bana yeterliydi. Bunu tek başıma yapamazdım. İçimden bir ses, her türlü yardıma ihtiyacım olacağını söylüyordu.

“Pekâlâ,” dedim, gülümsemesi hemen tehlikeli bir sırıtışa döndü. “Fakat bu aramızın düzeldiği anlamına gelmiyor. Aileme yaptıkların için seni hâlâ affetmiş değilim.”

Puck kederle içini çekti ve Ash’e baktı. “Kulübe hoş geldin. Prenses.”

SEKİZİNCİ BÖLÜM

ÖLÇÜLERİ ANLAMAK

İşte üçümüz yine birlikteydik; Ash, Puck ve ben. Eskisi gibi olmasa da yine bir takımdık. Sabah Ash'le kılıç egzersizi yapıyordum. Öğleden sonra, genellikle günün en sıcak saatlerinde de Puck'la Yaz sihri çalışıyorduk. Akşamları ise odadaki iki peri arasındaki gerginliği görmezden gelmeye çalışarak piyano dinliyor ve babamla konuşuyordum. Paul daha iyiye gidiyordu, en azından kafasının karışık olduğu anlar gittikçe azalıyordu. Bir sabah kalktığımda kahvaltı hazırlamıştı. Sevinçten gözlerim doldu. Tabii evdeki *brownie*'ler kriz geçirip evi terk etmeye kalkıştılar. Onlara kâseler dolusu krema ve bal sunarak sakinleştirmeye çalıştım ve Paul'ün onların işine bir daha karışmayacağına dair söz verdim.

Büyümde hiçbir gelişme olmuyordu.

Her gün, güneş tam tepedeyken, yemekten kalkıp dışarı çıkıyor ve çimenlikte Puck'la buluşuyordum. Bana bitkilerden büyü çağırmayı, onları büyütmeyi, yoktan yanılısma var etmeyi ve ormandan yardım istemeyi gösteriyordu. Anlattığına göre Yaz

sihri, hayatın, sıcaklığın ve tutkunun sihriydi. İlbahar'ın gelişi, ateşin ölümcül güzelliği, yaz fırtınasının vahşi yıkımı... Hepsi Yaz sihri sayesinde dünyada gerçekleşen günlük olaylardı. Puck, birkaç küçük mucize gösterdi bana; ölmüş bir çiçeği hayata geri döndürdü, bir sincabı kucağına çağırdı. Sonra benden aynılarını yapmamı istedi.

Denedim. Sihri çağırmak kolaydı. Nefes almak kadar rahatlıkla yapabiliyordum. Sihri etrafımda hissedebiliyordum, hayat ve enerji doluydu. Fakat iş onu kullanmaya geldiğinde, mide bulantısıyla nefes nefese kalarak yere çöküyordum. Bayılacak kadar hasta ve sersemlemiş hissediyordum.

Bir öğlen Puck, düz bir kayamın üzerinde bacak bacak üstüne atmış, eli çenesinde otururken, “Tekrar dene,” dedi. Aramızdaki alanın ortasında bir paspas sopası çimene saplanmış, çıplak bir ağaç gibi duruyordu. Puck onu sabahleyin temizlik malzemelerinin olduğu odadan “ödünç” almıştı ve muhtemelen, kutsal araçlarından birinin kayıp olduğunu gördüklerinde *brownie*’lerin gazabına uğrayacaktı.

Sinirle paspasa baktım ve derin bir nefes aldım. Bu aptal şeyi açan gül goncalarıyla donatmam falan gerekiyordu fakat tek yapabildiğim, kendime feci bir baş ağrısı kazandırmak olmuştu. Büyüyü kendime çekerek tekrar denedim. *Pekâlâ, odaklan Meghan. Odaklan...*

Birden gözümün ucuyla Ash'i gördüm; kollarını kavuşturmuş, dikkatle bizi izliyordu. “Gelişme var mı?” diye mırıldandı ve anında konsantrasyonumu bozdu.

Puck eliyle bana doğru işaret etti. “İzle de gör.”

İkisine de sinir olarak paspasa odaklandım. *Tahta, tahtadır, demişti Puck sabah. Ölü bir ağaç, bir gemi gövdesi, tahta bir ok*

ya da basit bir paspas da olsa Yaz sihri onu bir anlığına da olsa canlandırabilir. Bu senin doğuştan gelen yeteneğin. Odaklan.

Büyü etrafımda dolaşıyordu, ham ve güçlüydü. Onu paspasa yönlendirmemle midemin kasılması bir oldu. Nefes nefese iki büklüm oldum, kusmamak için de kendimi zor tutuyordum. Eğer periler demire her dokunduklarında bunu hissediyorlarsa, ondan veremmiş gibi kaçmaları gayet normaldi.

Ash'in, "İşe yaramıyor," dediğini duydum. "Canı daha fazla yanmadan durmalı."

"Hayır!" Ayağa kalkarak paspasa baktım, gözlerime akan tere sildim. "Bunu başaracağım, lanet olsun." Bulanan mideme ve gözlerime dolan tere aldırış etmeden, derin bir nefes daha aldım ve paspasın etrafında dönen büyüye odaklandım. Tahta canlıydı, enerji doluydu, yalnızca onu yaşam gücüyle patlatacak dürtüyü bekliyordu.

Tahta sap titredi. Midem ağzıma geldi. Dudağımı ısırarak, gelen acıyı kabullendim. Ve aniden sapın ucunda kırmızı, beyaz, pembe, turuncu goncalar belirip açmaya başladı. Yapraklar ve tomurcuklarla bir renk cümbüşü oluştu. Çiçekler açar açmaz taç yapraklar çürüyüp tahta sapın etrafına döküldü. Paspas sapı tekrar boş ve çıplak kalmıştı. Ancak bu bariz bir zaferdi, yere yığılmadan önce sevinçle haykırdım.

Ash beni tuttu, çime diz çöktü. Tam olarak ne zaman nereye düşeceğimi nasıl bilebiliyordu bu çocuk? "İşte," dedim, hızlı nefes alıp veriyordum, dikleşip oturmaya çalıştım ve kollarının arasında rahatladım. "Çok zor değildi. Sanırım işi kapıyorum. Tekrar yapalım, Puck."

Puck tek kaşını kaldırdı. "Ah, yapmayalım, Prenses. Erkek arkadaşın beni vuracakmış gibi bakıyor. Dersimiz resmi olarak

sona ermiştir.” Esneyerek ayağa kalktı ve gerindi. “Ayrıca, sıkıntından ölecektim. Açan çiçekleri izlemek pek de heyecan verici sayılmaz.” Bize, Ash’in beni saran kollarına baktı ve sırttı. “Yarın görüşürüz çifte kumrular.”

Derenin üzerinden atladı ve arkasına bakmadan ormanın içinde kayboldu. İçimi çektim ve dengemi sağlamak için Ash’e yaslanarak ayağa kalkmaya çalıştım.

“İyi misin?” diye sordu, beni sabit tutmaya çalışıyordu. Mide bulantım artık geçmişti.

Bir anda öfkelen dim. Hayır, iyi değildim. Lanet bir periydim ve büyümü kullanamıyordum! Bayılmadan, kusmadan ya da tamamen işe yaramaz hale gelecek kadar sersemlemeden olmuyordu. Kendime karşı alerjim vardı! Ne kadar da zavallıydım!

Hırçın bir şekilde arkamı döndüm ve paspas sapını tekmeledim, tahta parçası çalılıkların arasına yuvarlandı. *Brownie*’lerin öfkesi korkunç olabilirdi fakat o anda umurumda değildi. Beni hasta edecekse Demir büyüsüne sahip olmamın ne faydası vardı? Bana bütün yaptıklarından sonra aptal Demir sihrini sahte krala *vermeye* hazırdım!

Ash sinirimi gördükten sonra tek kaşını kaldırdı fakat sadece, “İçeri girelim,” dedi. Biraz utanmış bir halde açıklıkta Ash’i takip ettim. İrmaktan geçip merdivenlerden kulübeye çıktık. Tırabzanların üzerinde yatan Grimalkin’e el salladıysam da beni görmezden geldi.

Kulübe garip bir şekilde sessizdi, piyanonun başında kimse yoktu. Etrafa bakındım ve Paul’ü mutfak masasında otururken gördüm. Önünde bir yığın kâğıt vardı ve telaşla bir şeyler karalıyordu. Yaratıcı çılgınlığına geri dönmediğini umdum. Başını kaldırıp bana deli olmayan bir gülümsemeyle baktı ve tekrar

önündeki kâğıtlara gömüldü. Demek ki bugün akli başında günlerinden birindeydi, en azından bu iyi bir şeydi.

Sızlanarak koltuğa çöktüm, üzerimde kalan büyü parçaları parmaklarımı karıncalandırıyordu. “Benim sorunum ne Ash?” diyerek içimi çektim, yorgun gözlerimi ovaladım. “Neden her şey bu kadar zor? Normal bir melez bile olamıyorum.”

Ash diz çöktü ve ellerimi tuttu, parmaklarımı dudağına götürdü. “Hiçbir zaman normal değildin, Meghan.” Gülümsedi, parmaklarım bu kez tamamıyla farklı bir nedenden dolayı karıncalanıyordu. “Eğer normal olsaydın, ben şu an burada olmazdım.”

Parmaklarımı serbest bırakıp yanağını okşadım, başparmağımı pürüzsüz cildinde gezdirdim. Gözlerini kapadı, elime doğru yaslandı ve avcuma bir öpücük kondurdu. Ayağa kalkarak, “Puck’ı bulacağım,” dedi. “Gözden kaçırdığımız, dikkat etmediğimiz bir şeyler olmalı. Daha basit bir yolu mutlaka vardır.”

“Bulabilirsiniz harika olur. Bir çiçeği büyüteceğim diye her seferinde hastalanmaktan bıktım.” İçten gülümsemek istedim ama sanırım sadece sırtabilmişim. Ash elini omzuma koydu, hafifçe sıktı ve odadan ayrıldı.

İçimi çekerek mutfak masasına gittim. Babamın böyle şevkle neyle uğraştığını merak ediyordum. Başım kaldırıp bana bakmadı, ben de yanına oturdum. Masa kâğıtlarla kaplıydı, kâğıtlarsa çizgiler ve siyah noktalarla doluydu. Daha yakından bakınca elde hazırlanmış nota kâğıtları olduğunu gördüm.

“Selam baba,” dedim yavaşça, dikkatini bozmak ya da onu rahatsız etmek istemiyordum. “Ne yapıyorsun?”

“Bir şarkı besteliyorum,” diye cevap verdi, bana kısaca bakıp gülümsedi. “Bu sabah bir anda ilham geldi ve kaybetmeden yazmak istedim. Eskiden hep annen için... şarkılar yazardım.”

Buna ne cevap vereceğimi bilemediğimden kalemin basit beş siyah çizgi üzerinde kara noktalar bırakışını izledim. Bana pek müzik gibi görünmüyordu ama babam gözlerini kapayıp kalemi duyulmaz bir melodi eşliğinde salladı ve kâğıda yeni noktalar koydu.

Bir an görüş alanım bulanıklaştı, sanki noktalar kâğıt üzerinde hareket ediyordu. Sanki tüm şarkı büyüyle ışıldıyordu. Kalm düz çizgiler metal teller gibi parlıyordu. Üzerindeki siyah ve opak notalar, ışıktaki parlayan yağmur damlalarına dönüştü. Ürpererek gözlerimi kırıştırdım ve kâğıttaki görüntü normale döndü.

“Garip,” diye mırıldandım.

Paul başını kaldırıp, “Garip olan ne?” diye sordu.

“Ee.” Hemen daha normal bir konu uydurmaya çalıştım. Babamın büyüleri sevdiği söylenemezdi; onları birer aldatmaca, peri oyunları olarak görüyordu. Yaşadığı onca şeyden sonra onu suçlayamazdım. “Ee,” dedim tekrar. “Tüm bu şeritlerin ve noktaların ne anlama geldiğini merak ediyordum. Yani, bana pek müzikmiş gibi görünmüyorlar da.”

Paul gülümsedi, en sevdiği konuda konuşmaya hevesli görünüyordu. Dopdolu bir sayfayı eline aldı. “Bunlar ölçüler,” diye açıkladı kâğıdı aramıza koyarak. “Çizgileri görüyor musun? Her çizgi bir müzikal perdeyi simgeler. Her nota çizgideki veya çizgiler arasındaki yerine göre seslendirilir. Nota çizgilerin ne kadar üst sıralarındaysa, perdesi de o kadar yüksektir. Buraya kadarını anladın mı?”

“Eee...”

“Şimdi farklı noktalar, yani notalara bak,” diye devam etti babam, sanki dediğinden tek kelime anlıyormuşum gibi. “Açık nota, kapalı notadan daha uzun çalınır. Notaların üzerindeki

kuyruklar ve bayrak işaretleri de çalınma süresini yarıya, tekrar yarıya indirir. Bu notlar çalan kişiye yol gösterir, hangi notayı ne kadar süre çalacağını söyler. Her şey zaman, perde ve ölçüye göre, mükemmel bir uyum içinde ayarlanır. Yanlış yerdeki bir nota ya da ölçü tüm şarkıyı mahvedebilir.”

“Oldukça karmaşıkmiş,” dedim, açıklamalarım takip etmeye çalışarak.

“Olabilir. Müzik ve matematik her zaman birbiriyle iç içe olmuştur. İkisi de formüller ve kesirlerden meydana gelir.” Paul elindeki nota kâğıtlarıyla ayağa kalktı ve piyanoya doğru yürüdü. Onu takip ettim ve koltuğa oturdum. “Ama sonra hepsini birleştiriyorsun ve *böyle* bir şey çıkıyor ortaya.”

Bunu söyledikten sonra öyle güzel bir şarkı çaldı ki iliklerime işledi; aynı anda hem gülümsemek, hem ağlamak hem de kahkaha atmak istiyordum. Onun müziğini daha önce dinlemiştim fakat bu daha farklıydı. Sanki buna tüm kalbini ve ruhunu katmıştı, sanki şarkı canlıydı. Çevresinde bir büyü çemberi oluşmuştu, o ana dek gördüğüm en mükemmel renklerde bir girdaba dönüşmüştü. Perilerin yetenekli fânilere takıntılı olmasına şaşırmamak lazımdı. Leanansidhe’nin onu göndermeye neden bu kadar isteksiz olduğunu şimdi daha iyi anlıyordum.

Şarkı kısaydı, bir anda bitiverdi, sanki Paul’un elinde başka nota kalmamıştı. “Henüz bitmedi tabii,” diye mırıldandı, ellerini aşağı indirerek, “ama nasıl bir şey olduğunu anladın sanıyorum.”

“Adı ne şarkının?” diye fısıldadım, şarkı hâlâ kulaklarımda yankılanıyordu. Paul gülümsedi.

“Meghan’ın Anıları.”

Ben bir şey söyleyemeden kapı aniden açıldı ve Ash ile Puck içeri girdiler. Ash gergin ve ciddi bir ifadeyle bana doğru yürüyünce

yerimden kalktım. Puck kapının önünde kollarım kavuşturmuş, pencereden dışarı öfkeyle bakıyordu.

“Neler oluyor?” diye sordum, Ash beni kapıp kapıdan çıkıp gidecekmiş gibi hızla yaklaşıırken. Babama göz attım, bu duruma nasıl bir tepki vereceğini ölçmeye çalıştım ama neyse ki babam duruma kayıtsız görünüyordu; biraz paniklemişti ama delirme-mişti. Ash kolumdan tuttu ve beni çekti.

“Tekin ve Tekinsiz Divanları,” diye mırıldandı babamın duyamayacağı kadar kısık bir sesle. “Buradalar, seni arıyorlar.”

DOKUZUNCU BÖLÜM

ŞÖVALYENİN YEMİNİ

Şaşkınlıkla gözlerimi kırıştırdım, midem korku ve heyecanla kasıldı. “İkisi de mi?” diye fısıldadım. Bir yandan da babama bakıyordum; tekrar piyanoya gömülmüş, müziğiyle ilgileniyordu. Odada periler olduğu zaman babam onları görmezden geliyordu, onların olduğu yöne bakmıyor, onlarla konuşmuyordu. Çocuklar da aynı şekilde davranmaktan şikâyetçi değillerdi. Bazı akşamlar bu yüzden biraz garip geçiyordu. Ancak Paul muhtemelen, onların dikkatini çekerse yeniden delireceğinden korkuyordu.

Ash omuz silkti. “Benimle ya da Puck’la konuşmuyorlar. Yalnızca Leanansidhe’nin onlara, buraya gelmeleri için izin verdiğini söylediler. Seninle konuşmak istiyorlar. Çimenlikteler.”

Pencereye yürüyüp perdeyi araladım. Ağaçların başladığı yerde iki tane peri şövalyesi gördüm, ikisinin elinde de birer sancak vardı. Yeşil ve altın renginde olan sancağın üzerinde muhteşem bir geyik başı resmi; siyah olan diğerrinin ortasında ise beyaz, dikenli bir gül resmi vardı.

"Elçi, sana özel bir mesajı olduğunu söyledi, Prenses," dedi Puck. kapağı yaslanmış, kollarını kavuşturmuş halde. "Oberon'un bizzat kendisindenmiş mesaj."

"Oberon." Biyolojik babamı en son gördüğümde, Mab'in Ash'i fani dünyaya sürmesinden sonra aynısını bana yapmıştı. Tüm bağları kopardığımızı sanıyordum. Ben Periler Ülkesi'nden ayrılırken bunu açıkça belirtmişti. Bundan sonra tek başıma olduğumu ve Periler Ülkesi'ne artık asla dönemeyeceğimi söylemişti. Yaz Divanı Kralı şimdi benden ne istiyordu?

Öğrenmenin tek bir yolu vardı. "Baba," diye seslendim masaya dönerek, "şimdi gitmem gerek ama hemen döneceğim. Evden çıkma, tamam mı?"

Kafasını kaldırmadan el salladı, içimi çektim. En azından Paul, bahçede beni bekleyen olağanüstü partiyle ilgilenmeyecek kadar meşguldü. "Pekâlâ," diye mırıldandım, Puck'ın açtığı kapıya doğru yürürken. "Şu işi halledelim."

Grimalkin deredeki düz bir kayanın üzerinde yalanıyordu, belli ki Divanların gelişi onu ilgilendirmiyordu. Irmağı geçtik ve Açıklığın diğer tarafına gittik. Vakit öğleden sonrayı biraz geçmişti ve ateş böcekleri çimin üzerinde uçuşuyordu. Ash ve Puck yanımda yürüyordu, korumacı enerjilerinin giderek genişlediğini fark edip korkumdan sıyrıldım. Üçümüz çok şey atlatmıştık. Birlikte yüzleşemeyeceğimiz ne kalmıştı ki?

Biz yaklaşınca iki şövalye de reveransla bizi selamladılar. Ash ve Puck'ın gözlerinde bir şaşkınlık ifadesi gördüm; Birbirine düşman iki tarafın savaşıtlarının dövüşmeden yan yana durmalarına hayret etmişlerdi. Bana da durum oldukça ironik geldi.

Şövalyelerin arasından, uzun çimlerin içinde neredeyse görünmeyen patates suratlı bir cüce çıktı ve reverans yaptı. "Meghan

Chase," diyerek garip bir şekilde kalın çıkan sesiyle beni selamladı. "Babanız, Lord Oberon selamlarını yolladı."

Bir an rahatsız hissettim çünkü Oberon'un, onun kızı olduğumu iddia etmeye hakkı yoktu. Üstelik beni tüm Divan'ın önünde reddetmişti. Kollarımı kavuşturarak cüceye ters ters baktım. "Beni görmek istemişsiniz. İşte buradayım. Oberon şimdi ne istiyor?"

Cüce gözlerini kırptırdı. Şövalyeler birbirine baktı. Puck ve Ash sessizce ve koruyucu bir tavırla yammda dikiliyordu. Onlara bakmasam bile, Puck'm sinsi sinsi sırttığım hissedebiliyordum.

Cüce boğazını temizledi. "Öhöm... Bildiğiniz gibi, Prenses, babanız Demir Divan'la savaş halinde. Yüzyıllardır ilk kez, Kraliçe Mab ve Kış Divanı'yla işbirliği içindeyiz." Ash'e bir bakış attı, sonra tekrar bana döndü. "Demir perilerden oluşan bir ordu kapımıza dayanmış durumda. Bölgemizi işgal etmek ve içindeki herkesi öldürmek istiyorlar. Durum çok vahim."

"Bunu biliyorum. Aslında, bunu Oberon'a ilk söyleyen de bendim. Tam olarak beni sürgün etmesinden önce." Nefretimi sesime yansıtmamaya çalışarak cüceye gözlerimi dikmiş bakıyordum. "Oberon'u, Demir Kral hakkında çok önce uyarımtım; hem onu hem de Mab'i. Beni dinlemediler. Neden şimdi bana bunları anlatıyorsun?"

Cüce içini çekti ve bir anlığına resmî ses tonunu kaybetti. "Çünkü Prenses, Divanlar ona dokunamıyor. Demir Kral zehirli krallığında saklanıyor ve ne Yaz ne de Kış güçleri ona saldırabilecek kadar yaşatabiliyor. Toprağımızı, askerlerimizi, kaynaklarımızı kaybediyoruz ve Demir periler iki Diyar tarafında da güç kazanmaya devam ediyor. Olur olmaz her zamankinden hızlı ölüyor, çok yakında gidebileceğimiz güvenli bir yer kalmayacak."

Tekrar boğazını temizledi, utanmış görünüyordu ve tekrar resmi tavrına büründü. “Bu sebeple, Kral Oberon ve Kraliçe Mab size bir teklif sunmak isterler, Meghan Chase.” Çantasına uzandı, yeşil kurdeleye bağlı bir parşömen rulosu çıkardı ve sallayarak açtı.

“İşte başlıyoruz,” diye mırıldandı Puck.

Cüce ona kaşlarını çatı, sonra parşömene bakıp ciddi, asil ses tonuyla okumaya başladı. “Meghan Chase, Kral Oberon ve Kraliçe Mab’in emriyle, sizin, Prens Ash’in ve Robin Goodfellow’un sürgünü tüm Divanlarca kaldırılacak ve tüm suçlarınız affedilecektir.”

Puck sertçe nefes aldı. Ash sessizce duruyordu, yüzünde hiçbir ifade yoktu fakat bir umut, özlem ışığı sezmiştım. Eve gitmek istiyorlardı. Periler Ülkesi’ni özlemişlerdi, onları kim suçlayabilirdi ki? Oraya aittiler, bilimden başka bir şeye inanmayan bu fâni dünyaya değil. Sihre inanan insan sayısı bu kadar azalmışken Demir perilerin tüm dünyayı ele geçirmesine şaşırmmamak gerekirdi.

Ancak perilerin hiçbir şeyi karşılıksız yapmayacağını bildiğimden, boş ifademi korudum ve “Karşılığında ne istiyorlar?” diye sordum.

“Karşılığında...” Cüce ellerini iki yana düşürdü ve bakışlarını kaçırdı. “Demir Diyar’a gidecek ve kralını ortadan kaldıracaksınız.”

Yavaşça başımı salladım, bir anda kendimi çok yorgun hissettim. “Ben de öyle düşünmüştüm.”

Ash yaklaştı, cüce ve iki şövalye temkinli bir şekilde onu izliyorlardı. “Tek başına mı?” diye sordu öfkesini gizlemeye çalışarak. “Oberon yardım teklif etmiyor mu? Kendi orduları bile giremiyorken bu isteği biraz fazla kaçmıyor mu?”

“Kral Oberon tek bir kişinin Demir Diyar’a fark edilmeden kolayca girebileceğine,” diye cevapladı cüce, “böylece Demir Kral’ı bulma şansının artacağına inanıyor. Oberon ve Mab, Yaz

Prensesi'nin bu durumdaki en iyi seçim olduğu konusunda hem-fikir. Demirden etkilenmiyor, oraya daha önce de gitti ve Demir Kral'ı bir kez yendi."

"O zaman yardım eden birileri vardı," diye mırıldandım, mi-deme sancılar giriyordu. Bulanık ve korkutucu hatıralar zihnimde canlandı, ellerim titremeye başladı. Demir Divan'ın korkunç çorak topraklarını hatırladım; lanet olası çöl, asit, eti eriten yağmur, göğ-e yükselen heybetli siyah kule. Machina'yı öldürüşümü hatırladım; göğ-süne oku saplayışımı ve tüm kulenin yerle bir oluşunu. Ve Ash'i hatırladım; kollarımda yatan soğuk bedeni. Yumruklarımı öyle sıkımdım ki tırnaklarım avcuma batıyordu.

"Henüz hazır değilim," dedim, Ash ve Puck'a bakarak onay almayı bekledim. "Oraya henüz gidemem. Dövüşmeyi ve büyü yapmayı iyice öğrenmem gerekiyor. Hem babam ne olacak? Bu-rada tek başına kalamaz."

Cüce gözlerini kırıştırdı, kafası karışmış görünüyordu. O bir şey söyleyemeden Puck konuştu. "Bunu düşünmesi için biraz zamana ihtiyacı var," dedi bir adım ilerleyerek ve sevimli sevimli sıratarak. "Oberon'un hemen şimdi cevap istediğini sanmıyorum, değil mi?"

Cüce ona ciddiyetle baktı ama bana doğru konuştu. "Zamanın çok kısıtlı olduğunu söyledi, Majesteleri. Siz burada kalmaya de-vam ettiğiniz sürece yıkım yayılmaya ve Demir Kral güçlenmeye devam edecek. Lord Oberon'un bekleyecek vakti yok. Şafakta cevabınız için geri geleceğiz." Eğilerek selam verdi ve şövalyeler geri çekildi. "Bu, tek seferlik bir teklif, Majesteleri," diye uyardı cüce. "Oberon'un teklifini ve bizimle Olurulmaz'a dönmeyi kabul etmezseniz, orayı bir daha asla göremeyeceksiniz." Kâğıdı tekrar rulo haline getirdi ve şövalyelerle birlikte ormanın içinde kayboldu.

Sersemlemiş halde kulübeye döndüm ve koltuğa gömüldüm. Babam odada değildi ve *brownie*'ler henüz akşam yemeğini hazırlamaya başlamamıştı. Yani yalnızdık. "Hazır değilim," dedim tekrardan. Puck koltuğun koluna oturdu, Ash ayakta dikiliyordu. "İlk Demir Kral'ı zar zor yendim ve o da Efsunağacı oku sayesindeydi. Şu an öyle bir şeye sahip de değilim."

"Doğru," Grimalkin'in arkamdan gelen sesiyle yerimden hopladım. Kedi irkilmem karşısında gözlerini kırıştırdı ve arka yasıkların üzerine rahatça kuruldu. "Fakat o özellikle Machina içindi. Bunun sahte kral için de gerekli olup olmadığını bilmiyorsun."

"Önemi yok," dedim. "Şu anda elimde ona karşı kullanabileceğim hiçbir şey yok. Hâlâ büyümü düzgün kullanamıyorum. Dövüşme işini çözdüğümünden de emin değilim..." duraksadım, fısıldayarak devam ettim, "bunu tek başıma yapamam."

"Hey, hey." Puck ayağa fırladı ve bana ters ters bakan Ash'e katıldı. "Sen neden bahsediyorsun, tek başına yapmak falan? Seni yalnız bırakmayacağımızı biliyor olmalısın, Prenses."

Başımı iki yana salladım. "Geçen sefer Ash neredeyse ölüyordu. Demir Diyar periler için ölümcül bir yer. Oberon ve Mab bu yüzden onlarla başa çıkamıyor. İkinizi birden kaybedemem. Eğer bunu yapacaksam, tek başıma yapmalıyım."

Ash'in bakışlarının sertleştiğini fark ettim, beni delip geçiyordu. Öfkesi soğuk, buz rengindeydi, tenimi ürpertti ve karşılığında benim öfkemi uyandırdı. Bilmesi gerekirdi. Demir Diyar'ın normal periler için ne derece tehlikeli olduğunu herkesten çok o biliyordu. Kızgın olmaya ne hakkı vardı ki? Demir Diyar'a gitmesi gereken kişi bendim. İkisine de bu işkenceyi tekrar çektiremezdim. Gerekirse Oberon'un teklifini reddedebilirdim.

Ancak reddedersem Ash ve Puck benimle fâni dünyada sonsuza kadar sıkışıp kalacaktı. Eve dönmek için tek şansları buydu. O lanet olası Demir perilerin bölgesine bir kez daha girip sahte kralla tek başıma yüzleşmem anlamına gelse de onların bu hakkını reddedemezdim.

“Boşuna çeneni yorma, işe yaramayacağımı biliyorsun, Prenses,” dedi Puck düşüncelerimi okur gibi. “Eğer benim ya da buz çocuğun Demir Diyar’da senin peşinden gelmemize engel olabileceğini düşünüyorsan...”

Bir anda kafamı kaldırıp, “Sizin oraya gelmenizi istemiyorum!” diye patladım. Puck şaşkınlıkla gözlerini kırptırdı ama Ash buz gibi soğuk gözleriyle bana bakmaya devam ediyordu. “Lanet olsun Puck, sen Demir Diyar’ı görmedin. Nasıl olduğunu bilmiyorsun. Ash’e sor!” Buz Prensi’ni işaret ettim, onu tehlikeli bir şekilde kıskırttığımı biliyordum ama umurumda değildi. “Sor bakalım, orada nefes almak bile içini nasıl yakıyordu. Onun gittikçe kötüleşmesini izleyip hiçbir şey yapamazken nasıl hissettiğimi sor.”

“Yine de ben hâlâ hayatta ve buradayım.” Ash’in sesi dondurucuydu, gözleri kapkaraydı. “Ve görünen o ki, sana verdiğim sözlerin hiçbir değeri yok. Beni şimdi mi salacaksın, bugün yeterince uygun mu senin için?”

“Ash.” Sinirli olduğu zamanlardan nefret ediyordum fakat anlamasını sağlamalıydım. “Tekrar o şekilde acı çekmeni izleyemem. Yine peşimden Demir Diyar’a gelirsen, ölebilirsin ve bu beni de öldürür. Benden bunu yapmamı isteyemezsin.”

“Bu...” Ash duraksadı, bir anlığına gözlerini kapadı. “Bu senin seçimin değildi, Meghan,” diye devam etti düz ses tonuyla. “O anlaşmayı yaptığımda risklerin farkındaydım. Demir Diyar’a gelirsem neler olabileceğini de biliyorum. Ne olursa olsun seninle

geleceğim.” Sesi sertleşti. “Tabii şöyle de bir nokta var; sana ettiğim bir yemin var ve beni resmen serbest bırakmadığın sürece seni *terk edemem*.”

Kurtarmak mı? Beni takip etmemesi için onu yemininden serbest bırakmak mı? “Bunu yapabileceğini bilmiyordum,” diye mırıldandım, biraz pişmanlık biraz da kızgınlıkla. “Yani Machina’nın diyarındaki onca zaman boyunca, seni serbest bırakabilirdim ve sen de bana yardım etmeyebilirdin, öyle mi?”

Ash tereddüt etti, sanki bu konu hakkında daha fazla konuşmak istemiyordu. Grimalkin koltuğun arkasından konuşmaya katıldı. “Hayır, insan,” diye mırladı. “O bir sözleşmeydi, bir *yemin* değildi. İkiniz de bir şeyler yapmayı kabul ettiniz ve karşılığında ikiniz de bir şeyler aldınız. Pazarlıkların olayı budur.” Ash yere baktı, elini saçında gezdirdi. Grimalkin ise patisini yalıyordu. “Bir yemin ise isteyerek edilir, kişi kendi kendine yapar ve karşı tarafa bir sorumluluk yüklemes. Yani bir beklenti taşımaz.” Havayı kokladı ve patisiyle kulağını temizledi. “Birini yemine tutsak bırakmak tamamen karşı tarafın elindedir, tabii kişiyi serbest bırakmaya karar vermezse.”

“Yani...” Ash’e baktım. “Seni serbest bırakırsam, yeminini tutmaktan kurtulursun, doğru mu anladım?”

Ash bir an hazırlıksız yakalanmış gibi göründü ama sonra çevresindeki hava soğudu ve ayağının altındaki ahşap parke buz tuttu. Tek kelime etmeden arkasını döndü ve odadan ayrıldı. Ön kapıdan çıkıp gecenin içinde kayboldu.

Puck derin ve sesli bir nefes aldı. “Off, bir erkeğin kalbini yerinden sökmeyi gerçekten iyi biliyorsun, değil mi Prenses?”

Ön kapıya bakakaldım, yüreğim burkuldu. “Neden bu kadar sinirlendi?” diye fısıldadım. “Yalnızca onun hayatta kalmasını

sağlamaya çalışıyorum. Aptalca bir yemin yüzünden beni takip etmek *zorunda* kalmasını istemiyorum.”

Puck yüzünü buruşturdu. “O *aptal* yemin, bizim edebileceğimiz en ciddi beyandır, Prenses,” dedi. Sesindeki öfke beni şaşırtmıştı. “Biz kolay kolay söz vermeyiz. Ve bir periyi yemininden kurtarmak dünyadaki en küçük düşürücü şeydir. Kısacası ona artık güvenmediğini, yeminini gerçekleştirebileceğine inanmadığını söylemiş olursun.”

Ayağa kalktım. “Bu doğru değil,” diyerek karşı çıktım. Grimalkin koltuğun arkasından sıyrılıp yerime kuruldu. “Yalnızca *zorunluluktan* yanımda olmasını istemiyorum.”

“Tanrım, bazen çok kazkafalı oluyorsun.” Puck başını iki yana salladı. “Prenses, Ash zaten senin peşinden gelmeye niyeti olmasa sana öyle bir yemin etmezdi. Bunun hakkında hiç konuşmamış olsanız bile, peşinden gelmesini engelleyebileceğini sanıyor muydun?” Sırıttı. “*Beni* engelleyemeyeceğini biliyorum. İstesen de istemesen de geleceğim. Bu yüzden ters ters bakmayı bırakabilirsin. Ama yine de...” Eliyle kapıyı gösterdi. “Git buz çocuğu bul ve onu aptal yemininden kurtar. Onu bir daha görmeyeceksin, buna emin olabilirsin. Bir periyi serbest bırakmak, tam olarak onu artık yanında istemediğin anlamına gelir.”

Birden çöktüverdim. “Ben sadece... ben istedim ki... ne senin ne de onun ölümünü izleyemem,” diye mırıldandım tekrar. Bu her geçen saniye daha berbat bir bahane gibi görünüyordu. Puck burnundan soludu.

“Haydi ama Meghan. Biraz güven, lütfen.” Kollarını kavuşturup rahatsız bir ifadeyle bana baktı. “Daha başlamadan bizi oyun dışı bırakıyorsun. Beni de, buz çocuğu da. Uzun zamandır hayattayım ve daha uzun seneler yaşamayı düşünüyorum.”

“İşlerin bu noktaya geleceğini hiç düşünmemiştim.” Tekrar koltuğa gömülecektim ki Grimalkin tıslayarak beni uyardı. “Yani demek istediğim, elbette bir gün onunla, sahte kralla yüzleşmem gerekecekti. Fakat hazırlanmak için biraz daha vaktim olur sanıyordum.” Kedi yüzünden biraz kenara kayıp koltuğun koluna oturdum. “Çabaladığım bunca zaman boyunca hep şansım yaver gitti ama o şans da bir gün tükenecek.”

“Bizi buraya kadar getirdi Prenses.” Puck yanıma geldi, elini omzuma koydu. Elini çekmesi için bir şey yapmadım. Kavga etmekten yorulmuştum. En iyi arkadaşımı geri istiyordum. Ona yaslandım ve *brownie*’lerin mutfakta oradan oraya koşuşturmasını dinledim. Pişen ekmeğin sıcak ve iştah açıcı kokusu odaya yayılmıştı. Belki de son yemeğimiz olacaktı.

Olumu düşünmeye ne dersin Meghan?

“Haklısın,” dedim. “Bunu yapmak zorundayım. Bunu biliyorum. Normal bir hayat istiyorsam, sahte kralla yüzleşmeliyim yoksa hiçbir zaman peşimi bırakmayacak.” İç geçirdim, pencereye doğru yürüdüm ve alacakaranlığa bakarak düşüncelere daldım. “Ama sanki bu kez... daha farklı,” dedim camdaki yansıma bakarak. “Şimdi kaybedebilecek çok daha fazla şeyim var. Sen, Ash, Oluruılmaz, ailem, babam.” Durdum, alnımı cama yasladım. “Babam,” diye homurdandım. “Babamı ne yapacağım?”

Koridordan ayak seslerini duydum ve gözlerimi kapadım. Gerçekten mükemmel bir zamanlamaydı. İçimi çektim ve başımı kaldırdım. “Ne zamandır oradasın baba?”

“Şanstan bahsettiğinden beri.” Paul odaya girdi, piyanonun başına geçti. Camdaki yansımadan onu izlemeye devam ettim. “Gidiyorsun, değil mi?” diye sordu yavaşça.

Puck ayaklanıp kapıya doğru yöneldi. Horuldayan Grimalkin'i saymazsak beni babamla baş başa bıraktı. Bir an tereddüt ettim, sonra başımı evet anlamında salladım. "Seni bu şekilde yalnız bırakmaktan nefret ediyorum," dedim dönerek. "Keşke gitmek zorunda olmasam."

Paul kaşlarını çattı, sanki anlamaya çalışıyordu. Neyse ki gözleri boş bakmıyordu. Yavaşça başını salladı. "Bu... çok mu önemli?" diye sordu.

"Evet."

"Geri dönecek misin?"

Boğazım düğümlendi. Yutkundum, derin bir nefes aldım ve tekrar ağzımı açtım. "Umarım."

"Meghan." Babam kelimelerini dikkatle seçiyordu. "Biliyorum... birçok şeyi anlamıyorum. Senin... benden çok daha öte bir şeylerin parçası olduğunu da biliyorum; hiçbir zaman anlayamayacağım şeylerin. Ve senin baban olsam da...kendi başının çaresine bakabildiğini biliyorum. Yani, gidebilirsin." Gülümsedi, gözlerinin çevresindeki kırışıklıklar belirginleşti. "Veda etme ve benim için endişelenme. Yapman gerekeni yap. Döndüğünde burada olacağım."

Ben de ona gülümsedim. "Teşekkür ederim, baba."

Başını salladı, sonra gözleri tekrar donuklaştı. Sanki akılsızlığının tamamını bu konuşmada harcamıştı. Havayı kokladı, dikleşti ve küçük bir çocuk gibi yüzü parladı. "Yemek vakti mi?"

Başımınla onayladım, o an kendimi yaşlı hissettim. "Evet. Sen odana git, yemek hazır olduğunda seni çağırayım, olur mu? O zamana dek... şarkın üzerinde çalışabilirsin."

"Ah, peki." Ayağa kalkarken gözlerinin içi gülüyordu, koridora doğru yürüdü. "Neredeyse bitmek üzere, biliyor musun?" dedi

gururla, arkasına bakmadan. “Bu şarkı kızım için ama yarın sana da dinleteceğim, tamam mı?”

“Tamam,” diye fısıldadım o gözden kaybolurken.

Duvardaki saatin tiktakları ve mutfaktaki takırtılar dışında odaya sessizlik çöktü. Koltuğa dönüp Grimalkin’in yanına oturdum. Ne yapacağımı bilemiyordum. Ash’i bulup özür dilemeliydim ya da en azından neden gelmesini istemediğimi ona açıklamalıydim. Bana kızgın olması mideme sancılar sokuyordu. Ben yalnızca onu daha fazla acı çekmekten kurtarmak istiyordum. Bir periyi yemininden serbest bırakmanın bu denli güven ihlali sayıldığını nereden bilebilirdim ki?

“Eğer onun için bu kadar endişeleniyorsan,” dedi Grimalkin sessizce, “senin şövalyen olmasını isteyebilirsin.”

Ona gözlerimi kırptım. “Ne?”

Grim altın rengi ışıldayan gözlerini açtı ve keyifle bana baktı. “Şövalyen,” dedi tekrar, daha yavaşça. “Kelimeyi anladın herhalde, değil mi? İnsanların bu kadar çabuk unutacağı kadar eski bir kavram değil.”

“Şövalyenin ne demek olduğunu biliyorum, Grim.”

“Ah, güzel. O zaman önemini anlaman da kolay olmalı.” Grimalkin oturup esnedi, kuyruğunu bacaklarının etrafına doladı. “Bu eski bir gelenektir,” diye söze başladı. “Periler arasında bile. Bir leydi, bir savaşçıdan şövalyesi olmasını ister ve onu ikisi de nefes aldığı sürece koruyucusu olarak seçer. Yalnızca asil kandan olanlar bu ritüeli gerçekleştirebilir ve yalnızca leydiler şövalye seçebilirler. Bu, leydi ile şövalye arasındaki sonsuz güvenin bir göstergesidir. Leydi, kendisi için hayatını dahi verebileceğini bildiğinden, güvenliğini herkesten öte ona emanet eder. Şövalye kraliçesinin ve divanının emirlerine uymaya devam eder fakat

öncelikli görevi leydisine bağlı kalmaktır.” Tekrar esnedi ve bir bacağına kaldırıp burnunu kaşdı. “Çok hoş bir gelenektir. Divanlar böyle trajedileri sever.”

“Neden bir trajedi olsun ki?”

“Çünkü,” kapının önünden Ash’in sesi gelince yerimden sıçradım, “leydi ölürse şövalye de ölür.”

Hemen ayağa kalktım, kalbim küt küt atıyordu. Ash odaya girmede, kapının ağzından beni izlemeye devam etti. Büyüsü dikkatlice saklanmıştı, kurşuni gözleri soğuk ve boştu. “Benimle dışarı gel,” diye emretti sakince ve tereddüt ettiğimi görünce ekledi, “lütfen.”

Grimalkin’e baktım, kedi çoktan yeniden kıvrılıp gözlerini kapamış, huzurla mırıliyordu. *Bezgin kedi*, diye düşündüm sıcak yaz akşamında merdivenlerden inen Ash’i takip ederken. *Ash beni parçalarımaya ayırsa ya da buzdan heykele çevirse umurunda olmazdı. Belki de bu işin ne kadar süreceğine dair Leanansidhe’yle bir iddiaya bile girmiştir.*

Bir an Ash ve Grimalkin hakkında düşündüklerimden utan-
dım. Kış Prensi’yle sessizce dereyi geçtik ve açıklığa doğru iler-
ledik. Ateş böcekleri çimenliği ışıktan oluşan minik bir galaksiye
dönüştürmüştü ve çam ve sedir ağacı kokuları taşıyan hafif bir
esinti saçımı havalandırdı. Burayı özleyeceğimi fark ettim. Her
şeye rağmen uzun zamandır ilk defa normal sayılabilecek günler
geçiriyordum. Burada bir peri prensesi, güçlü bir kralın kızı ya
da güçlü divanların ölümcül savaşında bir piyon değildim. Yarın
şafak söktüğünde bütün bunlar yeniden değişecekti.

“Eğer beni serbest bırakacaksan,” diye mırıldandı Ash, sesi
hafifçe titriyordu, “şimdi yap ki gidebileyim. Sen Olurulmaz’a
döndüğünde burada olmak istemiyorum.”

Durdum, o da durdu fakat arkasını dönmedi. Sırtına bakıyordum; güçlü omuzlarına, gece karası saçlarına ve gururla dimdik duran omurgasına. Kaderine karar vermemi bekliyordu. *Ona gerçekten değer veriyorsan, diye fısıldadı bir ses zihnimde, onu özgür bırakırsın. Ayrılırsınız fakat en azından yaşayacağımı bilirsin. Onu, peşinden Demir Diyar'a sürüklemek ölümüne yol açabilir, bunu biliyorsun.* Fakat gideceğini düşünmek bile kalbimde kocaman bir delik açarak beni nefessiz bıraktı. Bunu yapamazdım. Gitmesine izin veremezdim. Bu bencillikse bile sonsuza dek onunla birlikte olmaktan başka bir şey istemiyordum.

"Ash," diye mırıldandım. Ürpererek kendini hazırladı. Kalbim hızla atıyordu fakat şüphelerimi bir kenara koyup konuşmaya devam ettim. "Ben..." Gözlerimi kapadım, derin bir nefes aldım ve "Şövalyem olur musun?" diye fısıldadım.

Gözleri kocaman açılmış halde hızla bana döndü. Şaşkınlıkla, inanamayarak birkaç saniye bana baktı. Bunu sormakla hata edip etmediğimi, onu daha da bağımlı kılıp kılmadığımı ve bu durumdan ileride pişmanlık duyup duymayacağını düşünerek bakışlarına karşılık verdim.

Bana yaklaşık birkaç santim uzağımda durunca ürperdim. Yavaşça parmak uçlarımdan elimi tuttu, gözlerimin içine baktı. "Emin misin?" diye sordu, öyle sessiz sordu ki esinti onu alıp götürebilirdi.

Başımı evet anlamında salladım. "Fakat yalnızca gerçekten istersen. Seni asla zorlayamam..."

Elimi bırakarak bir adım geriledi, tek dizinin üzerine çöktü ve başını eğdi. Kalbim yerinden çıkacak gibiydi, dudağımı ısırarak gözyaşlarımı tutmaya çalıştım.

“Benim adım Ashallyn’darkmyr Tallyn, Tekinsiz Divanı’nın üçüncü oğluyum.” Sesi öyle yumuşaktı ki titremeden eser yoktu. İsmi’nin tamamını duyunca nefesim kesildi. Esas İsmi buydu. “Bundan sonra bilinsin ki ben, Yaz Kralı’nın kızı Meghan Chase’i koruyacağıma hayatım, onurum ve kılıcım üzerine yemin ederim. Onun tutkusu benim tutkumdur. Onun isteği benim isteğimdir. Tüm dünya karşısına çıksa bile kılıcım onu koruyacaktır. Onu korumakta başarısız olursam varlığım sona ersin. Onurum, Esas İsmim ve hayatım üzerine yemin ederim. Bu günden sonra...” Sesi daha da yumuşadı, kulağıma fısıldar gibiydi. “Sizinim.”

Gözyaşlarıma daha fazla hâkim olamadım. Görüşümü bulanıklaştırdılar, yanaklarımdan aşağı süzülüyorlardı ama umursamıyordum. Ash ayağa kalktı, kendimi kollarına attım, titrediğini hissettim. O benimdi, benim şövalyemdi, artık hiçbir şey aramıza giremezdi.

“Eee...” Puck içini çekti, sesi çimenlerin oradan geliyordu. “Ben de bu noktaya gelmeniz ne kadar süreceğini merak ediyordum.”

Ash’in kollarından ayrılarak yavaşça döndüm. Puck dere kenarındaki bir kayaya oturmuştu, ateş böcekleri etrafında dönüyor, saçını aydınlatıyor, kor gibi parlatıyordu. Ne pis pis sırtıyor ne de gülüyordu. Yalnızca seyrediyordu.

Kayadan atlayıp peşinde ateş böcekleriyle yanımıza doğru yürüyünce panik oldum. Ne kadar süredir orada bizi izliyordu? “Şeyi duydu mu?..”

“Buz çocuğun Esas İsmi mi? Cık.” Puck omuz silkti, ellerini başının arkasına koydu. “İnanması zor gelebilir ama öyle ciddi bir şeye burun sokmam, Prenses. Özellikle de sonrasında senin beni öldüreceğini bilirken.” Dudağının bir kenarını kaldırarak sırttı. Ash’e bakıp başını iki yana salladı. İfadesinde keyfin yanı

sıra... saygı da vardı sanki. “Mab bunu duyunca çok sevinecek, biliyorsunuz, değil mi?”

Ash hafifçe gülümsedi. “Kış Divanı’nın hakkımda ne düşündüğü artık umurumda değil.”

“Özgürlük hissi güzel gelmiştir.” Puck burnunu çekti, çimlere oturdu ve yüzünü gökyüzüne çevirdi. “Bu sürgünler olarak son gecemiz, değil mi?” Gülümseyerek dirseklerinin üzerine yattı. Ateş böcekleri yükselip ışıldayan bir bulut oluşturdu. “Çok garip ama sanırım bunu özleyeceğim. Kimse emirler yağdırmıyor, kimse patronluk taslamıyor; paspaslarını geri isteyen, yatağıma örümcekler koyan *brownie*’leri saymazsak tabii. Burası... huzur verici.” Bana baktı, elini çime vurarak oturmamı işaret etti.

Eğilip nemli yeşil çime oturdum, kehribar rengi ve yeşil benekler havada yamp sönerek vızıldıyordu. Ash’e baktım, elinden tutup onu da yanıma çektim. Arkama oturup kollarımı belime doladı. Ona yaslandım ve gözlerimi kapadım. Başka bir hayatta, belki üçümüz, yani en iyi arkadaşım, sevgilim ve ben yıldızların altında böyle takılıyor olabilirdik. Belki dışarı çıkma yasağını delen, okul, aile ve ödevlerden başka derdi olmayan gençler olabilirdik.

“Burada neler oluyor?” Grimalkin’in sesi duyuldu, sonra fırça kuyruğu havada, çimenlerin üzerinde hoplayarak yanıma geldi. Bir ateş böceği kuyruğunun ucuna kondu, Grim rahatsız olup onu kovaladı. “Rahatlamaktan anlamayan bir prensimiz olmasa, burada keyif yaptığınızı düşüneceğim.”

Ash kıkırdadı ve beni daha sıkı sardı. “Dışlanmış mı hissettin *cait sith*¹⁸?”

18 Kelt mitolojisinde, göğüs kısmındaki beyazlık dışında simsiyah, iri bir kediye benzeyen peri. (ed.n.)

Grimalkin burnunu çekti. “Kendini o kadar da önemseme, Prens.” Yine de çimenliği geçip kucağıma kıvrıldı; sıcak, yumuşak, ağır ve gri bir tüy topağı. Kulağının arkasını kaşıdım ve mırılda-yarak titredi.

“Sence babam burada iyi olacak mı?” diye sordum, Grimalkin esnedi.

“Gerçek dünyada olabileceğinden daha güvende olacaktır,” dedi uyuklu bir sesle. “*Leanansidhe*’nin izni olmadan kimse buraya gelemes ve burayı terk edemez. Endişelenmene gerek yok.” Patilerini uzatarak gerindi. “Baban, sen döndüğünde burada olacak, hatta dönmesen bile. Şimdi biraz da diğer kulağımı kaşır mısın? Ah... evet, çok hoş.” Sesi gittikçe kısıldı ve mırıltıya dönüştü.

Ash çenesini başımın arkasına dayadı ve içini çekti. Bu iç çekme, rahatsızlık, kızgınlık veya sürekli başına musallat olan melankoliden değildi. Daha çok halinden memnun gibiydi. Hatta huzurlu. Burada daha çok vaktimizin olmaması; savaşı, politikası ve peri yasaları olmadan birlikte son gecemizi geçiriyor olmak beni üzdü.

Ash boynumdaki saç kulağımın arkasına attı ve Grimalkin’in bile duyamayacağı kadar kısık sesle kulağıma, “Seni seviyorum,” diye fısıldadı. Kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. “Ne olursa olsun, birlikte olacağız. Her zaman.”

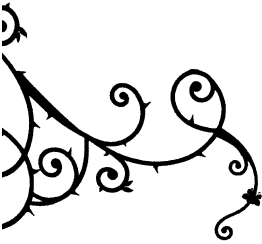
Dördümüz gece boyunca oturduk orada. Bazen sessizce konuştuk, bazen yalnızca sessizlik içinde gökyüzünü izledik. Hiç kayan yıldız göremedim ama görseydim, babamın burada güvende olmasını, Ash ve Puck’ın da önümüzdeki savaştan sağ salım çıkmasını, her şeyin normale dönmesini dilerdim. *Köpeğin duası kabul olsaydı...* Neyse ki çocuk değildim; anaç iyilik perilerinin var olmadığını biliyordum. Olsalardı da sihirli değneklerini sallayarak

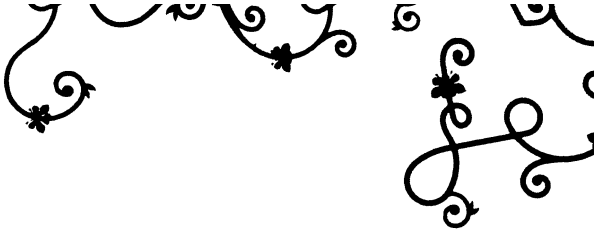
her şeyi iyileştiremezlerdi. (En azından bir sözleşme yapmadan asla.) Ayrıca, bir iyilik perisinden daha iyisine sahiptim; peri şövalyem, peri üçkâğıtçım ve peri kedim vardı. Bu bana yeterdi.

Sonuçta, bunun da bir önemi yoktu. Basit bir dilek bizi yapmamız gerekenlerden kurtaramazdı. Kararımı vermiştim. Şafak söktüğünde ve elçiler geldiğinde cevabım hazırды.

İKİNCİ KISIM

ONUNCU BÖLÜM

DEMİR'İN KIYISINDA

Periler Ülkesi hatırladığım gibi değildi.

Ethan'ın dolabından Olurolmaz'a ilk girişimi hatırladım. Devasa ağaçlar vardı, sık dalları öyle birbirine girmişti ki gökyüzü görünmüyordu. Sis zemini kaplamıştı, her yere sonsuz bir alaca-karanlık çökmüştü. Burada, yabanılormanda hiçbir Divan'ın lafı geçmiyordu. Burası vahşi, doğal bir bölgeydi; ne Yaz'ın ortaçağ geleneklerini ne de Kış'ın hırçın yaşantısını umursuyordu.

Ve ölüyordu.

Çok üstü kapalıydı; zehir ormanın ve toprağın derinliklerine işlemişti, onu içten içe çürütüyordu. Etrafta yaprakları dökülmüş ağaçlar, çelik dikenleri ışıpta parlayan gül çalıları vardı. Bir örümcek ağına takıldım ve örümcek cadıların üzerimde kullandığı saç inceliğindeki tellerden olduğunu fark ettim. Dışarıdan bakıldığında değişim o kadar göze çarpmıyordu, neredeyse görünmezdi. Fakat bir zamanlar çevremdeki her ağaçta, her yaprakta, çimende hissettiğim Olurolmaz'ın nabızı gittikçe zayıf-

lıyordu ve artık hayat değil, zehir pompalıyordu. Her şeye demir büyüğü dokunmuştu ve ateşe tutulan bir kâğıt gibi Olurulmaz'ı yiyip bitiriyordu.

Ash ve Puck'm yüzlerindeki dehşet dolu ifadeden, onların da bu durumu hissettiğini anlayabiliyordum.

"Korkunç, değil mi?" dedi elçi cüce, ciddiyetle çevreye bakınarak. "Demir Kral'm ordusu siz... öhöm... sürüldükten kısa bir süre sonra saldırdı. Her adımlarıyla Demir Diyar'ı yayıyorlardı. Yaz ve Kış Divanları ittifak kurarak onları püskürtmeyi başardılar ama zehri temizleyemediler. Ordularımız yabancılordan bitip Demir Diyar'ın başladığı noktada konuşlandılar. Sınırları ihlal edip atakta bulunan Demir perilerle savaşıyorlar."

"Yalnızca sınırı mı koruyorsunuz?" Ash soğuk bakışlarını cüceye çevirdi, cüce korkup büzüldü. "Sınırı tamamen güvenlik altına almak için bir cephe saldırısı düzenleseniz?"

Cüce başını iki yana salladı. "İşe yaramıyor. Sınırdaki deliğe sayısız asker yolladık fakat hiçbirini geri dönmedi."

"Demir Kral çirkin yüzünü savaşta hiç göstermedi mi?" diye sordu Puck. "Bir korkak gibi saklanıp ordunun ona gelmesini mi bekliyor?"

"Tabii ki öyle yapıyor." Grimalkin burnunu çekti, bıyıklarını tiksintiyle oynattı. "Tüm kozlar onun elindeyken neden kendini tehlikeye atsin ki? Zaman ondan yana, Divanlardan değil. Oberon ve Mab sizin sürgününüzü kaldırıyorsa, oldukça çaresiz durumda olmalılar. Daha önce emirlerinden geri adım atmaya gönüllü olduklarına hiç şahit olmadım." Gözlerini kırpı ve kısarak bana baktı. "Durum çok ciddi olmalı. Tüm Olurulmaz'ı kurtarmak için son umutları sen olabilirsin."

“Teşekkürler Grim. Bu hatırlatmaya ihtiyacım vardı.” İç geçirdim, zihnimdeki korkunç düşünceleri silmeye çalıştım ve elçiye baktım. “Oberon beni bekliyor, değil mi?”

“Evet, Majesteleri.” Cüce başını salladı, pıtır pıtır yürümeye başladı. “Bu taraftan gelin, lütfen. Sizi cepheye götüreceğim.”

TEPENİN BAŞINA ÇIKTIĞIMIZDA vadide kamp kurmuş Yaz ve Kış ordularına baktım.

Çadırlar gelişigüzel kurulmuştu, belli bir düzen içinde değillerdi. Renkli kumaşlardan ve çamurlu caddelerden oluşan küçük bir kasabaya benziyordu. Tekin ve Tekinsiz arasındaki fark göze çarpıyordu: Tekin kampı kahverengi, yeşil ve sarı gibi aydınlık yaz renklerinde çadırlar kurmuştu. Tekinsiz kampı ise siyah, mavi ve koyu kırmızıya bürünmüştü. Aynı tarafta olmalarına rağmen, Yaz ve Kış kaynaşmış görünmüyordu; aynı alanı hatta vadinin aynı bölgesini bile kullanmıyorlardı. Kampın tam merkezinde, iki tarafın birleştiği noktada göğe büyük bir yapı yükseliyordu. Üzerinde iki Divan’ın sancakları dalgalanıyordu. En azından Mab ve Oberon iyi geçinmeye çalışıyordu. Şimdilik.

Kampların ötesinde, parlak çeliklerle örülü karmaşık bir orman Demir Kral’ın bölgesinin girişine işaret ediyordu.

Ash yanımda gözlerini kısmış, savaş alanını dikkatle inceliyordu. “Defalarca geri çekilmek zorunda kalmışlar,” diye mırıldandı, sesi alçak ve kasvetliydi. “Tüm kamp tek bir kelimeyle harekete geçebilecek gibi hazırda bekliyor. Demir Diyar’ın ne kadar hızlı yayıldığını merak ediyorum.”

“Sanırım bunu öğrenmek üzereyiz,” diye ekledi Puck, cüce elçi bize yolu işaret edip kampa doğru yönlendirirken.

Çadırlar şehri yakından daha da büyük ve geniştir. Bunca perinin arasında yürümek gerginliğimi artırmıştı. Acımasız, ısıldayan bakışlarıyla her hareketimi izliyorlardı. Neyse ki kampın ortasındaki büyük çadıra ulaşmak için yalnızca Tekin kampından yürümemiz gerekti ve dar sokaklardan geçerken Puck ile Ash yanımdan ayrılmadılar. Üst üste konmuş binlerce yapraktan oluşuyormuş gibi görünen zırhlarıyla zarif Yaz şövalyeleri, taş gibi kıpırdamadan bizi izliyorlardı ama bir gözleri hep yanımdaki Kış Prensi'ndeydi. Bir çift hava perisi, jilet keskinliğindeki kanatlarını birbirine çarparak ve merakla bana bakarak önümüzden kaçıştı. İpe bağlı bir griffon¹⁹ başını kaldırdı ve rengârenk tüylü yelesini kabartarak tısladı. Kanatlarından biri incinmişti ve yaratık ileri geri topalladıkça yerde sürünüyordu.

“Burası kan kokuyor,” diye mırıldandı Ash, gözleriyle kampı taradı. Bataklık yeşili bir trol aksayarak yanımdan geçti, bir kolu yanımda ve yarasından bir şey akıyordu. İrkildim. “Anlaşılan savaş bizim tarafta pek iyi gitmiyor.”

“Senin bu huyunu seviyorum, Prens. Her zaman çok neşelisin.” Puck başını iki yana salladı, bakışlarını kampta gezdirdi ve burnunu kıvrıttı. “Tabii buraların daha güzel günleri de olmuştu. Her an fırlayıp kaçacakmış gibi görünmüyorlar mı?”

“Demir yüzünden.” Grimalkin önündeki su birikintisine basınca yakındaki düşmüş bir ağaca zıpladı ve patilerini salladı. “Sahte kralın bölgesine bu denli yakın olunca, etkisi çok daha fazla oluyor. Sınırlar içine girdiğinizde daha da kötü olacak.”

Puck homurdandı. “Seni pek etkiliyor gibi görünmüyor kedi.”

“Çünkü sizden daha zekiyim ve bu tür şeylere hazırlıklıyım.”

19 Antik Yunan ve Asya mitolojilerinde geçen, her kültürde farklı betimlense de genellikle aslan vücutlu, kartal kanatlı ve kafalı, güçlü ve asil yaratıklar. (ed.n.)

“Gerçekten mi? Seni göle fırlatmama nasıl hazırlanacaksın peki?”

İçimi çekerek, “Puck,” dedim ama lafımı tamamlamadan iki Yaz şövalyesi yanıma geldi. Selam verirlerken bile yüzlerinden kibir akıyordu. “Leydi Meghan,” dedi biri, Ash’e tehditkâr bir bakış attıktan sonra. “Majesteleri Kral Oberon sizi şu anda görmek isterler.”

“Haydi bakalım,” diye mırladı Grimalkin yerinden kıpırdamayarak. “Bugün Kral Sivri Kulak’la bir işim yok, sizinle gelmeyeceğim.”

“Nereye *gideceksin* ki Grim?”

“Buralardayım.” Ve gözden kayboldu. Başımı sallayıp şövalyeleri takip ettim. İhtiyacımız olduğu anda Grimalkin’in ortaya çıkacağını biliyordum.

Büyük çadıra yaklaştık, korumalar çadırın kanatlarını açarken eğilerek içeri girdik. Gölgele içinde, ağaçlarla çevrili bir açıklığa adım attık. Üzerimizde devasa ağaçlar vardı, dalların arasından güneş ışınları parlıyordu. *Wisp*’ler²⁰ havada dans ediyor, gülüşerek çevremde uçuşuyorlardı. Elimle onları savurana dek başımdan ayrılmadılar. Yakınlarda bir yerde bir baykuş ötüyor, çevremizi sarmış olan karmaşık yanılısamaya derinlik katıyordu. Odaklanmadan, göz ucuyla ağaçlara baktığımda, çadırın kumaşını ve onu ayakta tutan tahta direkleri görebiliyordum. Aynı zamanda yaz akşamının nemini hissediyor, çam ve sedir ağaçlarının kokusunu alabiliyordum. Mükemmele yakın bir yanılısamaydı.

Açıklığın ortasında iki adet taht vardı. Ormanın kendisi gibi kadim ve heybetli olan Yaz Divanı hükümdarları bizi bekliyordu.

20 *Will-o'-the-wisp*. Bataklık yakamozu; ılgın, serap. Geceleri gezginlere ışık kureleri gibi görünerek, peşine düşenleri yoldan çıkarıp tehlikeye sürükleyen ve asla yakalanamayan peri ya da ruhlar. (ed.n.)

Oberon, göz alıcı yıldız yanılması altında zümrüt yeşili ve altın renginde parlayan bir zırh giymişti. Alacalı pelerini arkasında dalgalanıyordu ve geyik boynuzlu tacının gölgesi orman zeminine düşüyordu. İnce, uzun ve zarıftı. Uzun, gümüşü saçları arkadan örülmüştü ve kılıcı belinde asılıydı. Erlking, hiçbir duygu ifadesi olmayan yabancı, yeşil gözleriyle ona yaklaşmamızı izliyordu. Arkamda beni takip eden Ash ile Puck'ı gördüğünde bile yüzündeki ifade de bir gram değişiklik olmaksızın onları görmezden geldi.

Titania onun yanında oturuyordu, yüzünü okumak Oberon'un-kine kıyasla daha kolaydı. Peri Kraliçesi yalnızca bana değil, Kış Prensi'ne de nefret yayıyordu. Puck'a da iğrendiğini gösteren bir bakış attı fakat nefretinin esas hedefinde Ash ve ben vardık.

Titania'yı görmek sinirlerimi alevlendirdi. Gerçek babamla durumumuzun tüm sorumlusu aslında oydu. Puck Yaz Kraliçesi'nin kıskançlığı yüzünden, Oberon'a inat babama zarar vermesin ya da onu öldürmesin diye babamı alıp Leanansidhe'nin yanma götürmek zorunda kalmıştı. Titania öfkeli ifademi gördü ve sanki düşüncelerimi okumuş gibi dudaklarında pis bir sırıtış belirdi. O an Paul için çok endişelendim; Titania onun hâlâ hayatta olduğunu öğrenirse, beni yıpratmak için ona zarar verebilirdi.

"Gelmişsin," dedi Oberon yeri titreterek. "Evine hoş geldin, kızım."

Yani tekrar ailenin bir parçası mı oldum? Tabii benden istediğin bir şey olunca... Bana "kızım" demesini istemediğimi, buna hakkı olmadığını ona söylemek istiyordum. Beni reddedip sonra da hiçbir şey olmamış gibi geri çağırılamazdı. Bunların hiçbirini söyleyemedim. Yalnızca özgüvenli bir ifade takınabildiğimi umarak Erlking'e bakıp başımı salladım. Selam vermeyi ya da reverans

yapmayı kesinlikle düşünmüyordum. Eğer bu periler benden bir şey isteyecekse, artık bunun için uğraşmaları gerekiyordu.

Sessizliğim karşısında Oberon tek kaşını kaldırdı fakat şaşkınlığını gösteren başka hiçbir harekette bulunmadı. “Sözleşmemizin şartlarını kabul edilebilir bulduğun doğru mudur?” diye devam etti, sesi öyle derin ve sakinleştiriciydi ki şerbet gibi içime aktı ve düşünmemi zorlaştırdı. “Demir Kral’ı yok etmen halinde senin ve Robin Goodfellow’un sürgününü kaldıracağız. Bu oldukça adil bir pazarlık sayılır. Şimdi...” Oberon, Puck’a döndü, sanki konu hemen kapanmıştı. “Sürgünün sırasında Demir periler hakkında neler öğrendiğini anlat. Periler Ülkesi’ni terk edip kızın peşinden giderek doğrudan emirlerime karşı geldiğine göre senin için çok önemli olmalı.”

“O kadar çabuk değil.” Düşüncelerimi ağırlaştıran büyüü defettim ve Oberon’a ters ters baktım. “Henüz ‘evet’ demedim.”

Erlking şaşkınlıkla bana döndü. “Bunun adil olduğunu kabul etmiyor musun?” Sesi cümlelerin sonuna doğru yükselmişti; ya onu reddedebileceğimi düşünmemiştii ya da yine bir peri büyüü yapmıştı. “Teklif oldukça cömert, Meghan Chase. Kış Prensi’yle olan rezil ilişkini görmezden geleceğim ve sana evine dönmen için bir şans veriyorum.”

“Hâlâ düşünüyorum.” Ash ve Puck’ın şaşkınlıkla bana baktıklarını fark edince hemen, “İşin özü şu ki, burası benim evim değil. Fâni dünyada beni bekleyen bir evim ve ailem var. Bunların hiçbirine ihtiyacım yok,” diye ekledim.

“Yeter.” Titania ayağa kalktı ve bana zehirli bir bakış attı. “Meleze ihtiyacımız yok, Lordum. Çok meraklıysa onu fâni dünyasına geri gönder.”

“Yerinize oturun. Henüz lafımı bitirmedim.”

Titania'nın yüzündeki ifade korkutucu olsa da görülmeye değerdi. Kendimi kaybetmeden ya da o beni bir örümceğe falan dönüştürmeden önce lafımı bitirmeliydim. "Sizinle pazarlık yapmak istiyorum fakat bir iki ekleme yapacağım. Ailem. Onları bu savaşın dışında tutacaksınız. Onları rahat bırakacaksınız, nokta. Tüm ailemden bahsediyorum; buna ben altı yaşındayken Leanansidhe'nin kaçırdığı adam da dâhil." Titania'ya delici bir bakış attım, öldürücü bakışlarla karşılık verdi. "Onu rahatsız etmeyeceğinize dair söz vermenizi istiyorum."

"Bana ne yapacağımı söylemeye nasıl cüret edersin, Meghan Chase?" Kraliçe'nin ses tonu alçak ve yumuşaktı; yaklaşan bir fırtınanın habercisi gibiydi. Bir yıl önce olsa, korkudan dudağım uçuklardı. Şimdiyse yalnızca kararlılığımı kamçılıyordu.

"Bana ihtiyacınız var," dedim, caymaya niyetim yoktu. Ash ve Puck'm bana biraz daha yaklaştıklarını hissettim. "Sahte kralı durdurmak için tek şansınız benim. O cehenneme girip canlı bir şekilde çıkabilecek tek kişi benim. Ve bunlar da benim şartlarım: Ailem, yaşadıkları müddetçe bir daha herhangi bir peri tarafından rahatsız edilmeyecek. Ash ve Puck da söz verdiğiniz gibi evlerine geri dönebilecekler. Bunu birinci ağızdan, şu anda duymak istiyorum. Sahte kralı durdurmak için benim koşullarım bunlar. Kabul edin ya da etmeyin, siz bilirsiniz."

Erlking bir süre sessiz kaldı, yeşil gözleri ifadesizdi; hiçbir şeyi yansıtmayan bir ayna gibiydi. Sonra hafifçe gülümsedi ve başını onaylarcasına salladı. "Nasıl istersen, kızım," dedi ve ona hızla dönen Titania'yı görmezden geldi. "Kış Divanı ve Tır Na Nog sakinleri benim emrimde değil, onlar adına konuşamam ama bundan böyle fâni aileme *benim* Divanımdan hiç kimsenin yaklaşmayacağına söz veriyorum. Elimden gelen budur."

Titania boğuk bir ses çıkararak öfkeden kudurmuş halde açıklığı terk etti ve bu savaşın galibi olduğum kesinleşti. Küt küt atan kalbimi sakinleştirmek için derin bir nefes aldım ve tekrar Oberon'a döndüm.

“Peki ya Ash ve Puck?”

“Goodfellow, dilediği zaman Periler Ülkesi'ne dönmekte özgür olacak,” dedi Oberon, Puck'a bir bakış atarak. “Gerçi önümüzdeki yüzyıllarda tepemi attıracak bir şeyler yapacağından eminim.” Puck masum masum Oberon'a baktı ama Erlking, bunu yutmuş görünmüyordu. “Ancak,” diye devam etti bana dönerek, “Prens Ash'in sürgününe karar veren ben değilim. Bunu Kış Kraliçesi'yle konuşman gerekecek.”

“O nerede?”

“Meghan.” Ash yaklaştı ve elini omzuma koydu. “Benim için Mab'le yüzleşmek zorunda değilsin.”

Oberon'u görmezden gelerek Ash'e döndüm ve gözlerine baktım. “Eve dönmek istemiyor musun?”

Duraksadı, istediğini gözlerinde görebiliyordum. Gerçekten istiyordu. Oluru olmaz'la bağlantısını kaybederse hiçliğin içinde eriyip gidecekti. Bunu ikimiz de biliyorduk. Yine de, “Benim yerim senin yanın,” dedi.

Oberon, Ash'e öldürücü bakışlar attıktan sonra, “Mab, Kış karargâhında,” dedi. Bana döndü ve ciddiyetle baktı. “Bu akşam Yaz ve Kış komutanları arasında bir savaş konseyi düzenlenecek, kızım. Senin de katılman iyi olur.”

Başımı evet anlamında salladım. Erlking eliyle çıkmamı işaret etti. “Daha sonra sana çadırını gösterecekler,” diye mırıldandı. “Şimdi gidebilirsin.”

Tam gitmek üzere arkamızı dönmüştük ki Oberon'un sesi hepimizi birden durdurdu. "Robin Goodfellow," dedi ve Puck irkildi, "sen kalıyorsun."

Puck, "Lanet olsun," diye fısıldadı. "Bu çok hızlı oldu. Olur olmaz'a döneli bir dakika olmadan tasmama asılıyor. Siz gidin gençler," dedi el sallayarak. "Sizi daha sonra bulurum." Gözlerini devirerek arkasını döndü ve Oberon'a doğru yürümeye başladı. Biz de çadırdan ayrıldık.

"Etkileyici bir konuşmaydı," dedi Ash çadır labirentine doğru ilerlerken. Bizi gören Yaz perileri kenara kaçıp bize yol açıyordu. "Oberon, onun şartlarını sorgulamadan hemen kabul edesin diye dikkat dağıtıcı tüm büyülerini denedi. Ona direnmekle kalmadın, aynı zamanda sözleşmeyi kendi lehine çevirdin. Herkesin yapabileceği bir şey değildi."

"Gerçekten mi?" Erlking'in çadırında fark ettiğim o garip, yoğun hissi hatırladım. "Yani Oberon beni büyüyle kontrol etmeye mi çalışıyordu? Belki de, akrabalık bağı sayesinde direnebilmişimdir. Sonuçta Oberon'un kanındanım."

"Belki de son derece inatçısıdır," diye ekledi Ash. Koluna hafifçe yumruk attım. Kıkırdadı, elimi tuttu ve Kış karargâhına doğru ilerledik.

Tekinsiz kampı Demir Diyar'ın kıyısında yer alıyordu ve burada gerginlik kesinlikle daha fazlaydı. Siyah buzdan zırhlarının içinde ciddi ve tehlikeli görünen Kış şövalyeleri kampın sınır hattını koruyordu. Koruma noktalarındaki devler bana dik dik bakıyorlardı, azı dişlerinden salya damlıyordu, gözleri boştu ve tehlike saçıyordu. Birkaç direğe bağlı olan bir *uyvern*²¹ kanat-

21 Ortaçağ Avrupası kökenli, efsanevi bir ejder türü. Bir tür, uçabilen dev kertenkeledir. Ejderlerden farkı ağzından ateş çıkaramamasıdır. (ed.n.)

larını çırparak kurtulmaya çalışıyor, öfkeyle bakıcılarına doğru atılıyordu. Ürperdiğimi fark eden Ash elimi daha sıkı tuttu. Çadır-
ların arasında onlarca goblin, kızıl kepli ve böcürtün²² yanından
geçmemize rağmen, hiçbiri bize sataşmadı. Tekinsiz sakinleri
bizden olabildiğince uzak durmaya çalışıyordu. Hayranlık, korku
ve aşağılamayla karışık bir ifadeyle Ash'e bakıyorlardı. Sonuçta
bir melezle birlikte olabilmek için onlara sırtını dönen asi bir
prensti. Bana sert sert bakmaktan veya pis pis sırttmaktan daha
ileri gitmediler. Yine de yanımda Kış Prensi ve belimde çelik kılıç
olmasına seviniyordum.

Hemen karargâhın ötesinde, loş ışıkta parıldaayan metal ağaçlar
ve birbirine geçmiş çelik dallar Demir Diyar'ın başlangıcına işaret
ediyordu. Onlara bakmak için bir an duraksadım ve hurdadan olu-
şan, yakıcı çorak toprakları; yıkıcı, et yiyen yağmuru; Machina'nın
gökyüzüne yükselen siyah kulesini hatırlayınca buz kestim.

“Şuna da bakın, kimler gelmiş.”

Üç tane Kış şövalyesi önümüzü kesmişti. Zırhlarının omuz-
larından ve miğferlerinden çıkan mavi buz dikteleriyle tehlikeli
görünüyorlardı.

“Faolan.” Ash başını salladı, önüme geçti.

“Buraya dönebildiğine göre çok yüz­süz olmalısın, Ash,” dedi
ortadaki şövalye. Miğferinin altında, cam mavisi gözleri nefretle
parlıyordu. “Mab seni sürmekte sonuna kadar haklıydı. Sen ve
Yaz Divam'mn melez kaltağı ait olduğunuz yerde, fâni dünyada
kalmalıydınız.”

22 *Boggart*. İngiliz folklorunda çeşitli şekillerde görülebilen, yatak altı, garahox, lavabo altı gibi kuytu köşelere saklanan ve eşyaları kaybetmek, sütü ekşitmek ya da hayvanları sakatlamak gibi yaramazlıklarıyla ünlü periler (ed.n.)

Ash kılıcım çekti, buzun tiz sürtünme sesi kanıp alanında yankılandı. Gerilen şövalyeler, hızla geriye bir adım attılar ve elleri kılıçlarına gitti. “Ona bir kez daha hakaret edersen, seni parçalarına öyle bir ayırırım ki kimse hepsini birden bulamaz,” dedi Ash sakın ses tonuyla. Faolan dikleşti, bir adım ilerledi fakat Ash kılıcının ucunu ona doğru uzattı. “Şimdi seninle uğraşacak vaktimiz yok, o yüzden yolumuzdan çekilmeni istiyorum.”

Faolan, “Sen artık bir prens değilsin Ash,” diye hırıldadı ve kılıcını çekti. “Sen sadece bir sürgünsün, aşağılık bir goblinden bile değersizsin.” Ayağına tükürdü, tükürüğü çimde kristalleşti ve buza dönüştü. “Sana yerini hatırlatmanın vakti geldi sanıyorum, *Majesteleri*.”

Daha çok şövalye belirdi, kılıçlarını çekip etrafımızı sarmaya başladılar. Beş taneydiler. Kalbim hızla atıyordu. Gittikçe çemberi daraltıyorlardı. Kılıcımı çekip sırtımı Ash’in sırtına dayadım. Demirin ışığı iyice parıldasın diye kılıcı yukarı kaldırdım. Şövalyelere, “Olduğunuz yerde kalın,” diyerek yalandan meydan okudum. “Eminim fark etmişsinizdir ama bu *demir*.” Kılıcı havada savurdum ve şövalyeye doğrulttum. “Savaş mı istiyorsunuz, haydi, durmayın. Elimdekinin perilere neler yaptığını görmek için sabırsızlanıyorum.”

“Meghan, geri çekil,” diye mırıldandı Ash, bakışlarını karşısındakilerden ayırmıyordu. “Bunu yapmak zorunda değilsin. Burada olmalarının sebebi sen değilsin.”

“Onlarla tek başına savaşmana izin vermeyeceğim,” diye tısladım.

Kalabalık toplanıyordu; bir dövüş izleme hevesiyle çadırlarından çıkıp bize bakıyorlardı. Kenardaki birkaç goblin ve kızıl kepli, “*Dövüşün!*” ve “*Öldürün onları!*” diye bağıırıyordu.

Gözünü kan bürümüş kalabalıkla coşan Faolan sırttı ve kılıcını kaldırdı. Gülümseyerek, “Endişelenme Ash,” dedi. “Senin fâniyi çok hırpalamayacağız. Maalesef senin için aynısını söyleyemeyeceğim. Saldırın!”

Şövalyeler atıldılar. Ash’in bana öğrettiği gibi parmak uçlarının köklerinde durarak dengemi sağladım, arkadan gelen ikiliye odaklandım ve gerisini içgüdülerime bıraktım. Sırtarak yaklaşan şövalyeler rahat ve umursamaz görünüyorlardı. Anlaşılan benim tehlikeli olabileceğimi düşünmüyorlardı. Bir kılıç başımın üzerinden yavaşça bir yay çizdi, kendi kılıcımı kaldırarak onu karşıladım ve kenara savurdum. Şövalye, atağna karşılık verebilmeme şaşırınca bunu fırsat bildim. Yalnızca içgüdülerimle hareket ediyordum; kolum düşündüğümünden de hızlı bir şekilde havaya kalktı ve kılıcımın ucu zırhlı uyluğunu deldi.

Şövalyenin çığlığı beni girdiğim savaşı transından çıkardı ve havaya dolan yanık et kokusuyla midem bulandı. Hamlemi yaparken şövalyenin, Ash’in hep yaptığı gibi kılıcımdan kaçmasını ya da karşılaşmasını bekliyordum. Bunun yerine şövalye sendeleyip bacağını tutarak haykırınca ritmimi kaybettim. Bana öfkeli bir bakış atan diğer şövalye devasa, mavi kılıcını kaldırdı ve hırlayarak üzerime geldi. Telaşla geri kaçtım ve ucu ucuna kurtuldum. Şövalye daha da sinirlenmişti, hızla üzerime atıldı. Korku içimi kemiriyordu.

“Meghan! Odaklan!”

Ash’in sesi beni kendime getirdi ve içgüdüsel olarak dikkatimi toparlayıp kılıcımı kaldırdım. “Sana öğrettiklerimi hatırla,” diye homurdandı solumda bir yerlerden, sesi dövüşmekten kesik kesik geliyordu. “Hiçbir farkı yok.”

Şövalye dişlerini göstere göstere hırlayarak vahşice saldırdı, kılıcı havada ölümcül kavisler çiziyordu. *Onun silahı, diye düşündüm bir yandan kaçmaya çalışırken, benimkinden daha ağır ve onu yavaşlatıyor. Her zaman düşmanın zayıflığını kendi lehine kullan.* Ulaşamayacağı bir mesafede kalarak etrafında dans etmeye başladım. Ben sinir bozucu bir sinek gibi yakalanmadan oradan oraya süzülürken, nefes nefese bir halde dişlerini sıkarak peşimden koşturuyordu.

Yılmış bir feryatla şövalye kılıcını savurarak kenarını toprağa vurdu, çakıl ve buz yüzüme sıçradı. Çabucak gözlerimi korumaya çalıştım, buzların yanağıma ve açıktaki tenime saplandığını hissettim ve şövalyenin bana doğru harekete geçtiğini duydum. İçgüdüsel olarak dizlerimin üzerine çöktüm ve kılıcın bir esintiyle başımın üzerinden geçtiğini hissettim. Gözlerimi kapayarak ayağa kalktım, ileri atıldım ve kılıcımı tüm gücümle sapladım.

Omuzlarım bir sarsıntıyla geriye itildi, şövalye acıyla haykırdı. Kafamı kaldırdığımda kendimi şövalyenin önünde buldum, demir kılıç midesine geçmişti.

Şövalye aksırdı, kılıcını bıraktı, karnını tuttu ve geriye doğru sendeledi. Aniden havaya yanık et kokusu yayıldı. Hiddetle ve acıyla başa çıkmaya çalışan şövalye arkasını döndü ve nasıl başardıysa kalabalığa dalıp gözden kayboldu. Tiz bir sesle içimi çektim.

Adrenalinden titriyordum, Ash'e baktım ve dizlerinin üzerine çökmüş Faolan'm boğazına kılıcını dayadığını gördüm. Diğer şövalyeler homurdanarak dağıldılar.

"Buradaki işimiz bitti mi dersin?" dedi Ash yumuşakça. Faolan'ın gözlerinden nefret püskürüyordu ama yine de başını evet anlamında salladı. Ash onu bıraktı, şövalyeler Kış perilerinin yuhalamaları ve alayları eşliğinde aksayarak oradan uzaklaştılar.

Ash kılıcını kınına sokarak bana döndü. Hâlâ adrenalinden titriyordum. Kavganın her anı zihnimde tekrar tekrar canlanıyordu. Gerçek gibi gelmiyordu; sanki onca şeyi başka biri yapmıştı fakat damarlarımda dolaşan heyecan tam tersi olduğunu söylüyordu.

“Yaptıklarımı gördün mü?” Ash’e sırtttım, sesim heyecandan ve gerginlikten titriyordu. “Başardım. Kazandım!”

“Kesinlikle,” dedi ürkütücü bir ses, kanımı dondurdu ve tüylerimi ürpertti. “Ash’nda *oldukça* komikti. Hatta yeni korumalara ihtiyacım olabilir, senin gibi sıkı bir melezi bile alt edemiyorlarsa...”

Kana susamış kalabalığın bir anda dağılabilmesi çok ilginçti ama Kış Kraliçesi’nin halkı üzerinde böyle bir etkisi vardı. Saniyeler içinde dağıldılar ve ortada Ash ile benden başka kimse kalmadı. Hava sıcaklığı aniden düştü, zemin buz tuttu ve ayaklarımızın altına kadar yayıldı. Bunun tek bir anlamı olabilirdi. Birkaç metre ötede, yanında iki suratsız şövalyeye Kraliçe Mab, bir buzdağının sakinliğiyle bizi izliyordu.

Kraliçe Mab, her zamanki gibi muhteşem görünüyordu. Üzerinde siyah ve kırmızı renklerde uzun bir savaş elbisesi vardı. Simsiyah saçları arkasında kara bir bulut gibi havalanıyordu. Ürpererek Ash’e sokuldum. Kraliçe, narın beyaz elini kaldırıp bizi yanma çağırıyordu. Tekinsiz hükümdarı güzel olduğu kadar öngörülemez şekilde tehlikeliydi. Yaşayan varlıkları buza hapsedmeyi, kanlarını dondurmayı, yavaşça ve acı içinde öldürmeyi severdi. Efsanevi sinirini bir kez tecrübe etmiştim, bunu tekrar yaşamaya niyetim yoktu.

Mab, “Ash,” diye mırladı, bana baktığı yoktu. “Döndüğünü söylediler. Fâni dünyadan çabuk mu sıkıldın yoksa? Eve dönmeye hazır mısın?”

Ash'in yüzündeki tüm duygu ifadeleri bir anda kayboldu, sanki boş bakan bir maske takmıştı. Gözleri soğuk ve duygusuzdu. Bu, Kış Divanı'nın acımasızlığından kendini korumak için geliştirdiği savunma mekanizmasıydı. Tekinsiz zayıfları ezerdi ve burada duygular zayıflık göstergesiydi. "Hayır, Kraliçem," dedi kısık fakat korkusuz bir sesle. "Artık sizin emrinizde değilim. Kış Divanı'na olan hizmetim dün gece sona erdi."

Birkaç saniye sessizlik oldu.

"Sen," Mab'in derin siyah gözleri bana çevrildi, sonra tekrar Ash'e, "onun şövalyesi oldun, değil mi? Yemin ettin." İnanamamış olarak, dehşet içinde başını salladı. "Aptal, aptal çocuk," diye fısıldadı. "Şimdi benim için tam anlamıyla öldün sen."

Dönüp gideceğinden korktuğumdan bir adım öne çıktım. "Yine de sürgününü kaldıracaksınız, değil mi?" diye sordum ve Mab'in bakışlarını üzerime çektim. "Tüm bunlar bittiğinde, sahte kralın icabına baktığımızda, Ash Olurulmaz'a dönebilecek, değil mi?"

"Hayır," dedi Mab sakın ölümcül ses tonuyla. Tüylerim diken diken oldu. "Sürgününü kaldırırsam bile, seninle birlikte fâni dünyada kalacaktır çünkü sen ona bu yemini ettirecek kadar aptalsın. Onu benim bile yapabileceğimden daha beter lanetlemişsin."

Midem kasıldı, derin bir nefes aldım ve kendimden emin konuşmaya devam ettim. "Yine de sözünüzü istiyorum, Kraliçe Mab. Lütfen. Bu olaylar bittiğinde, Ash eğer isterse Tır Na Nog'a dönmekte serbest olacak."

Mab bir anlığına gözlerini bana dikti ki bu beni terletmeye yetti. İkimize de soğuk fakat alaycı bir şekilde gülümsedi. "Neden olmasın? Sonuçta ikiniz de öleceksiniz. Bu yüzden pek de umurumda değil." İçini çekti. "Pekâlâ, Meghan Chase. Ash istediği

takdirde evine dönmekte özgür. Gerçi kendisinin de dediği gibi, artık Tekinsiz Divanı'na hizmet etmiyor. Sana ettiği yemin onu her şeyden daha çabuk yok edecek.”

Ve bir cevap bile beklemeden arkasını dönüp bizden uzaklaştı. Giderken yüzünü görememiş olsam da, ağladığından neredeyse emindim.

ON BİRİNCİ BÖLÜM

PERİLERİN SAVAŞ KONSEYİ

O gece, pas kırmızısı dolunay kampın tam üzerindeydi, her şeyi ürkütücü bir şekilde kan rengine boyuyordu. Kar taneleri açık gökyüzünden çadırların üzerine düşüyordu, düşerken de rüzgârda dans ediyorlardı. Kar tanelerinin rengi de ay gibi pas rengine bulanıyordu.

Çadırın kanatlarının önünde beni bekleyen Ash ve Puck'ı bulmak için köhne, küçük ve orman yanlsaması olmayan çadırdan çıktım. Ürkütücü kırmızı ışık keskin, sert hatlarını daha da keskinleştirmişti ve gözleri gölgelerin içinde ışıldıyordu, Hiç olmadıkları kadar doğa üstü ve insanlıktan çıkmış görünüyorlardı. Onların ardında uzanan kamp sessiz görünüyordu. Kızıl ayın altında hiçbir hareketlilik yoktu. Çadırlar şehri, bir hayalet şehri andırıyordu.

“Seni çağırıyorlar,” dedi Ash ciddiyetle.

Başımı salladım. “O halde onları bekletmeyelim.”

Oberon'un, diğerlerini gölgede bırakan çadırı oldukça büyüktü. tepesinde ikiz sancaklar dalgalanıyordu. Zemin ince bir kar tabakasıyla kaplanmıştı, üzerinde kampın merkezine doğru giden bot, pençe ve toynak izleri vardı. Çadır kanatlarındaki çatlaklardan sarı ışıklar sızıyordu. İçeri girdim.

Ormandaki açıklık yanılsaması hâlâ oradaydı fakat bu kez ortasında kocaman bir taş masa vardı ve etrafı zırhlı perilerle doluydu. Oberon ve Mab görkemli ve ciddi bir ifadeyle masanın başında oturuyorlardı, arkalarında da bir sürü peri soylusu vardı. Kocaman bir trol, miğferinden taşan boynuzlarıyla, kollarını kavuşturmuş, sessizce dikilerek etrafı izliyordu. Bu sırada bir kentaur²³, bir goblin şefiyle tartışıyordu; ikisi de masanın ortasındaki haritaya parmaklarıyla vuruyorlardı. Devasa bir ent²⁴, yıpranmış yüzünde hiçbir ifade olmaksızın hırladı, döndü ve konuşulanları duyabilmek için eğildi.

"Seni uyarıyorum," dedi kentaur, kasları öfkeyle gerilmişti, "eğer askerlerin çorak toprakların sınırına tuzaklar kuracaksa, bana haber ver de *benim* askerlerim o tuzaklara düşmesin! Senin yüzünden iki gözcümün bacağı kırıldı, biri de zehirli oklardan biri yüzünden ölümden döndü!"

Goblin şefi kıs kıs güldü. "Senin askerler bilmiyorsa bastığı yeri izlemeyi, ben ne yapacağım ki?" Azı dişlerini göstere göstere sırıttı. "Senin askerler bizim kampın kenarında ne arıyor? Eminim sırlarımızı bulmaya çalışıyorsun. Sizden iyiyiz biz ya, kıskanmalardasınız."

23 Yunan mitolojisinde, belden yukarısı insan, aşağısı at biçiminde olan yaratık. (ed.n.)

24 *Yüzüklerin Efendisi*'nde ağaç şeklindeki devasa orman yaratıkları. (ed.n.)

“Yeter.” Kentaur masanın üzerinden atlayıp goblinin boğazını sıkacaktı ki Oberon söze girdi. “Burada birbirimizle dalaşmak için toplanmadık. Ben, gözcülerinizin neleri rapor ettiklerini öğrenmek istiyorum, birbirleri arasındaki aptal kavgaları değil.”

Kentaur içini çekti ve goblina tehditkâr bir bakış attı. “Goblinlerin dediği gibi, Lordum,” dedi Oberon’a dönerek. “Anladığımız kadarıyla şimdiye kadar çatıştığımız demir pislikleri, sadece öncü birlikler. Bizi deniyorlar; zaıfılıklarımızı keşfetmeye çalışıyorlar, onların peşinden Demir Diyar’a gidemeyeceğimizi biliyorlar. Henüz tüm orduyu ve Demir Kral’ı görmedik.”

“Majesteleri,” dedi peri komutanlarından biri, Oberon’u selamlayarak, “ya bu bir tezgâhsa? Ya Demir Kral başka bir yerden saldırımayı planlıyorsa? Yabanılormanda beklemek yerine, Arkadya ve Yaz Divanı’m korumamız daha iyi olur.”

“Hayır.” Soğuk ve inatçı bir tonda konuşan Mab’di. “Divanı’nıza dönmek adına buradan ayrılırsanız, kaybederiz. Demir Kral yabanılormanı zehirlerse, bir sonraki adımı Yaz ve Kış Divanları olacaktır. Evlerimize geri çekilemeyiz. Burayı savunmalıyız.”

“Katılıyorum,” dedi Oberon son sözü söyler gibi. “Yaz Divanı buradan ayrılmayacak. Arkadya’yı ve Olurolmaz’ı korumanın tek yolu buradaki ilerlemeyi durdurmak. Kruxas,” dedi trole bakarak. “Senin birliklerin nerede? Yoldalar mı?”

“Evet, Majesteleri,” diye gürlledi trol, koca başını sallayarak. “Bir aksilik olmazsa üç gün içinde burada olacaklar.”

“Peki ya Kadimler?” Mab biraz önce konuşan komutana döndü. “Genellikle pinekleme için kullansalar da, burası onların dünyası. Ejderler ordu çağrımıza karşılık verdiler mi?”

“Hayatta kalan birkaç Kadim’in durumundan haberdar değiliz, Majesteleri.” Komutan başını eğdi. “Şu ana dek yalnızca bir tane

bulabildik, onun da yardım edeceğinden emin değiliz. Kalanları ise bunun sonuçlanmasını beklemek üzere uykuya dalmış ya da yerin derinliklerinde bekliyorlar.”

Oberon başını salladı. “O halde onlarsız devam edeceğiz.”

“Affedin Majesteleri ama...” Konuşan kentaurdu. “Demir Kral bize gelmeyi reddederken onu nasıl durduracağız? O hâlâ zehirli arazisinde saklanıyor ve biz onu beklerken can ve kaynaklarımızı kaybediyoruz. Demir pislikler bizi tek tek alt ederken, sonsuza dek burada oturamayız.”

“Evet,” dedi Oberon doğrudan bana bakarak. “Oturamayız.”

Tüm gözler bana döndü. Yutkundum ve geri kaçma isteğime karşı koydum. Puck sesli bir şekilde nefes verdi ve bana bakarak yüzünü ekşitti. “İşte, sıramız geldi.”

“Meghan Chase, çorap topraklara girerek Demir Kral’ı bulmayı kabul etti,” dedi Oberon. Peşimde Ash ve Puck’la masanın kenarına yaklaştım. Meraklı, inanamayan, aşağılayıcı bakışların hepsi üzerimdeydi. “Melez kanı onu Diyar’ın zehrinden koruyacak ve ordusuz hareket ettiği sürece fark edilmeden içeri sızma şansı olacak.” Oberon gözlerini kısıp parmağını haritaya götürdü. “Meghan oradayken, buradaki konumumuzu en iyi şekilde korumalıyız. Demir Kral’ın yerini keşfedip onu öldürebilmesi için ona gerekli olan süreyi tanımalıyız.”

Midem kasıldı, boğazım kurudu. Tekrardan birini öldürmek zorunda kalmayı gerçekten istemiyordum. Demir Kral’ın göğsüne oku sapladığım günü hala kâbuslarımda görüyordum. Ancak bir söz vermiştim ve herkes bana güveniyordu. Tekrar ailemi görmek istiyorsam da, tüm bunlara artık bir son vermek zorundaydım.

“Majesteleri.” Kış Divanı’ndan bir peri soylusu konuşmaya girdi; uzun boylu, buzlu zırh içinde, beyaz saçları arkasında örülü

bir savaşıydı. “Bağışlayın, Lordum. Fakat Divanların, koskoca Olulmaz’ın kaderini bu... melezin ellerine mi bırakacağız yani? İki Divan’ın da kurallarını çiğneyen bu *sürgüne*?” Parıldayan mavi gözleriyle bana düşmanca bir bakış attı. “O bizden biri değil. Hiçbir zaman da olmayacak. Olulmaz’ın başına gelenler onun neden umurunda olsun ki? Ona niye güvenelim?”

“O benim kızım.” Oberon’un sesi sakindi fakat yaklaşan bir depremin öncüleri gibi bir titreşim yayıyordu. “Ve siz ona güvenmek zorunda değilsiniz. Yalnızca itaat etmek zorundasınız.”

“Fakat iyi bir noktaya parmak bastı, Erlking,” dedi Mab, tüylerimi diken diken eden o gülümsemesiyle. “Planın nedir melez? Demir Kral’ı nasıl bulmayı düşünüyorsun? Ve eğer bulursan onu nasıl durdurmayı planlıyorsun?”

Yumuşak bir sesle, “Bilmiyorum,” dedim ve hemen masada fıslıdasmalar başladı. “Nerede olduğunu bilmiyorum. Fakat onu bulacağım, size söz veriyorum. Bir Demir Kral’ı indirmeyi başardım. Bunu tekrar yapabileceğime inanmanız gerek.”

“Bizden çok şey bekliyorsun melez,” dedi başka bir peri; bu seferki bir Yaz şövalyesiydi ve şüphe dolu, yeşil gözlerle bana bakıyordu. “Planından çok hoşnut olduğumu söyleyemeyeceğim.”

“Beğenmek zorunda değilsiniz,” dedim hepsine tek tek bakarak. “Bana güvenmek zorunda da değilsiniz. Ama anladığım kadarıyla sahte kralı durdurmak için sahip olduğunuz en iyi şans benim. İçinizden *herhangi biri* de Demir Diyar’a gitmek için gönüllü gibi görünmüyor. Eğer daha iyi bir fikri olan varsa, duymak isterim.”

Bir süre sessizlik oldu, bir ara Puck’ın kıkırdaması sessizliği böldü. Kızgın, endişeli bakışlar üzerimdeydi fakat kimse karşılık

veremiyordu. Oberon'un yüzü her zamanki gibi ifadesizdi fakat Mab soğuk, ürkütücü bakışlarıyla beni izliyordu.

“Haklısın, Erlking,” dedi sonunda, Oberon’a dönerek. “Har-cayacak vaktimiz yok. Demir Kral denen o iğrenç yaratığı bulması için melezi çorak topraklara göndereceğiz. Eğer başarsa, savaşı kazanacağız. Eğer ölürse,” Mab duraksayıp bana bir bakış attı, mükemmel kırmızı dudaklarında bir gülümseme belirdi, “hiçbir şey kaybetmiş olmayız.”

Oberon başını salladı, hâlâ ifadesizdi. “Şartlar bu kadar ağır olmasaydı, seni tek başına yollamazdım, kızım,” diyerek devam etti. “Senden çok şey istediğimin farkındayım ama beni daha önce şaşırttın. Tekrar şaşırtacağını umuyorum.”

“Yalnız olmayacak,” dedi Ash yavaşça, herkesi şaşırtarak. Prens kararlı bir ifadeyle yanıma gelerek savaş konseyiyle yüz-leşti. “Goodfellow ve ben de onunla birlikte gideceğiz.”

Erlking, Ash’e döndü. “Ben de öyle düşünmüştüm, şövalye,” derken gülümsüyordu. “Sadakatine hayranım doğrusu. Fakat korkarım ki bu senin sonun olacak. Yine de... yapman gerekeni yap. Seni durdurmayacağız.”

“Hâlâ bir aptal olduğumu düşünüyorum, çocuğum,” dedi Mab, soğuk bakışlarını en genç oğluna çevirmişti. “Elimde olsaydı, o yemini etmeni engellemek için boğazını parçalardım. Fakat bu kızla gitmekte ısrarlıysan, Tekinsiz Divam’nda işinize yarayacak bir şey var.”

Şaşkınlıkla gözlerimi kırıştırdım, Oberon tek kaşını kaldırarak Mab’e döndü, anlaşılan, onun da bundan haberi yoktu. Kış Kraliçesi onu görmezden geldi ve kara gözlerini bana çevirdi.

“Şaşırdın mı, melez?” Küçümsercesine güldü. “İnanmaya bilirsın ama son oğlumun da ölmesine izin veremem. Eğer Ash

senin peşinden Demir Diyar'a gitmekte kararlıysa, onu oranın zehrinden koruyacak bir şeye ihtiyacı var. Nalbantlarım, tutan periyi Demir büyüünden koruyabilecek bir sihir üzerinde çalışıyorlar. Neredeyse hazır olduğunu söylediler."

Kalbim hopladı. "Nedir o?"

Mab, zarif ve soğuk bir ifadeyle gülümseyip perilere baktı. "Çıkın," dedi. "Kız ve korumaları hariç herkes burayı terk etsin."

Kış perileri hemen ayaklandı ve arkalarına bile bakmadan çıktılar. Yaz şövalyeleri ne yapacaklarını bilemeden Oberon'a bakıyorlardı ki Oberon da başıyla çıkmalarını işaret etti. İsteksizce geri çekildiler, reverans yapıp Kış perilerinin peşinden dışarı çıktılar ve bizi Periler Ülkesi'nin hükümdarlarıyla baş başa bıraktılar.

Oberon, Mab'e sorgularcasına baktı. "Yaz Divanı'ndan bir şey mi saklıyorsunuz, Leydi Mab?"

"Benimle o tonda konuşmayın, Lord Oberon." Mab gözlerini kıstı. "Siz de aynısını yapardınız. Ben, benim olanı korurum, başkalarını değil." Ellerini havaya kaldırdı ve bir kez çırpı. "Heinzelmann, iğrenç yaratığı getirin."

Çimende hışırtılar duyuldu ve kertenkeleye benzeyen üç küçük adam gölgelerin arasından masanın dibine yaklaştılar. Cücelerden de küçüklerdi, dizime kadar bile gelmiyorlardı fakat ne sıradan bir cüce, ne *brownie* ne de goblinlerdi. Anlamamış bir şekilde Ash'e baktım, Ash yüzünü buruşturdu.

"Koboldlar²⁵," dedi. "Tekinsiz Divanı'nın nalbantları."

Koboldlar, iç içe geçmiş dallardan oluşan ve Yaz büyüleriyle parlayan bir kafes taşıyorlardı. İçinden kafasını uzatarak, tıs-

25 Cermen mitolojisinde hayvan, ateş, insan ve mum formu alabilen cüceler. (ed. a.)

layarak, hırlayarak ve kafesi sallayarak bize bakan yaratık bir gremlindi²⁶.

Yaratığı gördüğümde büzülüp kaldım. Gremlinler Demir perilerdi ama o kadar dengesiz ve vahşilerdi ki Demir periler bile onları yanlarında istemiyorlardı. Makinelerin, bilgisayarların içinde, en fazla hasarı verebilmek için toplu halde yaşıyorlardı. Cılız, çirkin, ufak yaratıklardı. Tüysüz maymunla kanatsız yarası karışımı bir şeye benziyorlardı. Uzun kolları, sivri kulakları, jilet gibi keskin dişleri vardı ve güldüklerinde dişleri mavi mavi parıldardı.

Mab'in neden herkesin gitmesini istediğini şimdi anlamıştım. Şövalyeler onu gördükleri gibi parçalara ayrabilirlerdi ve gremlin masaya bile varamayabilirdi. Oberon önünde tıslayan periyi, sanki mide bulandırıcı bir böceğe bakıyormuş gibi inceliyordu fakat gözlerini kırpmıyorduk başka bir şey yapmıyordu.

Koboldlar kafesi masanın üzerine bıraktı. Gremlin tıslayıp bize doğru tükürdü, kafesin içinde oradan oraya zıplıyordu. Koboldların en irisi; sarı gözlü, gür saçlı olanı dilini âdeta bir kertenkele gibi çıkarıp sırttı. "Emrinissse hassırr, Kraliçe Mab," diye tısladı. "Ritüeli sizzz gerçekleştirmek issster misssinizzz?"

Mab'in gülüşü oldukça ürkütücüydü. "Tılsımı ver bana, Heinkelmann."

Kobold, loş ışıktaki hafifçe parıldayan bir şeyi Mab'e uzattı. Hâlâ gülümseyen Kış Kraliçesi gremline döndü, gözlerinde avcı ifadesiyle yaratığı inceledi. Gremlin ona hırladı. Mab yumruğunu havaya kaldırdı, ilahi gibi bir şeyler mırıldanmaya başladı. Güçle dalgalanan sözlerdi, Kraliçe'nin etrafında bir girdap oluşturdular. İçimin çekildiğini hissettim, sanki ruhum vücudumdan ayrılıp

26 Mekanik aletleri, özellikle de hava araçlarını bozmayı ya da parçalamayı seven mitolojik yaratıklar. (ed.n.)

girdaba katılacaktı. Nefesim kesildi, Ash'in elimi tuttuğunu hissettim; sanki uçup gitmemden korkuyormuş gibi sıkıyordu.

Gremlin arkaya doğru eğildi, ağzını açtı ve acı bir çığlık attı. Kara, perişan, kirli bir buluta benzeyen bir *wisp*, gremlinin ağzından çıkıp girdabın içine çekildi. Mab ilahi söylemeye devam ediyordu, etrafında oluşan girdap hızla küçülüp elindeki şeyin içine girdi ve yok oldu. Gremlin yere yığıldı, bedeni seğiriyordu ve kıvılcımlar saçıyordu. Son bir titremeye sessizliğe gömüldü.

Mab bize döndüğünde ağzım kupkuruydu. Yüzünde bir zafer ifadesi vardı. "Ona ne yaptınız?" diye sordum boğuk bir sesle.

Mab elini kaldırdı. İnce gümüş bir zincirin ucunda sallanan bir tılsım, güneşte bir damla su gibi parlıyordu. Gözyaşı şeklinde, buzdan tırnaklarla sabitlenmiş küçük bir tılsımdı. Gözyaşı, cam gibi parlaktı ve içinde duman gibi bir şeyin kıvrıldığını görebiliyordum.

"Demir yaratıkların yaşam özünü hapsedmenin bir yolunu bulduk," diye mırıldadı Mab kendinden fazlasıyla memnun bir şekilde. "Eğer bu tılsım işe yararsa, bunu tutan kişiye gelen Demir sihrini kendine çekecek ve onu zehirden korumuş olacak. Hatta yanmadan demire *dokunabileceksiniz* bile. Yani, en azından fazla yanmadan." Omuzlarını silktiler. "En azından nalbantlar böyle söylediler. Henüz denenmedi."

"Peki yalnızca bir tane mi vardı?" Ash belirsizlikle başını yerde yatan gremline çevirdi. Yaratık şimdi hayatta olduğundan daha küçük görünüyordu. Mab vahşi bir kahkaha patlattı ve başını salladı.

"Ah hayır canım." Tılsım zincirinde sallanıyor, yavaşça kendi etrafında dönüyordu. "Bu sihri yapmak için bu iğrenç yaratıklardan çok fazla gerekiyor. Bu nedenle öyle herkese dağıtanıyoruz. Yaratıkları canlı yakalamak... oldukça zor."

“Ve...” Canım içinde kıvrılan dumana baktım, kendimi rahatsız hissediyordum. “bunun işe yaraması için onları öldürmek zorundasınız, öyle mi?”

“Bu bir savaş, fâni.” Mab’in sesi soğuk ve acımasızdı. “Ya öldürürsün ya da öldürülürsün.” Kraliçe yerde kıvrılmış halde duran gremlinin bedenine bakarak burun kıvrırdı. “Demir periler evlerimizi yok ediyor, halkımızı zehirliyor. Sanıyorum biz de yeterince adil davranıyoruz, değil mi?”

Ben bundan emin değildim ama Puck boğazını temizleyerek dikkatleri üzerine çekti. “Açgözlü görünmekten nefret ediyorum,” dedi, “fakat bu parlak mücevher parçasından bir tek buz çocuk mu alacak? Demir Diyar’a üç kişi gidiyoruz da.”

Mab ona soğuk bir bakış attı. “Hayır, Robin Goodfellow,” dedi, Puck’m ismini bir lanetmiş gibi söylemişti. “Bunları nasıl yapacağımızı gösteren yaratık, senin de bir tane almanda ısrar etti.” Eliyle işaret etti ve kobold Heinzelmann sırtarak Puck’a yaklaştı. Elinde yine bir zincire tutuşturulmuş başka bir tılsım vardı. Bunun etrafında buzdan tırnaklar yerine sarmaşıklar olması dışında diğerinin aynısıydı. Puck tılsımı boynuna geçirirken sırttı, Mab’in önünde hafifçe eğildi fakat Mab bunu görmezden geldi.

Mab, Ash’i yanına çağırdı, önünde eğilen oğlunun boynuna tılsımı geçirdi. Ash ayağa kalkarken Kraliçe, “Senin için elimden gelenin en iyisi bu,” ve bir an oğluna bakarken üzüntülü göründü. “Demir Kral’ı yenemezseniz, hepimiz kaybetmiş olacağız.”

“Yeneceğiz,” dedi Ash yavaşça ve Mab elini oğlunun yanağına koydu, sanki bir daha onu göremeyecekmiş gibi baktı.

“Son bir şey daha,” diye ekledi, Ash geri adım atmışken. “Tılsımdaki sihir kalıcı değil. Zamanla zayıflayacak ve sonunda yok olup gidecek. Ve nalbantların dediğine göre, herhangi bir büyü

kullanıldığında ya da demirle herhangi bir temasta, zayıflama süreci hızlanacaktı. Ne kadar dayanacağından emin değiller. Emin oldukları tek bir şey var, o da sonsuza dek dayanmayacağı. Demir Diyar'a girdiğinizde, hedefinizi bulup öldürmek için kısıtlı vaktiniz olacak. Yerinde olsam acele ederdim, Meghan Chase."

Ah, tabii ki, diye düşündüm elim ayağım boşalırken. Bu imkânsız duruma bir de zaman kısıtlaması ekleyelim. Nasılsa yeterince baskı yok üzerimde. Harika.

"Kraliçe Mab!"

Tiz ve pürüzlü bağırıcı açıklık alanda yankılandı ve bir saniye sonra bol yapraklı bir çalılık içeri girerek Mab'in ayakları etrafında koşturmaya başladı. Sonradan anladım ki bu, kamuflej olsun diye kıyafetlerine yapraklar ve dallar yapıştırılmış bir goblindi.

"Kraliçe Mab!" dedi tekrar. "Demir periler! Snigg, çorak toprakların kıyısında Demir peri gözümledi! Çanlar çınlasın! Silahlar kapılsın! Kaçın, kaçın!"

Mab hızla goblinin üzerine eğildi, yaratığı boğazından tuttu ve havaya kaldırdı.

"Kaç kişiler?" diye sordu sakince. Mab'in elleri arasındaki goblin tıksırıyor, yapraklı kamuflejini sarsarak havaya tekmeler savuruyordu.

"Ee..." Goblin son bir kez sarsıldı ve sakinleşmeye çalıştı. "Yüzlerce kadar?" diyebildi. "Çok fazla ışık, çok fazla yaratık. Snigg çok iyi bakamadı, özür."

"Peki yaklaşıyorlar mı, yoksa bekliyorlar mı?" Mab, sakin, mantıklı ses tonuyla devam etmeye çalışsa da gözlerindeki donuk bakışlar korkusunu gizlemeye yetmiyordu. "Hazırlanmak için vaktimiz var mı, yoksa dibimize kadar geldiler mi?"

“Birkaç kilometre ötedeler, Majesteleri. Snigg onları görünce hemen geri kaçıştı ama kampladıklarını gördü. Geceleyecekler. Snigg şafakta saldırıya geçerler sanıyor.”

“Yani az da olsa vaktimiz var.” Mab goblini boş bir gazoz şişesini atarcasına yere savurdu. “Git, savaşın kapıda olduğunu askerlere haber ver. Komutanları buraya gönder, sabah için stratejimizi konuşmalıyız. Git!”

Goblin, yapraklarını uçuşturarak çadırı hızla terk etti. Mab, Oberon’a döndü, kaşlarını çatarak, “Bu hiç hoş olmadı, hiç uygun bir zaman değildi,” diye tısladı. “Kızın gelir gelmez saldırıya geçtiler. Sanki onun için geliyorlar.”

Korku iliklerime kadar işledi. Bir iki kişiyle dövüşebilirdim fakat bir orduyla başa çıkamazdım. Sesimdeki titremeyi gizlemeye çalışarak, “Ben ne yapabilirim?” diye sordum. “Şimdi mi ayrılmanızı istiyorsunuz?”

Oberon başını iki yana salladı. “Bu gece olmaz,” dedi kararlılıkla. “Düşman kapıda. Şimdi gidersen ellerine düşersin.”

“Gizlice etraflarından dolanabilirim...”

“Hayır Meghan Chase. Bunu riske atamam. Yakalanıp öldürülürsen kaybederiz. Yarın onlarla savaşın kazanacağız. Böylece Demir Diyar’a yolun açık olacak.”

“Fakat...”

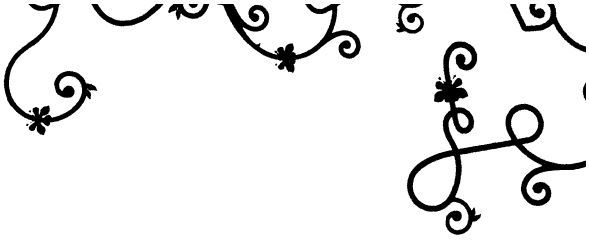
“Bunu seninle tartışmayacağım kızım.” Oberon döndü ve bana kararlı, yeşil gözlerle baktı. Sesi derin ve ürkütücüydü. “Burada, seni koruyabileceğimiz yerde kalacaksın. En azından yarınki çatışma bitene kadar. Ben hâlâ kralım ve bu konudaki son sözüm budur.”

Bana sert bir ifadeyle baktı, karşı çıkamadım. Aile bağlarımıza rağmen o hâlâ Yaz Divanı’nın Kralı’ydı. Onu daha fazla zorlamak

tehlikeli olabilirdi. Mab burun kıvırdı, onaylamaz bir tavırla başını salladı. “Pekâlâ, Erlking,” dedi ayağa kalkarak. “Çatışma için askerlerimi hazırlamalıyım. İzninizle.”

Kış Divanı Kraliçesi bana soğuk bir ifadeyle gülümsedi ve açıklık boyunca süzüldü. Çadırdan çıkışını izledim ve Oberon’a döndüm. “Peki, şimdi ne olacak?”

“Şimdi,” diye cevap verdi Oberon, “savaş için hazırlanacağız.”

ON İKİNCİ BÖLÜM

HAIN ŞÖVALYE

Gece boyunca kampta kutlama vardı. Saldırının eli kulağında olduğu haberi duyulunca heyecan ve beklenti havası, kontrol edilemeyen bir yangın gibi yayıldı ve birkaç çadıra sığmaz hale geldi. Periler cümbüş havasında tüm sokakları doldurdu; yemek yiyor, içki içiyor ve sorgulanabilir şekillerde eğleniyorlardı. İlkel ve kasvetli davul ve zurna sesleri rüzgâr uğultusuna karışıyor, ürkütücü bir hava yaratıyordu. Kampın her tarafında yakılmış şenlik ateşleri, Zümrüdüanka gibi göğe yükseliyordu, Yaz ve Kış orduları dans ediyor, içiyor, şarkı söylüyordu.

Ateşlere yaklaşmadım; danslardan, içkiden ve gölgelerin arasında olup biten her şeyden uzak durdum. Ellerimi ısıtan bir fincan çayla oturduğum yerden hem Yaz hem de Kış ateşlerini ve etraflarında dans eden perilerin kara silüetlerini izliyordum. Tekinsiz tarafında, goblinler ve kızıl kepliler kan, et ve vücut parçalarından bahseden karanlık, vahşi savaş şarkıları söylüyorlardı. Bu sırada

orman perileri ve nymphalar²⁷ Tekin kampında rüzgârda salınan dallar gibi baş döndüren bir dans sergiliyorlardı. Bir *satyr*, ince ve zarif bir hava perisini kovalıyordu. Bir dev, kocaman bir fıçı birayın açık ağzına, yüzüne boşalttı.

“Burada yarın bir çatışma olacağı kimsenin aklına gelmez, değil mi?” diye mırıldandım Ash’e. Ağaca yaslanmış, parmaklarının arasında yeşil bir şişe tutuyordu. Ara sıra şişeyi kaldırıp bir yudum alıyordu. İçkisini paylaşmaya hiç niyetim yoktu. Peri şarabı çok sert bir içkiydi ve gecenin kalanını bir kirpiye dönüşmüş halde ya da koca pembe tavşanlarla sohbet ederek geçirmek istemiyordum. “Kutlamalar genellikle kazandıktan *sonra* yapılır mı?”

“Peki ya yarından sonrası olmazsa?” Ash gözünü Tekinsiz şenlik ateşlerine çevirdi. Goblinler parmaklar ve satırlar hakkında bir şarkı söylüyordu. “Birçoğu bir sonraki şafağı göremeyecek. Ve biz öldüğümüzde, ötesi yoktur. Ölümün ardından bir varoluş yoktur.” Sesi gerçekçi olsa da, gözlerine bir gölge düştü. Şarabından bir yudum alıp bana döndü. Dudağının bir köşesi yukarı kıvrıldı. “Siz ölümlüler de ‘Yarın olmayacakmış gibi eğlen,’ demiyor musunuz?”

“Çok iç açıcı, Ash, gerçekten.”

Ash karşılık veremedi, aramıza bir şey zıplayıverdi, ayaklarımın etrafında dolandı. Puck, üstü çıplak, kızıl saçları karman çorman halde bana bakıp sırıttı. Başında papatyalardan yapılmış bir taç, elinde de bir şişe vardı. Bir dakika sonra etrafını kıkırdayan güzel nymphalar sardı. Puck’ın üzerine öyle bir atıldılar ki geri çekilmek zorunda kaldım.

“Ah, selam Prenses!” Nymphalar kıkırdayarak onu ayağa kaldırdıkları sırada bana aptal aptal el salladı. Saçları, gözleri,

27 Yunan mitolojisinde kırlarda, sularda, ormanlarda yaşayan doğal ve tanrısal, dişi varlıklar. (ed.n.)

her yeri ışıl ışıldı; onu neredeyse tanıyamayacaktım. “Bizimle *phouka*’yı kovalama oyunu oynamak ister misin?”

“Hayır, teşekkürler Puck.”

“Keyfin bilir. Ama hayata bir kez geliyorsun, Prenses.” Puck nymphaların onu çekiftirerek sürüklemesine izin verdi ve ateşin oradaki kalabalığın içine karıştılar. Ash başım iki yana sallayıp şişesinden bir yudum daha aldı. Ne hissedeceğimi bilmeden arkalarından baktım.

“Onun bu yönünü hiç görmemiştim,” diye mırıldandım sonunda. Omuzlarımı rüzgâra karşı kamburlaştırdım. Ash kıkırdadı.

“O halde, Goodfellow’u düşündüğün kadar da iyi tanımıyorsun.” Kara peri kendini ağaçtan iterek yanıma geldi ve hafifçe omzuma dokundu. “Biraz dinlenmeye çalış. Cümbüş ilerleyen saatlerde iyice çığırından çıkacak. Periler sarhoş olunca neler olduğunu görmek istemeyebilirsin. Ayrıca yarınki çatışmadan önce birkaç saat uyusan iyi olur.”

Yarını düşününce içim ürperdi, midem kasıldı. “Ben de dövüşmek zorunda kalacak mıyım?” diye sordum çadırıma doğru ilerlerken. Ash içini çekti.

“Bana kalırsa hayır,” dedi, neredeyse kendi kendine. “Ayrıca Oberon’un da seni savaşın ortasına atacağını sanmıyorum. Ölmeni riske atamazlar.”

Rahatlamıştım ama aynı zamanda suçluluk duygusu içimi kemiriyordu. Ben kenarda öylece dururken insanların ölmesinden bıkmıştım. Belki de bu kez kendi savaşlarımı kendi kendime vermemin vakti gelmişti.

Çadırıma ulaştığımızda bir an tereddüt ettim. Nabzım birden hızlandı. Arkamdaki varlığını hissedebiliyordum; güçlü ve sessizdi, tenimi ürpertiyordu. Çadırın kanatlarının ardındaki karanlık

davetkâr bir şekilde bekliyordu. Kelimeler dilimin ucunda dans ediyordu.

Çıkar ağzındaki baklayı, Meghan. Bu gece seninle kalmasını iste. En kötü ne olabilir? Hayır mı der? Utanarak iki büklüm oldum. Pekâlâ, bu gerçekten kötü olur. Reddedebilir mi ki? Seni sevdiğini biliyorsun. Ne bekliyorsun?

Derin bir nefes aldım. “Ash... ee...”

“Prens Ash!” Bir Kış şövalyesi çadırların arasından bize doğru yaklaşıyordu, yanımıza geldiğinde reverans yaptı. Onu tekmelemek istedim ama Ash keyifli görünüyordu.

“Tekrar prens mi oldum şimdi?” dedi yavaşça, eğlenerek. “Pekâlâ. Ne istiyorsun Deylin?”

“Kraliçe Mab sizi görmek ister, Majesteleri.” Şövalye beni tamamen görmezden geliyordu. “Sizi, Kış kampındaki çadırında bekliyor. Burada kalıp Yaz Prensesi’ni koruyacağım siz gelene...”

“Kraliçe Mab’le konuşacak bir şeyimiz yok,” dedi Ash ve şövalyenin ağzı açık kaldı. “Eğer Leydim gitmemi isterse, arzusunu yerine getirmekten şeref duyarım. İstemezse, Kraliçe’ye özürlerimi iletmen gerekecek.”

Kış şövalyesi dili tutulmuş vaziyette dikilirken Ash ciddi ve resmî bir ifadeyle bana döndü ama ben gizliden gizliye muzafferane hissettiğini görebiliyordum. “Kalmamı istiyorsanız, söylemeniz yeterli,” dedi yavaşça. “Ya da gidip Mab’in ne istediğini öğrenebilirim. Sizin isteğiniz benim için emirdir.”

O kadar baştan çıkarıcıydı ki kalmasını istememek için kendimi zor tutuyordum. Onu çadırıma çekmek ve ikimizin de bir geceliğine olsun savaşı, Divanları, sabahı bekleyen çatışmayı unutmamızı istiyordum. Fakat Mab’in buna sinirleneceğini biliyordum ve Kış Kraliçesi’nin yine tepesini attırmak gibi bir niyetim yoktu.

“Hayır,” dedim içimi çekerek. “Git ve Mab ne istiyormuş öğren. Benim için sorun değil.”

“Emin misin?”

Başımı salladım ve Ash geri çekildi. “Yakınında olacağım,” dedi. “Ve Deylin de dışarıda bekliyor olacak. Ona güvenebilirsin fakat bana ihtiyacın olursa çağırman yeter.”

“Tamam,” diye cevap verdim ve gölgeler arasında gözden kaybolana dek onu izledim. Tenim bastırmaya çalıştığım arzuyla yanıyordu. Deylin yalandan önümde reverans yapıp arkasını döndü ve çadırımın önünde beklemeye başladı. İçimi çekerek içeri girdim ve kendimi yatağa attım. Alev alev yanan yüzümü yastığa gömdüm. Zihnim, yasak düşünceler ve duygularla doluydu, rahatlamak mümkün değildi. Uzun bir süre boyunca yalnızca kara şövalyemi düşünebildim. Sonunda uykuya daldığımda ise rüyalarımda belirmeye devam etti.

KARANLIĞIN İÇİNDE BİR ŞEY ağzımı kapayarak çılgılığını bastırdı. Yerimden kalkmaya çalıştım fakat kollarım, beni saran bedenim altında sıkışmıştı ve olduğum yere sabitlenmişim. Zırhlı bir şövalye üzerimdeydi, başındaki miğfer yüzünü tamamen kapatıyordu.

“Şşş.” Şövalye parmağım miğferle kapalı ağzına götürdü. Göremesem de güldüğünü hissedebiliyordum. “Rahatlayın. Majesteleri. Karşı koymazsanız bu iş daha kolay olur.”

Çaresizce kıpırdanmaya devam ettim fakat ağzımı kapayan zırhlı eldivenle beni sertçe geri çekti ve gözlerimden yaş gelene kadar sıktı. Şövalye içini çekti. “Demek zor yolu seçiyorsunuz...”

Ağzımdaki zırhlı eldiven buz kesti ve tenimi yaktı. Tekmeler attım, tepindim fakat üzerimdeki ağırlıktan ve yüzümdeki elden kurtulamıyordum. Buz tenimi kaplamaya başladı, yanaklarım ve

çeneme yayıldı, dudaklarımı örttü. Şövalye kıs kıs gülerек elini çekti. Beni boğan buza karşı burnumdan nefes almaya çabalıyordum. Yüzüme asit dökülmüş de tenim eriyormuş gibiydi.

“Böyle daha iyi.” Şövalye arkasına yaslandı, bana baktı. “Sevgili Ash’in şimdi gelmesini istemeyiz, değil mi?”

Bu sesi tanıyordum. Bu rahatsız edici, kibirli ses tonunu biliyordum. Şövalye onu tanıdığını anladı ve kıkırdadı.

Miğferine uzandı ve yüzünü açığa çıkararak şüphelerimi doğruladı. Kalbim yerinden oynadı, korkumu kontrol edemeyerek şiddetle titredim.

“Beni özledin mi Prenses?” Rowan gülümsedi, elmas mavisi gözleri karanlıkta parlıyordu. Yapabilseydim tiksintiyle öğürürdüm. Ash’in ağabeyi artık farklı görünüyordu. Bir zamanlar yakışıklı, sivri hatlı yüzü şimdi çığ etten oluşuyordu ve çirkin yanıklarla dolmuştu. Açık yaralarından sıvılar akıyordu, burnu düşmüştü ve geriye yalnızca iğrenç delikler kalmıştı. Sırttan bir kurukafaya benziyordu, içe çökmüş cam gibi gözleri acı ve çılgınlıkla parlıyordu.

“Benden iğreniyor musunuz?” diye fısıldadı ben kusmamaya çalışırken. “Bu yalnızca bir deneme Prenses, geçiş dönemindeyim. Demir, zayıf, yararsız eti yakıp yok ediyor. Sonra yeniden doğacağım ve onlardan biri olacağım. Zamanı gelene dek acıya dayanmak zorundayım. Demir Kral, Oluruılmaz’ı ele geçirdiğinde, bu değişime dayanabilmiş tek eskikan ben olacağım.”

Başımı salladım, ona yanıldığını söylemek istedim; geçiş dönemi falan yoktu, sahte kral onu da diğerleri gibi kullanıyordu. Ama tabii ki buz yüzünden konuşamadım. Rowan akıktan bir hançer çıkardı, ucu köpekbalığının dişleri gibi çentikliydi.

“Sizi öldürme şerefi, Demir Kral’a ait,” diye fısıldadı, “ama oraya canlı olarak ulaşmanız yeterli. Sanırım gitmeden önce birkaç

parmağınızı kesip Ash'e hatıra olarak bırakacağım. Ne dersiniz, Majesteleri?"

Üzerimden kalkarak bir kolumu serbest bıraktı, bileğimden tuttu ve bütün çırpınmalarına rağmen yere doğru bastırdı. "Ah, direnmeye devam et, Prenses," dedi. "Böyle daha erotik oluyor." Bıçağı kaldırdı, elimin üzerinde gezdirdi ve bir parmak seçti.

Paniğimi bastırmaya çalışarak derin bir nefes aldım ve düşünmeye çabaladım. Kılıcım yakındaydı fakat kolumu hareket ettiremiyordum. Büyü kullanmak beni yorar ya da hasta ederdi fakat bu kez başka şansım yoktu. Rowan bıçağı parmaklarıma dokundurarak kan akıtıyor, işkenceyi uzatıyordu. Kılıcın kabzasına odaklanmaya çalıştım.

Tahta, tahtadır. Puck'ın sesi zihnimde yankılandı. Ölü bir ağaç, bir gemi gövdesi, tahta bir ok ya da basit bir paspas da olsa Yaz sihri onu bir anlığına da olsa canlandırabilir. Bu senin doğuştan gelen yeteneğin. Odaklan.

Büyü akımını hissettim ve kabzadan parlak dikenler çıkmaya başladı. Rowan'm eldivenini delip etine saplanıyorlardı. Anında çarpan baş dönmesiyle oda etrafımda dönmeye başladı. Rowan haykırp geri çekildi ve kolumu bıraktı. Büyü bağlantısını kopardım. Tam da umduğum gibiydi. Bağırarak doğruldum, baş dönmesine aldırmağsızın boшта kalan elimi miğferinin içine soktum ve yanmış yüzünü tırmalamaya başladım.

Bu kez Rowan'ın çığlıkları çadırın kumaşını titretti. Bıçağım atarak eliyle yüzünü kapamaya çalıştı, tüm gücümle onu üzerimden ittim. Ayaklanarak tek elimle kılıcımı çektim, diğeriyle de buzla kaplı yüzümü kurtarmaya çalışıyordum. Buz parçalara ayrıldı, sanki derimi de soyarak dökülmeye başladılar. Rowan

tekrar ayaklandı, yüzünde ölümcül bir ifade vardı. Gözlerimi kırpıştırarak gözyaşlarımı savuşturdum.

“Gerçekten beni yenebileceğini mi düşündün?” Bıçağı gibi çentikli olan buz mavisi kılıcını çekti ve bana doğru geldi. Yüzünün bir kenarından kanlar akıyordu ve bir gözü kapanmıştı. “Neden kaçmadın, Prenses?” diyerek güldü. “Ash’e ve babana koş. Tüm kamp boyunca seni takip edemem ya... Kaçmalıydın.”

Dudağımda kalan buz parçasını da kopardım ve kan tadını alınca yere tükürdüm. “Artık kaçmıyorum,” dedim hâlâ açık olan gözüne bakarak. “Ve beni sırtımdan bıçaklamana da izin vermeye niyetim yok. Sahte krala bir mesaj iletmeni istiyorum.”

Rowan gülümsedi, vahşi suratındaki dişler göründü, köpek dişleri parlıyordu. Yerimden kıpırdamadan, Ash’in bana öğrettiği gibi savunma pozisyonuna geçtim. Yine de korkuyordum çünkü Rowan’m Ash’le dövüşmesini izlemiştim ve benden çok daha iyi olduğunu biliyordum. Fakat o anda, öfkem korkumu gölgelemişti ve kılıcımın ucunu Rowan’a doğrulttum. “Sahte krala söyle, bana ulaşmak için başkalarını yollamasına gerek yok,” dedim sertçe. “Onun için geliyorum. Onun için geliyorum ve onu bulduğumda, onu geberteceğim.”

Şaşkınlıkla fark ettim ki bunu gerçekten istiyordum. Ya o ya da ailem –hem fâni, hem peri ailem– hayatta kalacaktı. Herkesin yaşaması için, sahte kralın ölmesi gerekiyordu. Grim’in bir kez dediği gibi, Divanların kiralık katili olmuştum.

Rowan alayla gülümsedi, etkilenmiş görünmüyordu. “Emin ol ona söyleyeceğim Prenses,” dedi dalga geçer gibi. “Fakat benden zarar görmeden kurtulabileceğini sanma.” Bir adım daha yaklaştı, ben de çadırın kanatlarına doğru geriledim. “Sanırım ganimet

olarak bir kulağını alacağım; Kral'a başarısızlığa uğramadığımı göstermek için."

Rowan kör edici bir hızla atılarak beni şaşkına çevirdi. Geri çekildim, kılıcımı kaldırıp karşılık verdim fakat onun kadar hızlı değildim. Kılıcının ucu yanağımı çizdi. Arkaya doğru tökezledim ve kapının ağzındaki bir şeye takılıp çadırın dışına düştüm.

Deylin'in cansız, donmuş bedeni bana bakıyordu. Gözleri açıktı. Onu izlerken perinin bedeni titremeye başladı. Sonra da mikrodalgada eriyen bir buz küpü gibi çözüldü ve toprağın ortasında bir su birikintisine dönüştü.

Küfürler savurarak ayağa kalktım, kapının ağzından çekildim. Yanağım yanıyordu ve yüzümden sıcak bir şeyin aktığını hissedebiliyordum. "Ash!" diye bağırdım, delicesine etrafıma bakınarak. "Puck! Rowan burada! O burada!"

Kamp karanlık ve sessizdi. Sarhoş periler kendilerinden geçmiş halde yere serilmişlerdi. Bazıları horluyordu. Etraf boş şişelerle doluydu. Yanmış odunların dumanı havada süzülüyor, sönmeye yüz tutmuş korlar karanlıkta cılız cılız ışıldıyordu.

Rowan çadırdan çıktı, yüzüsüzce etrafa bakarak pis pis sırttı. İki parmağını ağzına koyarak ısıklık çaldı, ses ağaçların arasında yankılandı. "Kaçıyor musun Prens?" diye sordu periler homurdanmaya, kafaları karışık halde gözlerini kırıştırmaya başladı. "Daha şövalyesini yenemezken Demir Kral'ı öldürmeyi nasıl becereceksin?"

"Bir yolunu bulacağım," dedim kılıcımı göğsüne doğrultarak. "Daha önce de yaptım."

Rowan kıkırdadı. "Dört gözle bekleyeceğiz Prens. Ash'e benden selam söyle."

"Rowan!"

Ash'in bağırsığı kampın diğer ucundan duyuldu. Kara Prens bir anda yanımda beliriverdi, öfkesi etrafında kara ve kızıl bulutlar oluşturmuştu. Kardeşiyle göz göze geldiğinde yüz ifadesi dehşet vericiydi; boş, ifadesiz bakışlarında hiçbir şekilde acıma yoktu.

Rowan güldü ve bir kolunu kaldırdı.

Tepeden bir feryat karşılık verdi ve iki tonluk kahverengi pullu bir *wyvern* kükreyip kuyruğunu kırbaç gibi sallayarak ortamıza daldı. Bana doğru gelen ısıltılı, zehirli iğneyi gördüm, kılıcımı çektim ve kuyruğunun ucunu kestim. *Wyvern*'in kuyruğu, iğneyle birlikte yere düşüp toprakta hızla çürüdü fakat hamlemin yarattığı darbe ayaklarımı yerden kesti. O sırada Ash'in kılıcı önümden savrularak yaratığın pörtlek gözlerinden birini kesti.

Wyvern haykırdı ve geri çekildi. Rowan hızla yaratığın pullu boynuna atladı ve *wyvern* lime lime olmuş kayış gibi kanatlarıyla havayı döverek gökyüzüne doğru havalandı. Üzerimizde yükselip ağaçlara doğru uçtu. Demir Diyar'a doğru yol alırlarken Rowan'ın kahkahası hâlâ duyuluyordu.

Nefes nefese kalan Ash kılıcım kınına sokup bana yardım etmeye geldi. "Meghan, iyi misin?" diye sordu, bir yandan da beni inceliyordu. Bakışları yanağımdaki kesikte takılı kaldı. "Daha erken gelemediğim için özür dilerim. Mab sürgünde olduğumuz zamanla ilgili ayrıntılı bir rapor istedi. Ne oldu burada?"

Geri çekildim. Şu anda konuşmak canımı acıtıyordu. Dudaklarımdaki açık yaralar kanıyordu ve yüzümün sol tarafı sanki birisi kafamı sobaya yapıştırmış gibi yanıyordu. "Bir anda çadırımda beliriverdi, bir Demir peri olacağıyla ilgili böbürlenip durdu ve sahte kralın beni beklediğini söyledi. Sen bulasın diye parmaklarımı kesip bırakacaktı." Ash gözlerini kısmıştı. "Sonra ben onun

gözlerini tırmaladım. Ah.” Yanlışlıkla yanağıma dokunmuştum, elime kan bulaşmıştı. “Aşâğılık pislik.”

“Onu öldüreceğim,” diye mırıldandı Ash, o korkutucu derecede yumuşak ses tonuyla. Sanki yemin eder gibiydi fakat bunu dile getirmedi. Gözlerindeki öldürücü bakış her şeyi açıkça anlatıyordu.

“Prenses!” Puck beliriverdi, hâlâ üzeri çıplaktı, saç da kafasına kuşlar yuva yapmış gibiydi. “Ne oldu? Az önce buradan sıvışan *Rowan* mıydı? Neler oluyor?”

Tüm gece ne halt yediğini soracaktım fakat kendimi tuttum ve kaşlarımı çatmakla yetindim. Hâlâ başında çiçeklerden yapılmış taç duruyordu. “*Rowan*’dı,” dedim. “Kampa nasıl girdiğini bilmiyorum ama bir şekilde başarmış. Ve sahte krala burada olduğumu söyleyeceğinden emin olabilirsiniz.”

Ash gözlerini kıstı. “O halde hazırlıklı olmalıyız.”

O anda aniden yüksek sesli, keskin bir boru çalındı. Sonra bir kez daha, bir kez daha çaldı. Periler uyanıp çadırlarından çıktılar, panik halinde birbirlerine bakıyorlardı. Ash başım kaldırdı, sesin geldiği yöne baktı. Yüzünde vahşî bir gülümseme belirdi.

“Geliyorlar.”

Kamp bir anda karıştı fakat her şey garip bir düzen içindeydi. Periler ayaklandı, silahlarını ve zırhlarını kaptılar. Albaylar ve teğmenler ortaya çıkıp emirler yağdırarak birliklerini saflara çağırdılar. Griffon ve *wyvern* bakıcıları canavarlarını savaşa hazırlamaya ve şövalyeler peri atlarını eyerlemeye koyuldular. Atlar başlarını sallıyor ve beklentiyle yerlerinde duramıyorlardı. Bunca şövalye ve at etrafımda koşuşturuyorken kendimi *Yüzüklerin Efendisi* tarzında, eski çağlarda geçen fantastik bir filmin tam ortasında hissettim. Sonra olaylar tüm gerçekliğiyle yüzüme çarpıp midemi

bulandırdı. Bu bir film değildi. Bu gerçek bir savaştı. Yaratıklar gerçekte ve bir kısmı beni öldürmeye hazırды.

“Meghan Chase!”

İki dişi *satyr* kalabalığın içinde eğilip bükülerek yanıma geldi. Tüylü keçi bacaklarıyla çamurda dengelerini korumakta zorlanıyorlardı. “Bizi babanız gönderdi, savaşa uygun şekilde giyindiğinizden emin olmak istiyor,” dedi bir tanesi. “Özellikle sizin için bir kıyafet tasarlattı. Bizi takip eder misiniz lütfen?”

Geri çekildim. Oberon’un en son benim için tasarlattığı elbise oldukça süslü püslüydü ve giymeyi reddetmiştim. Ancak Ash kolumu bıraktı ve bekleyen *satyr*’leri göstererek gitmemi işaret etti.

“Onlarla git,” dedi. “Ben de kendime bir kıyafet bulmalıyım.”

“Ash...”

“Hemen döneceğim. Ona dikkat et, Goodfellow.” Koşarak kalabalığın arasında kayboldu.

Sabırsızlanan *satyr*’leri kampın Yaz karargâhındaki garip, beyaz bir çadıra doğru takip ettik. Çadırın kumaşı hafif ve pusluydu, örümcek ağı gibi direklerin üzerine örtülmüştü. *Satyr*’ler beni içeri doğru çekiştirdiler ama ben arkama dönüp Puck’ı durdurdum. Ben giyinirken dışarıda beklemesini söyledim. Pis sırtımsı görmezden gelerek içeri girdim. Beni izlemek için bir fareye dönüşüp içeri girmemesini umuyordum.

Çadırın içi karanlık ve sıcaktı. Duvarlar, hışırdayan ve süzülen örümcek ağlarıyla kaplıydı. Sanki yüzlerce minik yaratık içinden geçiyordu. Uzun boylu, soluk tenli, siyah saçlı bir kadın, loş ışıklı odada beni bekliyordu. Bir deri bir kemik yüzündeki kara gözleri parlıyordu.

“Meghan Chase,” dedi kadın, koca gözleri her hareketimi takip ederken. “Sonunda geldiniz. Tekrar karşılaşmamız ne güzel oldu.”

“Leydi Çulha.” Tekin Divanı’nın terzisini hatırlayarak başımı salladım. Periler Ülkesi’ne ilk ziyaretimde tanışmıştık ve daha önce de olduğu gibi, kadının varlığı, üzerimde yüzlerce böcek geziyormuşçasma kaşıntı hissi uyandırıyordu.

“Gel, gel,” dedi Leydi Çulha, örümceğe benzeyen eliyle bana uzandı. “Savaş başlamak üzere ve baban sana bir zırh tasarlamamı istedi.” Beni çadırın arka tarafına götürdü, beyaz şeritlerle tutturulmuş bir şey loş ışıktaki parlıyordu. “Şu ana dek yaptığım en iyi iş. Ne düşünüyorsun?”

İlk bakışta, belden bağlamak, bacakların arkasında genişleyen, uzun bir paltoya benziyordu. Daha yakından bakınca kıyafetin küçük pullardan yapıldığını, esnek fakat oldukça sağlam olduğunu fark ettim. Sırt kısmına da neredeyse geometrik görünen bir tasarım işlenmişti. Eldivenler, baldır zırhı, tozluklar, botlar, bütün parçalar aynı pullu maddeden yapılmıştı ve kıyafeti tamamlıyorlardı.

“Vay be,” dedim yakından bakarken. “Çok güzel olmuş.”

Leydi Çulha burnunu çekti.

“Her zamanki gibi, yeteneğim gerekli takdiri görmüyor,” dedi içini çekerek. İki *satyr*’e parmaklarını şıklattı ve kızlar koşarak geldiler. “Olurulmaz’ın en iyi kadın terzisiyim ama işte burada, kaba bir meleze ejder pulundan zırh dikiyorum. Neyse kızım. Haydi dene şunu. Eminim harika olacaktır.”

Satyr’ler giyinmeme yardım etti. Zırh düşündüğümde daha hafif ve esnekti. Eldivenler ve baldır zırhları dışında, kendimi bir zırhın içinde gibi hissetmiyordum. Sanırım Leydi Çulha’nın amacı da buydu.

“Güzel,” dedi kapının oradan bir ses ve Puck içeri girdi. Şaşkınlıkla gözlerimi kırıştırdım. O da savaşa hazırlanmıştı. Gümüşü yeşil zincirli zırhın üzerine deri bir göğüslük, siyah deri

eldivenler ve dizine kadar gelen botlar giymişti. Kemerine yeşil bir kumaş asılıydı, sarmaşıklarla ve yapraklarla süslenmişti. Zırhının omuzlukları sert, dikenli ağaç kabuğu şeklindeydi.

“Şaşırdın mı Prenses?” dedi Puck omuzlarını sallayarak. “Genellikle zırh giymem ama genellikle bir Demir peri ordusuyla da savaşmam, biliyorsun. Biraz korumanın zararı olmaz diye düşündüm.” Benim kıyafetime baktı ve onaylarcasına başını salladı. “Etkileyici. Gerçek ejder pulundan, oldukça koruyucu.”

“Umarım,” diye mırıldandım. Leydi Çulha homurdandı.

“Tabii ki koruyacak kızım,” dedi, kanı çekilmiş dudaklarını birbirine bastırarak. “Bu takımı kim tasarladı sanıyorsun? Şimdi, haydi yürü bakalım. Yapacak işlerim var. Dışarı!”

Puck’la hızlıca çadırdan dışarı çıktık. Kamp neredeyse bomboş görünüyordu. Yaz ve Kış perileri metal ormanın kıyısındaki yerlerini almıştı. Savaşın başlamasını bekliyorlardı.

Titredim ve kollarımı ovaladım. Düşüncelerimi okumuş gibi Puck yaklaştı ve bir elini dirseğime koydu. “Endişelenme, Prenses,” dedi. Sesi yumuşaktı fakat gülümsemesi biraz sönüktü. “Sana ulaşmak isteyen Demir piçin önce *beni* geçmesi gerekiyor.” Gözlerini devirdi. “Ve tabii, oradaki kara şövalyemizi de.”

“Nerede?” Bakışlarını takip ettim. Ash bir çadırın arkasından çıkıp bize doğru yürümeye başladı. Gümüş ve siyah renkli zırhı güneşin altında ısıldıyordu, göğüslüğüne bir kurt kafası tasarımı işlenmişti. Oldukça tehlikeli bir görüntüsü vardı, efsanelerdeki kara şövalyeye benziyordu. Arkasında ise hırpani bir pelerin uçuşuyordu.

“Oberon seni çağırıyor,” dedi ve beni baştan ayağa süzüp onaylarcasına başını salladı. “Çatışmanın sana ulaşamayacağı yerde, arkalarda durmanı istiyor. Orada seni koruyacak bir piyade asker bekliyor.”

“Gitmiyorum.”

Ash ve Puck gözlerini açarak bana baktılar. “Dövüşeceğim,” dedim kararlılıkla. “Arkalarda saklanıp herkesin benim yüzümden ölmesini izlemek istemiyorum. Bu, benim de savaşım.”

“Bunun iyi bir fikir olduğundan emin misin Prenses?”

Puck’a bakıp gülümsedim. “Beni durduracak mısın?”

Ellerini havaya kaldırdı. “Aklımdan bile geçmedi.” Sırıttı başını iki yana salladı. “Umarım ne yaptığını biliyorsundur.”

Ash’e baktım, ne düşündüğünü merak ediyordum. Acaba beni vazgeçirmeye çalışacak mıydı? Ciddi bir ifadeyle bakışlarıma karşılık verdi; öğrencisini tartan bir öğretmen gibiydi. “Daha önce hiç gerçek bir savaşta dövüşmedin,” dedi yavaşça, sesindeki endişeyi sezebiliyordum. “Gerçek savaşın nasıl bir şey olduğunu bilmiyorsun. Teke tek düellolara benzemez. Şiddetli, kanlı ve kaotik olacak ve ne yapacağını düşünmeye vaktin olmayacak. Gördüğün, tecrübe ettiğin hiçbir şey seni buna hazırlayamaz. Goodfellow ve ben, elimizden geldiğince seni koruyacağız fakat ciddi anlamda dövüşmek ve öldürmek *zorundasın*. Acımadan. Bunu istediğine emin misin?”

“Evet.” Çenemi kaldırıp gözlerinin içine baktım. “Eminim.”

“Peki.” Başını onaylarcasına salladı ve gittikçe kalabalıklaşan ormana baktı. “Neredeyse geldiler.”

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

ÜRKÜTÜCÜ DEMİR

Ash kılıcını çekerek, “Hazırlan,” diye mırıldandı.

Onun yaptıklarını yaparken elim titredi, kılıç elimde emanet gibi duruyordu. Önümüzde kılıçların, kalkanların, zırhların ışıltısı göz kamaştırıyordu, peri metalinden bir duvar örülmüş gibiydi. Troller ve devler yerlerinde duramıyor, çivili sopalarını sabırsızca sallıyorlardı. Kana susamış goblinler ve kızıl kepliler sivri dişlerini yalayp duruyorlardı. Orman perileri, ağaç perileri ve entler sessizce bekliyordu, yeşil ve kahverengi yüzleri nefret ve korkuyla doluydu. Olurolmaz’ın yavaş yavaş zehirlenmesinden en çok onlar etkileniyordu ve bana da durumun ne denli ciddi olduğunu hatırlattılar.

Kılıcımı kabzasından kavradım, metalin elime değişti beni ürpertti. Yüzlerce ayak sesi duyuluyordu, bize doğru geliyorlardı. *Haydi bakalım*, dedim kendime. Dallar kırılıyor, ağaçlar sallanıyordu, Yaz ve Kış orduları cevap verircesine uludular. *Beni*

yenemeyeceksin. Sahte kral kazanamayacak. İktidarın burada sona erecek.

Milyonlarca bıçağın sürtme sesine benzer bir cayırtyla ormandan çıkan Demir perileri gördüğümüz sırada Ash, “İşte başlıyoruz,” diye homurdandı. Kablo adamlar ve Demir şövalyeler, mekanik av köpekleri, örümcek cadılar, Terminatör’e benzeyen iskelet yaratıklar... Hepsi metalikti ve parlıyordu, yüzlerce farklı boyutta ve şekilde varlık kaos içinde ormandan dışarı çıkıyordu. Bir an, iki ordu da nefret, şiddet ve kana susamışlıkla birbirine baktı. Sonra çelik miğferinden boynuzlar çıkan canavar zırhlı bir şövalye, ordunun bir adım önüne geçti, kolunu kaldırıp saldırı emri verdi ve Demir periler tüyleri diken diken eden feryatlarla hücumla geçtiler.

Tekin ve Tekinsiz orduları da kükreyerek ileri atıldı. Savaş alanına karınca sürüsü gibi dağılırlarken iki ordu arasındaki mesafe gittikçe kısalıyordu. İki ordu, kulakları sağır eden bir cayırtyla buluştu ve silahların çarpışmasıyla her şey birbirine girdi.

Ash ve Puck yanımda duruyor, ilerlemiyorlardı; ancak düşman bize saldırırsa karşılık veriyorlardı. Ön cephe savaşın en kanlı noktasıydı fakat Demir periler yavaş yavaş buldukları deliklerden ilerliyorlardı. Silahımı sıkıca kavrayıp odaklanmaya çalıştım fakat çok zordu. Her şey çok hızlı gerçekleşiyordu; bedenler havada uçuşuyor, kılıçlar parlıyor, yaralananlar acıyla feryat ediyordu. Koca bir peygamber devesi, bıçak gibi bacaklarıyla üzerime atıldı ama Ash önüne atladı ve onu geri püskürttü. Hemen ardından, baştan aşağı zincir zırhıyla donanmış bir Demir şövalye bana doğru koştu, ama Puck da dizine tekme atarak onu yere yığdı.

Bir başka zırhlı şövalye arkalardan sıyrıldı. Bıçağı tırtıklı, uzun kılıcını iki eliyle kavramış, bana doğru savuruyordu. İçgüdüsel

olarak hamlesinden kaçtım ve kılıcımı ona saplamaya çalıştım. Sadece zırh göğüslüğünü çizebilmişim, canını acıtmayı başaramamıştım. Şövalye buna gülüp kendine güvenle tekrar harekete geçti, kılıcım başımın üzerine doğru salladı. Saldırıya karşılık vererek ileri atıldım, kılıcımı miğferinin siperliğinden içeri sapladım ve arka taraftaki metale değdiğini hissettim.

Şövalye, sanki ipleri çözülmüş gibi yere yığıldı. Midem bulandı fakat ne yaptığımı düşünecek vaktim yoktu. Ormanın içinden Demir peri akını devam ediyordu. Oberon, etrafı büyüyle sarılı halde, kocaman siyah bir savaş atının üzerinde çatışmanın ortasına daldı ve çatışmanın en yoğun olduğu bölgeye doğru elini uzattı. Sarmaşıklar ve ağaç kökleri yerden yükselerek Demir perileri sardı ve onları boğarak yerin altına çekti. Mab bir tepenin üzerinden kollarım kaldırdı ve savaş alanından bir hortum geçerek perilerin bir kısmını dondurdu, bir kısmını da buz sarkıtlarıyla yaraladı. Yaz ve Kış orduları yeniden dinçleşerek ve hırsla düşmanlarına saldırdılar.

Aniden, canavara benzeyen bir şey ağaçları ezerek meydana çıktı. Fil büyüklüğünde, devasa bir demir böcek, kaosun ortasına ilerlerken yoluna çıkan perileri ayağının altında eziyordu. Sırtındaki platformda, metalik ve parlak saçlı dört tane Demir elf oturuyordu ve ellerindeki antika tüfeklerle etrafa ateş ediyorlardı. Yaz ve Kış perileri ateş altında kaldılar ve o anda ağaçların arasından bir böcek daha görüldü. Kılıçlar ve oklar, hayvanın kara, parlak kabuğundan sekerek etrafa saçılıyordu. Tank büyüklüğündeki böcekler kampa attıkları her adımda ölümü de arkalarından getiriyordu.

“Geri çekilin!” Böcekler saldırmaya devam ederken Oberon’un sesi meydana yankılandı. “Geri çekilin ve yeniden toplanın! Çabuk!”

Yaz ve Kış güçleri geri çekilirken, böceklerden bir Demir büyü dalgasının üzerimden geçtiğini hissettim. Gözlerimi kı-sarak ortalıktaki çılgınlığa daha dikkatlice baktım. Bulanık arka planın içinde böcekler daha net seçiliyordu. Etraflarındaki soğuk ve renksiz Demir büyüünün parlaklığını görebiliyordum. Kalın, sert kabuklarına hasar vermek imkânsız gibiydi fakat bacakları fazla cılızdı, o canavarları zar zor taşıyorlardı. Eklem yerleri zayıf ve paslıydı. O anda aklıma bir fikir geldi.

“Ash, Puck!” Hızla onlara doğru döndüm ve dikkatlerini çekmeyi başardım. “Sanırım bu böcekleri nasıl indirebileceğimizi biliyorum fakat yakınına gitmeliyim. Bana yol açın!”

Puck inanamayarak gözlerini kırptırdı. “Ah, düşmanın üzerine koşmak mı? *Geri çekilin* cümlesinin tam zıttı olmuyor mu bu?”

“Askerleri kırıp geçirmeden önce onları durdurmalıyız!” Yalvarırcasma Ash’e baktım. “Bunu yapabilirim fakat oraya ulaş-tığımızda beni korumanız gerekiyor. Lütfen Ash.”

Ash kısa bir süre bir şey demeden bana baktı ve sonra iste-ksizce başını salladı. “Seni oraya götüreceğiz,” diye mırıldandı kılıcını kaldırarak. “Goodfellow, arkamı kola.”

Ash geri çekilen peri akınının içine atıldı. Puck başını iki yana sallayarak onu takip etti. Savaş alanının ortasına dek itişe-rek ilerledik. Etraf peri cesetleriyle doluydu. Burada çatışma çok daha zorluydu ve korumaların düşmanı benden uzak tutmak için canla başla savaşıyordu.

Tüfeklerden biri gürültüyle patladı ve biraz ötemizdeki bir *wyvern* acıyla bağırarak yere yığıldı. Parlak, kara kabukla kaplı böceğin devasa bedeni tepemizdeki güneşi kapatıyordu.

“Yeterince... yakın mıyız, Prenses?” dedi Puck soluk soluğa. Bir yandan da bıçak gibi keskin pençeleriyle üzerine atılan iki

kablo periyle dövüştüyordu. Ash hırıldadı ve bir Demir şövalyenin kılıcına karşılık verdi, hava metal cayırtısıyla doldu.

Başımı salladım, kalbim küt küt atıyordu. “Yalnız birkaç saniyeliğine onları benden uzak tut!” dedim. Demir böceğe döndüm ve alt tarafını inceledim. Evet, bacaklar metal cıvatalarla birbirine bağlanmıştı. Cılız bacaklardan biri yanımdan geçerken eğildim, gözlerimi kapadım ve havadan, böceklerden, ağaçlardan ve etrafımdaki çorak topraktan demir büyüsunü çekmeye çalıştım. Tüfekler tekrar ateşlendi, kılıçlar ve perilerden gelen tiz sesler beynimin içinde yankılanıyordu. Ancak korumalarımın beni güvende tutacağına güvenerek odaklanmaya devam ettim.

Gözlerimi açtım, böceğin bacaklarını bir arada tutan bir cıvataya odaklandım ve *çektim*. Paslı somun sallanmaya başladı ve şişe mantarı gibi fırlayarak güneşin altında hafifçe parıldadı. Böceğin bacağı kırılınca yaratık yalpalayarak çamurun içine düştü ve dengesini kaybetmiş bir otobüs gibi yan yattı.

“Evet!” dedim sevinçle ancak midem bulanmaya başlamıştı bile. Karnıma bir ağrı saplandı ve kusmamaya çalışarak dizlerimin üzerine çöktüm. Üzerime bir gölge düştü, kafamı kaldırdım ve devasa böceğin yana düşmeye başladığını, bütün perilerin kaçıştığını gördüm fakat hareket edemiyordum.

Önümde bir karaltı belirdi, Ash beni kolumdan tutup ayağa kaldırdı ve ileri atıldık. Böcek oldukça yüksek sesli bir iniltiyle yere yığıldı, yan döndü. Bu sırada üzerindeki tüfekli elfleri ezdi ve beni neredeyse öldürüyordu. Tamamen sırtüstü kalan böceğin arka bacakları çaresizce hareket ediyor, havayı tekmeliyordu. İsterik bir şekilde kıkırdadım. Ash anlayamadığım bir şeyler fısıldadı ve beni sıkıca sardı.

“Kalbimi yerinden çıkarmayı çok seviyorsun, değil mi?” diye fısıldadı, adrenalinden veya anlayamadığım bir şeyden dolayı tir tir titriyordu. Ben cevap veremeden beni bıraktı ve bir adım geriledi. Yeniden dağ gibi bir korumaya dönüşmüştü.

Nefes nefese, geri çekilen ve metal ormana dalan Demir perilere baktım. Diğer böcek de ayaklarına dolanan ve onu aşağı çeken sarmaşıkların arasında hapsolmüştü. Üzerindeki tüfekçilerin bedenlerine buz sarkıtları saplanmıştı. Muhtemelen Mab ile Oberon’un işiydi.

“Bitti mi?” diye sordum yanımıza gelen Puck’a. O da nefes nefeseydi. Zırhının üzerinde yağ gibi iğrenç, siyah lekeler vardı. “Kazandık mı?”

Puck başıyla onayladı ama ifadesi kasvetliydi. “Öyle de diyebilirsin, Prensese.”

Kafa karışıklığıyla etrafıma bakındım ve midem bulandı. Ortalık iki taraftan da peri bedenleriyle doluydu; bazıları acıdan kıvranıyor, bazıları ise hareketsiz ve cansız bir şekilde yatıyordu. Bazıları çoktan taş, buza, toprağa, çalıya, suya dönüşmüştü ya da tamamen yok olmuştu. Periler öldükten sonra geride bedenleri kalmıyordu; bazen hemen bazen de saatlerce sürse de varlıkları tamamen yok oluyordu.

Yakından baktığımda daha da rahatsız edici bir şey gördüm: Demir orman bize çok yaklaşmıştı, kampın ortasına kadar ilerlemişti. Dehşet içinde ormanı izlerken, yeşiller içinde bir ağacın, gövdesine yayılan gri zehirle parlak metale dönüştüğünü gördüm. Birkaç yaprağı döküldü ve keskin bıçak gibi ışıldayarak yere saplandı.

“Artık çok daha hızlı yayılıyor.” Üzerimize bir gölge düştü. Oberon savaş atının üzerinde yanımıza gelmişti, kehribar rengi

gözleri geyik başı şeklindeki miğferinin altında parlıyordu. “Her çarpışmada geri çekilmek zorunda kalıyoruz ve savaşta daha çok toprak kaybediyoruz. Ölen her Kış ve Yaz perisi, Demir Diyar’ın daha da güçlenmesine yol açıyor. Böyle devam ederse, geriye hiçbir şey kalmayacak.” Oberon’un sesi keskinleşti. “Ayrıca sana savaş alanından uzak durmanı söylemiştim, Meghan Chase. Ben seni güvende tutmaya çabalarken sen kalkıp tehlikenin tam ortasına atılıyorsun. Neden sürekli bana karşı geliyorsun?”

Sorusunu duymamış gibi davranarak son Demir perinin de gözden kaybolduğu kara ormana baktım. Demir Diyar’m, ağaçlarla çizili sınırın hemen dibinde saklandığım, tekrar saldırmak için sabırsızlandığını ve zehirli bakışlarıyla beni izlediğini hissettim. Orada bir yerlerde, demir topraklarında güvenle yaşayan sahte kral, sabırla, kendinden emin bir şekilde beni bekliyordu. Divanların ona dokunamayacağının farkındaydı.

“Artık burada olduğumu biliyor,” diye mırıldandım, Oberon’un bakışlarını üzerimde hissedebiliyordum, tabii Puck ve Ash’in de. Sesimin titremesini engellemek için yutkundum. “Bana ulaşmak için tüm gücüyle saldırmaya devam edecek. Burada kalamam.”

“Ne zaman gideceksin?” Oberon’un sesinde tek bir duygu tonu yoktu. Derin bir nefes aldım. Ash ve Puck’ı ölüme sürüklediğimi umdum.

“Bu gece.” Şiddetle titremeye başladım, kollarımı etrafıma sararak kendime hâkim olmaya çalıştım. “Ne kadar erken gidersem, o kadar iyi. Sanırım artık vakti geldi.”

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

DEMİR DİYAR'A DOĞRU

Battaniyeyi dikkatlice katlayıp çantama, kuru meyveler, yemişler ve keçi derisinden su tulumunun yanına koydum. Su, yemek, battaniye, uyku tulumu... Cehenneme yolculuğumda yanımda götürmem gereken başka bir şey var mıydı acaba? El feneri, aspirin, tuvalet kâğıdı gibi tamamen insani birkaç malzeme için nelerimi vermezdim. Fakat periler benim yarı insan tarafımı ciddiye almadıkları için, bunlar olmadan da idare etmeyi öğrenmeliydim.

Arkamda çadırın kanatları açıldı ve Ash içeri girdi. Ayın ürkütücü kızıl ışığının altında çadırın perdesine yaslanıp bana baktı. “Hazır mısın?”

Çantayı kapadım ve titreyen ellerime söverek ağzını bağlamaya çalıştım. “Hiç olmadığım kadar hazırım, sanırım,” diye mırıldandım, sesimdeki titremeyi fark etmemesini umdum. Çantanın ipleri yine parmağımdan kayınca tekrar bir küfür savurdum.

Çadırın kanatları kapandı ve bir saniye sonra Ash kollarını etrafıma sardı, titreyen ellerimin üzerine ellerini koydu. Gözle-

rimi kapadım, yakınlığını hissederek rahatlamaya çalıştım. Soğuk nefesini boynumda hissedebiliyordum.

“Onların suikastcısı olmak istemiyorum,” diye fısıldadım ona yaslanırken. Hiçbir şey söylemedi, yalnızca ellerimi avcunun içine aldı ve beni daha da yakınına çekti. “Machina’yı öldürdüğümde... bir daha böyle bir şey yapmak zorunda kalmayacağımı düşünmüştüm. Hâlâ onun hakkında kâbuslar görüyorum.” İçimi çekerek yüzümü kollarına gömdüm. “Vazgeçtiğim falan yok. Bunu yapmak zorunda olduğumu biliyorum ama... ben bir katil değilim Ash.”

“Biliyorum,” diye fısıldadı tenime doğru. “Sen bir katil *değilsin*. Bak.” Yumruğunu açtı ve avcumda başparmağını gezdirdi. “Son derece temiz,” dedi. “Leke yok, kan yok. Güven bana, benimkileri bir görseydin...” İçini çekti, tekrar avcunu ellerimin etrafında kapadı. “Eğer yapabilseydim, benim kaderimi yaşamana engel olurdu,” diye fısıldadı. O kadar yakın olmamıza rağmen onu zar zor duyabiliyordum. “Sahte kralı öldürmeme izin ver. Benim ellerim çoktan kana bulaştı.”

“Bunu yapar mısın gerçekten?”

“Yani elimden gelirse...”

Kollarının arasında olmak rahatlatıcıydı. “Sahte kral öldükten sonra... onu kimin öldürdüğünün bir önemi yok, değil mi?” Ash omuz silkti fakat ben bu kararından biraz rahatsız olmuştum. Bu benim görevimdi. Sahte kralı öldüreceğime dair *ben* söz vermiştim. Sorumluluk bana aitti ve artık kimsenin benim için birilerini öldürmesini istemiyordum, özellikle de Ash’in.

Gerçi bu işi nasıl halledeceğimi hâlâ bilmiyordum. Oraya vardığımızda ne yapacaktım? Bu kez yanımda sihirli bir Efsunağacı oku yoktu. Yalnızca... ben vardım. “Şimdi bunu düşünmeyelim,”

dedim, daha fazla kafa yormak istemiyordum. “Önce ona ulaşmamız gerekiyor.”

“Ve siz ikiniz her saniye birbirinizi mıncıklarsanız bunu asla başaramayacağız,” dedi Puck bir anda çadıra dalıp yanımızda belirerek. Utanarak Ash’ten uzaklaştım ve çantamı kontrol ediyormuş gibi yaptım. Puck alay edercesine güldü. “İkiniz de hazırsanız,” dedi çadırın kanatlarını aralayarak, “hepimiz sizi bekliyoruz.”

Çadırdan çıkıp soğuk, sessiz geceye adım attık. Nefesim havada asılı kalıyordu, yüzüme ve elime kar taneleri düşüyordu. Ormana uzanan yolun her iki kenarında da Yaz ve Kış orduları gidişimizi izlemek üzere toplanmışlardı. Yüzlerce perinin gözleri karanlıkta parlıyordu. Kampın bir yerinden *wyvern*’in çığlığı duyuldu. Onun dışında etraf sessizdi.

Mab ve Oberon ağaç gibi hareketsizce kalabalığın ucunda duruyorlardı. Hükümdarların ötesinde, ışıldayan metal orman karanlıkta ebediyete doğru uzanıyordu.

“Verebileceğimiz her şeyi size sunduk,” dedi Oberon biz ona doğru yaklaşırken. Duru sesi kalabalığın içinde yankılanıyordu. “Buradan sonra size ancak şans dileyip bekleyebiliriz. Artık her şey size bağlı.”

Mab bir elini havaya kaldırdı ve çalılık kamuflajı içinde bir goblin kalabalığının içinden çıkarak önümüze geldi. “Snigg sizi ormanın sonuna, çoraklı diyarın dibine dek götürecektir,” dedi bakışlarını Ash’e çevirerek. “Sonraları tek başınızla kalırsınız. Bir asker bile oralardan geri kaçamadı.”

Oberon hâlâ beni izliyordu, yeşil gözleri yüzüne düşen gölgelerin içinde anlaşılmaz haldeydi. Erlking yorgun ve bitkin görü-

nüyordu fakat bu bir ışık oyunu da olabilirdi. “Dikkatli ol, kızım,” dedi, sadece benimle konuşarak.

İçimi çektim. Oberon'dan baba sevgisi adına görüp görebileceğim bu kadardı. “Olurum,” dedim çantamı omzuma asarak. “Bunu başaracağız, ben...” Son anda “*yemin ederim*” demekten vazgeçtim; bu sözü tutabileceğimden emin değildim. “...asla vazgeçmeyeceğim,” diyerek bitirdim cümlemi.

Hafifçe başını salladı. Ash, Kraliçesini selamladı; Puck, küstahça Oberon'a sırttı. Önümde duran goblina baktım.

“Haydi gidelim, Snigg.”

Goblin hafifçe sallandı ve ormana daldı. Üzerindeki kamuflaj yüzünden ormanın içinde neredeyse görünmez oldu. Yanımda Ash ve Puck'la birlikte ormana girip hoplaya zıplaya ilerleyen yeşilliği takip etmeye başladım. Attığımız her adımda kamp bizden uzaklaşıyor, yavaşça gözden kayboluyordu.

“BURAYI HATIRLIYORUM,” diye mırıldandı Ash birkaç dakika yürüdükten sonra. İzci goblini takip ederken, benek benek ışığın altında parlayan cıva kaplı gibi görünen metalik gövdeli ağaçların arasından cambazlıklar yaparak geçiyorduk. “Sanırım nerede olduğumuzu biliyorum.”

“Gerçekten mi?” dedi Puck dalga geçer gibi. “Ben de ne zaman fark edeceğinizi düşünüyordum, Majesteleri. Kamptakilerin de bu kadar yakınında olduğumuzu bilmediklerini düşünürsek tarih bilgine haran kaldım.” Sırttı. “Oberon ve Mab'in bunu bildikleri halde kimseye söylemediklerine iddiaya bile girerim. Tipik hareketler.”

“Neden?” dedim etrafıma bakınarak, metal ormanın garipliği dışında olağanüstü bir şey gözüme çarpmıyordu. “Neredeyiz ki?”

“Burası Fomoriilerin²⁸ bölgesi,” dedi Ash gözlerini kısarak. “Mag Tuiredh’e²⁹ doğru yol alıyoruz.”

Anlamayarak gözlerimi kırptırdım. “Mag Tuiredh nedir? Fomoriiler de kim?”

“Devlerden oluşan antik bir ırk, Prenseler,” diye cevap verdi Puck, bir dalın altından eğilerek geçerken. “Hem suda hem de karada yaşayan, ayrılıkçı, görebileceğin en çirkin piçler. Hepsi biçimsiz ve eğri büğrüdür. Tek kollu, tek gözlü, kafalarından toynaklar fırlayan, uzuvları vücutlarının hiç olmadık yerlerinde çıkan yaratıklardan bahsediyorum. Hatta kraliçelerinden birinin tam şeyinde dişleri bile...”

“Tamam tamam, sanırım anladım.” Ürperdim ve iğne gibi sivri, metalik dikenleri olan bir çalının kenarından geçtim. “Peki bu dev şeyler saldırgan mı? Onlar da Demir periler tarafından öldürülmüş olabilir mi?”

“Ah, tabii ki saldırganlardı,” diye devam etti Puck neşeyle. “Aslında, öyle saldırganlardı ki çok uzun zaman önce onlarla savaşmamız gerekti. Samrım Yaz ve Kış Divanlarının bunun dışında işbirliği yaptığı *tek* olaydı, değil mi Majesteleri? Ah, pardon, sen o günleri görmedin, doğru mu hatırlıyorum?”

“Soyları tükendi, Meghan,” dedi Ash, Puck’ı görmezden geleerek. “Yüzyıllar oldu. Yaz ve Kış onları tamamen ortadan kaldırdı. Mag Tuiredh onların şehriydi. Artık orada enkazdan başka bir şey yok ve genellikle herkes oradan kaçınır. Orası şeytani bir

28 İrlanda mitolojisinde, tanrılardan önce var olduğuna inanılan, vahşi ve şekilsiz, yarı ilahi varlıklar. Kaos ve vahşi doğa tanrılarını temsil ettiklerine inanılır. (ed.n.)

29 İrlanda mitolojisinde, İrlanda’nın ilk sakinlerinden olan ve doğa üstü güçlere sahip Tuatha Dé Danann’ların, hâkimiyetlerini güçlendirmek için Fomoriilerle savaştıkları bölge. (ed.n.)

yer; lanetlerle ve bilinmeyen canavarlarla dolu. Olurulmaz'ın en karanlık yerlerinden biri.”

“Ve yeni Demir Kral için de harika bir yer,” dedim.

Sonra ağaçlar aniden azalıp Demir Diyar karşımıza çıkınca sessizliğe gömüldük.

Machina'nın diyarının kalbini hatırlıyordum; düz, içinden lavların aktığı çatlaklarla dolu, örümcek ağıyla kaplı gibi görünen plato ve kara kuleye uzanan bitmek bilmeyen demiryolu. Burasıysa farklıydı; değişik şekillerde tepeler ve çıkıntılarla dolu, kayalıklı bir çöldü. Daha yakından baktığımda bazı tepelerin hurda yığınlarından oluştuğunu gördüm; tekerlekler, borular, ezilmiş arabalar, paslı variller, uydu çanakları, bozulmuş bilgisayarlar ve hatta bir uçak kanadı bile vardı. Kayalık zeminden ya da uzaklardaki çıkıntılardan çıkan sokak lambaları sisin içinde ışıldıyordu. İki tepenin arasında yükselen kızıl ay her zamankinden daha yakın görünüyordu.

“İlginç,” dedi Puck kollarını kavuşturarak. “Hep Fomorii bölgesinin daha berbat olamayacağını söyledim. Hâlâ bazen yanılabilirdim demek ki.”

Ash bir adım ilerledi ve sessizce etrafa bakındı. Sırtı bana dönüktü, yüzünü göremiyordum fakat muhtemelen Demir Diyar'a yaptığımız son yolculuğu hatırlıyordu. Yemininden şimdiden pişmanlık duyup duymadığını merak ettim.

Goblin Snigg hafifçe öksürerek özür diledi ve geldiğimiz ormana dönerek bizi kaderimizle baş başa bıraktı. Birden panikledim ve bu kadar geç fark ettiğim için kendime küfrederek Ash ve Puck'a döndüm. Artık Demir Diyar'ın derinliklerindeydik. Ash ve Puck bölgenin etkilerini hissetmeye başlamış olmalıydı. Tılsım işe yaramazsa zehir onları öldürebilirdi.

“Siz ikiniz iyi misiniz? Ash? Bana bak.” Prens'i kolundan tuttum, kendime çevirdim ve yüzünü inceledim. Teni normalden daha solgundu. Midem kasıldı. “Tılsımlar işe yaramıyor, değil mi? Biliyordum. Geri dönmeliyiz.”

“Hayır.” Ash elini elimin üzerine koydu. “Önemli değil, Meghan. Şu anda gayet iyi çalışıyorlar. Demiri hissedebiliyorum fakat dayanılamayacak kadar değil. Önceki sefer gibi değil.”

“Emin misin?” Ash evet anlamında başını sallayınca Puck'a baktım. “Peki ya sen?”

Puck omuz silkti. “Tayland masajı gibi değil tabii Prenses ama bununla yaşayabilirim.”

İkisine birden ters ters baktım. “Perilerin yalan söyleyemediğini biliyorum ama siz ikiniz umarım sırf ben endişelenmeyeyim diye böyle söylemiyorsunuzdur.” İki de susunca daha da sinirlendim. “Ciddiyim.”

“Sakin ol, Prenses.” Puck savunmaya geçti. “İşe yarıyorlar işte. Harika hissetmem gerekmiyor. Midem boğazımdan çıkacakmış gibi hissetmemem yeter. Yani iyiyim, yaşayabilirim. Daha kötülerini yaşadım.”

“Ve bunun bir önemi yok.” Ash inatçı bir ifadeyle bana döndü. “Her şekilde senin yanındayız. Artık geri dönemeyiz. Ayrıca vakit kaybediyoruz.”

“Katılıyorum,” dedi başka bir ses, Demir Diyar'ın derinliklerinden. “Tılsımlarınızın koruma süresi de sınırlı. Boş boş gezindiğiniz her dakika, vaktinizden çalmış oluyorsunuz.”

Niyeyse hiç şaşırmamıştım. “Grimalkin,” dedim arkamı dönerek. “Saklanmayı bırak. Neredesin?”

Kedi, bir saniye önce boş olan bir kayanın üzerinden bana baktı. “Sen,” diye mırladı, “geç kaldın. Yine.”

“Neden buradasın Grim?”

“Gayet açık değil mi?” Grimalkin esnedi ve tek tek bizi inceledi. “Her zaman neden buradaysam ondan, insan. Seni kara bir deliğe düşmekten veya dev bir örümceğin ağına yakalanmaktan kurtarmak için.”

“Burada kalamazsın,” dedim. “Demir seni öldürür ve tılsımın da yok.”

Grimalkin homurdandı. “Ah insan, bazen gerçekten çok şapşal oluyorsun. Mab’e tılsımlardan kim bahsetti sanıyorsun?” Boyununu görebilmem için çenesini kaldırdı ve tüylerinin arasında kristal bir kolye parıldadı.

“Sende de mi var? Nasıl yani?”

Kedi yerine oturdu ve ön patisini yaladı. “Gerçekten bilmek istiyor musun, insan?” diye sordu bana yan yan bakarak. “Cevabına dikkat et. Bazen bazı şeyler sır olarak kalsa daha iyi.”

“Nasıl bir cevap bu? Tabii ki bilmek istiyorum, özellikle de şimdi!”

İçini çekti, bıyıklarını oynattı. “Pekâlâ, fakat unutma, bunu sen istedin.” Patisini indirdi ve kuyruğunu etrafına sardı. “Demirat’ın öldüğü günü hatırlıyor musun?”

Boğazım düğümlendi. Tabii ki hatırlıyordum. O geceyi asla unutmayacaktım. Demirat düşmanın dikkatini dağıtabilmek için kendini ortaya atmıştı, beni ölümcül bir darbeden kurtarmak için önüme kalkan olmuştu ve sonunda deponun beton zeminine düşüp parçalara ayrılmıştı. Son sözlerini düşününce içim parçalandı.

Sonra Grimalkin’in, ölmek üzere olan asil Demir perinin yanında oturup başına doğru eğildiğini hatırladım. Kediye yalnızca bir saniye görmüştüm ve sonra ortadan kaybolmuştu. Bu yüzden

gözlerimin bana oyun oynadığım düşünmüştüm fakat şimdi bunun önemli olduğunu fark ediyordum.

Midemin üşüdüğünü hissettim. “Ona ne yaptım Grim?”

“Hiçbir şey.” Grimalkin gözlerini kırpmadan bana bakıyordu. “Onunla anlaşmadığımız hiçbir şey yapmadım. Er ya da geç Demir Diyar’a gitmek zorunda kalacağımı biliyordum ve Demirat da bu görevde sana yardım ederken ölebileceğini biliyordu. Buna hazırlıklıydı. Bu yüzden bir... anlaşma yaptık.”

“Aman Tanrım.” Gerçekler suratıma bir tokat gibi çarptı, ağzım açık kaldı. “Boynundaki şeyde o var, değil mi? Tılsımın için Demirat’ı kullandın.” Midem bulandı ve *cait sith*’ten uzaklaşmaya çalışırken Ash’e çarptım. “Bunu nasıl yaparsın?” diye fısıldadım, titremeye başlamıştım. “Her şey senin için sözleşmelerden mi ibaret? Demirat arkadaşımızdı, onun yardımı olmasaydı ölebilirdim. Onu bir pil gibi kullanmaktan rahatsız olmuyor musun?”

“Demirat senin için her şeyden vazgeçmeye hazır, insan.” Grimalkin’in kıstığı gözleri birer altın hüzmesine dönüşmüştü. “Bunu o istedi. O burada olmasa da seni korumaya devam etmek istiyordu. Minnettar olmalısın. Ben aynısını yapmazdım. Fedakârlığı sayesinde şu anda yolumuza devam edebiliyoruz.” Kedi ayaklandı, kayadan aşağı atladı ve omzunun üzerinden bize baktı.

“Eee?” dedi kuyruğunu sallayarak. “Geliyor musunuz, gelmiyor musunuz?”

Kaşlarımı çattım ve birkaç adım ilerledim. “Bizi nereye götürdüğünü sanıyorsun?”

Kulağını oynattı. “Demirat, seninle bir gün Demir Diyar’a girersem eski bir arkadaşını bulmanı söylemişti. İsmi sanırım Saatçi’ydi. Ve neyse ki ona oldukça yakınız.”

“Neden Saatçi’ye gidiyoruz? Neden doğrudan sahte kralı bulmuyoruz?”

“Demirat bunun önemli olduğunu söyledi, insan.” Grimalkin gözlerini kırıştırdı, oturdu ve kuyruğunu sabırsızca yere vurmaya başladı. “Fakat sen öyle düşünmüyorsan, vaktinizi tılsımlar etkisini kaybedene dek burada dolanarak harcayabilirsiniz. Planınız böyle bir şeydi sanırım.”

Çocuklara baktım. Omuzlarını silktiler. “Fena plan sayılmaz,” dedi Puck gözlerini devirerek. “Tabii kedi gerçekten nereye gittiğini biliyorsa. Burada kaybolmak istemiyorum.”

Grimalkin homurdandı, bıyıklarını temizledi. “Lütfen beni aşışlamaya kalkma. Kaybolmak mı? Sizi ne zaman yanlış yola sürükledim ki?”

İçimi çektim. “Yine başlıyoruz...”

BİR GECE BOYUNCA yürüdükten sonra Fomorii şehrinin ne kadar büyük olduğunu fark ettim.

Mag Tuiredh şehrinin enkaz yığınlarıyla kaplı şekilde hayal etmiştim; parçalanmış duvarlar, yıkılmış binalar ve bir zamanlar kale olan kaya parçaları. Gerçek dünyada göreceğim şeyler muhtemelen bunlardan ibaret olurdu. Ancak yaş ve zaman kavramının olmadığı Olurolmaz’da yapılar da çürüme kavramından uzaktı. Mag Tuiredh ilerimizde, sisin içinde korkutucu, yüksek ve kara kuleleriyle bizi selamlıyordu. Şehirden, sarıya çalan alacalı gökyüzüne kara dumanlar yükseliyordu.

“Bu şehir ne kadar eski?” diye sordum karşımdaki kurak araziye incelerken. Sarı-gri renkteki bulutlara rağmen, ışık metalik binlerce yüzeyden yansıyor ve beni kör ediyordu. Puck ve Grimalkin

kayalar arasında bir hareketlilik görmüşlerdi ve kaynağını bulmak için etrafı kolaçan ediyorlardı.

“Kimse tam olarak bilmiyor,” diye cevapladı Ash manzarayı seyrederken. “Fomoriiler bizden önce de buradaydı ve şehirleri çok ama çok genişti. O dönemlerde Mag Tuiredh’in yarısı burada, yarısı fâni dünyada, bugün İrlanda’nın bulunduğu bölgedeydi. O zamanlarda insanlar bize tanrıymışız gibi taptıkları ve Olurulmaz henüz çok yeni olduğu için çoğu peri ırkı fâni dünyada yaşamayı tercih ediyordu. Fomoriiler çoktan birkaç küçük ırkı köleleştirmişti ve bunu bize de yapmaya çalıştılar. Doğal olarak biz bunu pek hoş karşılamadık.”

“Ve savaştınız.”

“İki tarafın da temellerini sarsan bir savaş oldu. Sonunda, Mag Tuiredh tamamen Olurulmaz’ın içine çekildi ve Fomoriiler denize sürüldü. En son o zaman görüldüler. En azından, benim duyduğum hikâye böyle.”

“Fakat eğer yok oldularsa,” dönüp şehre ve gökyüzüne yükselen kara dumana baktım, “neden hâlâ bu şeylerin dumanı tütüyor?”

“Bilmiyorum.” Ash gözünü yüksek kulelere çevirdi. “Mag Tuiredh binyıllarca bomboş kaldı fakat şimdi kim bilir neye dönüştü. Tüten dumana bakılırsa, artık boş değil.”

“Kötü haber.” Puck tepemizdeki bir levhanın üzerinden yanımıza atladı ve yerden toz kalktı. “Takip ediyoruz. Grim’le dev metal sineğe benzer bir şey gördük, peşimizde vızardıyordu. Küçük pisliği yakalamaya çalıştım fakat beni fark edip tüydü.”

“Sence arkadaşları da var mıdır?” Ash gerildi ve elini kılıcına götürdü; muhtemelen buraya ilk geldiğimizde madende çevresini saran gremlinleri hatırlamıştı. Puck’ın gözleri karardı ve başını iki yana salladı.

“Bilmiyorum. Ama sanıyorum ki birileri burada olduğumuzu biliyor.”

Grim köşedeki bir kayanın üzerinde göründü, kuyruğunu sallıyordu. Kurutma makinesinden yeni çıkmış gibi tüyleri elektriklenmiş, kabarmış ve birbirine karışmıştı. “Fırtına yaklaşıyor. Bir yere saklanmalıyız.”

Grim cümlesini bitirdiği anda bir şimşek gökyüzünü aydınlattı ve havayı ozon kokusu kapladı.

Ensemdeki tüyler diken diken oldu. “Grim,” dedim kediye yönelerek, “bizi buradan götür! Sığınacak bir yer bulmalıyız, hemen!”

Korkmuş bakışlarımdan mı yoksa sesimin titremesinden mi bilmiyorum ama kedi bu kez beni ciddiye almıştı. Çamurun ve kayaların arasında tökezleyerek kaçmaya başladık. Gökyüzü birkaç saniyede sarı-gri renginden siyaha dönüştü. Keskin kokulu rüzgâr kıyafetlerimizi kamçılıyor, gözlerimi yaşırtıyordu. Hava sanki elektrik yüklüydü. Yeşil bir şimşek gökyüzünü deldi ve ilk yağmur damlaları düşmeye başladı.

Uyluğuma korkunç bir ağrı saplandı ve bağırmamak için dişlerimi sıktım. Asitli yağmur damlalarından birinin üzerime düştüğünü anlamıştım. Arkamda bir yerlerde Puck şaşkınlıkla bağırdı. Midem bulanmaya başlamıştı. Karanlık ve dönüp duran rüzgârın içinde kediye de göremiyordum.

“Grimalkin!” diye seslendim çaresizlikle.

“Bu taraftan!” Büyüyen fırtınanın içinde kedinin uluması duyuldu ve sarp bir kayalığın içindeki bir mağaranın ağzında kedinin parlayan gözlerini gördüm. Mağara o kadar iyi gizlenmişti ki Grimalkin orada olmasaydı asla fark edemezdim.

Bir başka damla alınma düşüp yanağımdan aşağı kaydı. Bu kez tenimin deli gibi yandığını hissedince çılgılığımı engelleyemedim.

Yağmur damlalarının etrafımızda düştüğü yeri yakarak tısladığını duyuyordum. Kendimi mağaranın içine attım, arkamdan Ash ve Puck girdi, gök gürledi ve yağmur bardaktan boşanırcasına yağmaya başladı.

Nefes nefese kalmıştım, kumlu zemine uzandım ve fırtınanın araziye süpürmesini izledim. Ash ve Puck da zorlukla nefes alarak mağaranın duvarına yaslandılar.

“Bu oldukça... değişik bir tecrübe oldu,” dedi Puck. “Bu da ne böyle?”

“Asit yağmuru,” dedim, henüz oturduğum yerden kalkmaya halim yoktu. Yüzüm zonkliyordu ve serin kumun dokunuşu iyi gelmişti. “Buradaki ilk yolculuğumuzda da bununla karşılaşmıştık. Pek eğlenceli değil.”

“Demir Diyar’ın harikalarına hoş geldiniz,” diye mırıldandı Ash. Kendini duvardan iterek yanıma geldi ve diz çöktü. Elini tuttum, doğrulup oturmama yardım etti.

“İyi misin?” diye sordu, yüzümdeki saçları alıp yanağımdaki yanıktan çekti. Yüzüm hâlâ yanıyordu. Ellerini yaramın üzerinde gezdirince istemsizce irkildim. Puck’ın bizi Ash’in omzunun üzerinden izlediğini gördüm ve durumun farkına vararak kızardım. Ortamdaki gerginliği yok etmek istedim.

“Pekâlâ, bana doğruyu söyle,” dedim yarım ağız gülerek. “İzi kalacak mı? Yüzümü saklamak için Operadaki Hayalet gibi maske takmak zorunda kalacak mıyım?”

Ash çantasını sırtından çıkardı ve kısa bir süre sonra tanıdık kokulu, soğuk merhem yanağıma temas etti ve alev alev yakan acıyı aldı. “Sanırım iyileşeceksin,” dedi hafifçe gülümseyerek. “Savaş izleri için başka bir savaşı beklemen gerekecek.” Elini yavaşça yüzümde gezdirdi ve sonra beni ayağa kaldırdı. Puck

homurdanıp yanımızdan uzaklaştı ve mağarayı inceliyormuş gibi dolanmaya başladı.

Grimalkin ortamdaki gerginliğe aldırmadan, kuyruğu havada yanımızdan geçti. “Yağmur yakın zamanda duracak gibi görünmüyor,” dedi, “bu yüzden hazır fırsatınız varken dinlenmenizi öneririm. Ayrıca birinizin gözcülük yapması da iyi olur. Biz uyurken mağaranın sahibi dönerse hazırlıksız yakalanmayalım.”

“Güzel fikir.” Puck’ın sesi mağaranın derinliklerinden yankılandı. “İlk nöbeti almaya ne dersiniz, Majesteleri? Gözlerimi yerinden çıkarmamı istetmeyecek bir iş yapmış olursun.”

Ash sırttı. “Bence sen bu işe daha uygunsun, Goodfellow,” dedi arkasını bile dönmeden. “Sonuçta en iyi yaptığın şey bu değil mi? Gözetlemek?”

“Ah, harika, buz çocuk. Senin de uyuman gerekecek elbet.”

Gözlerimi devirdim. “Pekâlâ. Siz ikiniz dalaşmaya devam edin, ben uyumaya çalışacağım.” Çantamı sırtımdan çıkarıp bir köşeye geçtim, içindekileri çıkardım ve uyku tulumumu açtım. Kumlu zeminde yatarak, Ash ve Puck’ın yerleşirlerken birbirleriyle atışmalarını, laf sokmalarını dinledim. Garip bir şekilde artık bu da bana normal geliyordu. Onların konuşmalarını ve yağmurun sesini dinleyerek uykuya daldım.

YİNE RÜYAMDAYDI, beni bekliyordu.

İçimi çektim. “Machina...” dedim Demir Kral’a bakarak. Etrafımızı saran boşlukta sesim sanki kaybolmuştu. “Neden buradasın? Beni yalnız bırakmamı söylemiştim. Sana ihtiyacım yok.”

“Hayır,” diye mırıldandı, metal kabloları onu demirden bir kafes gibi sardı. “Bu doğru değil. Oldukça yol kat ettin fakat henüz hedefine ulaşmadın, Meghan Chase. Bana hâlâ ihtiyacın var.”

“Hayır, yok.” Bana yaklaşıyordu ama hareket etmedim. Kablo-ları yılan gibi bana doğru kıvrılıyordu. “Tanıştığımız günden daha güçlüyüm artık. Bana bıraktığın sihri kontrol etmeyi öğreniyorum.” Düşünmeden kablolarını ittim ve şaşkınlıkla geri çekildiler.

“Hâlâ anlamıyorsun.” Machina uzuvlarını kanat şeklinde arkasına katladı. “Sihri bir araç olarak görüyorsun; vahşice etrafındaki kileri kesip biçmek için bir kılıç gibi, baştan savma kullanıyorsun. Eğer kazanmak istiyorsan, onu tamamen benimsemeli, bir parçan haline getirmelisin. Nasıl yapacağımı göstermeme izin ver.”

“Bana yeterince şey verdin,” dedim sertçe. “Hiçbirini istememiştim. Bunu istememiştim. Eğer yaşıyor olsaydın, bu sihri geri almaya çok sevinebilirdim.”

“Fakat bunu yapamazdım.” Derin siyah gözleriyle Machina bana bakıyordu. “Demir Kral’ın gücü ya devredilir ya da yok olur. Zorla alınamaz.”

Kaşlarımı çattım. “O halde...sahte kral neden beni öldürmek istiyor? Eğer güç yalnızca devredilebiliyorsa, neden zorla almaya çalışıyor?”

Machina başını salladı. “Sahte kral, bir kralın nasıl seçildiğini hiçbir zaman öğrenemedi. Senden gücü zorla alabileceğini sanıyor, hırsı gözünü kör etmiş vaziyette. Davranışlarının onu daha değersiz kıldığının farkında değil.”

“Eğer ölürsem... güç yok mu olacak?”

Machina başıyla onayladı. “Eğer kendi isteğinle birine devretmezsen ya da yeni bir halef seçmezsen, evet, kaybolacak.”

“Şimdi kurtulamaz mıyım bu güçten?”

“Hayır,” dedi Machina net bir şekilde. “Güç devredilecekse, bu ölüm anında olmalı. Yalnızca öleceğini bildiğin anda güç bedeninden ayrılabilir. Eğer kişi, gücünü devredeceği birilerini seçmeden

ölürse, güç pasif bir şekilde onu taşımaya değer birinin ortaya çıkmasını bekler. Fakat canın istediğinde ondan kurtulamazsın, hayır.” Bu fikir karşısında alınmış gibiydi. “Ayrıca Meghan Chase, gücünü kime vereceksin ki? Bu yükü taşıyacak kadar değerli kimi bulacaksın?”

“Yani bu bir anlamda senin beni değerli bulduğunu gösteriyor,” diye mırıldandım, “gerçi keşke hiç bulaşmasaydın, daha memnun olurdum.”

Demir Kral yalnızca gülümsedi.

“Burada olacağım,” dedi gözden kaybolurken. Parıltısı yavaşça sönüyordu ama sesi hâlâ zihnimde yankılanıyordu. “Bensiz kazanamazsın, Meghan Chase. Benimle bir olana dek, bu savaşta kaybetmeye mahkûmsun.”

GÖZLERİMİ AÇTIĞIMDA etraf sessizdi. Yağmur durmuştu ve göğsümde tüylü, sıcak bir ağırlık mırıldıyordu. Grimalkin’in rahatını bozmamaya çalışarak doğruldum, battaniyemi ittim ve mağaraya göz attım. Puck bir köşeye yaslanmış, battaniyelere dolanmıştı. Bir koluyla yüzünü örtmüştü. Açık ağzından çekiç sesi gibi horlamasını duyunca gülmeden duramadım.

Ash mağaranın ağzında, bulutlu gökyüzünün ışığında kara bir silüet halinde durmuş, uzaktaki şehre bakıyordu. İçeri sızan ışığa bakılırsa, vakit akşamüstü olmalıydı. Ash’in başını hafifçe eğmesinden, beni duyduğunu anladım fakat arkasını dönmedi.

Arkasına yaklaşarak kollarımı beline sardım. Ellerini ellerimin üzerine koydu, parmaklarımız birbirine kenetlendi. Bir süre birlikte nefes alarak öylece kıpırdamadan durduk. Zırlarının üzerinden kalp atışını dinledim.

“İyi misin?” Derin sesi, başımı yasladığım sırtında bir titreşim yarattı.

“İyiyim.” Biraz geri çekildim ve gözlerimi saçlarına diktim. “Yoksa yine duygularımı mı okuyorsun?”

“Uykunda konuşuyordun,” dedi ciddiyetle. “Dinlemiyordum fakat bir iki kez ‘Machina’ dedin.” Duraksadı, kalbim hızlandı. “Demir Diyar yüzünden, değil mi?” diye devam etti. “Buraya geri gelmek sana onu hatırlatıyor.”

“Evet,” diye yalan söyledim ve yüzümü sırtına gömdüm. Buraya son gelişimizde öldürdüğümüz fakat içime işleyip beni bir türlü terk etmeyen Demir Kral’la sohbetimi ona anlatmak istemiyordum. “Yalnızca bir kâbustu, Ash. Benim için endişelenme.”

“Bu artık benim işim,” diye cevap verdi, zar zor duyabildiğim bir sesle. “Meghan, benden yardım istemekten çekinme. Yalnız değilsin. Bunu unutma.”

Rahatsız bir şekilde kıpırdanarak suçluluk duygumu sezmemesini umdum. “Şu ‘şövalye ve leydisi’ olayı...” dedim konuyu değiştirerek. “Her dediğimi yapmak zorunda mısın? Yoksa daha çok, güçlü bir öneri gibi mi oluyor? Mesela... bilemiyorum... başının üzerinde durmanı istesem, durur musun?”

Ciddi değildim fakat o tereddüt etti. Acaba hassas bir konu muydu? “Esas İsmimi biliyorsun artık,” dedi birkaç saniye sonra. “Teknik olarak, evet, ismimi kullanarak benden bir şey yapmamı istersen, itaat etmek durumunda kalırım. Fakat...” Tekrar duraksadı. Onu hiç böyle kararsız görmemiştim. “Anlaşmaya göre durum hiçbir zaman o noktaya varmaz. Leydi, şövalyesine her konuda güvenir ve...”

“Ash,” diyerek araya girdim. “Bana dön.”

İtaat etti ve yavaşça bana doğru döndü. Bilinçli bir şekilde ifadesiz görünmeye çalışıyordu. Ellerimi boynuna doladım, başını eğdim ve onu öptüm. Kısa bir süreliğine direndi ve sert görünmeye çalıştı. Sonra rahatladı ve kollarını belime sararak beni kendine çekti.

“Üzgünüm,” diye fısıldadım geri çekilirken. “Burada benimle olmaktan, şövalyem olmaktan... pişmanlık duymanı istemiyorum.”

Saçımı okşadı, yanağımdaki saçları geriye attı. “Eğer bir an bile pişman olabileceğimi düşünseydim,” dedi sakince, “o yemini asla etmezdim. Bir şövalye olmanın ne anlama geldiğini biliyordum. Bana tekrar soracak olsan, cevabım aynı olurdu.” İçini çekti, yüzümü avcunun içine aldı. “Hayatım... her şeyim... sana ait.”

Eğildi ve dudağımdan öptü.

Mağaranın içinde kasten yüksek bir horultu duyduk, köşedeki yumak şüpheli bir şekilde bize doğru yuvarlandı. Ash tekrar içini çekti ve uyuma numarası yapan Puck’a gözlerini dikti. “Geç olmadan buradan ayrılmalıyız,” diye mırıldandı şehre doğru dönerek. “Şimdi yola çıkarsak, gece olmadan Mag Tuiredh’e varabiliriz. Ayrıca ben de Puck’ın bahsettiği metal böceği gördüm. Hâlâ buralarda, bizi takip ediyor. Saldıracak olursa, gece savaşmaktansa onu görebileceğim gündüz ışığını tercih ederim.”

Ürperdim ve gözlerim göğsünde duran tılsıma ilişti. Kristal artık ilk andaki kadar berrak değildi. İçindeki girdaplar gümüşü metalik renklerdeydi; termometre içindeki cıvaya benziyordu. Kum saatinin akan tanelerini izler gibi hissederek ürperdim. Ash’in Demir Diyar’daki vakti kısıtlıydı. “Doğru,” dedim düşüncelerimi bir kenara atarak. “Yola koyulalım o halde. Puck, uyanık olduğunu biliyorum. Haydi gidiyoruz.”

“Oh be.” Puck homurdandı ve ayağa fırladı. “Tüm sabah cilveleşmenizi dinleyeceğimden korkuyordum. Zaten midem bulandı, lütfen daha da kötüleştirmeyin.”

“Katılıyorum.” Grimalkin mağaranın ağzından sohbete katıldı, halbuki bir saniye önce battaniyenin üzerinde uyuyordu. “Gidelim. Vakit kaybediyoruz.”

Çabucak eşyalarımızı toplardık ve dışarı çıktık. Uzaktaki Fomorii şehri bizi çağırıyordu.

Mağaradan ayrılıp Grim ve Puck’ı takip ederken, gözümün ucuna bir parlıltı ilişti. Kayalardan birinin arkasında bir sıcak dalgası gibi görünüyordu. Durdum ve arkama baktım. Bomboş kumlar ve kayalardan başka bir şey göremedim.

“Sen de gördün mü?” diye mırıldandı Ash tozlu yolda ilerlemeye başladığımızda.

Kaşlarımı çatarak manzaraya baktım, güneş her yana saçılmış metal cisimlerden yansıdığı için gözlerimi kısmak zorunda kalıyordum. “Bilmiyorum. Bir şey gördüm sandım... Bir parlıltı gibiydi ama çok netti. Sen de mi gördün?”

Başını salladı, avcı bakışlarıyla sürekli çevreyi kolaçan ediyordu. “Bir şey bizi takip ediyor,” dedi kısık sesle. “Goodfellow da biliyor. Tetikte. Başımız her an belaya girebilir bu yüzden...”

Bir kayanın üzerinden bize doğru çığlık atarak saldırdı. Bir saniye önce ortada hiçbir şey yokken aniden o garip parlıltı tekrar havada dalgalandı ve bir şey bana çarpıp ejder pulundan zırhımı görünmez pençeleriyle tırmalamaya başladı. Geriye doğru tökezledim. Puma büyüklüğünde, kedi şeklinde ve cam gibi şeffaf bir yaratık sıçrayarak Ash’in kılıcından kaçtı ve tekrar kayaların arasına saklandı.

Ben bir cayırtyla kılıcımı çekerken, Puck da hançerlerini çıkardı. Gözleri boş arazide dört dönüyordu. “*Bunun ne olduğunu söylemek isteyen var mı?*” dedi ve o anda başka bir transparan kedi tam zıt yönden ona doğru atıldı. Çılgımla birlikte Puck eğildi ve kedi onu ıskaladı. Yere inerken bir toz bulutunu havalandırdı ve anında kayalara zıplayarak gözden kayboldu.

Sırt sırta verdik, elimizde silahlarımızla görünmez katillere bakındık. *Hayır, görünmez olamazlardı.* Demir Diyar sınırları içinde bu mantıklı değildi. Grimalkin normal büyüsünü kullanarak görünmez olabiliyordu. Aslında çoktan ortadan kaybolmuştu. Normal büyü, yanılsama ve efsanelerin sihriydi. Demir perilerin böyle bir kaynaktan beslenemezlerdi, o halde varlıklarını nasıl saklayabiliyorlardı? Bunun mantıklı açıklaması neydi?

Yaratık kediler zıt yönlerden tekrar saldırıya geçtiğinde bir bulanıklık oluştu. Biri üzerime çıkana dek geldiğini fark edemedim. Kancalı pençeleriyle yanımı tırmalamaya çalışıyordu. Korkutucu derecede hızlıydılar. Neyse ki ejder pulundan zırhım sağlamdı ve kedinin tırmıkları karşısında sadece cayırtılı sesler çıkarıyor ve kıvılcımlar saçıyordu. Ben karşılık veremeden kedi tekrar geri çekildi.

İkinci kedi de kayaların arkasında bir kere daha parıldayıp kaybolurken Puck hançerini boş havaya salladı ve bir küfür savurdu. Kolundan kuma kan damlıyordu, benim kadar şanslı değildi. Çaresizliğim içimde büyüdü.

Düşün Meghan! Bunun bir açıklaması olmalıydı. Demir periler normal büyü kullanamazdı, o halde bu yaratıklar nasıl görünmez olabiliyorlardı? Etrafımızdaki Demir büyüsünü hissedebiliyordum; soğuk, sabırlı ve kurnazdı. Aniden durumu kavradım.

“Kendilerini gizliyorlar,” dedim, bir anda parçalar birleşmeye başlamıştı. “Demir büyüsunü kullanarak ışığı etraflarına bir pelerin gibi sarıyorlar ve görünmez oluyorlar.” Keşfimin, haklı olduğumu bilmenin sevincini yaşadım. Onca yıl *Uzay Yolu* izlemem sonunda bir işe yaramıştı.

Ash bana saniyelik bir bakış attı. “Sihrini kullanarak hangi yönden saldıracaklarını görebilir misin?”

“Deneyeceğim.”

Gözlerimi kapayarak saldırganları aradım, hislerimi genişlettim... ve işte! Onları zihnimde hissedebiliyordum. Kedi şeklinde iki büyü baloncuğuna gizli yaratıklar, birkaç metre ötemizde, yerde sürünüyorlardı. Biri Ash’e yaklaşıyordu, ciyaklayarak üstüne atladı.

“Ash yukarıda, solda! Saat yedi yönünde!”

Ash hızla döndü, bir uluma duydum, zihnimdeki kedi cismi ikiye ayrıldı ve hemen ardından yüzüme sıcak, ıslak bir sıvı çarptı.

Düşünmek ya da öğürmek için vakit kaybetmeyerek ikinci kediye baktım. Pençelerini açmış, üzerime geliyordu. Bu kez boynumu hedeflemişti. Kılıcımı kaldırdım, yaratık göğsüme çarptı. Doğrudan kılıcımın üzerine atlamıştı. Kedinin ağırlığı beni yere yapıştırdı, öyle ağırdı ki nefes alamadım.

Birkaç saniye boyunca ağzım açık, ölümcül kedinin cesedi altında ezilip kaldım. Ölü kedi garip, metalik bir gri tonundaydı, tüyleri kısaydı ve ayna gibi parlaktı. Ancak sivri ve ölümcül dişleri tüm kedilerinki gibi sarımtırak fildişi rengindeydi. Nefesi çürümüş et ve pil asidi kokuyordu. Ash koca kediyi üzerimden çekene kadar bu kadarını inceleyebilmişim. Puck beni ayağa kaldırdı.

“Oldukça eğlenceliydi doğrusu.” Puck alaycı ifadesiyle sırıtmaya başlamıştı. “İyi misin, Prenses?”

“Evet.” Ash’in yüzündeki endişeyi rahatlatmak için gülümsedim ve Puck’a döndüm. “Ben iyiyim ama senin kolun kanıyor Puck!”

“Ne, bu mu?” Puck güldü. “Yalnızca bir çizik.” Onu bir kayaya oturtup tişörtünü sıyırmaya başladığımda gülümsemesi kayboldu. Kolu berbat haldeydi, her tarafı kan olmuştu ve dirseğinden bileğine kadar inen dört pençe izini görebiliyordum.

“Ash, getirdiğin merheme ihtiyacım var,” dedim kanı temizlemeye çalışırken. Hareket etmediğini görünce gözlerimi kısarak ona baktım. “Pekâlâ, bundan sıkılmaya başladım. İkinizin anlaşılmadığınızı biliyorum fakat bir şekilde geçinmenin yolunu bulamazsanız buradan canlı bir şekilde ayrılmamız mümkün olmayacak.”

Bana soğuk bir ifadeyle baktı fakat sonunda çantasını açtı ve kavanozu çıkarıp sertçe uzattı. Puck kayaya yaslandı, ben koluyla ilgilenirken sırtıyordu.

“Bunda gerçekten iyisin, Prenses,” diye mırıldandı, Ash’e omzumun üzerinden kibirli bir bakış atarak. “Ya buz çocukla ilgilene ilgileme işi çözmüşsün ya da doğuştan hasta bakıcılık var sende. Buna alışabili... ahh!”

Bandajını sertçe düğümlediğim sırada bana ters ters baktı.

“Şansını zorlama,” diyerek onu uyardım. Gözlerini kocaman açıp masum masum bakarak beni kandırmaya çalıştı. Eski Puck’ı uzun zaman sonra tekrar görmek beni gülümsetti.

Tıbbi malzemeleri topladığım sırada Grimalkin ortaya çıktı ve ölü kedilere burun kıvırdı. “Barbarlar,” dedi kayadan aşağı atlar-ken. “İnsan, karmaşadan faydalanmak isteyen daha birçok yaratık saldıracaktır. Bunu bilmende fayda var. Acele etmeni öneririm.”

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

SAATÇİ

Fomorii şehrine vardığımızda güneş batmak üzereydi.

Mag Tuiredh sandığımdan da büyüktü. Yalnızca geniş değildi, *kocamandı*. Kendimi bir fare kadar küçük hissediyordum; *Jack ve Fasulye Sırgı*'ndaymışım gibi. Her şey dev büyüklüğündeydi. Kapılar beş altı metre yükseklikteydi, caddeler bir uçağın inebileceği genişlikteydi, basamaklar *boyum* kadardı. Fomoriiler her kimdiyse, Ash'in dediği gibi soylarının tükenmiş olmasını umdum.

Burası antik bir şehirdi. Tepemizde kırılmış devler gibi yükselen yosun tutmuş harabelerin arasından ilerlerken bunu hissedebiliyordum. Binaların aslında sadece kayalardan yapıldığı belliydi fakat Demir Diyar'ın etkisi her yerdeydi. Düzensiz aralıklarla topraktan yükselen kırılmış sokak lambalarının ışıkları gidip geliyordu. Teller ve bilgisayar kabloları duvarları sarmış, caddelere yayılmış, her şeyi kaplamıştı. Eski şehrin içinde bir nebze hayat kaldıysa da onu ele geçirmeye çalışıyordu. İleride,

Mag Tuiredh'in merkezinde bacalardan çıkan kara dumanlar gökyüzünü siyaha boyuyordu.

"Pekâlâ, bu Saatçi'yi nasıl bulacağız?" diye sordu Puck garip metal ağaçların yanından geçerken. Ağaçların hepsi çiçek veya meyve değil, ürkütücü parlaklıkta ampuller açmıştı. Meydanın ortasındaki çeşmeden yağ olabilecek parlak siyah bir şey akıyordu.

Grimalkin dönüp bize baktı, gözleri loş ışıkta parlıyordu. "Olabilecek en bariz yerde," dedi ve bakışlarını gökyüzüne doğru kaldırdı.

Binalardan da daha yükseğe çıkan, bulutları kara bir iğne gibi delen devasa bir saat kulesinin yüzü, bulutların arasında yüzeyi numaralandırılmış aya benziyordu.

"Ah." Puck başını arkaya eğip saate baktı. "Hah... Bu biraz ironik olmuş." Ensesini kaşdı ve kaşlarını çattı. "Umarım Saatçi hâlâ uyanıktır. Akşam dokuzdan sonra pek ziyaretçisinin olduğunu sanmıyorum."

Cümlesindeki bir şey beni rahatsız etmişti. Ash'e döndüğümde onun da korkuyla baktığım gördüm. "Bu şey burada olmamalı," diye mırıldandı başını sallayarak. "Nasıl çalışıyor ki? Olurulmaz'da zaman kavramı yoktur fakat bu şey vaktin akışını kaydediyor, zamanı kovalıyor. Kaydettiği her saniyede Olurulmaz yaşıyor."

Periler Ülkesi'ne ilk geldiğimde saatimin durduğunu hatırladım. Panikleyerek Grim'e döndüm. "Bu doğru mu?"

Kedi gözlerini kırıştırdı. "Demir Diyar uzmanlık alanım değil, insan. Her şeye bir cevabımın olmasını bekleme." Arka patisini kaldırarak kulağını kaşdı ve parmaklarını incelemeye koyuldu. "Fakat şunu unutma, hiçbir şey sonsuza dek var olamaz. Kimse bilemese de, Olurulmaz'ın bile bir yaşı var. Yani saat yeni bir şeyi kaydetmiyor."

“Yok edilmeli,” dedi Ash, hâlâ saate bakarak.

“Sahibinden gerekli yardımı alana dek onu sinirlendirmemeni öneriyorum.” Grimalkin ayaklandı, gerindi ve aniden hareketsiz kaldı. Kulakları seğirirken bir süre kıpırdamadan durdu ve ağaçların arkasındaki bir şeyi dinledi. Tüyleri diken diken olunca yutkundum. Saniyeler içinde ortadan kaybolacağım biliyordum.

“Grim?”

Kedinin kulakları dümdüz olmuştu. “Her tarafımızı sarmışlar,” diye tısladı ve gözden kayboldu.

Silahlarımızı çektik.

Binlerce yeşil göz karanlığı deldi. Keskin dişleri neon mavisi parıldayan bir gremlin sürüsü ışığa çıktı. Radyo paraziti gibi sesleriyle vızırdayıp tıslayarak karınca sürüsü gibi her yere yayıldılar ve etrafımızı çevirdiler. Sırtışlarıyla belirginleşen azı dişleri ve parlayan gözleriyle küçük, kara canavar denizinin ortasında sırt sırta vererek minik bir çember oluşturduk.

Sesler birbirine karışıyordu, sanki yüzlerce radyo aynı anda açılmıştı. Kulaklarımı tırmalayan yüksek vızıltılar sağır edici ve anlamsızdı. Fakat gremlinler saldırmıyordu. Dans edip oldukları yerde zıplayarak bekliyorlardı. Keskin dişlerini gösteriyorlar fakat daha fazla yaklaşmıyorlardı.

“Ne yapıyorlar?” diye sordu Puck. Duyabilelim diye bağırması gerekmişti.

“Bilmiyorum!” diye cevapladım. Kakofoni başımı ağrıtyordu, kulaklarım çınılıyordu ve sanki benim sesimin çıkmasıyla gürültü gittikçe şiddetlenmişti. Bir an bile düşünmeden başımı kaldırdım ve “*Kapayın çenenizi!*” diye haykırdım.

Anında sessizlik çöktü. İğne atsan duyulur bir sükûnet oluştu.

Gözlerimi açarak Ash ve Puck'a baktım. "Neden beni dinliyorlar?" diye fısıldadım. Ash gözlerini kıstı.

"Bilmiyorum ama bunu tekrar yapabilir misin?"

"Geri çekilin," dedim bir adım ilerleyerek. Tüm gremlin sürüsü de bir adım geriledi. Ben onlara doğru bir adım attıkça, onlar da bir adım geriliyor, aramızdaki mesafeyi koruyorlardı. Neler olduğunu anlayamıyordum.

"Pekâlâ bu çok ürkütücü. Çekip gider misiniz?" Ancak gremlinler bu kez kıpırdamadı ve bazıları bana tısladı. Ben geriledim. "Sanırım en fazla bu kadarını yapabiliyorum."

"Onlardan gitmelerini isteme; soru sorma," diye mırıldandı Ash. "Yalnızca söyle."

"Bunun iyi bir fikir olduğundan emin misin?"

Başını salladı. Yutkundum ve önümdeki sürüye baktım, sinirli piranalar gibi bana saldırmamalarını diledim. "Çıkın gidin buradan!" dedim sesimi yükselterek. "Hemen!"

Gremlinler karşı çıkarak tıslayıp ciyakladılar ama yavaş yavaş gerilemeye başladılar. Meydan boşalana dek gelgit gibi dalgalanarak gerilediler.

"Ne kadar... ilginç," diyerek eğlendi Grimalkin. Tekrar ortaya çıkmıştı. "Sanki senin gelmeni bekliyorlardı."

"Gerçekten garip," dedim onaylayarak, kollarımı ovuşturdum. Gremlinlerin tenimde oluşturduğu titreşimleri hâlâ hissedebiliyordum. Gremlinler bir zamanlar Machina'yı dinledikleri gibi şimdi de benim sözüme uyuyorlardı. Muhtemelen Demir Kral'm gücüne artık ben sahip olduğum için, bu ne kadar rahatsız edici olsa da beni yeni efendileri sanıyorlardı. Çevremde beni takip eden, gülen ve sürekli sorun çıkaran bir ucube sürüsü istemediğim kesindi. Tüm olayı düşünmek beni bir anda delirtti. Bu şehirden

olabildiğince çabuk kurtulmak istiyordum. “Haydi,” dedim. “Yola devam etmeliyiz.”

TÜM ŞEHİRİ YUKARIDAN İZLEYEN kuleye doğru ilerlemeye devam ettik. Gittiğimiz her yerde gremlinlerin gözlerini üzerimde hissediyor, gölgelerin içinde koşuşturduklarını duyuyordum. Benden bir şey mi istiyorlardı? Yoksa sadece meraktan mı peşime takılmışlardı? Gremlinlerin dışında, Mag Tuiredh’de yaşam belirtisi yoktu. Fakat bu, ileride tüten bacaları ya da etrafımda hissettiğim Demir büyüsünü açıklamıyordu.

Mag Tuiredh’in içlerine doğru ilerledikçe şehir “modernleşmeye” başladı. Tozlu metal binalar antik harabelerin arasında gökyüzüne yükseliyordu, tepemizde siyah kablolar asılıydı, sokak köşelerinden ve çatılardan neon ışıklar parlıyordu. Caddelerde kıvrılan sis, ölü şehri iyice ürkütücü bir havaya sokuyordu. Tüm Demir perilerin nerede olduğunu merak ettim. Tabii ki onlarla karşılaşmak istemiordum ama bu kadar büyük bir şehirde en azından birkaç tane olmasını beklemiştim.

Saat kulesine ulaştığımızda, devasa boyutları beni hayrete düşürdü. Çelik, cam ve metalden oluşan kule, halihazırda kocaman olan antik harabelerin ortasında, onları da aşarak yükseliyordu. Ancak kulenin bronz ve bakır rengindeki, açılırken gıcırdayan dişlilerle kaplı giriş kapısı insan boyutlarındaydı.

Sonu görünmeyen merdivenler duvar boyunca döne döne karanlığa çıkıyordu. Kalm metal halatlara ipler ve makaralar asılıydı. Canavar gibi görünen çarklar içeriyi doldurmuştu. Kocaman bir saatin içinde olduğum gayet belliydi.

“Bu taraftan,” dedi Grim. Tepemizde bir yerlerde gözden kaybolana dek kediye dönen merdivende takip ettik. Merdivenlerin

korkulukları yoktu, saate tırmandıkça duvardan destek almaya çalışıyordum. Zemin, artık çok aşağılarda, gittikçe küçülen kare bir taş parçasına dönüşmüştü.

Sonunda merdivenler bizi, kulenin zeminine bakan bir balkona çıkardı. Tepemizde ahşap tavan vardı ve balkonun ortasında çatı arasına çıkan bir el merdiveni duruyordu. Puck merdivene çıktı, kapıyı açmayı denedi, kilitli değildi. Hafifçe aralayarak tavan arasına bir göz attı. Sonra kapıyı tamamen açıp bize de çıkmamızı işaret etti.

Ses yapmamaya çalışarak tavan arasına girdik. Bizi sıcak ve biraz dağınık bir oda karşıladı. Yerler ve duvarlar tamamen ahşaptı, karşımızdaki duvar devasa saatin arkasına denk geliyordu. Odada birkaç masa vardı ve üzerleri çeşitli boyutlarda ve ölçülerde saatlerle doluydu. Duvarlar da saatlerle süslenmişti. Guguklu, ayaklı, ahşap, gösterişli metal saatler... Akla gelebilecek her türde saat vardı ve hepsi farklı zamanları gösteriyordu. Kesintisiz tik tak sesi odayı doldurmuştu ve ara sıra bir guguk, zil ya da çan sesi odada yankılanıyordu. Burada uzun süre kalmam gerekse, kafayı çabucak sıyırdım.

Saatçi her kimse, görünürlerde yoktu. Köşede eski, yeşil bir sandalye duruyordu. Bu dağınıklığın ortasında rahat görünen tek alandı ama boş değildi.

Aynayla kaplı kocaman bir kedi yastıkların üzerinde yatıyordu ve uykusunda derin nefesler alıyordu. Grimalkin olmadığı kesindi; şehre gelirken bize saldıran yaratıklara benziyordu. Ben ne yapacağımı düşünürken zümrüt yeşili gözlerini açtı ve tıslayarak ayaklandı.

Kılıçlarımızı çektik. Bıçakların çıkardığı cayırtı, köşedeki ayaklı duvar saatinin aniden çalmaya başlamasıyla bastırıldı. Kedi tısladı

ve çabucak gözden kayboldu. Hemen sihriime ulaşmaya çalıştım; kedinin nereye gittiğini bulup Ash ve Puck'a talimatlar vermeye hazırlanmalıydım. Ancak kedi şeklindeki büyü parıltısı saldırmak yerine, saatlerle dolu masanın üzerine dikkatle atladı ve odanın diğer tarafındaki küçük bir delikten çıkarak gözden kayboldu.

"İşte buradasınız," dedi bir ses. "Tam zamanında."

Ufak tefek, kambur bir yaratık bir perdeyi aralayarak masaların arasından bize yaklaştı. Boyu benimkinin yarısı kadardı ve üzerindeki kırmızı yeleğe bir sürü köstekli saat iliştimişti. Baş insan ile fare karışımıydı: Kocaman, yuvarlak kulakları; parlak, boncuk gibi gözleri ve fare bıyığına benzer bıyıkları vardı. O yürüdükçe arkasından dalgalanan ince, püsküllü bir kuyruğu vardı. Altın rengi çerçeveli minik gözlüğünü burnuna yerleştirmişti.

"Merhaba, Meghan Chase," diyerek beni selamladı, bir tabureye zıpladı ve yeleğindeki saatlerden birini çıkarıp sakince incelemeye başladı. "Sonunda sizinle tanışmak benim için büyük bir zevk. Size çay ikram etmek isterdim ama sanırım oturup sohbet etmeye vaktiniz yok. Yazık." Sessizliğim karşısında gözlerini kırıştırdı, sonra yanımdakilerin garip bakışlarını fark etti. "Ah, Dalgacık'a aldırış etmeyin. Beni gremlinlerden koruyor. O pis, küçük yaratıklar sürekli çarkların içine girip bir şeyleri bozuyorlar. Pekâlâ, Meghan Chase..." Saatini bir kenara koydu, uzun parmaklarını göğsüne dayadı ve gözlerini bana dikti. "Zamanımız hızla akıp gidiyor. Neden geldiniz?"

Şaşırdım. "Ne?.. Yani, bilmiyor musunuz? Adımı ve ne zaman geleceğimi biliyordunuz."

"Tabii ki." Saatçi bıyıklarını oynattı. "*Tabii ki* ne zaman geleceğinizi biliyordum, kızım. Tıpkı Goodfellow'un on dokuzuncu yüzyıldan kalma Fransız raf saatimi ne zaman kıracağını bildi-

ğim gibi." Puck irkildi ve masaya çarpıp bir saati yere düşürdü. "Saniyesi saniyesine bilirim," dedi Saatçi, iç geçirerek gözlerini kapadı. Biraz öyle durduktan sonra gözlerini açtı ve Puck'ın yere düşürdüğü saati masanın üzerine koyarak kırılan parçaları birleştirmeye çalışmasını umursamadan bana baktı. "Her şeyin nasıl başladığını ve ne zaman sona ereceğini bilirim. Ancak sorum bu değildi, Meghan Chase. Ben sizin neden burada olduğunuzu biliyorum. Peki ya siz biliyor musunuz?"

Ash'e baktım, omuzlarını silkti. "Sahte kralı arıyorum," dedim. Puck küfrederek küçük, parlak bir parçayı yere düşürünce irkildim. "Demirat yardım edebileceğinizi söyledi."

"Demirat mı?" Saatçi'nin bıyıkları titredi. Tabureden aşağı atladı ve odada dolanmaya başladı. "Saatinin durduğunu, hayatının bittiğini gördüm. O asillerden biriydi fakat kaderi Kral Machina'ya bağlıydı. Machina'nın dakikaları tükenmeye başladığında, Demirat'ın da süresi kısaldı."

Demirat'ı düşününce boğazım düğümleniyordu, yutkundum. "Sahte kralı bulmamız gerek," dedim. "Nerede olduğunu biliyor musunuz?"

"Hayır." Eline bir cıvata alıp incelemeye başladı. "Bilmiyorum."

Derin bir nefes aldım. "O halde neden buradayız?"

"Vakti gelince öğreneceksiniz, canım. Her şeyin bir zamanı var." Puck'ı masadan uzaklaştırıp işinin başına döndü. Uzun parmakları saatin üzerinde uçarcasına çalışıyordu, sanki hızlı sarma modunda bir şeyler yazıyordu. "Dedim ya kızım, olayların ne zaman başlayacağını ve ne zaman biteceğini bilirim. Nedenini bilmem. Sahte kralın yerini de bilmiyorum." Doğruldu, cebinden beyaz bir kumaş parçası çıkardı ve az önce kırık olan saati temizlemeye başladı. "Ancak biliyorum ki onu bulacaksınız, hem de çok

yakında. Sizin ve diğer birçoklarının kaderi bu saatlerin yüzlerinde görünür, birlikte akar. Anlıyorsunuz, değil mi, kızım?” Saati eline aldı, tabureden indi ve boncuk gibi gözleriyle bana baktı. “Onu bulmak için bilmeniz gereken her şeyi zaten biliyorsunuz.”

Sabırsızlığımı bastırmaya çalıştım. Bunun bir faydası yoktu. Burada harcadığımız her saniye, Puck ve Ash’in tılsımları bozuluyor, Demir Diyar’ın zehrine yenik düşüyordu. “Lütfen,” dedim Saatçi’ye, “fazla... vaktimiz yok. Bize yardım ederseniz, bunu hemen yapın ki yolumuza devam edebilelim.”

“Evet,” dedi Saatçi ve benimle yüz yüze geldi. “Şimdi *zamanı* geldi.”

Yeleğine uzandı ve ipek bir kordona bağlı, büyük, demir bir anahtar çıkardı. “Bu sizin,” dedi ciddiyetle, anahtarı elime bırakırken. “Bunu koruyun. Sakın kaybetmeyin, çok yakında ihtiyacınız olacak.”

Anahtarı aldım ve ışığın altında dönüp parıldamasını izledim. “Bu ne için?”

“Bilmiyorum.” Kaşlarımı çatmam karşısında tepkisizdi. “Değim gibi, kızım, olayların *ne zaman* olacağı kısmıyla ilgiliyim. *Nasıl* ve *niçinleri* bilmiyorum. Ancak şunu biliyorum ki, yüz altmış bir saat, on üç dakika, elli iki saniye içinde bu anahtara ihtiyacınız olacak.”

“Yüz altmış saat mi? Bu, *günler* demek. Zamanı nasıl tutacağım ki?”

“Şunu alın.” Saatçi tekrar yeleğine uzandı ve altın zincirinin ucunda hipnotize edici şekilde sallanan bir cep saati çıkardı. “Herkesin zamanı gösteren bir aleti olmalı,” dedi saati elime bırakırken. “Eskikanların zamanı merak etmeden nasıl yaşayabil-

diklerini anlayamıyorum doğrusu. Ben olsam delirirdim herhalde. Bu yüzden bunu almalısınız.”

“Ben...eee... teşekkür ederim.”

Bıyıklarını oynattı. “Bir şey değil. Ah, bir şey daha... Elinizde tuttuğunuz saatin ömrü bitmek üzere, Meghan Chase. Anahtarı kullanmanızdan otuz iki dakika, on iki saniye sonra duracak.”

Sıcak odada soğuk bir esinti hissettim. “Bu da ne demek şimdi?”

“Yani,” dedi Saatçi, gözlerini bile kırpmadan, “yüz altmış bir saat, kırk beş dakika, elli sekiz saniye içinde bir şey bu saatin durmasına yol açacak...”

“Şimdi.” Bıyıklarının altından bana gülümsedi –en azından ben gülümsediğini sanıyordum– ve hafifçe reverans yaptı. “Sanıyorum ki sizinle olan vaktimizin sonuna geldik. Size bol şans diliyorum, Meghan Chase,” dedi odadan ayrılmaya hazırlanırken. “Unutmayın, her şey başlangıçta sonlanır. Birinci teğmeni gördüğünüzde ona saygılarımı iletin.” Perdeyi açarak kapıdan çıktı ve gitti.

İçimi çekerek elimdeki anahtarı saatin zincirine taktım ve zinciri boynuma astım. “Yalnızca bir kez olsun, bir peri de bana doğru düzgün açıklama yapsa ne olur sanki?” diyerek söylendim. Ash tavan arasının kapısını açtı. “Sanırım buraya gelmek vakit kaybindan başka bir şey değilmiş. Ve Grimalkin yine hangi cehennemde? Arkamı her döndüğümde ortadan kaybolmasa da şu olanlara bir açıklık getirse hiç fena olmaz.”

“Buradayım, insan.” Sandalyenin üzerinde belirdi. Az önceki kedi gibi kıvrılıp yatmıştı. Rahatsız olmuşçasına kuyruğunu sandalyenin yastığına vuruyordu. “Konuşmanın çoğunda da buradaydım. Burnunun ucunda olduğum halde beni göremiyorsan, o senin sorunun.” Alınmış gibi bir tavırla sandalyeden atlayıp arkasına bakmadan kapıdan çıktı.

Harika, şimdi bir de kedi bana kızmıştı. Grimalkin'i tanıyor-sam, ne bildiğini öğrenmek için ona bir dünya dil dökmem ya da doğacak ilk çocuğum üzerine bir sözleşme yapmam gerekecekti.

Hayal kırıklığına uğramış bir şekilde merdivenlere yöneldim. Ash ve Puck da arkamdan geldi. Dışarıda, şehir doğal ve yapay ışıklarla parlıyordu ancak gölgelerde cır cır ötüp vızıldayan gremlinler dışında sokaklar bomboştu. Buraya gelerek ne kadar vakit kaybettiğimizi merak ettim. Grimalkin'in sözlerine rağmen, bu yolculuk gerçekten gerekli miydi acaba?

"Şimdi nereye?" diye sordu Ash bana bakarak. "Hedefimiz belli mi?"

"Evet," dedim kararlı bir şekilde. Tekrar yolumuza döndüğümüz için rahatlamıştım. "Kuleye."

"Kuleye mi? *Machina'nın* kulesine mi?"

Başımı salladım. "Sahte krah bulabileceğimiz başka bir yer bilmiyorum. Saatçi de her şey başlangıçta sonlanır, dedi. Her şey *onunla* başladı. Bence gitmemiz gereken yer *Machina'nın* kulesi."

"Bana uyar," dedi Puck kollarını kavuşturarak. "Sonunda bir planımız var en azından. Peki... oraya nasıl ulaşacağız? Etrafta harita satan herhangi bir danışma bürosu göremiyorum."

Gözlerimi kapadım ve Demir Kral'ın kulesini, oraya giden yolu hatırlamaya çalıştım. Lav gölleri ve bacalarla dolu, düz, obsidiyen ovanın içinden geçen demiryolunu görebiliyordum. Güneş tenimizi yakarken Ash'le ufukta göğe yükselen siyah, yekpare kuleye yürüdüğümüzü hatırlıyordum.

"Doğuya," diye mırıldandım gözlerimi açarak. "*Machina'nın* kulesi Demir Diyar'ın merkezinde. Doğuya doğru gidersek onu bulabiliriz."

ON ALTINCI BÖLÜM

GEÇMİŞİN YANKILARI

Neredeyse iki gün boyunca yürüdük. Yalnızca birkaç saatliğine yorgunluğumuzu atmak için uyumak üzere durduk ve sonra tekrar doğuya doğru yol almaya devam ettik. Yükselen güneşi takip ederken, yağların baloncuk baloncuk köpürdüğü, paslı araba hurdalarının sıvıların içine gömüldüğü bir bataklıkın yanından geçtik. Sokak lambaları ve telefon direkleriyle dolu, garip, elektrikli kuşların kablodan kabloya uçarken arkalarında kıvılcımlar bıraktıkları bir ormana girdik. Puck'ın "Solucanlar Vadisi" dediği, binlerce bozuk bilgisayarla ve bazıları piton büyüklüğünde, mavi derileri yüzlerce ışık ve parıltıyla kaplı, koca koca solucanlarla dolu bir araziye geçtik. Neyse ki bizim varlığımızdan bihaber görünüyordardı ya da umurlarında değildik ama Solucanlar Vadisi'ni kilometrelerce arkamızda bıraktığımızda bile kalbim küt küt atıyordu.

Yolculuğa devam ettikçe, yerden önceleri hafif ama zamanla güçlenen garip, nabız gibi bir titreşim hissetmeye başladım. Sanki

bir şey beni çağırıyordu, bir mıknaş gibi çekmeye çalışıyordu. İşin garibi, gözlerimi kapayıp tam anlamıyla odaklandığımda, Demir Diyar'ın *merkezini* hissedebiliyordum, sanki zihnimdeki görünmez bir hedef tahtasının tam ortasındaydı. Bunun çılgın bir içgüdü mü yoksa gerçek mi olduğuna karar veremediğim için bundan Ash ve Puck'a bahsetmedim fakat bir iki kez Grimalkin'i beni izlerken yakaladım. Ciddi ve düşünceli gözlerle beni inceliyordu, sanki bir şeyler fark etmişti.

İkinci gün, uçsuz bucaksız bir çöle ulaştık. Rüzgâr, kumulları bir kaldırıyor, bir indiriyordu. Hayatımda hiç okyanus görmemiştım fakat sanırım böyle bir şeydi; kum yerine su, ufka doğru uçsuz bucaksız uzanıyor olmalıydı. Solumuzda kara kayalıklar kumulların üzerinde yükseliyordu. Rüzgâr yerden kaldırdığı kumları sarp kayalara vuruyor, dalga köpüğü gibi toz püskürüyordu.

"Hâlâ doğru yönde ilerlediğimizden emin misin Prenses?" diye sordu Puck elleriyle gözlerini güneşe karşı siperleyerek. Gözlerimi kısarak kum tepelerine baktım ve onların ötesinde, bana yol gösteren nabızı hissettim.

"Evet." Başımı salladım. "Doğru yoldayız. Devam edelim."

Çöl ve kayalıklar sonsuz gibiydi. Çölde yürümek de oldukça zordu. Ağırlığımızı taşıyordu ama bazen sanki çöl bizi yutmak istiyormuşçasına dizlerimize kadar kumun içine batıyorduk. Rüzgâr kumu yerden kaldırdığında tepeliklerin altında gizledikleri şeyler ortaya çıkıyordu. Dalgaların kıyıya taşıdığı odunlar gibi, garip şeyler kendini gösteriyordu. Çoraptan kaleme, çatal kaşıktan anahtara, küpeye, cüzdana, oyuncak arabalara ve sayısız bozuk paraya kadar birçok şey bir anlığına gün yüzüne çıkıp parılıyor, sonra üstleri tekrar uçuşan kum taneleriyle örtülüyordu.

Bir seferinde merakımdan eğilip parlak pembe bir cep telefonunu kumdan çıkardım ve kapağını açtım. Tabii ki şarjı çoktan bitmişti ve ekran karanlıktı fakat üzerinde solmuş bir Hello Kitty çıkartması vardı ve altında Japonca bir şeyler yazıyordu. Bu telefonun buraya nasıl geldiğini merak ettim. Belli ki bir zamanlar birine aitti. Öylece kaybedilmiş olabilir miydi?

Bana yetişen Puck, tek kaşını kaldırıp telefona bakarak, “Birini mi aramayı düşünüyorsun, Prenses?” diye sordu. “Şebeke burada çekmiyordur herhalde ama yine de sinyal almayı başarırsan bir pizza söyle. Açlıktan öleceğim.”

“Anlıyorum...” diye alakasız bir şey söyleyerek Puck’ın kafasını karıştırdım. Kum tepelerine bakarak devam ettim. “Nerede olduğumuzu aşağı yukarı biliyorum. Eminim bu eşyalar bir zamanlar fâni dünyada kaybolmuş eşyalar. Şunlara bir baksanıza: Kalem, anahtarlar, cep telefonları... Burası tüm kaybolan şeylerin geldiği yer.”

“Kayıp Eşyalar Çölü,” dedi Puck teatral bir ifadeyle. “Hiç şaşırmadım. Yani sonuçta *biz* de buradayız, değil mi?”

“Biz *kaybolmadık*,” dedim kararlılıkla ve telefonu yere attım. Kuma çarptı ve saniyeler içinde kayboldu. “Nereye gittiğimi kesin olarak biliyorum.”

“Ah, güzel. Ben de manzaralı yoldan gidiyoruz sanıyordum.”

“Bir sorunumuz var.” Ash’in sesi konuşmamızı böldü. Kış Prensi, peşinde tüyleri diken diken olmuş Grimalkin’le kum tepesini hızla tırmanarak yanımıza geldi. Ani bir sıcak rüzgâr dalgası Ash’in saçını havalandırdı ve pelerinini etrafına sardı. “Fırtına geliyor,” dedi Ash arkasını göstererek. “Bakin.”

Kum tepelerine baktım. Ufukta bir şey parıldayarak hareket ediyordu. Rüzgâr uğulduyor, malzeme listeleri, ödev kâğıtları,

beyzbol kartları havada uçuşuyordu. Önüne geçilmez bir sel gibi bize doğru gelen kumlar parıldayarak dönerken yerde ne varsa içine çekiyordu.

Soluğum kesilirken, “Kum fırtınası!” dedim ve geriye doğru tökezledim. “Ne yapacağız? Gidebileceğimiz hiçbir yer yok.”

Grimalkin, benim hissettiğimden daha sakın bir ses tonuyla, “Bu taraftan,” dedi. Rüzgâr üzerine kum tanelerini savurunca sabırsızca silkелendi. “Esas fırtına buraya varmadan önce kayalara ulaşmalıyız. Yoksa sonumuz pek hoş olmayacak. Beni takip edin.”

Etrafımızı saran kum ve rüzgârla savaşıarak kayalıklara doğru harekete geçtik. Rüzgâr kıyafetlerimizi parçalıyor ve hızla savrulan kumlar açıktaki tenimi acıtıyordu. Fırtına yaklaştıkça daha ağır eşyalar da uçuşmaya başladı. Rüzgârın savurduğu bir makas doğrudan göğsüme çarpıp ejder pulu zırhımdan sekince kanım dondu. Bir an önce bir sığınak bulmazsak burada parçalara ayrılacaktık.

Kum fırtınası, bir tsunami gibi tepemde kükreyip kulaklarımda çınlıyor, üzerimi kum ve başka şeylerle kaplıyordu. Gözlerimi neredeyse kapatacak kadar kıstığımdan hiçbir şey göremiyordum, burnum ve ağzım kumla dolduğu için nefes almakta zorlanıyordum. Grimalkin ve diğerleri artık görüş alanımda değildi, girdabın içinde körlemesine çırpınıyordum. Bir kolumla yüzümü kapamış, diğeriyle önümü yoklamaya çalışıyordum.

Birisi elimi tutup beni hızla çekti. Başımı kaldırıp göz kapaklarımdan arasından baktığımda başımı ve omuzlarımı rüzgâra karşı eğmiş olan Ash’in beni fırtınalı denizin ortasındaki karanlık bir perde gibi görünen yüksek kaya duvarına doğru çektiğini gördüm. Puck çoktan bir çıkıntının arkasına geçmiş, kayaya sürekli çeşitli nesneler fırlatarak akan kumlara karşı korunmak için iki büklüm olmuştu.

“Bayağı eğlenceliydi,” dedi Puck, yanma gidip kıvrıldığımızda. Rüzgâr ve kum etrafımızda çığlık çığlığa uğulduyordu. “Yani sonuçta her gün bir okuma gözlüğünün saldırısına uğramıyorum. Ah!” Kızarmaya başlayan alnını ovaladı.

“Grimalkin nerede?” diye bağırdım öfkeli rüzgâra bakarak. Bir oyuncak bebeğin kafası kayalardan sekerek yüzümü ıskalayınca, bunun iyi bir fikir olmadığını fark edip geri çekildim.

“Buradayım.” Grimalkin kayanın arkasında belirdi. Kürküne yapışan kumlardan kurtulmak için silkinerek bir toz bulutu yarattı. “Birkaç metre aşağıda kayanın içinde küçük bir oyuk var,” dedi bana bakarak. “Oraya iniyorum. Gelmenizi tavsiye ederim. Buradan daha rahat olduğu kesin.”

Duvara yapışmış halde, kollarımızla gözlerimizi kumdan ve uçuşan eşyalardan koruyarak Grimalkin’i kaya boyunca takip ettik ve sonunda kayanın içine doğru ince bir koridor şeklinde ilerleyen küçük bir çatlağa ulaştık. Oldukça dar bir oyuktu ve ancak ayakta dikilebiliyorduk fakat fırtınadan çok daha iyi olduğu kesindi.

Koridora girip rahat bir nefes aldım. Uğuldayan rüzgârın sesi hâlâ kulaklarımda çınılıyordu ve kumlar saçıma, dudaklarıma, kirpiklerime, her yerime yapışmıştı. Eldivenlerimden birini çıkardım ve bir havlumuz olmasım dileyerek yüzümü temizledim. Parmaklarımla saçımı tarayarak kumdan kurtulmaya çalıştım.

“Ahh.” Puck köpek gibi başını sallayarak kafasındaki kumları etrafa saçtı. Ash ona ters ters bakıp kum bulutundan kaçarak yanıma geldi. “İyk. Öğk. Harika. Şimdiden kaşınmaya başladım. Aylar boyunca her tarafımdan kum çıkacak.”

Puck’ın ifadesine gülerek Ash’e döndüm ve elimle saçımı karıştırarak yeni bir kum bulutu yarattım. Ash geri çekilip bana dertli dertli baktı. Oyuğun önünde dönen fırtınaya gözlerini

dikip, "Acaba fırtına ne kadar sürecek?" diye sordum. Yakındaki bir taşın üzerinde titizlikle temizlenen kediye baktım. "Grim? Bir fikrin var mı?"

Kedi bir an bile duraksamadı. "Neden bana soruyorsun, insan?" dedi. Bir yandan kürkü sadece kumla kaplanmamış da alev almışçasına telaşla tüylerini yalıyordu. "Daha önce buraya hiç gelmedim." Başım salladı, patilerini ve bıyıklarını temizlemeye koyuldu. "Birkaç dakika da sürebilir, günlerce de. Kayıp Eşyalar Çölü'nün kum ve rüzgâr döngüleri konusunda uzman değilim." Alay edercesine konuşuyordu, gözlerimi devirdim. "Yine de," diye devam etti, yüzünü hiddetle ovalarken, "ilginizi çekerse, ilerideki sağ köşede, bir çalının arasına saklı bir tünel var. Demir örümceklerle ya da onlar kadar sevimsiz şeylerle dolu olup olmadığına bir baksanız iyi olur."

Silahlarımızı çektik. İki arada bir derede kalmak tam da böyle bir şeydi. İsteyeceğimiz son şey arkamızda fırtına varken, dar bir koridorda düşmanla savaşmaktı. Ash önümde, Puck arkamda, Grim'in bahsettiği tüneli bulana dek ilerledik. Kaya duvarda küçük bir çatlaktı; bir canavarın ağzı gibi karanlık ve ürkütücüydü.

Ash kılıcını dikkatle çatlağa soktu. Herhangi bir şey üzerimize fırlamayınca rahatlayarak ileri gittim ve çatlağı incelemeye başladım.

Gözlerim karanlığa alışırken belki bir mağaraya bağlanan sıradan, taş bir tünel gibi görünüyordu. Ancak sonra tünelin kayaya oyulduğunu ve girişinde bana tanıdık gelen beyaz mantarlar bittiğini ve eski bir metal fenerin de içeride bir çiviye asılı olduğu fark ettim. Bu sıradan bir tünel değildi. Birileri bu tünelleri kullanmıştı, hem de yakın zamanda.

O anda nerede olduğumuzu anladım.

Ben içeri adım atınca Puck, “Prenses bekle,” diye beni uyardı. “Ne yapıyorsun?”

“Bunun ne olduğunu biliyorum,” diye mırıldandım çiviye asılı feneri alarak. Fenerin hâlâ yağı vardı, ufak bir alev yakıp feneri kaldırarak ortalığı aydınlattım. Işık, bir kayanın yanındaki oyuncak bir itfaiye arabasından yansıdı. Gülümsedim. “Evet,” diye mırıldandım, eğilip oyuncacı aldım. “Bu bir çöpçü fare tüneli. Bundan eminim.”

“Ne faresi?” Puck kaşlarını çatı, açıklıktan içeri girdi. Huzursuzca etrafa bakarken hançerlerini elinde tutmaya devam ediyordu. “Fareler mi? Dev demir fareler mi? Bu kesinlikle örümceklerden daha iyi.”

“Hayır.” Ash kılıcını kınına soktu ve tünelin içine girip dikkatle etrafı inceledi. “Çöpçü fareler. İvrir zıvrır hurdaları sırtlarında taşıyan küçük Demir periler. Onlarla Machina’yı aramak üzere Demir Diyar’a ilk geldiğimizde karşılaşmıştık. Bu tüneller muhtemelen doğrudan onların yuvasına gidiyor.”

“Ah. Harika. Şimdi *gerçekten* rahatladım.”

“Şunu keser misin? Onlar zararsızdır. Hatta bize yardım etmişlerdi.” Oyuncacı yere bıraktım ve feneri olabildiğince yukarıda tutarak ilerlemeye devam ettim. Koridor karanlığa doğru kıvrılıyordu. Dışarıda hissettiğim garip çekimin önümdeki karanlıkta güçlendiğini hissettim.

“Nereye gidiyorsun, insan?” Grimalkin yanımdaki kayanın üzerinde belirdi, dikkatlice beni izliyordu. “Bu tünellerin nereye gittiğini biliyor musun? Seni takip ederken kaybolmak istemiyorum.”

“Yolu biliyorum,” dedim yavaşça, tünelin derinliklerine doğru ilerleyerek. “Ve eğer çöpçü fareleri bulabilirsek, bize yardım

ederler.” Arkamı döndüğümde üçü de durmuş, şüpheyle bana bakıyordu. İçimi çektim. “Ne yaptığımı biliyorum, millet. Bana birazcık güvenin, olur mu?”

Ash ve Puck an birbirlerine baktılar, sonra Ash duvarın dibinden ayrılıp yanıma geldi. “Önden buyur,” dedi karanlığa doğru başını sallayarak. “Hemen arkadayız.”

Karanlığın içine doğru tek sıra ilerlemeye koyulduğumuzda Grimalkin, “Kayıtlara geçsin diye söylüyorum,” diye söze başladı, “bunun iyi bir fikir olmadığını düşünüyorum. Ama madem artık kimse kedinin lafına kulak asmıyor, ‘Ben size söylemiştim’ demek için kaybolmamızı bekleyeceğim.”

TÜNELLER BİTMEK BİLMİYORDU. Koca bir tavşan deliği ya da karınca yuvası gibi dağın derinliklerine doğru daralıyor, kıvrılıyor, düzleşiyordu. Sonsuz labirentte içimde hissettiğim o garip çekimi takip ediyordum. Ash, Puck ve Grimalkin de arkamdan geliyordu. Etrafa saçılmış garip, bozulmuş oyuncaklar ve bir takım hurda parçaları sayılmazsa taş tünellerin hepsi birbirine benziyordu. Birkaç kez farklı yönlere giden tünellerin birleştiği bağlantı noktalarına denk geldik fakat her seferinde hangi yolu seçmem gerektiğini biliyordum. Hiç düşünmeden, içgüdüsel bir şekilde hareket ediyordum. Sonunda Grimalkin dayanamayıp rahatsızca tısladı.

“Bunu nasıl yapıyorsun, insan?” dedi gergin bir şekilde kuyruğunu sallarken. “Buraya yalnızca bir defa geldin ve fânilerin yolları bu kadar kolay ezberlemesi imkânsız. Doğru yoldan gittiğini nereden biliyorsun?”

“Nasıl bildiğimi bilmiyorum,” diye mırıldandım yine bir yan tünele girerek. “Yalnızca biliyorum işte.”

Puck bir kakhaha patlattı. “Gördün mü?” dedi Grimalkin’i işaret ederek. Grim kulaklarını düzleştirdi. “Ne kadar sinir bozucu olduğunu gördün mü? Bir dahaki sefere aklında bulunsun... Hey!” Grimalkin gözden kaybolurken arkasından seslendi. “Seni göremiyorum ama beni duyabildiğini biliyorum kedi!”

Kırık bir klavye ve bisiklet kornası gibi hurda parçalarının miktarı arttığından çöpçü farelerin yuvasına yaklaştığımızı anlamıştım. Bir süre sonra her taraf dolmaya başladı ve ayağımızı atacağımız yere dikkat etmemiz gerekti. İçimde bir huzursuzluk vardı; şimdiye bir iki çöpçü fareye rastlamış olmalıydık. Onlarla tekrar karşılaşmak, beni hatırlayıp hatırlamadıklarını görmek için can atıyordum. Ancak tüneller boş ve soğuktu, terk edilmiş gibiydi. Sanki bir süredir burada kimseler yoktu.

Birden tünel sona erdi ve geniş bir mağaraya çıktık. İçerisi göz alabildiğine hurda yığınlarıyla doluydu. Çöplük tepelerinin yanından geçerken gözlerimi ve kulaklarımı dört açıp onlardan birini görmeyi, garip dillerinde konuştuklarını duymayı umdum. Ancak içimden bir ses bunun boşuna olduğunu söylüyordu. Burada en ufak bir yaşam belirtisi yoktu. Çöpçü fareler buradan göçeli çok olmuştu.

“Hey,” dedi Puck birden, sesi mağaranın duvarlarından yankılandı. “Bu bir... taht mı?”

Derin bir nefes aldım. Odanın ortasındaki bir hurda yığının üzerinde yine hurdadan yapılmış bir sandalye duruyordu. Bir hevesle yağma doğru koştum, tahtın dibinde diz çöktüm ve hurdaları karıştırmaya başladım.

“Eee... Prenses?” dedi Puck. “Ne yapıyorsun?”

“İşte!” Doğrularak zafer edasıyla eski iPod’umu sallayarak havaya kaldırdım. Ash ve Puck anlam veremeyerek bana baktılar.

Bozuk iPod'u tekrar yığının içine attım. "Hâlâ burada mı diye görmek istedim. Şimdi gidebiliriz."

"Yani buraya daha önce de gelmiştin," dedi Ash sandalyeye bakarak. "Ve sanırım bu taht önceki gelişinde boş değildi. Kim oturuyordu burada?"

"Adı Ferrum'du," diye cevapladım, gümüş saçları neredeyse yere değen yaşlı adamı hatırlayarak. "İlk Demir Kral olduğunu söylemişti. Machina gelip onu tahttan indirmeden önce yani... Çöpçü fareler hâlâ kral olarak ona tapıyordu. Fakat o da Machina'dan çok korkuyordu." Boş koltuğa bakınca içim burkuldu. "Sanırım sonunda öldü ve çöpçü fareler de burayı terk etti. Keşke nereye gittiklerini bilebilseydim."

"Bunları düşünecek vaktimiz yok şimdi," dedi Grimalkin. Tahttaki yastığın üzerinde rahatsız edici derecede oraya aйтmış gibi görünüyordu. "Bu odada hâlâ oldukça güçlü bir Demir sihri var. Tılsımlarınızı normalden fazla etkiliyor. Acele etmeliyiz yoksa tılsımlar burada eriyip gidecek."

Paniklemiş bir halde Ash'in tılsımına baktım, Grim haklıydı. Tılsım neredeyse siyaha dönüşmüştü. "Acele edin," dedim taht odasından sonsuz taş tünellere doğru koşarken. "Sanırım yolu yarladık."

BİRKAÇ SAAT GEÇMİŞTİ, en azından ben öyle düşünüyordum; yer altındayken saati tahmin etmek oldukça zordu ve fenerin yağı da bitmek üzereydi. Birkaç kez dinlenmek için duraksadık fakat bir yerde durunca da sabırsızlanıyor, hemen yola devam etmek istiyordum. Puck yine bir Çağrı'nın peşinden gittiğime dair benimle dalga geçti ama haklı da olabilirdi. Kesinlikle *bir şey* beni

kendine çekiyordu, yaklaştıkça gücü daha da artıyordu. Hedefimize ulaşana dek dinlenmek ya da düşünmek imkânsız hale gelmişti.

Sonunda tüneller, dar, taştan bir köprüsü olan devasa bir uçurumda son bulduğunda neredeyse geldiğimizi anladım.

“Machina’nın kalesi,” dedim önümüzdeki boşluğa bakarken, “köprünün diğer tarafında. Oraya bu yoldan ulaşmıştım. Şu an kulenin neredeyse tam altındayız.”

Puck bir ıslık çaldı, sesi duvarlara çarpıp yankılandı. “Sahte kralın da orada olduğunu mu düşünüyorsunuz, Prenses?”

“Orada olmalı,” dedim içgüdülerimin doğru çıkmasını umarak. “*Her şey başlangıçta sonlanır.* Tüm bunları da Machina başlatmıştı.”

En azından öyle umuyordum. Buraya çöpçü farelerle birlikte ilk geldiğimde, kulenin alt kısmı, tangırdayan ve duvarlardan tavana kadar dönüp dururken zemini titreten çarklar, dişliler ve pistonlar nedeniyle Çarklar olarak biliniyordu. Bazıları boyumun üç katı yüksekliğinde olduğundan ses sağır ediciydi. Şimdiyse her şey çok sessizdi, devasa çarklar kırılmış ya da bozulmuştu. Sanki Çarklar içten içe tamamen çökmüştü. Machina öldüğünde, kulesi yıkılmış ve altında kalan her şeyi mahvetmişti. Üst tarafların nasıl görüldüğünü, Demir Kral’ın saltanatından geriye ne kaldığını merak ettim.

Sanıyorum ki, çok fazla bir şey kalmamıştı.

Köprü üzerinden yolumuza devam ettik, taş yollar demir ızgaralara dönüştü. Kırık makine parçaları arasında yukarı çıkmanın bir yolunu arıyorduk. Enkazın arasında yürümeye çalışırken, daha önce burada olmayan, çarkların etrafına sarılmış ve tavanlardan sarkan garip budaklı kökler gördüm. Canlı olduklarını hissedebiliyordum.

“Buradan,” dedi Ash elini sallayarak. Eğik bir demir merdiven yığınların üzerinde dönerek tavandaki metal bir ızgara kapağa doğru yükseliyordu.

Bir anda içimi heyecan ve korku sardı. Beni çağıran her neyse yukarıda bekliyordu. Muhtemelen sahte kraldı ve biz de doğruca onun tuzağına sürükleniyorduk fakat orada ne olduğunu görmek zorundaydım. Ash ve Puck silahlarını çektiler, ben de kılıcımı çıkardım. Kalbim heyecandan ya da endişeden hızla atıyordu. Ash önde, Puck arkamı kollarken Machina’nın kulesine tırmanmaya başladık.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

DEMİR KRAL'IN ENKAZI

Machina'nın kulesine çıkmak için bu kapıyı en son açtığımda, karşımda kazan dairesi vardı ve düzinelerce kazanın sıcaklığı yüzüme çarpmıştı. Kazanlardan yayılan ateşin kızıl ışığı altında, tulumları ve maskeler içindeki cüceler ileri geri koşturuyor, boruları kontrol ediyor, ayarlamalar yapıyordu. Şimdiyse her şey sessizliğe bürünmüştü. Koca kazanlar karanlık ve soğuktu. Tavan-daki kirişler yere inmişti, borular bükülüp kırılmıştı ve bütün oda gri bir toz örtüsüyle kaplanmıştı. Yine o garip kökler yıkıntıların arasına dolanmıştı. Tavandaki deliklerden kulenin parlak metalik duvarlarının bir kısmı görünüyordu.

"Burası terk edilmiş gibi," dedi Puck ve parmağıyla tozun üzerine dil çıkaran bir gülen surat çizdi. "Eminim burası doğru yerdir, Prenses."

Tavana doğru baktım, köklerin gözden kaybolduğu noktayı bulmaya çalıştım. "Aradığımız şey yukarıda. Haydi, gelin."

Köklere ve kayalara tutunarak yukarı tırmandık. Yine zemine ayak basınca, eskiden Machina'nın kulesi olan bu yere göz gezdirdim.

Tam bir karmaşaydı; demir kirişler, kırık camlar, yıkılmış duvarlar... Paslı ve kırılmış çarklar etrafa dağılmıştı, kablolar tavandan sarkıyordu, kırık borulardan su ve yağ damlıyordu. Üzerinde dikenli telden taç nişanı olan birçok zırh enkazların arasına dağılmıştı. Oyuncak askerlere benziyorlardı. Metal zırhların içinde çürüyen iskeletleri düşününce ürperdim ama Ash miğferlerden birine tekme attı ve içinin boş olduğunu gördük. Demek ki Machina'nın Demir şövalyeleri de Periler Ülkesi'ndekilerle aynı kaderi paylaşıyordu; öldüklerinde sadece yok oluyorlardı.

Her şey durağandı, sanki enkaz nefesini tutuyor gibiydi.

"Görünüşe göre evde kimsecikler yok," dedi Puck yavaşça dönerek. "Merhabaaaa? Kimse var mı?"

"Sessiz ol, Goodfellow," diye homurdandı Ash, gözlerini kısararak gölgelere baktı. "Yalnız değiliz."

"Öyle mi? Bunu da nereden çıkardınız Majesteleri? Ben kimseyi göremiyorum."

"*Cait sith* ortadan kayboldu."

"Hay lanet!"

Meghan Chase, bu taraftan.

Enkazın ortasında loş bir ışık belirdi. Işığa koşan pervaneler gibi beni kendine çekiyordu. Hiçbir şey söylemeden yürümeye başladım. Kirişlerin altından ve yıkılmak üzere olan duvarların arasından labirentin içine doğru ilerliyordum.

"Prenses! Lanet olsun, beklesene!"

Küfürler yağdırarak arkamdan koşuyorlardı fakat onları neredeyse duymuyordum. Oradaydı, beni çağıran her neyse oradaydı. İleride bir yerlerde...

Sonra duvarlar, enkazlar ve yıkıntılar geride kaldı, kulenin ortasında kocaman bir ağaç belirdi.

Görkemli, devasa meşe ağacı gökyüzüne yükseliyordu. Gövdesi o kadar geniş ki dört kişi sarılsa kolları birleşmezdi. Kalm dalları kalenin içinde tavan oluştururcasına yayılıyor, gökyüzünü kapatıyordu. Ağacın tamamı keskin bir bıçak gibi metalik ve parlaktı, yaprakları loş ışıktaki sim gibi parlıyordu.

“Machina,” diye fısıldadım ve şaşkınlık içinde ağaca baktım. Puck ve Ash sonunda bana yetişti. “Bu gerçekten... olabilir mi?” Yavaşça ilerleyerek ağacın köklerine yaklaştım, gövdesini inceledim. Birkaç metre yukarıda metalin içinden düz, ince ve ağacın gerisinden farklı olarak ahşap bir şey çıkmıştı. “Ok orada! Ah... inanamıyorum. Bu gerçekten o.”

“Ne yani, Machina bir ağaç mı olmuş?” Puck ensesini kaşıdı. “Biraz kafam karıştı, Prenses.”

“Efsunağacı okunu ona sapladığımda ağaca dönüşmüştü.” Eski Demir Kral’a çok yakındım, o kadar ki gövdesinde kendi yansımamı görebiliyordum. “Kulenin çöküşünden kurtulabileceğini hiç düşünmemiştim.” Bir dürtüyle elimi uzatıp ona dokundum, avcumu parlak yüzeyine bastırdım.

Bu artık Demir Kral değil, Meghan Chase. Kafamın içinde tekrar sesini duyduğuma şaşırmadım. Elimin altındaki gücü hissedebiliyordum. Ağaç, kalbine kadar demirle kaplı olmasına rağmen ölmüyor, aksine serpiliyordu. Meşe ağacı yalnızca onun ve senin gücünden geriye kalan fiziksel kalıntılar. Sana duha önce de söylediğim gibi, artık seninleyim.

Ash uyarırcasına, "Meghan," dedi. Ağaçtan geri çekildim, bağlantıyı kopardım ve arkamı döndüğümde etrafımızın sarıldığını gördüm.

Enkazın her köşesinde Demir periler vardı, gölgelerde parlıyan gözlerini üzerimize dikmişlerdi. Görebildiğim kadarıyla çoğunun silahı vardı: demir kılıçlar ve tatar yayları bizi hedef almıştı.

"Meghan Chase," dedi tanıdık bir ses. Arıza kalabalığının içinden sıyrılarak öne çıktı. Tepesindeki dikenler, başını salladığında elektrik kıvılcımları saçıyordu. "Burada ne işin var?"

ARIZA'YA BAKAKALDIM, hayal kırıklığı ve kafa karışıklığı göğsümü sıkıştırıyordu. "Arıza?" dedim ve direnişçilerin lideri tek kaşını kaldırdı. "Sen neden buradasın? Ben düşünmüştüm ki... sahte kralın burada yaşadığını düşünmüştüm."

Arıza sırıttı. "Dalga mı geçiyorsun? Sahte kral buranın yüz metre yakınma bile gelemez. Burası hâlâ Machina'nın bölgesi ve herkes bunu bilir." Kollarını kavuşturdu, parlak menekşe rengi gözlerle bana ters ters baktı. "Sanırım önce ben sormuştum, Prenses. Sen neden buradasın? Sahte kralı aradığını söyleme bana sakın."

"Evet," dedim. "Buraya onu öldürmek için geldim."

Arıza yutkundtu, boğulur gibi oldu, kafasındaki dikenler çılgınca elektrik saçmaya başladı. "Ne dedin?" diye patladı. "Dur şunu iyice bir anlayayım: Sahte kralın durdurulamaz olmak için tek ihtiyacı sensin ve aklı başında bir insan gibi fâni dünyada saklanmak ya da daha iyisi, seni korumamıza izin vermek yerine, sahte kralı bulmak, adamlarıyla savaşmak ve onu öldürmek istiyorsun." Hafifçe gülerek başım salladı. "Düşündüğümde de deliymişsin."

“Bunu yapabiliriz,” diye ısrar ettim. “Yalnızca nerede olduğunu bilmem lazım.”

“Ah, hayır, bilemezsin,” dedi Arıza onaylamayarak. “Gidip de kendini öldürtesin diye sana onun yerini söylemeyeceğim. Şimdi *şöyle* yapacağız. Sen ve erkek arkadaşların burada, sahte kralın erişimden uzakta kalacaksınız. O da bu sırada, Olulolmaz’a saldıracak ve askerlerinin bir kısmını kaybedecek. Daha sonra bir plan düşünüyoruz fakat şu anda yok edilemeyecek kadar güçlü.”

“Bekleyemeyiz,” dedim. “Olulolmaz’a saldırmasına ve her şeyi yok etmesine izin veremem. Şimdi harekete geçmeliyiz.”

“Özür dilerim, Majesteleri fakat burada emirleri sen vermiyorsun,” dedi Arıza kararlılıkla. “Burası benim üssüm ve bunlar da benim adamlarım. Korkarım, gitmene izin veremem. Daha önce de söylediğim gibi, bu zaferi sahte kralın eline teslim etmek olur. Ben de bu durumda kaybetmiş olurum. Sen ve eskikanlar burada kalacak.”

“Bizi burada zorla tutabileceğini mi sanıyorsun?” dedi Ash o yumuşak ve tehlikeli ses tonuyla. Etrafımızı sarmış olan orduya şöyle bir baktı. “Çatışmaya girersen çok fazla askerini kaybedersin ve eminim ki her birine ihtiyacın var.”

“Beni hafife alma, Prens,” diye karşılık verdi Arıza. Onun da sesi kısılarak ölümcül bir tona bürünmüştü. “Machina’nın birinci teğmeni olmaman bir nedeni var ve şu an benim evimdesiniz.”

“Gerçekten mi?” Ben müdahale edemedi Puck hançerlerini çekti. “Bahsimi ziyaretçi takıma oynuyorum.” Etrafımızdaki direnişçilerin gerildiğini hissedebiliyordum, silahlarını doğrulttular. Puck, Ash’e vahşi bir ifadeyle sırttı. “Şans bizden yana duruyor. Hazır mısın, buz çocuk?”

“*Olduğunuz yerde kalın!*” Sesim odada yankılanınca herkes kalakaldı, kendimi bile korkutmuştum. “Bu iş hiçbir şekilde bir çatışmaya dönüşmeyecek. Lanet olsun, ikimiz de aynı taraftayız. Silahlarınızı indirin, hemen.”

Puck şok halinde gözlerini kocaman açtı ama Ash dikleşti ve kılıcını sakince kınına soktu. Gerilim biraz olsun dinmişti. Rahatlama sesleri odayı doldurdu, silahlar indi.

Ben de içimi çektim ve tekrar Arıza'ya döndüm. Anlaşılamaz bir ifadeyle beni izliyordu. “Bak,” dedim bir adım ilerleyerek. “Sahte kralın yanma gitmemem gerektiğini düşünüyorsun ama endişelenmene gerek yok. Machina'yı alt eden bendim, unuttun mu? Bu kalenin içine sızdım, son Demir Kral'la yüzleştim ve kalbine bir ok sapladım. Burada olmamın nedeni de bu. Oberon ve Mab sahte kralla baş etmem için beni yolladı. Onunla başa çıkabilecek tek kişinin ben olduğumu düşünüyorlar. Seninle savaştırmak istemiyorum fakat öyle ya da böyle onunla yüzleşmek zorundayım. Ya bana yardım edersin ya da yolumdan çekilirsin.”

Arıza içini çekti ve elini saçında gezdirerek kıvılcımları hareketlendirdi. “Ne yaptığına dair en ufak bir fikrin yok.” Parmağına bulaşan neon iplikleri sallayarak attı. “Sahte kralla dövüşmeye hazır olduğun mu sanıyorsun? Pekâlâ o halde.” Ağaçtan uzaklaştı, eliyle işaret etti. “Gel benimle. Siz ikiniz değil!” diye bağırdı Ash ve Puck'a. “Onlar burada kalabilirler. İkimiz küçük bir geziye çıkacağız.”

“Pek sanmıyorum,” dedi Ash sakince, elini kılıcının kınına götürdü. Ona uyarırcasına baktım. Arıza homurdandı.

“Haydi ama, Prens,” dedi bezmiş bir halde. “Ona zarar vereceğimi mi düşünüyorsun gerçekten? İntihar görevine gitmesini istemeyen bir ben varım. Onu en başta getirmek istediğim yere

kendi gelmişken, bu durumu tehlikeye atar mıyım? Prensesiniz benim yanımda tamamen güvende olacak. Bunu görmek isteyeceğine de eminim.”

“Söylediğin herhangi bir şeye inanmam için hiçbir sebep yok,” dedi Ash. Direnişçilerin lideri ellerini havaya kaldırdı.

“Tamam,” dedi ellerini çırparak. “Benden bir yemin mi duymak istiyorsun? Buyur o halde: Ben, Kral Machina’nın son teğmeni Arıza, Meghan Chase’e herhangi bir zarar gelmeyeceğinden, onu güvende tutup, tek parça halinde paranoyak koruyucularına teslim edeceğime yemin ederim. Oldu mu şimdi?”

“Puck ve Ash ne olacak?” diye ekledim.

“Askerlerim de onlara hiçbir şekilde dokunmayacak. Tamam mıyız?” Arıza bana sabırsızca baktı. “Sahte kralı öldürmeye bu kadar meraklı olduğuna göre, bunu görmek isteyeceğini düşünüyorum, Prenses.”

Ash ile Puck’a baktım. “Merak etmeyin,” dedim, Puck itiraz eder gibi olunca elimi kaldırıp onu susturdum. “Arıza önemli olduğunu söylüyorsa, gitmeliyim.”

“Bundan hoşlanmadım.” Puck kollarını kavuşturdu ve direnişçilerin liderine şüpheyile baktı. “Bu adama güvenmediğimden değil... pardon, *tam da* bu yüzden. Bunu yapmak istediğinden emin misin, Prenses?”

Başımı salladım. “Eminim. Siz burada kalın, elimden geldiğince çabuk döneceğim.”

“Bir şey daha,” dedi Ash sakın ve tehlikeli sesiyle. Arkamızı dönük, Arıza bıkkın bir bakış daha attı. “Eğer onunla birlikte dönmezsen,” diye devam etti Ash, “seninleyken başına bir şey gelirse, bütün üssünü kan gölüne çeviririm. Bu da benim yeminim, teğmen.”

“Onu geri getireceğim, Prens,” diye tersledi Arıza ama sesinde azıcık da olsa bir korku seziliyordu. “Sana söz verdim, ben de senin gibi yeminlerimi yerine getirmekle yükümlüyüm. Biz yokken askerlerimi öldürmeye çalışma olur mu?”

“Nereye gidiyoruz?” diye sordum tekrar arkamızı döndüğümüzde. Arıza bana sevimsizce gülümsedi.

“Neyle karşı karşıya olduğunu göstereceğim sana.”

UZUNCA MERDİVENLERİ tırmanarak kulenin tamamen yıkılmamış bir kısmına çıktık. Teras gibi bir çıkıntı rüzgârda titreyerek sallanıyordu. Uzaklarda metal ağaçlar ve örümcek ağı gibi dağılmış turuncu lavlarla obsidiyen ova ufka doğru uzanıyordu. Gökyüzü ise birkaç bulut haricinde açıktı. Kızıl ay bize şeytanca göz kırpyordu.

Arıza terasın ucuna doğru yürüdü, yüzünü gökyüzüne dönerek Demir Diyar’a baktı. “Gök temiz, bu iyi.” Sırtarak bana baktı. “Şimdi bulut yok ama her an fırtına çıkabilir, acele etmeliyiz. Şemsiyesiz yağmura yakalanmak istemezsin.”

“Nasıl gideceğiz oraya?” diye sordum aşağıya bakarken.

Arıza gülümsedi. “Uçarak.”

Birden etrafı bir vızıltı kapladı. Başımı kaldırdığımda, iki tane uzun, bedenleri parçalı yaratığın dönerek bize doğru alçaldığını gördüm ve terasın kenarına konduklarında geriye sıçradım.

Korkudan iki büklüm olmamaya çabalıyordum fakat tepki vermemek imkânsızdı. Yaratıklar planör ve yusufçuk karışımına benziyordu. Kocaman, pörtlek böcek gözleri ve küçük pençelerle tırazana tutunan, bakır renginde altışar bacakları vardı. Vücutları cılız ve parlaktı. Kanatları ise böcekten çok yarasalarınkilere benziyordu ve arkalarında pervaneleri vardı.

Arıza halinden memnun görünüyordu. “Bunlar planör,” dedi. Benim rahatsızlığım onu eğlendiriyordu. “Platformun ucuna git ve kollarını aç, binebileceğin pozisyona gireceklersiniz. Yönlendirmek için ön ayaklarınızı çekip ağırlığınızı gitmek istediğin yöne veriyorsunuz. Gayet kolay, değil mi?” İnanamayarak ona baktım. “Önden buyurun, Majesteleri. Tabii korkmadıysanız.”

“Ah, hayır tabii ki,” dedim biraz alaycı bir tonla, Puck’ı taklit etmeye çalışarak. “Altı üstü devasa bir böcek beni yüzlerce metre yukarıda uçuracak. Bunda gerilecek ne var?”

Arıza pis pis sırttı ama yorum yapmadı. Derin bir nefes alarak kalbimi sakinleştirmeye çalıştım. Terasın ucuna doğru yürüdüm ve aşağı baktım. Aşağı bakmak kötü bir fikirdi. Kendimi kaçınılmaz olana hazırlayarak kollarımı açtım.

Hemen sonra tuhaf, eklemleri bacaklar kıyafetlerimi yakaladı ve böceklerden biri üzerime tırmandı. Bu kadar büyük bir hayvanın bu kadar hafif olması şaşırtıcıydı. Bacaklar beni bir hamak gibi sarmalarken dişlerimi sıktım ve kaçınmamaya çalıştım. Üzerimde kanatlar vızıldayarak çırpınıyor, harekete geçmeyi bekliyordu ama yerimizden kıpırdamıyorduk. Baş döndürücü yükseklikten aşağıya baktım ve midem öyle kasıldı ki her an kusabilirdim.

“Ah, ileri doğru atılman gerek, Prenses,” dedi Arıza yardımcı olmaya çalışarak. Hareket etmekten korkmasaydım dönüp ona öldürücü bir bakış atabilirdim.

“Evet, ben de şimdi onu yapacaktım.” Gözlerimi kapadım, derin ve kısa nefesler aldım, düşüşe hazırlandım. Hiç *hungee jumping* yapacak tiplerden değildim. “Pekâlâ,” diye fısıldadım, kendimi yatıştırmaya çalışıyordum. “Üç deyince. İşte başlıyoruz. Bir... iki... üç!”

Hiçbir şey olmadı. Zihnim atlamamı söyledi fakat bedenim düşmeyi reddetti. Terasın kıyısında sendeliyordum, rüzgâr saçımı uçuşturuyordu, midem bulanıyordu. “Bunu yapabilir miyim bilmiyorum,” dedim, planörüm rahatsız olmuşçasına vızıldadı. “Hey, beni yargılama! Böyle olacağını nasıl bilebilir... aaaahhh!”

Bir şey beni arkamdan dengemi kaybettirecek şekilde itti. Âdeta bir hız trenindeymişim gibi ciyaklayarak ileri atıldım.

Bir süre gözlerimi açamadım, öleceğimden emindim. Rüzgâr bana sertçe vuruyor, kulaklarımda uğulduyordu ve sanki ölümüne düşüyordum. Sonra planör birden havalandı ve rüzgâr akımlarını yakalayarak yükselmeye başladı. Kalp atışlarım normale dönüp planörün bacaklarını sıkın ellerimi gevşetebildiğimde dikkatlice gözlerimi açıp etrafa bakabildim.

Dümdüz ve sonsuz arazi önümde uzanıyordu. Parıldayan lav damarları ufka doğru uzanıp kayboluyordu. Bu kadar yüksekte bakınca Demir Diyar o kadar da kötü görünmüyordu. Rüzgâr kulaklarımda uluyor, saçlarımı karıştırıyordu fakat artık korkmuyordum. Denemek adına, planörün ön bacaklarından birini çektim ve yaratık anında sağa döndü. Diğer bacağını çektim ve sola yöneldi. İçimi bir heyecan kaplamıştı; şimdi daha hızlı gitmek, daha yükseğe çıkmak istiyordum. Bir sürü, herhangi bir yaratık sürüsü görüp onlarla güneşe doğru yarışmak istiyordum. Bundan nasıl korkmuştum ki? Çok kolaydı, harikaydı! Hayvan da heyecanımı hissetmiş olmalıydı ki keyifle vızıldadı. Planörü dik bir dalışa yönlendirmeye heveslenmişim ki bir ses düşüncelerimi böldü.

“Eğlenceli değil mi, Prenses?” Arıza planörünü yanıma yönlendirirken sesini duyurmak için bağııyordu. Saçındaki şimşekler şiddetle çakıyor, arkasında enerjiden izler bırakıyordu. “Bununla bir kez uçtun mu, bir daha yürümek istemezsin.”

“Kendim zıplasam ne olurdu sanki?” diye bağırdım ona bakarak. Arıza güldü.

“Zıplayabilirdin tabii ama güneş doğana kadar ancak cesaret ederdin.” Arıza planörün bacaklarını çekti, hayvan göğsüne doğru fırladı, döndü ve diğer tarafıma geldi. “Majesteleri, alınmayın ama havaya girdiniz bakıyorum. Bu yaratıkların neler yapabildiğini göstermemi ister misiniz? Tabii başa çıkabileceğinizi düşünüyorsanız...”

Damarlarımda adrenalin akıyordu, uçma hissi nabzımı hiç olmadığı kadar hızlandırmıştı. Başa çıkabilirdim. “Göster bakalım!”

Arıza sırttı, gözleri parladı. “Beni takip et o halde. Ve geride kalmamaya çalış!”

Arıza’nın planörü yine hızla yükseldi, haykırırları rüzgârda çınılıyordu. Ben de planörümün ön bacaklarına asıldım ve hemen onu takibe geçtim, bir roket kadar hızlıydık. Arıza keskin bir hareketle sağa döndü. Ben de aynı manevrayı yaptım ve kavis çizerek sağa döndüm. Son hızda dönüşler, kavisler, spiraller ve dalışlar yaparak açık gökyüzünde Arıza’yı takip ettim. Yeryüzü altımdan hızla kayıyordu, rüzgâr kulaklarımda uğulduyordu. İçim içime sığmıyordu. Planörümü sertçe baş aşağı indirdim ve ani bir hareketle yukarı çektim. Adrenalinim sıçradı ve zevkle haykırdım.

Sonunda tekrar Arıza’yı yakaladım ve normal, düz bir uçuşa geçtik. Yanına ulaştığımda bana kıskanarak baktı. “Doğuştan yeteneklisin,” dedi başını sallayarak. “Planörler herkesle böyle performans sergilemezler. Onunla sıkı bir bağ kurman gerekir. Sanırım sen iyi bir izlenim bıraktın.”

Arıza’nın iltifatı beni saçma bir şekilde memnun etmişti ve yaratığın başını okşamak istedim. “Daha ne kadar gideceğiz?” diye

sordum, üzerimizdeki kızıl ayın yavaş yavaş battığını fark ederek. Arıza içini çekti ve eğlenceli tavrı bir anda yok oldu.

“Gelmek üzereyiz. Aslına bakarsan, birazdan görmeye başlarsın.”

Bir tepenin üzerinden uçtuk ve alçak bir havzanın üzerine geldik. Sahte kralın ordusunu ilk defa görüyordum.

Küçük bir şehri doldurabilecek kadar Demir peri, zemini gümmüş bir halı gibi kaplamıştı. Mükemmel kareler halinde dizilmiş, ilerliyorlardı. Ordu çok büyüktü, Yaz ve Kış ordularının muhtemelen iki katıydı. Önceden bize saldıran devasa demir böcekler, ağır tanklar gibi ilerlerken küçük perileri gölgede bırakıyorlardı. O yaratıklardan en azından üç düzine kadar vardı ve sadece birini bile indirmenin ne kadar zor olduğunu hatırladım. Üstelik en kötüler de bunlar değildi.

Ordunun arkasında kocaman bir demir kale inanılmaz bir hızla ileri sürükleniyordu. Gördüğüm şeyin hayal olup olmadığını anlamak için gözlerimi kırıştırdım. Bu imkânsızdı. Bu büyüklükte bir şey hareket edememeliydi ama işte oradaydı, demir ve çelikten oluşan devasa bir yapı, ordunun arkasında hareket ediyordu. Sanki el altındaki hurdalardan yapılmışçasına eğri bögürü ve asimetrik bir yapısı vardı ama sonuçta hareket edebilen, canavar görünömlü bir kaleydi.

“Bir süredir ordusunu topluyor,” dedi Arıza. Gözlerimi kale-den alamıyordum. “Olulmaz’daki çatışmalar var ya? Yalnızca o gücünü toplarken diğér tarafın dikkatini dağıtmak ve zayıflatmak içindi. Bir haftadan kısa bir sürede Demir Diyar’ın sınırlarına ulaşıır. Bu kaleyle ve tüm güçleriyle Olulmaz’a saldırıya geçtiğinde, onu durdurabilecek tek bir eskikan kalmayacak. Önce Divanları

ele geçirecek sonra da kalesini değerli Olurulmaz'mızın ortasına dıkecek. Periler Ülkesi birkaç günde tamamen Demir'e dönüşecek.

"Pekâlâ, Majesteleri..." dedi, planörlerimizi döndürüp ordu ve ölüm kalesinden uzaklaşırken. İçimdeki heyecan birden yok olmuş, yerini çaresizlik ve büsbütün korku almıştı. "Buna karşılık ne yapabileceğini düşünüyorsun?"

Verecek bir cevabım yoktu.

DİRENİŞÇİLER, MACHINA'NIN KULESİ'NİN bir kısmını yer altı sığınağına dönüştürmüşlerdi. Ortalık genel olarak enkaz halinde olsa da bize ayrı bir oda verebilecekleri kadar ortalığı temizlemişlerdi. Arıza kullanabileceğimiz taş zeminli, penceresiz ve küçük birkaç oda gösterdi. Şimdilik kapıları kilitlemeyeceğini de söyledi.

"Kale içinde istediğiniz gibi dolaşabilirsiniz fakat bu çevreden ayrılmamanızı tavsiye ederim," dedi benzer bir başka odanın kapısını açarken. Odada bir karyola, lamba ve masa olarak kullanılmak üzere ters çevrilmiş bir fiçı vardı. "Bizim misafirimizsiniz fakat haberiniz olsun, kaleden ayrılmaya kalkarsanız gerekirse güç kullanılarak size engel olunması yönünde emir verdim. Bir kavga çıkmasını istemiyorum. Aramızdaki ilişkiyi medeni seviyede tutmayı tercih ederim."

"Tabii tabii, sana kolay gelsin priz kafalı," dedi Puck. Bense tartışamayacak kadar yorgundum. Arıza'nın endişelenmesine gerek yoktu. Bir yere kaçmayı düşünmüyordum. Gidecek yerimiz yoktu. Öyle bir orduyu aşip sahte krala ulaşmamız mümkün değildi. Bunu bir şekilde başarsak bile, hareket halinde olan kaleye girmenin bir yolunu bulmamız gerekiyordu ki kalenin de birçok koruması olacağından emindim. Ne yapacağımı bilmiyordum. Arıza ve direnişçilerden sahte kralın güçlerine karşı

savaşmalarını isteyemezdim; bu onlar için intihar olurdu. Ancak bir an önce bir şeyler yapmazsak kale savaş alanına ulaşacak ve her şey sona erecekti.

Ash yanıma geldi, elini omzuma koydu, endişeliydi. “Arıza ve kale konusunda endişelenme,” dedi sadece benim duyabileceğim kadar alçak bir sesle. Harabelere döner dönmez Ash’e ordudan, Demir perilerden ve hareket eden kaleden bahsetmiştim. Kış Prensi ciddiyetle başını sallamıştı fakat çok da telaşlanmış görünmüyordu. “Hiçbir şey ulaşılamaz değildir. Bir yolunu bulacağız.”

“Gerçekten mi? Çünkü şu an kendimi yenilmiş hissediyorum.” İçimi çekerek ona yaslandım ve gözlerimi kapadım. Puck ve Arıza biraz ilerimizde birbirlerine hakaret edip sataşıyorlardı fakat araya girmemi gerektirecek boyutta bir sıkıntı yok gibi görünüyordu. “İçine girmeyi nasıl başaracağız?” diye fısıldadım. “Hatta yanma yaklaşmayı? O devasa orduya karşı gelebilecek bir güç tanımıyorum. Ve onlar yabanılormana varırlarsa her şey için çok geç olacak.”

“Biraz vaktimiz var.” Ash’in sesi dinlendirici, sakinleştiriciydi. “Ayrıca sen, Leanansidhe’den beri doğru düzgün uyumadın. Biraz dinlen. Ben hemen kapının önünde olacağım.”

“Sen her zaman,” esnememe engel olamadım, “bana dinlenmemi söylüyorsun,” diyerek bitirdim cümlemi. Ash sırtıttı. Kaşlarını çatarak göğsünü dürttü. “Ben kendi başımın çaresine bakabilirim.”

“Biliyorum,” dedi beni odaya sokarken. “Fakat senin de kendini dayanabileceğin sınırların ötesinde zorlamak gibi bir eğilimin var. Yorgunluktan düşüp bayılmadığım sürece bunun farkına varmıyorsun.” Beni karyolaya doğru ilerletti. Somurtmam karşısında

gölümşedi. “Şövalyen olarak, sana böyle şeyleri hatırlatmak benim görevim. İş tanımımın bir parçası da bu.”

“Ah, tabii,” diye mırıldandım kollarımı kavuşturarak. Ash gülümşedi.

“Ben yalan söylemem, unuttun mu?” Eğilip dudaklarıma hafif bir öpücük kondurdu. İçim eridi. “Buralarda olacağım. Dinlenmeye çalış.” Kapıyı kapadı ve beni dinmek bilmeyen, gittikçe büyüyen acımla baş başa bıraktı.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

USTURA

Öyle yorgundum ki uyumak bile çok zor geliyordu. Rahatsız karyolaya uzandım ve tavanı izlemeye başladım. Düşünceler kafamın içinde öyle hızlı dolaşıyordu ki dinlenmem imkânsızdı. Sahte kralı, hareket eden kalesini, Demir Diyar'ın sınırda kamp kurmuş, tehlikeden bihaber olan Yaz ve Kış ordularını düşündüm. Hareket halindeki kaleyi durdurmanın, koca orduların önüne geçebilmenin yollarını aradım durdum fakat aklıma gelen fikirler ya çok karmaşık ve çılgıncaydı ya da intihardan farksızdı.

Çoğunlukla da Ash'i düşündüm; birkaç saniyede bir düşüncelerimin ortasına dalıveriyordu. Onu burada, yanımda istiyordum. Kapıyı kilitleyip bu küçük odada baş başa kalmamızı diliyordum fakat bunun için hazır olup olmadığımı bilmiyordum. Birçok kez kapıyı açıp onu içeri çekmeyi düşündüm ama çok ileri gitmiş olur muydum acaba? Bulunduğumuz yeri düşünürsek, bunu biraz uygunsuz bulmaz mıydı? Yoksa ilk adımı benim atmamı mı bekliyordu? Beni bekleyeceğini söylemişti sonuçta, değil mi?

Tam içim geçmişti ki bir şey midemin üzerine zıplayıverdi. Bir çığlıkla yerinden sıçrayıp onu üstümden savurdum.

“Aah,” diye inledi rahatsız edici bir ses ve bir gremlin yerden karyolanın ucuna zıpladı, elektrik yeşili gözleriyle beni süzmeye başladı. “Buldu seni!” diye haykırınca ben de bağırdım.

Bir saniye sonra Ash odaya daldı, kılıcını çoktan çekmişti; üzerime her ne atladıysa saldırmaya hazırdı. Gremlini görünce sinirlendi, hamlesini yapmadan elimi kaldırarak onu durdurdum.

“Ash, dur!” Ash kaşlarını çatarak kalakaldı. Savunma pozisyonuna geçmiş, Ash’e tıslayıp dişlerini gösteren gremline döndüm. “Sen... sen demin konuştun mu?” diye kekeledim. “Konuştun, değil mi? Hayal görmedim yani?”

“Evet!” diye bağırdı, kulaklarını hoplatarak zıplamaya başladı. “Evet, sen beni duydu! Ustura seni buldu! Kızı ve komik kara elfi buldu!”

“Ustura,” diye tekrarladım, Ash hayretler içinde bizi izliyordu. “Senin ismin bu mu yani?”

“Onu anlayabiliyor musun?” diye sordu Ash, gremline kaşlarını çatarak bakıp. Gremlin hırlayıp duvara tırmandı ve koca bir örümcek gibi asılı kaldı. “Yaratık gerçekten seninle konuşuyor mu?”

Başımı salladım ve tekrar gremline döndüm. Koca kulaklarından birini kemiriyordu ve hâlâ gözleri Ash’teydi. “Siz konuşmayı ne zaman öğrendiniz?”

Gremlin göz kırptı. “Biz konuşurduk,” dedi şaşkın bir şekilde kafasını sallayarak. “Her zaman biz konuşurduk. Kimse bizi duymazdı. Efendimiz dışında.”

İrkildim. Bundan bir süredir şüphe etsem de bir gremlinin ağzından duymak oldukça rahatsız ediciydi. Beni dinliyorlardı çünkü yeni efendilerinin ben olduğumu sanıyorlardı. Ne yap-

çağımı bilemiyordum. Kısa bir süre öncesine kadar gremlinlerin akılsız, açgözlü hayvanlar olduğunu sanırdım. Herhangi bir dile veya topluma sahip olabileceklerini düşünmemiştim. Birinin konuştuğunu görmek beni fazlasıyla şaşırtmıştı.

Ustura'ya baktım, gözleri üzerimdeydi, ağzımdan çıkacak kelimeye bakıyordu. Bir gremlinle ne yapmam gerektiğini hiç bilmiyordum. "Nasıl girdin buraya?" diye sordum.

"Takip!" Cılız yaratık sırttı, neon mavisi, keskin dişleri göründü. Sesi kötü bir radyo sinyali gibi cızırdıyordu. "Sizi biraderler eski şehirde gördü. Ustura takip etti. Buraya geldi. Buldu seni!"

"Ne istiyormuş?" diye mırıldandı Ash, kaşları hâlâ çatıktı. Yaratık cızırdayıp tavana sıçradı. Aşağı sarkıp sağa sola sallanmaya başladı.

"Bilmiyorum." Gremlin baktım. "Ustura, neden beni takip ettin? Ne istiyorsun?"

"Yemek!" Sesi kargalarınki gibi çıkıyordu. "Ustura yemek kokusu alıyor! Açlık!" Tıslayarak tavanda ilerledi, hızla emekleyerek açık kapıdan dışarı çıktı ve yığınların arasında kayboldu.

Ash iç çekerek kılıcını tekrar kınına soktu. "İyi misin?" diye sordu. "Canını acıtmadı, değil mi?"

Başımı salladım. "Onları anlayabiliyorum," dedim, bu aydınlanmanın bana ne gibi bir faydası olabileceğini düşünerek. Ayağa kalkıp kapıya doğru yürüdüm, harabeye göz gezdirdim. Işıklar titrek titrek yanıyordu, makinelerden ve elektrikten gelen hafif bir vızıltı ortalığa yayılmıştı. "Sanırım artık onların efendisi olduğumu sanıyorlar, Ash," dedim, kapının çerçevesine yaslanarak. "Bir zamanlar Machina'nın olduğu gibi. Sanırım... onun gücüne sahip olduğum için, beni takip etmeleri gerektiğini düşünüyorlar."

“İlginç.” Ash’in düşünceli ses tonu arkama dönmeme neden oldu. Gremlinlerle konuşma olayından endişe duymasını ya da iğrenmesini bekliyordum. Ancak gözlerindeki bakış, iğrendiğini değil, meraklandığını gösteriyordu. “Bununla neler yapabileceğini merak ediyorum,” dedi eğlenir gibi, “emrinde bir sürü gremlin var.”

Harabelerin arasından gelen patırtı dikkatimi dağıttı. Biri, “Gremlin!” diye bağırdı ve küfretti. “İçeri bir gremlin girmiş! O kablolardan uzak dur seni lanet olası yaratık!” Işıklar titredi ve gitti. Harabeler karanlığa gömüldü. “Arıza! Hayvan elektrik kablolarını yedi!”

“Jeneratörü çalıştırın!” diye bağırdı Arıza. “Diyot, ışıkları tekrar açmaya çalış. Ve biri şu gremlini yakalasın!”

Puck esneyerek ve kafasını kaşıyarak gölgelerin içinden çıktı. “Görünüşe göre bir böcek problemimiz var.” Işıklar bir gelip bir giderken Puck sırttı. Ash, ona ters ters baktı.

“Nerelerdeydin Goodfellow?”

“Ben mi? Keşif yapıyordum; bilirsin işte yerlilerle sohbet ettim, kaçış yollarını öğrenmeye çalıştım.” Puck burnunu kaşıyıp Ash’e bilmiş bilmiş baktı. “Sen ne yaptın gece boyunca, buz çocuk?”

“Ah çok merak ediyorsun, değil mi?”

Didişmeye başlamalarını engellemek için sesli bir şekilde boğazımı temizledim. “Grimalkin’i gören oldu mu?”

“Hayır ama tüylü arkadaşımızı bilirsin.” Puck omuz silkip duvara yaslandı. “En beklenmedik anda havalı ve gizemli bir tavırla ortaya çıkacaktır. Tüy yumağı için endişelenme.” Işıklar tekrar gidip geldi ve sonunda düzeldi. Puck gözlerini devirdi. “Bir kargaşa yaratmak için bir düzine gremlin bulup ortalığa salmamız yeterli olur. O yaratıklar benden daha çok sorun çıkarıyorlar. Neredeyse

yani. Eee, Prenses.” Bana döndü, sesi fısıltıya dönüştü. “Buradan ne zaman çıkıp gideceğimize dair bir fikrin var mı?”

“Bilmiyorum Puck.” Başımı salladım. “Henüz bir planım yok. Sahte kral yabancılormana varmadan önce bir şekilde o büyük ordunun içinden geçip kaleye sızmalı, sahte kralı bulmalı ve öldürmeliyiz.”

“Bana biraz imkânsız gibi göründü,” diyerek sırttı Puck. “Ne zaman başlıyoruz?”

“Neye başlıyorsunuz?” Arıza gözlerini şüphle kısımış halde köşeden göründü. “Umarım sahte kralla ilgili bir şeyler planlamıyorsunuzdur. Öyle bir niyetiniz varsa, bunun ne kadar aptalca ve imkânsız olduğunu size bir kez daha hatırlatayım. Ayrıca sizi kendi ellerimle ona teslim etmeyeceğim, Prenses. İntihara kalkışmak istiyorsanız önce beni çiğnemeniz gerekiyor, bunu bilin. O yüzden, lütfen...” Bana yapmacık bir ifadeyle gülümsedi. “Uslu durun. Hepimizin iyiliği için söylüyorum.”

“Ne istiyorsun Arıza?” diye sordum, Ash ve Puck’a bizi direnişçilerin zindanına attıracak bir şey söyleme fırsatı vermeden. Özgürlüğümüzü savaşıarak kazanabileceğimizden şüphem yoktu fakat olası müttefiklerimizin kanını boşa dökmeyi istemiyordum. Ancak eninde sonunda bunun olacağını biliyordum. Ne Ash ne de Puck’ın tutsaklıkla arası iyiydi ve planlı ya da plansız, yakın zamanda sahte kralın peşine düşmemiz gerekecekti. Yabancılormana ulaşip her şeyi mahvetmesine izin veremezdim.

“Çoktan fark edemediyseniz, ortalıkta dolaşan bir gremlin olduğunu size söylemek istedim. Genellikle bir zararları dokunmaz fakat buradaki kablolarımızı yiyip aletleri kısa devre yaptırarak sorun çıkarırlar. Yani ışıklar tekrar yanıp söner veya bir şeyler aniden bozulursa, küçük arkadaşımıza teşekkür edersiniz.”

Puck kıs kıs güldü. “İyi eğitilmiş güçlerinin minicik bir grem-lini yakalayamaması gerçekten içimi rahatlattı.”

“Daha iyisini yapabileceğine inanıyorsan onu kendin bulmayı dene.” Arıza, Puck’a ters ters baktı ve sonra bana döndü. “Her neyse, alın bunu.” Bana bir çanta uzattı. “Acıkmış olabileceğinizi düşündüm. Sonuçta, yiyeceklerimizi misafirlerimizle paylaşmak ayıp olur. İçinde bir haftalık kumanyanız var. İdare etmeye çalışın.” Şaşkın bakışlarıma karşılık gözlerini devirdi. “Hepimiz yağ ve elektrikle beslenmiyoruz.”

“Peki ya Ash ve Puck ne olacak?”

“Yani yemeklerimizin, midelerini hamura çevirmeyeceğinden *oldukça* eminim. Ama tabii hiçbir zaman kesin olarak bilemeyiz.”

“Sağ ol,” dedim kuru kuru.

Işıklar tekrar titredi ve yukarılardan biri Arıza’ya seslendi. Arıza içini çekerek müsaade istedi ve etrafa emirler yağdırarak yanımızdan ayrıldı. Direnişçilere, gremlini yakalamaları konusunda yardım etmeli miydim, diye düşündüm. Sonuçta Ustura’nın burada olmasının sebebi bendim. Ancak sonra bunun Arıza’nın problemi olduğuna karar verdim. Bizi göndermek ya da yardım etmek gibi bir niyeti yoktu, o halde bu yüzden çıkan sorunlarla da kendisi ilgilenebilirdi.

Yemeğin bahsi geçince, önceki geceden bu yana bir şey yemediğimi fark ettim ve midem guruldadı. Çantayı açtım ve bir sürü konserve yemek gördüm: et, fasulye, karışık meyveler, tüp peynir, kraker ve altı şişe diyet gazoz. Ayrıca plastik tabak ve kaşık da koymuşlardı.

Omzumun üzerinden çantanın içine bakan Puck iğrenmiş gibi bir ses çıkardı. “Tüm yiyecekleri bu aptal konservelelere koymasalar

olmazdı zaten. Bu koruyucu maddelerin nesi güzel ki? İnsanlar neden bir elmayla mutlu olamıyorlar?”

Omzumun üzerinden Puck’a baktım ve iç geçirdim. “Yani buradayken hiçbir şey yemeyecek misin?”

“Öyle bir şey demedim.”

“O halde söylenmeyi bırak, şunları yiyebileceğimiz bir yer bulalım.” Çantayı kapadım ve rahat edebileceğimiz bir yer bulmak üzere koridorda ilerlemeye başladım. Odama gidebilirdik fakat o küçük alanda kendimi hapiste gibi hissediyordum ve gökyüzünü görmek istiyordum.

“Pekâlâ, Prenses.” Ash ve Puck yukarıdaki harabelere çıkan merdivenler boyunca beni takip ettiler. “Ama fenalaşırsam, bir dediğimi iki etmeyeceksin.”

“Fenalaşırsan, Ash’e acına son vermesini söylerim.”

“Çok duygulandım.”

Kule bu akşam uğultularla doluydu. Direnişçiler, tek bir gremlinin sebep olduğu hasarları onarmak için bir oraya bir buraya koşturuyorlardı. Onları izlerken, bütün bunlara sebep olduğum, daha doğrusu benim gremlinim sebep olduğu için muzip bir tatmin ve garip bir gurur hissettim. Direnişçiler sahte kraldan saklanıp ortalığı başkalarının temizlemesini ummaktan başka bir işe yarasalar fena olmazdı.

Peki, ben ne ara gremlinleri sahiplenmiştim?

Kuledeki hareketliliğe rağmen, koca meşe ağacının çevresi sessiz sakindi. Buraya geldiğimiz ilk akşam olduğu gibi, yine ona doğru çekildiğimi hissettim. Göğe yükselen ağaç dallarının altında, ağacın gövdesinin dibinde köklerden oluşmuş bir çemberin ortasına yerleşip kumanyalarımızı çıkarmaya başladım.

Ash ve Puck, ben onlara plastik bir kaşık sallayana kadar temkinli bir şekilde beni izlediler. “Oturun,” dedim ağacın köklerini işaret ederek. “Bunlar peri şarabı olmayabilir ama elimizdekilerle idare etmeliyiz.” Bir karışık meyve konservesini bir plastik tabağa boşalttım ve Ash’e uzattım. Ash tabağı aldı ve bir kökün ucuna dikkatle ilişti.

Puck da oturdu ve ona verdiğim tabağa hüznle baktı. Vıcık vıcık yemeği parmağıyla karıştırdı ve “Bir dilim elma bile yok,” dedi içini çekerek. “Fâniler bunlara meyve mi diyor? Birileri tabağa şeftali kusmuş gibi.”

Ash kaşığı eline aldı ve uzaylı bir yaşam formuymuşçasına inceledi. Tek lokma yemediği tabağına geri bıraktı, tabağı yere koydu ve ayağa kalktı.

“Ash.” Soğuk fasulyemi yemeyi bırakıp Ash’e baktım. “Ne yapıyorsun?”

“Bizi izliyor.” Yavaşça elini kılıcının kınına koydu. “Bu kez çok yakın. Sanki,” gözlerini kapadı, etrafında bir büyü dalgası oluştu, “sanki hemen üzerimizdeymiş gibi.”

Kör edici bir hızla arkasına döndü. Ağaca doğru kılıcını sallayınca mavi bir ışık parladı ve bir saniye sonra bir şey, çok tiz bir ciyaklamayla dallardan aşağı, neredeyse kucağıma düştü.

Yerimden sıçradım. Parlak ve arıya benzeyen büyük, metal bir böcekti. Ölürken kanatları hâlâ hafifçe vızıldıyordu. Sonunda gizemli takipçimiz karşımızdaydı. Bedenin ortasına saplanan buz parçası onu ikiye ayırmıştı ama kancalı bacaklarının arasında uzun ve ince bir şey tutuyordu. Yere eğildim ve uzun objeyi, ucundaki iğneye benzer sivri şeyden uzak durarak yaratığın kavrayışından kurtardım.

Üzerinde birkaç yaprak olan bir dal parçasıydı. Yapraklar demirden olmasına ve dal gövdesinde demirden damarlar uzanmasına rağmen ağaç hâlâ canlıydı. Dalm etrafına bir not sarılmıştı. Onu çekip çıkardığım sırada Ash de gözlerini kısarak dalı elimden aldı.

“Bunun ne olduğunu biliyor musun?” diye mırıldandı.

Puck sırttı. “Ah, evet. Halk arasında dal deriz. Ateş yakmada, böcek dürtmede ve köpeklerle oyun oynarken kullanılır.”

Ash onu duymazdan geldi. “Bu bir üvez ağacının³⁰ dalı,” dedi bakışlarına karşılık vererek. “Bu durumda, bunun bir tesadüf olduğunu düşünmüyorum. Rowan burada olduğumuzu biliyor ve bunu sana o gönderdi.”

Kanım dondu. “Onun buralarda olduğunu mu düşünüyorsun?”

“Bundan eminim. Mesajı oku.”

Notu açtım. Kelimelere göz gezdirirken midem kasıldı. *Demir Kral'ın sana bir teklifi var. Beni bul.*

Puck omzumun üzerinden notu okudu ve kaşlarını çatı. “Onu bulmak mı? Her şeyi bırakıp Demir Diyar boyunca dolana dolana onu mu arayacakmışız? Gerçekten onunla buluşmayı düşünümüyorsun, değil mi, Prenses?”

“Sanırım bunu yapmalıyım,” dedim yavaşça, Ash'e bakarak. “Sahte krala karşı kullanabileceğimiz bir şeyler biliyor olabilir. Belki de sahte kral savaşı bitirmek istiyordur.”

“Ya da bu bir tuzak olabilir ve Rowan, Periler Ülkesi'ne ihanet ettiği gibi bize de ihanet edebilir.” Ash'in sesi buz gibiydi.

“Bu da olabilir ama ne istediğini öğrenmemiz gerektiğini düşünüyorum. Teklifinin ne olduğunu bilmeliyiz.” Harabelerde dolanan düzinelerce direnişçiye baktım. “Fakat önce buradan

30 Üvez ağacının İngilizcesi *rowan*'dır. (ed.n.)

çıkmanın bir yolunu bulmalıyız. Arıza'yı duydunuz; öylece çıkıp gitmemize izin vermeyecek."

"Sonunda." Puck bir yandan ellerini ovuşturuyor, bir yandan sırtıyordu. "Buradan hiçbir zaman çıkamayacağımızı düşünmeye başlamıştım. Pekâlâ, hangisini tercih edersin? Şaşırtmaca mı? Çatışma mı? Yoksa arka kapıdan sızışalım mı?"

"Belki de tüm kampı başımıza toplamadan önce," dedi Ash bana dalı uzatırken, "Rowan'ın nerede olduğunu bulmalıyız."

"Ah, evet. Bu oldukça mantıklı, değil mi?" Tekrar nota baktım ve perilerin bilmecelerle iletişim kurmak yerine dertlerini doğru-dan anlatmalarını diledim. "Keşke Grim burada olsaydı. Rowan'ı nasıl bulacağımızı bilirdi." O ana dek kediye hiç düşünmediğim için suçluluk duydum. "Sence o iyi midir? Ona bir mesaj göndermeye çalışsak mı?"

"Çok riskli." Ash başını salladı. "Dikkat çekerez. Üstelik bizden başka kimse *cait sith*'in burada olduğunu bilmiyor. Kimsenin farkında olmadığı bir müttefik, daha sonra bizim işimize yarayabilir."

"Grim başının çaresine bakabilir, Prenses," diye onayladı Puck, hemen harekete geçmek için sabırsızlanıyordu. "En iyi yaptığı şey bu sonuçta. O halde, bu dalm nereden geldiğini nasıl bulacağız?"

Etrafıma bakındım ve harabelerin arasında kolları bilgisayar klavyeleri ve kablolarla dolu, cılız bir *hacker* elfin yürüdüğünü gördüm. "Çok kolay. Birilerine soracağız."

"Pardon!" diye bağırdım elfin yanına koşarak. Elf yerinde sıçradı ve bilgisayar kablolarının üzerinden bana gergin bir bakış attı. İçinde yeşil şeritler halinde akan rakamların olduğu koca siyah gözleri endişeyle döndü. "Adın Diyo'tu, değil mi? Bana yardım edebilir misin?"

Hacker göz kırptı, ayaklarını sürüdü. “Arıza, siz eskikanlarla sözlü iletişim kurmamamız konusunda bizi uyardı,” dedi genizden gelen sesiyle.

“Yalnızca bir soru sormak istiyorum.” Gerginliğini azaltma umuduyla onu gülümsedim. Ancak daha da büzülmesine neden oldum. İçimi çektim, üvez ağacı dalını gösterdim. “Bunu meşe ağacının yanında buldum. Ne olduğunu biliyor musun?”

Diyot gözlerini kıstı. “Bu bir *sorbus aucuparia*, genellikle kuş üvezı ya da üvez ağacı olarak bilinir. Evet, doğal bitki örtüsü ve faunanın çoğu, demir güçleri tarafından yok edilmiş vaziyette ancak bunların bir kısmı hâlâ doğallığını koruyor.”

Dediklerinin yarısını ancak anlayabilmişim fakat genel fikri kapmışım. “Nerede?” diye sordum, Diyot tekrar göz kırptırdı.

“En yakın *sorbus aucuparia*, kulenin dört virgül üç kilometre batısında yer alıyor,” dedi o yöne doğru başını sallayarak. “Tabii, buradan ayrılmamız yasak olduğu için siz onu göremezsiniz. Ah, eyvahlar olsun!” Bir adım geriledi, gözleri döndü. “Kaçmayı düşünmüyorsunuz, değil mi? Arıza bunu öğrenirse, işin ucu bana dokunur; suça ortak sayılırım. Lütfen kaçmayı düşünmediğinizi söyleyin.”

“Rahatla, kaçmayı düşünmüyorum.” Tam olarak yalan sayılmazdı; bana sormak yerine doğrudan bunu söylememi istemişti. İşe yaramıştı; bunu duyunca soluklanıp rahatladı.

“Oh, güzel. Şimdi işimin başına dönmem gerek.” *Hacker* elf geri geri giderken neredeyse kendi ayağına takılıp düşecekti. Bana titrekçe gülümsedi. “Şimdi başka bir... yerde olmam gerek. Ben... eee... hoşça kalm.” Kablolarını topladı ve harabelerin arasında kayboldu.

“Bunu duydunuz mu?” Arkamda bitiveren Ash ve Puck'a döndüm. Ash düşünceli bir ses çıkardı ve kollarını kavuşturdu.

“Dört kilometre batıda demek,” diye mırıldandı giden elfin arkasından bakarak. “Çok uzak değil ama bu elfi böylece bırakmamız doğru mu? Hemen Arıza'ya gidip her şeyi söyleyebilir.”

“O halde hızlı hareket etmeliyiz.” Kılıcımı ve zırhımı kontrol ettim, her şeyin yerli yerinde olduğundan emin olmak istedim. “Buradan hemen gidiyoruz.”

Puck'm gözleri parladı. “Şöyle göz kamaştırıcı bir şaşırtmacaya ihtiyacımız yok mu, Prensese?” diye sordu.

“Hayır, zorunda kalmadığımız sürece köprüleri yakmaya gerek yok.” Harabelerin içinde ilerleyerek, ulaşmamız gereken yere gitmemizi sağlayacak merdivenleri aramaya koyuldum. “Tekrar buraya dönmemiz gerekebilir. Sen karargâhlarını falan havaya uçurdun diye bir direnişçi ordusuyla savaşmak zorunda kalmak istemiyorum. Gizlice, sessizce buradan çıkıp gidebiliriz.”

“Eee, gizlice çıkacaksak, bir arka kapı bulmamız gerekmez mi?”

“Saklanın.” Ash aniden kolumu tuttu, beni bir sütunun arkasına çekti ve göğsüne bastırdı. Puck da bir kayanın arkasına geçti. Bir saniye sonra Arıza harabelerin diğer ucunda göründü, peşinde de Diyet vardı.

“Bilmiyorum, efendim,” dedi Diyet. “Fakat oldukça şüpheli görünüyorlardı. Kızın kaçma planı yaptığını düşünmüyorsunuz, değil mi? Bana öyle bir düşüncesinin olmadığını söyledi.”

“Bu bir şey ifade etmez,” dedi Arıza. Ash'in kalbini avcumda hissedebiliyordum. Halbuki hareketsiz duruyordu, neredeyse nefes bile almıyordu. “Hayatında daha önce hiç bir insanla tanışmadın Diyet, bu yüzden tek ayak üstünde bin tane yalan söyleyebildiklerini bilmemen çok normal.”

Diyot'un nefesi kesildi, Arıza derin bir nefes aldı, elini kafasındaki dikenlerin üzerinde gezdirdi. "Önemli bir şey olmayabilir," dedi yürümeye devam ederlerken. Bizim sütunun önünden geçerlerken nefesimi tuttum. "Yine de git ve onu bul. Kızın kendini sahte kralın kucağına atması istediğim son şey, biliyorsun."

"Emredersiniz, efendim." Harabelerde uzaklaştıkça sesleri kısıldı ve gözden kayboldular.

Puck enkazın arkasından fırlayıp çıktı. "Eğer buradan gideceksek, gerçekten çabuk olmalıyız. Hemen şimdi mesela. Priz kafalı olayı çıkmadan sıvışmalıyız."

"Bu taraftan," diye fısıldadım ve harekete geçtik.

Birkaç kez kıl payı yırtmamızın ardından, araziye tepeden bakan en uzun terasa çıkan merdiveni gördüm. Fakat ne yazık ki onu da mekanik kolları ve demir bir mızrağı olan iri kıym bir cüce koruyordu. Yakınlardaki *hacker* elfler de kabloları ve diğer elektronik aletleri tamir ediyorlardı.

"Onları indirmemi ister misin?" diye sordu Ash, gölgelerin arasında eğilirken.

"Evet, bu kesinlikle çok sessiz bir girişim olur," diye fısıldadı Puck. Hedefimizin önündeki tek engel olan cüceye ve Demir perilere öfkeyle baktım.

Sonra yukarıdaki enkazın içinde parıldayan bir çift yeşil göz ve neon bir sırtış gördüm. *Ustura! Onların dikkatini dağıtabilir, bundan eminim. Yalnızca beni duyması gerekiyor...*

Sanki zihnimi okumuş gibi, gremlin aniden döndü ve doğrudan bize baktı.

Nefesimi tuttum. *Eh, neden olmasın? Ustura, eğer beni duyabiliyorsan, merdivenlere ulaşmam için cüceyi geçmem gerek. Acaba dikkat dağıtacak bir şey...*

Cümlemi bitirmeme kalmadan gremlin deli gibi sırttı ve çılgınca ciyaklayarak saklandığı yerden kıvılcımlar saçarak sıçrayıp odadaki herkesin dikkatini üzerine çekti. Kahkahalar atarak tepelerinde zıplıyor, her biriyle dalga geçtikten sonra gözden kayboluyordu. Cüce de dâhil olmak üzere tüm direnişçiler işlerini bırakmış bağırıyor, küfürler savurarak gremlini yakalamaya çalışıyorlardı.

“Evet, bu güzel oldu,” dedi Puck. “Bana da bu yaratıklardan birkaç tane lazım.”

“Haydi,” dedim ve merdivenleri hızla tırmanmaya başladık. Direnişçiler hâlâ aşağıda Ustura’nın peşinde koşturuyorlardı. Bağırışlarını hâlâ duyabiliyorduk. Hiçbir engelle karşılaşmadan terasa ulaştık. Rüzgâr saçımı savuruyordu.

Puck panik ve şaka karışımı bir ifadeyle bana baktı. Çıkışımızı bulmak için kule duvarını inceliyordum. “Eee, bu yoldan nasıl çıkmayı planlıyorsun, Prenses? Uçarak mı?”

“Evet.” Sonunda aradığım şeyi buldum; planörler, duvarın tepesine yakın bir noktada asılı halde güneşin altında uyukluyorlardı. Onlara doğru yavaşça fısıldadım, ayaklandılar, böcek kafalarını bize doğru çevirdiler.

Puck bakışlarımı takip etti ve gırtlığından tiksinti dolu bir ses çıktı. “Şaka yapıyor olmalısın. Bu şeylere binerek uçmamızı mı istiyorsun? Eee... ben kuşa dönüşüp sizi takip etsem nasıl olur?”

“Hayır. Mab’in ne dediğini unutma.” Planörlere elimle işaret ederek çağırdım fakat onlar uyuklu uyuklu vızıldamakla yetindiler. “Büyü kullanırsan tılsımın parçalanabilir. Mümkün olduğunca tılsımı korumalıyız.”

Puck yüzünü buruşturdu. “Sanırım bu kez bir istisna yapabilirim, Prenses. Eminim büyük, metal bir böceğin üzerinde uçmak çok eğlencelidir fakat...” Planörler duvardan aşağı emeklemeye

başlayınca Puck bir adım geriledi. “Ah, harika. Bana bir garip bakıyorlar, Prens.”

“Sorun ne Goodfellow?” Ash kollarını kavuşturarak sırttı. Planörler, çok yönlü, kocaman gözleriyle bize bakarak yavaşça zemine indiler. “Birkaç böcekten mi korkuyorsun?”

“Böcekler tüylerimi ürpertiyor.” Puck planörlerden birine somurarak baktı, planör vızlayarak cevap verince geri çekildi. “Bana garip garip bakan dev metal böcekler, yalnızca korku filmlerinde kalmalı.” Puck, alaycı bir tavırla Ash’e güldü. “Ayrıca, *sen de* pek gönüllü görünmüyorsun, Prens.”

“Yalnızca bu anın olabildiğince uzun sürmesini istiyorum.”

“Çocuklar! Buna ayıracak vaktimiz yok!” İkisine de dik dik baktım, suçlarını bildiklerinden atışmayı kestiler. “Buradan tek çıkış yolumuz bu. Beni takip edin ve yaptıklarımı aynen tekrarlayın.”

Terasın ucuna doğru yürüdüm ve aşağı baktım. Dün aynı yerden baktığımda midem ağzıma gelmişti. Şimdiyse kalbim heyecanla atarken kollarımı açtım.

Bir süre hiçbir şey olmadı ve planörlerin karşılık vermeyeceklerinden korktum. Ancak sonra kanatlarının o tanıdık vızıltısını duydum. Bir saniye sonra planör omuzlarıma kondu ve bakır bacaklarını etrafıma sardı.

Puck, “Korkuuuunç,” diye bağırınca ona ters ters baktım.

“Kapa çeneni ve beni dinle. Yönlendirmek için ön bacakları kullanacaksın. Rahatlamaya çalış, her şey yolunda gidecek.” Puck’ın şüpheli bakışlarına aldırış etmeden önüme döndüm. “İşte, gidiyoruz,” diye mırıldandım ve kendimi kıydan aşağı bıraktım.

Planörün kanatları rüzgârı yakaladı ve yukarı fırladık. Bedenimdeki adrenalin de karşılık vererek beynime fırladı. Dönerek hızla yükselmemi izleyen Puck’m şaşkınlık çığlığını duydum ve

delicesine sırttım. Planörle daha neler yapabildiğimi göstersem suratı ne hal alırdı acaba? Planörün heyecanını da hissedebiliyordum, koşmaya hazır bir yarış atı gibiydi. Ancak çılgın dalışlara, manevralara ve çeşitli hava gösterilerine vaktimiz yoktu. Hevesimizi almak için birkaç geriye çember çizdirdim ve çocukların daha fazla cesaretlendirilmeye ihtiyacı var mı diye bakmak için geri döndüm. İkinin de havalanmayı başarmış, bana doğru geldiğini görünce şaşırdım. Gerçi yanlarına gidince Puck'ın yüzünün neredeyse sarardığını fark ettim.

“İkiniz de iyi misiniz?” dedim sırtımmaya çalışarak. Puck zayıfça baş parmağım kaldırarak onayladı.

“Harikayız Prenses!” Planörü sesli bir şekilde vızıldayınca Puck irkildi. “Tabii kendi kanatlarımla uçsam daha iyi olurdu. Bu pek doğal gelmiyor. Hangi yöne gidiyoruz?”

Ash ufukta bir noktayı işaret etti. “Batı şu yönde,” dedi, başımı salladım. Planörüm onu harekete geçirmemi beklemeden, ani bir hamleyle sağa döndü. Batan güneş ve Rowan’a doğru yola koyulduk.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

ROWAN'IN TEKLİFİ

Birkaç dakika uçtuktan sonra dümdüz arazide bir serap gibi parıldayan siyah bir leke gördüm. Yakınlaştıkça, bunun çorak toprakların ortasında bir vaha gibi hâlâ canlı olan bir ağaç topluluğu olduğunu fark ettim. Ancak üzerlerinde birkaç daire çizirken ölmek üzere olduklarını, gövdelerinin yavaş yavaş metale dönüştüğünü ve yapraklarının çoktan metalik bir şekilde parıldadığını da gördüm. Geriye kalan birkaç dalda hâlâ canlı yapraklar vardı ve direnişçilerin kampında bulduğuma benziyorlardı. Evet, bu bizim üvez ağacımızdı. Eğer elimize geçen nota güvenebilirsek, Ash'in hain ağabeyi burada olmalıydı.

Planörlerimizi yere indirdik, terk edilmenin hoşnutsuzluğuyla vızıldadılar. Silahlarımızı çekip dikkatlice ağaçlığa girdik. Ağaçlar rüzgârda sallanıyordu. Metal dallar birbirlerine bıçak gibi sürtüyor, içimi ürpertiyordu.

Rowan ilerideki ağaçların arkasından beyazlar içindeki zayıf bir silüet olarak göründü. Korkunç şekilde yanmış yüzü mdemi

bulandırınıyordu. İki Demir şövalye ona eşlik ediyordu. Çeşitli parçalardan birleştirilmiş zırhlarının üzerinde yeni bir nişan vardı. Dikenli telden taç sembolü yerine, göğüslerinin üzerinde artık gökyüzüne doğru uzanmış, demir bir yumruk sembolü vardı. Şövalyelerden biri yabancıydı, bana tanıdık gelmiyordu. Ancak ikincisini hemen tanıdım. Yanağındaki yara izini ve gri gözlerindeki donukluğu saymazsak, zırhın üzerinde duran o yüz Ash'e ait olabilirdi.

"Vay canına, çift görmeye başladım," diye mırıldandı Puck hızla gözlerini kırpıştırarak. "Yıllar önce kaybettiğin ikizin falan mı bu, buz çocuk? Doğumda falan mı ayrılmışsınız?"

"O Tertius," diye fısıldadım yaklaştırmaya devam ederken. "Demir Diyar'a ilk geldiğimizde Demirat'la birlikteydi. Daha sonra onu Kış Divanı'nda gördüm. Mevsimler Asası'nı çalıp Sage'i öldürmüştü." Ash yumruklarını sıkı, etrafındaki hava birden soğudu. "Onu hafife alma. Ash gibi görünüyor olabilir fakat o tam anlamıyla bir Demir şövalye."

"Evet ama..." Puck bir Tertius'a, bir Ash'e bakıyordu. "Bu, neden tıpatıp buz çocuk gibi göründüğünü açıklamıyor."

"Çünkü," diye cevapladı Rowan, sesi ağaçların arasından bize ulaşıyordu, "o benim sevgili küçük kardeşimin bir *klonu*. Eski kral Machina, şövalyeleri Kraliyet Korumaları olmaları için yarattı ve bu yüzden hepsini Divandakilerden kopyaladı. Benim ikizimi görmeliydin... çirkin piç. Ona bir iyilik yaptım ve acısına son verdim. Sage'in ikizi ise maalesef onunla tanışmadan yok olup gitmişti." Birkaç metre ötemizde durup bizi selamladı, şövalyeleri iki omzunun hemen arkasında durdular. "Tekrar merhaba, Prenses. Buraya gelebilmene çok sevindim. Peşini bırakmayan finoların da yanında her zamanki gibi. Etkilendim doğrusu. Oldukça ciddi

sihirler yapmış olmalısınız.” Tehlikeyle parıldayan mavi bakışlarını Ash’e döndürdü ve gülümsedi. “Güzel kolyemiş, kardeşim ama seni koruyamayacak. Demir Diyar’da yaşabilmenin tek yolu, onun bir parçası olmaktır. O ucuz takıyla kendine yalnızca birazcık vakit kazandırmışsın. Bir kez kırıldı mı, ki eminim kırılacak, bu diyar seni tamamen yutacaktır.”

“Seni öldürecek kadar vakit kazandırır bana,” diye cevapladı Ash. “Ki istersen bunu hemen, şu anda yapabilirim.”

“Sakin ol.” Rowan, Ash’e parmağını salladı. “Öyle bir şey olmayacak. Buraya kavga etmeye gelmedik. Ben bu savaşı bitirebilecek bir teklif yapmak için geldim. Savaşı durdurmak istemiyor musun, Meghan Chase?”

Hemen şüphelenmiştim, kollarımı kavuşturdum. “Beni bu yüzden mi buraya çağırdın? Sahte kral adına pazarlık mı yapacaksın?”

“Tabii ki.” Rowan açıkça kabul ediyordu. “Fakat önce seninle bir anlaşma yapmamız gerek, Prenses. Tarafsız sahada görüşürken kimsenin kimseyi öldürmeye kalkmayacağını garantilemeliyiz. Sevgili kardeşimin kendini kaybedip saldırıya geçmesini istemeyiz. Ne diyorsun?”

Gözlerimi kıstım. “Bense senin ikili oynayıp bizi dışarıdan tuzağa düşüreceğinden şüpheleniyorum. Neden sana güveneyim ki?”

“Beni kırıyorsun, Prenses.” Rowan elini kalbine koydu. “Seni temin ederim ki sadece konuşmak istiyoruz. Ancak teklifimizi duymakla *ilgilenmiyorsan*, kuyruğumuzu bacaklarımızın arasına kıştırarak geri gidip Oluruılmaz’a doğru ilerlemeye devam edebiliriz.”

“Ah, pekâlâ.” Rowan’la bu oyunu sonsuza dek oynayabilirdim fakat bu durum bizi teklifini öğrenmeye bir adım bile yaklaştırmazdı. Yine de artık peri anlaşmaları ve pazarlıklarıyla ilgili der-

simi aldığımdan kelimelerimi dikkatle seçtim. “Sizin tarafınız da bunu uyguladığı sürece ateşkesi kabul ediyoruz. Tarafsız sahada olduğumuz sürece,” dedim olduğumuz bölgeyi göstererek, “iki taraf da birbirine saldırmayacak. Anlaştık mı?”

“Anlaştık. Hiç de kötü bir anlaşma olmadı, değil mi?” Rowan deli edercesine kendini beğenmiş bir ifadeyle gülümsedi. “Bunu kesinlikle duymak istiyorsundur, Prenses. Aslında bence bu teklifi oldukça ilginç bulacaksın.” Arkasına yaslanıp beni süzdü. Acele etmek gibi bir niyeti yoktu. Karşılık vermedim, oltasına gelmeyecektim. Rowan sırttı. “Sizin tarafın işi bitti, Prenses,” dedi. “Hepimiz kazanamayacağınızı biliyoruz. Demir Kral’ın ordusu Yaz ve Kış ordularından katbekat büyük ve kalesi ele geçirilemez. Birkaç gün içinde Periler Ülkesi, Demir Diyar’a katılacak, tabii Meghan Chase onu kurtarmak için kendini ortaya atmazsa.”

“Sadede gel, Rowan.”

Rowan pis pis sırttı, gülen bir kuru kafayı anımsatıyordu. “Demir Kral, teklifini kabul edersen Olulmaz’la savaşını bitirmeye, tüm güçlerini geri çekmeye ve kalesini olduğu yerde durdurmaya hazır.”

“Teklifi nedir?”

“Onunla evlenmen.” Rowan’ın gülümsemesi tüm yüzüne yayılırken benim gözlerim dehşetle irileşti. “Gücünü onunkiyile birleştir. Yaz ile Demir’in evlenmesini sağla ve Demir Kral, sen onun eşi olduğun sürece Olulmaz’a dokunmasın. Böylece kimse zarar görmeyecek, kimse ölmeyecek, daha da önemlisi Olulmaz şu anki haliyle kalacak. Onun kraliçesi olmayı reddedersen, Yaz ve Kış’a tüm gücüyle saldırıp onları yok edecek.”

Ellerim titriyordu, titremeyi durdurmak için yumruğumu sık-tım. “Bu mu yani anlaşması? Evlilik mi?” Bu iğrençlik karşısında

midem kasıldı, kusmamak için derin bir nefes aldım. “Bu Demir Kralların benimle evlenme takıntısı da *nereden* geliyor böyle?”

“Bana sorarsan kötü bir teklif değil,” dedi Rowan sırtıtarak. “Kraliçe olmak, dünyayı kurtarmak... Tabii yalnızca kâğıt üzerinde evleneceksiniz. Demir Kral senin... eee... vücudunla ilgilenmiyor, sadece gücünü istiyor. Hatta istersen, finolarını yanında tutmana bile izin verebilir. Sadece evet diyerek, kurtarabileceğin onlarca hayatı düşün.”

Kendimi çok kötü hissediyordum ama kimse ölmeden bu savaşı durdurmak... Olurolmaz’ı kurtarmak için Demir Kral’la evlenmeye değer miydi? Kurtaracağım hayatlar, Ash, Puck ve diğer herkes... Ash’e baktım, o da benim kadar iğrenmiş ve dehşete düşmüş görünüyordu. “Meghan, hayır,” dedi düşüncelerimi okur gibi. “Bunu yapmak zorunda değilsin.”

“Tabii ki yapmak *zorunda* değil,” dedi Rowan. “Basitçe hayır diyebilir ve Demir Kral Olurolmaz’a ordularım gönderip her şeyi yerle bir eder. Belki de Periler Ülkesi’ni kurtarmak çok da umurunda *değildir*. Belki, kaybedilen tüm o hayatların onun için bir anlamı yoktur. Eğer öyleyse, lütfen yolunuza devam edin ve bu konuşmayı hiç yapılmamış farz edin.”

Gözlerimi kapadım, beynim seçeneklerle ve olasılıklarla karman çorman olmuştu. *Kabul edersem, sahte kralı bıçaklayabilecek kadar ona yaklaşabilir miyim? Bu anlaşmanın şartlarını bozmak olur mu? Denemek zorundayım. Bu, ona yaklaşmak için tek şansımız olabilir. Ama...* Gözlerimi açtım ve Ash’e baktım; yüzündeki ateşli koruma ifadesine ve evet dememden duyduğu korkuya... *Üzgünüm, Ash. Sana ihanet etmek istemiyorum. Umarım beni affedersin.*

Yüzümdeki ifadeden ne cevap vereceğimi anlamış olmalıydı ki rengi attı, bir adım ilerledi, kollarımı tuttu ve parmaklarını tenime bastırdı. “Meghan...” Sesi sertti ama altındaki acıyı ve çaresizliği hissedebiliyordum. “*Yapma. Lütfen.*”

Rowan bıçak gibi keskin bir acımasızlıkla güldü, çektiğimiz işkenceden keyif alıyordu. “Ahh, evet, ona yine yalvar, kardeşim,” dedi alay ederek. “Ona Periler Ülkesi’ni kurtarmaması için yalvar ki senin gerçek yüzünü görsün. Kendi bencil arzularından başka bir şey düşünmeyen, sahip olduklarından başka hiçbir şeyi umursamayan ruhsuz bir yaratık olduğunu anlasın. Uğruna bütün divanını ve içindekileri yok edebilecek kadar onu sevdiğini söylemeyi de unutma.”

“Hey zombi, neden herkese bir iyilik yapıp dudaklarını birbirine dikmiyorsun?” dedi Puck gözlerini öfkeyle kısarak. “Hem yüzünün geri kalanına uyar *hem de* gerçekten senin için bir gelişme olur. Onu dinleme, Prenses,” diye devam etti bana dönerek. “Bu tür evlilik tekliflerinin altında *her zaman* gizli bir gündem ya da boşluk olur.”

Puck’ın sözleri hafızamı canlandırdı, yavaşça Ash’ten uzaklaştım ve Rowan’a döndüm. “Şu teklifi tekrar duyalım,” dedim. “En başından. Yalnızca Kral’ın teklifini, kelimesi kelimesine.”

Rowan gözlerini devirdi. “Papağan mı sandın sen beni?” dedi alaycı bir tavırla gülerek. “Pekâlâ Prenses, fakat daha fazla sabredemeyeceğim, Kral’ın da edebileceğini sanmıyorum. Son kez söylüyorum, dikkatlice dinle, tamam mı? Demir Kral, kraliçesi olmanı istiyor. Yaz ile Demir’i evlendirirsen, Oluruolmaz’la savaşını sonlandıracak ve onun eşi olduğun müddetçe saldırmayacak...”

“Onun eşi olduğum sürece,” diye tekrarladım. “Ölüm bizi ayırana dek mi yani?”

“Geleneksel evlilik yemini bu şekildedir.”

“Peki, ben ‘evet’ der demez beni öldürmeyeceğini nereden bileceğim?”

Rowan kaskatı kesildi ve iki Demir şövalye birbirine baktı. “Demir Kral’ın böyle bir şey yapabileceğini düşünüyor musun gerçekten?”

“Tabii ki yapabilir!” diye ekledi Puck, bu olasılığı çok mantıklı bulmuşçasına başım sallayarak. “Eğer Meghan ‘gücünü onunkine katarsa’ Meghan’a ihtiyacı kalmayacaktır. Ona istediğini zaten vermiş olacak. Yani düşün gecesi kellesini uçuruvverecek.”

“*Olurulmaz’la savaşını sonlandıracak ve onun eşi olduğu müddetçe saldırmayacak,*” diye devam etti Ash düşünceli bir ifadeyle gözlerini kısarak. “Yani Meghan öldüğü anda saldırılarına kaldığı yerden devam edecek.”

“Ve her zamankinden daha güçlü olacak,” diye tamamladım onun lafını.

Rowan güldü ama bu sefer ifadesi biraz zorlamaydı. “İlginç bir teori,” diye dalga geçmeye çalıştı fakat her zamanki alaycı tavrını takınmayı başaramamıştı. “Yine de Demir Kral’ın Olurulmaz’ı yok etmeye hazır olduğu ve bu savaşı durdurmak için tek şansınızın bu olduğu gerçeğini değiştirmiyor. Cevabın nedir, Prenses?”

Ash’e baktım, hafifçe gülümsedim ve Rowan’a döndüm. “Cevabım hayır,” dedim kararlılıkla. “Reddediyorum. Şunu Demir Kral’a ilet lütfen: Yanma gitmemi sağlamak için evlilik teklifine ihtiyacı yok. Çok yakında, ölmesi gerektiği anda yanında olacağım.”

Rowan’ın dudakları yaramaz bir sırtışla kıvrıldı. “Ne kadar da öngörülebilirsin,” dedi. “Cevabını tahmin etmiştim, Prenses. Bu yüzden küçük direnişçi kampınızın yok edilmesi için güçle-

rimi göndermiştim. Acele etseniz iyi olur. Muhtemelen varmak üzerelerdir.”

“Ne?” Rowan’a bakakaldım, yüzündeki o gülüşünü yumruklamak istedim. “Seni aşağılık pislik. Onlar tehlike bile oluşturmuyorlardı. Neden onları rahat bırakamadın ki?”

“Arıza, Demir Kral’a ihanet etti ve direnişçiler ortadan kaldırılması gereken mikroplar,” dedi Rowan omuz silkerek. “Ayrıca, onları zaten bir gün mahvedeceğim. Daha çok insanın senin yüzünden öleceğini öğrendiğindeki yüz ifadeni görmek istedim. Tabii burada benimle sohbet etmeye devam ettiğin her dakika, küçük arkadaşlarını kurtarmaya gecikiyorsun. Yerinde olsam koşmaya başladım, Prenses.”

Tırnaklarımı avcuma geçirdim, öfke göğsümü yakıyordu. Onlarla savaşılamazdık, yaptığımız anlaşma bunu engelliyordu ve Arıza’ya yardım etmek için bir an önce dönmemiz gerekiyordu. Tabii çoktan geç kalmadıysak... Rowan ne halde olduğumuzu bilerek bana gülümsedi ve neşeli bir şekilde el salladı.

Ona ters ters bakarak Ash ve Puck’la birlikte gerilemeye başladım. “Sahte kral için geri geldiğimde,” dedim Rowan’a, “senin için de geliyor olacağım. Sana söz veriyorum.”

Hain Prens kararmış dilini dudaklarımn üzerinde gezdirdi. “Ah, dört gözle bekliyorum, Prenses.” Rowan sırtmaya devam ederken, biz koşarak ağaçlıktan ayrıldık.

YİRMİNCİ BÖLÜM

DEMİR, DEMİRE KARŞI

Rüzgârın uğultusuna rağmen savaşın sesleri duyuluyordu.

Planörümü olabildiğince hızlı sürerek bir tepenin üzerinden geçtim ve kule harabelerinin düşman güçleri tarafından işgal edildiğini gördüm. Demir şövalyeler zırhlı cücelerle dövüşüyor, gümüşü peygamber develeri tırpan gibi kollarını, cılgına dönmüş *hacker* elflere savuruyor ve mekanik av köpekleri savaş meydanına atılıyordu. Devasa bir böcek tank, önüne çıkan her şeyi ezerek kampa doğru ilerliyordu. Tankın üzerindeki tüfekli elfler kalabalığa ateş açıyordu.

“Önce şu böceği halletmeliyiz,” dedi Ash planörüyle yanıma yaklaşarak. “Üzerindeki nişancıları halledebilirsem, tankı durdurabilir misin?”

Boğazıma düğümlenen korkuyu görmezden gelerek başımı salladım. “Sanırım yapabilirim.”

“Siz ikiniz gidin,” diye bağırdı Puck planörüyle uzaklaşırken. “Ben girişi tutacağım, yeni gelenlerin içeri girmesini

engelleyeceğim. Kazandığımızda görüşürüz, Prenses!" dedi ve süzülüp gitti.

Derin bir nefes aldım ve şövalyeme baktım. "Hazır mısın Ash?"

Başını salladı. "Haydi gidelim."

Planörün bacaklarını iterek onu kocaman siyah böceğin üzerine doğru dik bir dalışa yönlendirdim. Aşağılardaki metallerin cayırtıları kulağımı tırmalıyordu. Silah sesleri arazide yankılanıyordu ve yaralılar ile ölmek üzere olanların acı feryatları tenimi ürpertiyordu.

Küçük ve hızlı bir şey yanımdan geçiverdi. Planörün bacağına vurup, kıvılcımlar çıkartarak onu sertçe sola savurdu. Kendi etrafımızda dönerken arkaya baktığımda, gaga ve kanat uçları kılıç gibi parıldayan, kuşa benzeyen yaratıkların yeni bir pike bombardımanı için dönerek yükseldiklerini gördüm.

"Ayrılalım!" diye bağırdım Ash'e, o da kuşları görmüştü. "Yoksa yem olacağız. Saldırılarını uzaklaştırmaya çalışacağım." Cevap beklemeden planörün bacağını aniden çektim ve başka bir tarafa yönlendirdim, başımı çevirip bombacılara baktım. İki tanesi sürüden ayrıldı ve tiz haykırışlarla bana doğru gelmeye başladı.

Kıl payı kurtularak sola kaçmayı başardım. Kayan yıldızlar kadar hızla yanımdan geçtiler. Kuşların keskin kanatlarından biri yine zavallı planörüme vurduğunda neredeyse kontrolümü kaybediyordum. Tekrar düzelerek yukarı baktım, kuşların yine atığa geçtiğini gördüm ve dişlerimi sıktım.

Pekâlâ sevgili kuşlar. Oyun oynamak mı istiyorsunuz? Gelin bakalım.

Planörü tekrar inişe, aşağıdaki savaş alanına doğru yönlendirdim. Kuşlar peşimden geldiler, avcı çılgınlıkları arkamda yankılanıyordu. Ash'in yanından hızla geçerken ona saniyelik

bir bakış attım ve planörünün ön kısmından çıkan buz mavisi ışığın bir bombacıya çarparak parçalayışını gördüm. O an panik oldum çünkü Ash büyü kullanıyordu! Ancak hemen sonrasında çılgınca bir hızla zemin görüş alanımı doldurdu ve başka şeyleri düşünecek vaktim kalmadı.

Bir şövalyenin kafasını uçurmamak için planörü aniden yukarı çektim. Peşimdeki kuş benim kadar şanslı değildi ve bir dehşet çığlığıyla Demir şövalyeye sertçe çarpıp onunla birlikte yere serildi. Zikzaklar çizip engellerden kaçarak zemine paralel uçmaya devam ettim. Askerler ve direnişçiler yanımdan telefon direkleri gibi hızla geçerken kuleye doğru ilerliyordum.

“Bu pek de iyi bir fikir olmayabilir,” diye mırıldandım fakat artık çok geçti ve dosdoğru harabelere girdik.

Önümüzde kırışlar ve duvarlar yükseliyordu. Zavallı planörün bacaklarını çılgınca çekiştiriyor, deli gibi eğilip kaçınıyordum. Çarpmaktan sürekli kıl payı kurtuluyorduk. Peşimizdeki son takipçinin ne durumda olduğunu görmek için bile arkama dönüp bakmaya cesaret edemiyordum. Ancak hiç çarpışma ya da metal cayırtısı duymadığımdan, hâlâ peşimizde olduğunu tahmin ediyordum.

Bir kırışın daha altından geçtikten sonra harabeler arkamızda kaldı ve kocaman, görkemli ağaç önümde yükselmeye başladı. Kuyruk gibi peşimi bırakmayan kuşun kızgın çığlıklarıyla, kendimi ağacın gövdesine savurdum.

Planörün titrediğini hissettim, dişlerimi gıcırdattım. “Haydi, son bir numara daha,” diye mırıldandım. Ağacın gövdesi önümüzde yükseliyordu, tüm görüş alanımı kaplamıştı. Son anda, ağaca milimetreler kala kıvrak bir hamleyle planörü yukarıya yönlendirdim. Kuş bizim kadar şanslı değildi, gaga üstü ağaca çarparak yapraklarını yere düşürdü. Maalesef kutlamak için

duraksamaya vaktim yoktu çünkü o sırada ağacın yanından son hızla yükseliyorduk. Elimi uzatsam gövdesine dokunabilirdim. Ağacın dallarına çarpmak üzereydik. Son bir gayretle dallardan kaçınıp ağacın tepesine tırmandık ve bir öbek dalm arasından geçerek bir gümüşü yaprak patlaması eşliğinde gökyüzüne ulaştık.

Planör çöktü, tüm vücudu titriyordu, elimi uzatıp göğsünü okşadım. “İyi iş çıkardın,” dedim nefes nefese, bir yandan ben de titriyordum. “Ama henüz bitmedi.”

Planör yorgunlukla vızıldadı ama gücünü toplayıp tekrar savaş alanına doğru döndü. Ash döne döne yanımıza geldi, hem yüzündeki ifade hem de planörü sürüş şekli kararlı ve öfkeliydi.

“Neden takip edemeyeceğim savaşlara girmekte bu kadar ısrarcısın?” diye hırladı planörünü benimkinin yanına çekerken. “Benden sürekli kaçarsan seni koruyamam ki.”

Kelimeleri içime oturdu ve adrenalinle dolu beynim düşünmeme fırsat vermeden cevaplamaya başladı. “Bir karar verdim, saniyelik bir karardı ve senin onayına ihtiyacım yok, Ash! Beni her şeyden korumana da ihtiyacım yok!”

Yüzünde şaşkınlık, acı ve inanamama ifadeleri belirdi. Sonra yüzündeki tüm ifadeler silindi, gözleri boş ve sert bakmaya başladı. Tekinsiz Prensi’nin maskesine bürünmüştü.

“Nasıl isterseniz, Leydim,” dedi resmî ses tonuyla. “Şimdi ne yapmamı istersiniz?”

Böyle konuştuğunu duyunca içim titredi. Soğuk, ulaşılamaz Buz Prensi... Ancak konuşmaya vaktimiz yoktu. Aşağıımızdaki savaş alanından gelen çığlıklar ve ateş sesleri bana içinde bulunduğumuz durumu hatırlattı. Konuşma işi beklemek zorundaydı.

“Bu taraftan,” dedim ve planörümü yokuş aşağı ittim. Ash de peşimden geldi. Dövüş hâlâ oldukça hızlı ve ateşli bir şekilde

devam ediyordu fakat iki taraf da sayıca azalmıştı. Canavar demir böcek durmaksızın ilerliyor, önüne çıkan direnişçileri yerle bir ediyor, silahlar metal kabuğundan sekiyordu.

“Bu böceği halletmemiz lazım, hemen!” diye bağırdım Ash’e, beni duymasını umarak. “Üzerine çıkmayı başarırısam, onu durdurabilirim!”

Böceğin tepesinde daireler çizerken, üzerindeki tüfekli elfler başlarını kaldırıp beni gördüler. Silahlarıyla nişan aldılar ve bana ateş açtılar. Demir bilyelerin bir rüzgâr yaratarak yüzümün yanından geçtiğini hissedebiliyordum. Planör şiddetle sarsıldı, havada sallanmaya başladı. Onu düz tutabilmek için mücadele ettim.

Ash’in planörü üzerimden geçti ve Tekinsiz şövalyesi elflerin arasına atlayıverdi. Kılıcını çekti, mavi bir ölüm çemberi içinde bir o tarafa, bir bu tarafa dönüyordu. Elfler teker teker böceğin üzerinden acımasız savaş alanına düştüler.

Koca böceğin üzerinde tek başına duran Ash, kılıcını son bir defa savurduktan sonra kınına soktu. Soğuk bakışları benimkilerle buluştu. İfadesi sessizce meydan okur gibi cüretkardı. Buz gibi bakışlarını görmezden gelerek böceğe yaklaştım ve üzerine atladım. Zavalı, cesur planörümü kendini toparlaması için özgür bıraktım.

Pekâlâ, böceğin üzerindeydim. Şimdi ne olacaktı? Etrafıma bakındım, bu koca şeyi kontrol etmeye yarayan bir direksiyon ya da dizgin gibi bir şey bulmaya çalıştım.

“Anten,” dedi Ash düz bir ses tonuyla, düşüncelerimi bölerek. Gözlerimi kırptırarak ona baktım.

“Ne?”

Buz Prensi bana o düşmanca bakışlarından birini attı ve böceğin ön tarafındaki bir çift siyah antene işaret etti. Her biri

kolum kadar kalındı ve doğrudan böceğin kabuğuna bağlıydılar. Antenin ucundan sarkan ipler böceğin kafasının arka tarafındaki platforma tutturulmuştu. “İşte, eyerin,” dedi Ash işaret ederek, hâlâ sesi soğuk ve duygusuzdu. “Kuleye dalmadan önce bu yaratığı kontrol altına alsan iyi olur.”

Boğazımda oluşan düğümü yok etmek için yutkundum ve sallanan koca böceğin üzerinde dengemi korumak için kollarımı açarak kumanda kısmına geçtim. Dizginlerden tutarak böceğin kafasının üzerinden aşağı doğru baktım. Geriye kalan az sayıdaki şövalye ve direnişçi önümden kaçışıyordu. Arıza, devasa büyüklükte mekanik bir golemle³¹ savaşıyordu. Golemin altından yuvarlandı ve dizine dokundu. Golem kasıldı, donakaldı ve yere yığıldı. Bedenini kıvılcımlar sarmıştı. Bir Demir şövalye Arıza’ya arkadan atıldı ama Puck ani bir hamleyle golemın üzerinden sıçrayıp şövalyenin yüzüne tekme atarak onu geri savurdu. Cesurca savaşıyorlardı fakat sahte kralın güçleri, direnişçileri kulenin dibine kadar geriletmişti ve iyice kuşatmışlardı. Direnişçilerin tam şu anda bir süvariye ihtiyacı vardı.

“Haydi bakalım, böcek,” diye mırıldandım dizginleri kavrayarak. Antenleri kıpırdandı ve koca siyah gözlerinden birini çevirip bana baktı. “Umarım beni bindiğim atlardan daha çok seversin. Şimdi, hücum!”

Bir anda ileri atıldı, beni neredeyse üzerinden atacaktı. Kükremesi yeri sarstı. Demir şövalyeler ve askerler başlarını panikle çevirip bize bakarlarken böcek onları ezip geçti. Düşmanı yaprak gibi ezerek Demir şövalye hattını dağıttığımız sırada enerjisini

31 Efsanelerde ruhu olmayan, genelde kilden veya topraktan yaratılan canlılar. Toprak, kaya, ağaç, ateş, demir, kan golemi gibi çeşitli türleri vardır. (ç.n.)

tekrardan toplayan direnişçiler vahşice kükreyip hücuma geçti ve coşkuyla askerlerin üzerine atıldı.

Dakikalar içinde yenilen, morali bozulan ve ordularının yarısı direnişçiler tarafından öldürölen veya koca böceğın altında kalan düşman güçleri, geri çekilip çatlak zeminde kaçışarak ufukta kayboldu.

Saldırđan böceğı durdurmak için dizginlerini çektim ve bağladım. Arıza'nın sağ kalan güçlerinden tezahüratlar yükseldi. Bu dev böcekten nasıl ineceğimi düşünürken, böcek savaşın sona erdiğini sezmiş olmalı ki bacaklarını katladı ve bir gümbürtüyle çöküp yeri titretti. Pürüzsüz kabuğundan kayarak yere indim ve hızla ayaklanıp Arıza'yı aradım.

Ash de sessizce yanıma indi. Tavırları hâlâ mesafeliydi, ifadesi bir yabancı gibi soğuktu. Bu halini görünce suçluluk duygusu göğsüme bıçak gibi saplandı fakat hâlâ konuşmanın yeri ve zamanı değildi. Artık burada hiçbir şey yapmadan duramayacağımızı daha iyi anlamıştım. Sahte kral ön safhalara yaklaşmışken kaybedecek bir dakikamız bile yoktu. Hemen harekete geçmeliydik.

Beni saran, gülüp tezahüratlar eden, karşı saldırımı tebrik eden kalabalığın arasından direnişçileri omuzlayarak geçip yolumu bulmaya çalışıyordum.

“Arıza nerede?” diye bağırdım, sesim gürültüde kayboldu. “Onunla konuşmam gerek! Nerede?”

O anda onu gördüm, yerde yatan birinin yanında dikiliyordu, kollarını kavuşturmuştu ve ifadesi ciddiye. Bir *hacker* elf yüzüsti yatan kişinin yanına diz çökmüş, uzun parmaklarıyla onu dürtüyordu. Yerde yatanın kim olduğunu görünce kalbim durdu.

“Puck!” Etrafımdakilere omuz atarak kalabalığı yardıma ve hareketsiz bedeninin yanına koştum. Kalbim küt küt atıyordu.

Yüzü kana bulanmıştı, saçının altına doğru akıyordu ve teni çok solgundu. Bir eliyle hâlâ hançerini tutuyordu. Başındaki elfi itirazlarına rağmen iterek uzaklaştırdım ve Puck'ın yanına çömelerek elini tuttum. Ölü kadar hareketsiz yatıyordu fakat göğsündeki hafif iniş kalkışı görebiliyordum. Gözlerim yaşla doldu.

“Cesurca savaştı,” diye mırıldandı Arıza. “Beni öldürebilecek bir grup Demir şövalyenin ortasına attı kendini. Demir periler arasında bile böyle cesur birini pek görmedim.”

Öfke içimde alev alev yanıyordu, gözyaşlarımı kurutmuştu. O anda Puck'm hançerini alıp Arıza'ya saplamamak için kendimle savaştım. “Sen,” dedim alçak bir sesle, öfke boğazımı yakıyordu. “Senin cesaret hakkında en ufak bir fikrin yok. Sahte krala karşı çıktığını söylüyorsun fakat tek yaptığın şey burada oturup seni fark etmemesini umarak saklanmak. Korkaksınız, hepiniz korkaksınız. Puck, *senin* savaşında dövüşürken yaralandı ve *senin* aynısını yapmaya bir gram olsun cesaretin yok.”

Kalabalığın içinde kızgın mırıldanmalar başladı. Ash'in yanıma geldiğini hissettim, yanıma yaklaşmaya kalkanlara sessizce meydan okuyordu. Arıza bir süre sessiz kaldı fakat saçındaki şimşekler sinirle çıtırdıyordu.

“Peki ne yapmamı isterdiniz, Majesteleri?” diyerek meydan okudu. “Hepsinin öleceğini bile bile halkımı sahte kralın önüne mi atsaydım? Ordusunu gördünüz. Şansımızın olmadığını biliyorsunuz.”

“Aslında pek bir seçeneğin yok,” diye cevapladım. Bir yandan da hâlâ Puck'm yüzünde bir hayat belirtisi, iyi olacağına dair bir işaret arıyordum. “Burada kalamazsınız. Sahte kral artık nerede olduğunuzu biliyor. Tekrar peşinize düşecektir ve her birinizi öldürene kadar da durmayacaktır.”

“Taşınabiliriz,” dedi Arıza. “Tekrar güvenli bir yere taşınabiliriz ve...”

“Ne kadarlığına?” Ayağa kalktım ve Arıza’ya döndüm, sinirle gözlerine baktım. “O seni tekrar bulana kadar sence kaç gün saklanabilirsin?” Sesimi yükselttim, etrafımdaki perilere baktım. “O her şeyi mahvederken, siz daha ne kadar korkak tavuklar gibi saklanmaya devam edeceksiniz? O dışarıdayken *bir an* olsun güvende hissedebileceğinizi düşünüyor musunuz? Ona şimdi karşı koymazsak, gücünü artıracak.”

“Tekrar soruyorum, ne yapmamızı istiyorsun, Prenses?” diye beni tersledi Arıza, başındaki dikenler kızgın kızgın titriyordu. “Askerî gücümüz çok az! Onu durdurmak için hiçbir şey yapamayız.”

“Yapabilirsiniz.” Ses tonumu ayarlamaya, sakın kalmaya çalışıyordum. “Yaz ve Kış birlikleriyle ittifak kurabilirsiniz.”

Arıza bir kahkaha patlattı, kalabalıkta homurdanmalar oldu. “Eskikanlara katılmak mı?” dedi dalga geçerek. “*Hayal* görüyorsun. Onlar da tıpkı sahte kral gibi bizi yok etmek istiyor. Oberon ve Mab’in kucaklarını açıp bizi kabul edeceğini mi sanıyorsun? Hepimizi öldürmeden, onların sınırlarından geçmemize bile izin vermezler.”

“Sizi *ben* götürürsem, izin verirler.” Pes etmeyeceğimi gösterircesine ona baktım. “Sahte kralı yenmenin başka yolu yoksa izin verirler. Haydi, Arıza! Hepiniz aynı şeyi istiyorsunuz ve tek şansımız bu. Sonsuza dek ondan saklanarak yaşayamazsınız.” Arıza cevap vermedi, gözlerime bakmaktan kaçınıyordu. Hayal kırıklığıyla ellerimi salladım. “Peki! Burada kalm ve korkaklar gibi tir tir titremeye devam edin. Ben gidiyorum. Beni zorla burada tutmaya çalışabilirsiniz fakat şimdiden söyleyeyim sonu

hiç iyi olmaz. Puck iyileşir iyileşmez, rızanız olsun ya da olmasın buradan gideceğiz. Bu yüzden ya bana yardım edersiniz ya da yolumdan çekilirsiniz.”

Arıza, “Tamam!” diye bağırınca şaşırdım. Ellerini saçlarının arasında dolaştırdı, içini çekti ve bana memnuniyetsiz bir bakış attı. “Tamam Prenses,” dedi daha sakın bir ses tonuyla. “Sen kazandın. İyi bir noktaya parmak bastın. Düşmanımın düşmanı dostumdur, değil mi?” Tekrar iç çekerek başını salladı. “Sonsuza dek saklanamayız. Bizi tekrar bulması an meselesi. Öleceksem, bir fare gibi kapana kısılacığıma, savaşarak ölmeyi tercih ederim. Yalnızca, senin eskikanların savaş biter bitmez bizi öldürmemesini umuyorum. Eminim ki, Oberon her ne anlaşma yaparsak yapalım bu küçük detayı bir yere sıkıştıracaktır.”

“Sıkıştırmayacak,” diye söz verdim, sonunda rahat bir nefes alarak. “Ben de orada olacağım. Bunu size garanti ederim.”

“Aferin, Prenses,” diye mırıldandı Puck yerden.

Kalbim yerinden fırlayacaktı, hemen ona döndüm. Puck gözlerini açtı ve bana hafifçe sırıttı. “Bu konuşma,” dedi yanma eğildiğimde, “oldukça canlandırıcıydı. Sanırım birkaç damla gözyaşı bile döktüm.”

“Seni aptal!” Onu hem yumruklamak hem de kucaklamak istiyordum. “Ne oldu? Öleceğini düşündük!”

“Ben mi? Cık!” Puck kolumu tutarak yavaşça doğruldu, başının arkasını tutarken yüzünü buruşturdu. “Kafatasıma beni birkaç dakikalığına bayıltan sert bir darbe aldım, o kadar. Daha önce konuşacaktım fakat kendini öyle kaptırmıştın ki konuşmanı bölmek istemedim.”

Onu yumruklama isteğim arttı, özellikle de okulda bana göz kulak olan, ne olursa olsun yanımdan ayrılmayan en iyi arkada-

şımın o eski, aptal sırtışıyla baktığı için. Onu ayağa kaldırdım, omzuna vurdum, sonra da kollarımı beline dolayıp ona sıkıca sarıldım. “Beni bir daha böyle korkutma,” diye tısladım. “Bir daha seni kaybetmeye dayanamam.”

Puck’ı rahat bırakarak Arıza’ya döndüm. Şaşkın, rahatsız bir ifadeyle bizi izliyordu. “Bize yardım etmekle ilgili bir şeyler söylememiş miydin?”

“Tabii Prenses. Ne istersen.” Arıza, ikna olmuştan çok, kaderine boyun eğmiş gibi görünüyordu. Direnişçilerine döndü ve sesini yükseltti. “Kampı tahliye edin!” diye bağırdı, sesi arazide yankılandı. “Toparlanın ve yalnızca ihtiyacınız olan şeyleri alın! Şifacılar, yaralıları toplayın ve elinizden geldiğince onları iyileştirin! Dövüşebilecek herkesin sabah yola çıkmaya hazır olmasını istiyorum! Geri kalanlar, toparlanın ve harekete hazır olun! Yarın, Oberon ve eskikanlarla güçlerimizi birleştireceğiz! Bununla ilgili bir problemi olan ya da zayıf veya dövüşemeyecek kadar yaralı olanlar şimdi burayı terk etsin! Haydi!”

Kamp birden harekete geçti. Arıza birkaç saniye direnişçilerin koşuşturmasını izledi, sonra bezgin bir ifadeyle bana döndü.

“Evet, işte oldu. Umarım ne yaptığınızı biliyorsunuzdur, Majesteleri. Şafak sökmeden buradan ayrılacağız.” Sonra birisi ona seslenince yanımızdan ayrıldı, kalabalığın arasında kayboldu. Beni Puck ve Ash’le yalnız bıraktı.

Aniden Ash’in birkaç metre ötede durduğunu, âdeta duvar gibi düz bir ifadeyle bana ve Puck’a baktığını fark ettim. Orada olduğunu unutmamıştım ama o soğuk, kurşuni, ayna gibi boş bakışlarını görünce duygularım içimde sel oldu. Ben bir şey söylemeden Ash bana döndü ve resmî bir reverans yaptı. “Leydim,” dedi

sakin, düz ses tonuyla ve gözlerime bakarak. “Müsaade ederseniz gece sona ermeden yaralarımıyla ilgilenmek isterim.”

Aynı soğuk, resmî ton... Ne dalga geçiyordu ne de acımasızdı. Yalnızca duygusuz, aşırı kibar bir tavır takınmıştı. Midem kasıldı, dilim tutuldu. Onunla konuşmak istiyordum fakat gözlerindeki soğukluk beni parçalıyordu. Duraksadım ve konuşmak yerine, sadece başımı salladım ve şövalyemin dönüp arkasına bakmadan kuleye gidişini izledim.

Puck abartılı bir şekilde titredi ve kollarını ovaladı.

“Vay canına, burası çok mu soğuk oldu, bana mı öyle geliyor? Cennette sorunlar mı yaşanıyor, Prenses?” Yüzümün yandığını hissettim, Puck başım salladı. “Her neyse, beni bu işe karıştırma. Âşık kapışmasına karışılmaması gerektiğini uzun zaman önce öğrendim. Hiçbir şey *hiçbir zaman* planlandığı gibi gitmez. İnsanlar yanlış kişiye âşık olur, biri eşek kafalının teki çıkar ve illa ki ortalık karışır.” Bana baktı ve içini çekti. “Dur tahmin edeyim,” diye mırıldandı beni kuleye doğru yürütürken. “Son çatışma sırasında biraz çılgınca bir şeyler yaptın ve buz çocuk da çileden çıktı.”

Başımı salladım, boğazım düğümlendi. “Onsuz gittiğim için sinirlenmişti,” dedim. “Ben de kendi başıma bir şeyleri halledebileceğime güvenmediği için çılgına döndüm. Yani sürekli tepemde dikilip beni koruyamaz ya, değil mi?” Puck tek kaşını kaldırdı, içimi çekti. “Pekâlâ düşüncesiz ve aptalca bir hareketti. Öldürülebilirdim ve sahte kralı durdurmak için herkes bana güveniyor. Ash bunu biliyordu.”

“Ve?..” Puck üsteledi.

“Ve... Ben Ash'e... artık ona ihtiyacım olmadığını söylemiş olabilirim.”

Puck irkildi. “Eyyvah. Pekâlâ, ne derler bilirsin; insan hep sevdiğini üzermiş. Ya da nefret ettiğini miydi? Hiç aklımda tutamıyorum böyle şeyleri.” Burnumu çektim, kolunu omzuma doladı ve harabelerin arasında yürümeye koyulduk. “Bu konu hakkında çok endişelenme, Prenses. Bırak, buz çocuk bu gece sinirini atsin, onunla yarın konuşmaya çalışırsın. Sana uzun süre kızgın kalamayacağına eminim. Ash, kindar biri değildir.”

Geri çekilip kaşlarımı çatarak Puck’a baktım. “Sen kimden bahsediyorsun? Yüzyıllardır sana kin tutuyor ya!”

“Ah, evet.” Puck hafifçe sırttı, göğsüne vurdum. “Fakat seninle olan ilişkisi farklı, Prenses. Ash yalnızca, ona ihtiyacın *olmazsa* diye korkuyor. Tüm o buzdan prens rolleri var ya hani?” Homurdandı. “Yalnızca kendini korumaya çalışıyor. Böylece birisi onu sırtından bıçakladığında canı acımayacak ki böyle şeylerin Kış Divanı’nda sık sık yaşandığını sen de biliyorsun.”

Biliyordum. Tekinsiz Divanı’nın o soğuk, duygusuz doğasını görmüştüm. Üstelik kraliyet ailesi daha fenaydı; Mab kendi çıkarı için oğullarını birbirine düşürüyordu. Ash, yalnızca şiddet ve ihaneti bilen kişilerle, duyguların zayıflık olarak görüldüğü ve aşkın ölümle cezalandırıldığı bir yerde büyümüştü.

“Ama ben Ash’i tanıyorum,” diye devam etti Puck. “Seninle birlikteyken...” Tereddüt etti, gergin olduğu zamanlardaki gibi başımın arkasını kaşdı. “Onu en son, Ariella’yla birlikteyken böyle görmüştüm.”

“Gerçekten mi?”

Başını salladı. “Bence ona iyi geliyorsun, Meghan,” dedi hafifçe ve hüznle gülümseyerek. Tanıdığım Puck’tan çok farklı görünüyordu. “Sana nasıl baktığının farkındayım. Ariella’yı kaybettiğimizden beri onu böyle görmemiştim. Ve... onu, beni

sevdiğinden daha başka bir şekilde sevdiğini biliyorum.” Kısa bir süreliğine uzaklara baktı ve derin bir nefes aldı. “Kıskançlık kolay başa çıktığımız bir konu değildir,” diye itiraf etti. “Fakat bazılarımız bazı şeylerin peşini ne zaman bırakmamız ve asıl önemli olan şeyleri korumamız gerektiğini bilecek kadar uzun yaşıyor. İki en iyi arkadaşımın mutluluğu, eski bir kan davasından çok daha önemli.” Bir adım yaklaşarak avcunu çeneme koydu, saçımı yüzümden çekti. Zümrüt yeşili bir büyü haresi etrafını sardı. O anda tam anlamıyla bir periydi; sığ, insani korkulardan, utançtan arınmıştı. Orman kadar doğal ve kadimdi. “Seni her zaman sevdim, Prenses.” Robin Goodfellow yeşil gözleri karanlıkta parıldarken bana yemin ediyordu. “Her zaman da seveceğim. Bana ne verirsen onunla yetineceğim.”

Dürüst bakışlarına karşılık veremeyerek yere bakıyordum; insani korkularım ve bilincim ortaya çıkmıştı. “Tüm sunabileceğim arkadaşlık olsa bile mi? Yeterli olacak mı?”

“Eee, tam olarak değil tabii.” Elini aşağı bıraktı, sesi tekrar her zamanki Puck’ın normal, umursamaz tonuna dönmüştü. “Yalan söyleyememek çok kötü. Prenses, olur da buz çocuğun tam bir pislik olduğuna karar verip ona daha fazla katlanamazsan, ben hep burada olacağım. Fakat şimdilik, en iyi arkadaş olmakla yetineceğim. En iyi arkadaşın olarak da Ash yüzünden bu gece uykusuz kalmama gerek olmadığını sana söylemek benim görevim.” Odama geldik, Puck bir eliyle kapı tokmağını tutarken duraksayıp bana döndü. “Ayrıca, onu bulmaya çalışma. Ash yalnız kalmak istediğini söylüyorsa, yalnız kalmak istiyordur. Davetsiz misafirler kafalarına bir buz sarkıtı yiyebilir.” İrkilerek kapıyı açtı. “Bu konuda bana güvenebilirsiniz.”

İçeri girdiğimizde uykulu bir çift altın rengi göz bize döndü. Grimalkin karyolanın üzerinde oturuyordu. “Sonunda gelebildi-

niz.” İcini çekti, esnerken bize parlak, pembe dilini gösterdi. “Hiç gelmeyeceksiniz diye korktum.”

“Nerelerdeydin Grimalkin?” diye patladım. Odayı boylu boyunca hızla geçip gözlerimi ona diktim. Bana sakince göz kırptı. “Herkes gitmek üzere ve biz seni hiçbir yerde bulamadık.”

“Hmmm. Demek ki çok iyi bakmamışsınız.” Kedi tekrar sakince göz kırptı. “Arıza’yı gerçekten de Divanlara katılması için ikna ettin, değil mi? Bu ilginç olacak. Direnişçilerin güçleriyle birleşsek bile, hâlâ sayıca sahte kralın ordusundan az olacağız, bunu da *biliyorsun*, değil mi? Sanırım Mab ve Oberon da seni bu yüzden sahte kralın peşine yollamıştı. Yılanın başını ezersen, vücudu da ölecektir.”

“Biliyorum.” Kediyle yüzleştim, onaylamayan bakışlarının karşısında utanmıştım. “Fakat o başı ezebilmem için de orduyu geçmem gerekiyor. En azından bu şekilde kalenin içine girme şansım olabilir. Şu anda yanına bile yaklaşamam.”

“Sahte kralın, ordusuyla Olurolmaz’a girmesine izin vermek daha iyi bir seçenek mi?”

“Ne yapmalıyım Grimalkin? Tek şansımız bu. Başka bir seçeneğim yok.”

“Belki. Ya da belki hepiniz ölümünüze gidiyorsunuzdur. Buradaki hazırlıkların azlığı da beni sürekli şaşırtıyor.” Grimalkin kulağını kaşdı, ayaklandı, kuyruğunu salladı. “Bu arada sanırım birileri bunu arıyordu.”

Kenara çekildi, altında, karyolanın üzerinde eciş büyüş olmuş bir gremlin uzanıyordu. Ağzım açık halde Grim’e baktım. O ise gayet kendinden memnun görünüyordu.

“Grimalkin! Sen onu... O ölü mü?”

“Ölü mü? Tabii ki hayır, insan.” Bıyıklarını kıpırdattı, incinmişti. “Ama uyandığında biraz baş dönmesi hissedebilir. Onu kontrol altında tutmanızı öneririm. Aklı fikri yaramazlıkta. Belki ona bir tasma falan takabilirsiniz.”

“Kendine geliyor gibi,” dedi Puck.

Karyolanın yanına çömeldim. Ustura’nın kulakları seğirdi, cılız vücudu titredi, başını kaldırdı. Bir an kafa karışıklığıyla gözlerini kırpıştırarak bana baktı. Sonra Grimalkin’i gördü, tısladı ve duvara doğru atladı.

Hedefini tutturamayınca kulakları ve ince uzuvları birbirine dolanmış halde karyolaya geri düştü. Kızgınlık ve şaşkınlıkla tükürdü, sendeleyerek ayağa kalktı, sağa sola sallanıp duruyordu. Onu yakalamaya çalıştım fakat elimden kaçtı ve karyoladan aşağı atladı.

Puck ellerini uzattı ve gremlini koca kulaklarından yakaladı. Yaratık kurtulmaya çabaladığından Puck onu kol mesafesinde tutuyordu. Ustura tısladı, küfretti, tükürdü, ağzından kıvılcımlar püskürttü. Bakışları Puck’ta değil, yanımda duran *cait sith*’teydi.

“Kötü kedicik!” diye ciyakladı, hırlıyor ve azı dişlerini Grimalkin’e gösteriyordu. Grim ise esneyip kuyruğunu yalamak için arkasını dönmekle yetindi. “Şeytan, şeytan, alçak kedicik! Kafanı koparacağım uykuda, koparacağım! Ayaklarından asacağım ve ateşe vereceğim! Yan, yan!”

“Ah, Prenses...” dedi Puck. Gremlin kollarını savuruyor, havayı pençeliyor ve kıvılcımlar saçıyordu. “Bu benim için pek eğlenceli değil. Bu şeyi bırakayım mı yoksa Grim tekrar bayılsın mı?”

“Ustura!” diye bağırdım ve ellerimi gözünün önünde çırpıttım. “Kes şunu, hemen!”

Gremlin durdu, neredeyse incinmiş gibi bir ifadeyle bana gözlerini kırıştırdı. “Efendimiz kötü kediciği cezalandıracak?” diye sordu acıklı ses tonuyla.

“Hayır. Kötü kediciği cezalandırmayacağım,” dedim. Grimalkin homurdandı. “Sen de cezalandırmayacaksın. Seninle konuşmak istiyorum. Eğer seni bırakırsak, bir yere kaçmadan oturur musun?”

Puck, kulaklarını sıkı bir şekilde tutarken elinden geldiğince başım salladı. “Efendimiz Ustura’nın kalmasını istiyor, Ustura kalıyor. Git diyene kadar gitmiyor. Yeminle.”

“Güzel.” Puck’a bakıp başımla onayladım. “Bırak onu.”

Puck tek kaşını kaldırdı. “Emin misin, Prenses? Benim tüm duyduğum vızıltılar ve mırıldanmalardı.”

“Ben onu anlayabiliyorum,” dedim. Puck kuşkuyla baktı, Grimalkin’in gözleri merakla parıladı. “Hareket etmeyeceğine söz verdi. Bırakabilirsin.”

Puck omuz silkti ve avcunu açarak gremlini tekrar karyolanın üzerine bıraktı. Ustura yatağa çarptı ve aniden donup kaldı. Kulakları bile kıpırdamıyordu. Yalnızca yeşil gözlerinde beklentiyle bana bakıyordu.

Gözlerimi kırıştırdım. “Ah, rahat,” diye mırıldandım, gremlin beni izlemeye devam ederek oturma pozisyonuna geçti. “Bak Ustura, sanırım en iyisi senin buradan gitmen. Kamp şu anda tahliye ediliyor. Burada tek başına kalamazsın ve gittiğimiz yerde de hoş karşılanacağını sanmıyorum.”

“Gitmek yok!” Ustura hevesle ayaklandı. “Efendimizle kalırımı. Efendimiz nereye giderse oraya giderim. Ustura yardım edebilir!”

“Edemezsin,” dedim, kulaklarının mahzun yavru köpek gibi düşüşünü görünce içim cız etti. “Biz savaşa gidiyoruz ve çok tehlikeli olacak. Sahte kralın ordusuna karşı bize yardım edemezsin.” Üzüntüyle vızıldadı fakat ben kararlılığımı korudum. “Evine git, Ustura. Mag Tuiredh’e dön. Esas olmak istediğin yer orası değil mi? Tüm diğer gremlinlerle birlikte?”

Grimalkin sesli bir şekilde iç geçirince dönüp ona baktım. Ustura da tısladı. “Burada öngörüsü olan tek kişi ben miyim?” dedi hepimizi tek tek süzerek. Grim’e bakakaldık, başını salladı. “Boşa atıyorsun, değil mi? Biraz önce dediğin şeyi düşün, insan. Son cümleleri tekrar et, lütfen.”

Kaşlarını çattım. “*Esas olmak istediğin yer orası değil mi?*”

Gözlerini kapadı. “Diğer cümle, insan.”

“*Tüm diğer gremlinlerle birlikte.*” Anlamamı beklercesine yüzüme bakıyordu, pes ederek ellerimi havaya kaldırdım. “Ne? Nereye varmaya çalışıyorsun, Grim?”

Grimalkin kuyruğunu yere vuruyordu. “Böyle zamanlarda, kedi olduğum için daha fazla şükrediyorum,” diyerek içini çekti. “Sana bu yaratığı neden getirdim sanıyorsun, insan? Yakalama becerilerimi göstermek için mi? Seni temin ederim, yeterince becerikliyim. Kafanın içinde bir yerlerde saklı olduğunu bildiğim beynini kullanmayı dene. Mag Tuiredh’de binlerce gremlin var, belki yüz binlerce. Peki, tüm diyarda onlarla iletişim kurabilen tek kişi kim?”

“Benim.” Ne demek istediğini o anda anladım. “Gremlinler. Binlerce gremlin var. Ve... ve onlar beni dinliyor.”

“Bravo,” dedi Grimalkin ruhsuz bir şekilde gözlerini devirerek. “Sonunda jeton düştü.”

“Gremlinlerden bize yardım etmelerini isteyebilirim,” dedim, görevini tamamlamış olmanın rahatlığıyla yere yatıp kuyruğunu etrafına dolamış olan Grimalkin’i görmezden gelerek. “Mag Tuiredh’e gidebilirim ve...” Durdum, başımı salladım. “Hayır. Hayır, gide-mem. Olurulmaz’a ulaştığımızda orada olmalıyım yoksa Oberon ve Mab, Arıza ile ordusunu öldürmeye kalkar. Sahte kralın saldırıya geçtiğini sanarlar.”

“Bu konuda haklısın,” dedi Puck kollarını kavuşturarak. “Mab bir an bile tereddüt etmez ve Oberon da konu Demir periler olunca, önce kesip biçer, sorularım sonra sorar.” Hâlâ dikkatle beni izleyen ve olan biteni anlamaya çalışan bir köpek gibi başını yana yatıran Ustura’ya baktı.

“Peki ya şu Elektrikli Testere? İsteğini aktarması için onu arkadaşlarının yanına geri gönderemez misin?”

“Sanırım bunu deneyebilirim. Kaybedecek neyimiz var ki?” Kulaklarını sivriltilmiş, hazır ve nazır beklemede olan gremline döndüm. “Ustura, diğer gremlinlerden bana yardım etmelerini istesem, ederler mi sence?”

“Biz yardım eder!” Ustura sırtarak olduğu yerde zıplamaya başladı. “Ustura, yardım eder! Efendimize yardım et, evet!”

Bu, tüm gremlinlerin yardım edeceği anlamına mı geliyordu yoksa sadece kendinden mi bahsediyordu, anlayamasam da devam ettim. “Mag Tuiredh’e bir mesaj götürmeni istiyorum. Tüm gremlinlere. Savaşmaya gönüllü herkesi topla ve Demir Diyar’ın yabanılorman sınırında bizimle buluş. Sahte kralın yürüyen kulesini savaş alanına ulaşmadan durdurmalıyız. Bunu yapabilir misin, Ustura? Ne istediğimi anlıyor musun?”

“Ustura anlıyor!” Gremlin galkayarak duvara atladı, neon sırtışını gösterdi. “Ben yardım ederim! Komik elf topraklarında

Efendimizle buluş! Ben giderim!” Ona seslenmeme bile fırsat vermeden köşeyi döndü, havalandırmanın deliğinden içeri girip gözden kayboldu.

Puck tek kaşını kaldırdı ve bana baktı. “Ne istediğini anladığından emin misin?”

Grimalkin başını kaldırdı ve rahatsız olmuşçasına bir bakış attı. Sanki onun saatlerdir planladığı bir şeyi iki saniyede yüzüme gözüme bulaştırmıştım. “Bilmiyorum,” diye mırıldandım havalandırmaya doğru bakarken. “Sanırım bekleyip görmemiz gerekecek.”

PUCK’IN TAVSİYESİNE UYMAYIP Ash’i aramama rağmen onu bütün gece boyunca göremedim. İlk başlarda hareketlilikle kaynayan harabeler bir süre sonra savaşa hazırlanan direnişçi perilerin ciddi sessizliğine büründü. Zırhlar temizlendi, kılıçlar bilendi. Arıza, danışmanları ve *hacker* elflerle muhtemelen strateji kurmak üzere kapalı kapılar ardındaydı. Her zamanki gibi meraklı olan ve bütün özel görüşmeleri kendine bir meydan okuma gibi gören Puck, neler olduğunu öğreneceğini söyleyerek ortadan kayboldu. Ash’i bulamadığım için yorgun, gergin ve sinirli halde odama döndüm. Grimalkin yatağının ortasına kurulmuştu ve yanına yatabilmem için kaymayı reddediyordu.

Denemelerim başarısızlıkla sonuçlanınca, “Grimalkin, çekil!” diye bağırdım. Onu ittirince homurdandı ve pençelerini açtı. Hemen elimi geri çektim. Altın sarısı gözlerini açıp bana ters ters baktı.

“Oldukça yorgunum, insan,” diye beni uyardı. Sinirlendiğini tehditkâr bir şekilde göstermek için nadiren yaptığı gibi kulaklarını düzleştirmişti. “Tüm geceyi gremlin peşinde koşturarak geçirdiğimi ve sabah geldiğimiz yolu gerisin geri gideceğimizi göz

önünde bulundurursak, uyumama izin vermeni rica ediyorum. Kış Prensi'ni arıyorsan, yukarıdaki terasta böceğimsi yaratıklarla takılıyor." Grimalkin burnunu çekti ve gözlerini kapadı. "Neden gidip biraz da onu rahatsız etmiyorsun?"

Kalbim hopladı. "Ash mi? Ash terasta mı?"

Grimalkin içini çekti. "Neden siz insanlara söylenen her şeyi tekrar etmemiz gerekiyor ki?" dediğinde ben çoktan kapıdan çıkmıştım.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

FERRUM'UN GEÇMİŞİ

Kampın içinde koşturduğum sırada direnişçiler beni merakla ve rahatsız olmuşçasına izliyorlardı. Bilgisayarlarını toplamaya çalışan *hacker* elflerin arasından geçerken sürekli özür diliyordum. Koştururken kime nasıl çarptığımı bilemiyordum. Terasa çıkan merdivenlere ulaştım, ikişer ikişer tırmanmaya başladım ama sonuna yaklaştığımda yavaşladım. Puck'ın davetsiz misafirlerle ilgili söylediklerini ve buz sarkıtlarını hatırlayarak dikkatlice köşeden göz attım.

Ash terasın kıyısında duruyordu, sırtı bana dönüktü, rüzgâr saçını ve pelerinini havalandırıyor. Koyu kırmızı bulutlar ayı kapamıştı. Minik gri tanecikler rüzgârda uçuşuyor, tenime değdikleri anda toza dönüşüp yok oluyorlardı. Terası ince bir toz tabakası kaplamış, adımlarımın sesini bastırıyordu. Ash'in başını eğişinden geldiğimi anladığımı biliyordum ama arkasını dönmedi.

"Bu inanılmaz," diye fısıldadı, önündeki manzaraya bakıyordu. Uzaktan zehirli yeşil renkte çakan şimşekler bulutların

hemen altında dans ediyordu. Hava keskinleşmişti ve kimyasal kokuyordu. “Buraların bir zamanlar Olurolmaz’a ait olduğunu düşünsene... Geri kalanının da buna dönüşebileceğini bilmek çok garip.” Yavaşça başım salladı. “Sonumuz olur. Periler Ülkesi sonsuza dek yok olabilir. Bildiğim her şey, zamanın başından beri adım attığım her toprak hiçliğe karışabilir.”

“Bunun olmasına izin vermeyeceğiz,” dedim kendimden emin bir şekilde ve yanına yaklaştım. “Sahte kral durdurulacak ve her şey normale dönecek. Bunca şeyin yok olmasına izin vermeyeceğim.”

Karşılık vermeden manzarayı izlemeye devam etti. Ağır ve rahatsız edici bir sessizlik çöktü. Rüzgâr saçımı dalgalandırıp aramızda uğuldu. İkimizin de konuşmak, dilenmemiş özürlerin yarattığı bu garip sessizliğe bir son vermek istediğini hissedebiliyordum. Bu duruma daha fazla katlanamadım ve sonunda, “Özür dilerim, Ash,” diyebildim. “Bugün söylediklerim için. Öyle demek istememiştim.”

Başını hafifçe iki yana salladı. “Hayır. Özür dilememelisin.” İcini çekti, elini saçma götürdü, hâlâ bana bakmıyordu. “Sana dövüşmeyi, kendi başının çaresine bakmayı ben öğrettim. Sana verdiğim dersleri ne kadar iyi öğrendiğini göstermişken sana kızmaya hakkım yok.”

“Oldukça iyi bir öğretmenim vardı.”

Yüzünde ufak bir gülümseme belirdi ama gözleri hâlâ kap-karaydı ve bakışları ufku süpüren bulutlardaydı. “Olurolmaz’a ilk geldiğinde tanıştığım, kardeşini arayan o kız değilsin artık,” dedi yavaşça. “Sen büyüdün... değiştin. Artık daha güçlüsün, tıpkı onun gibi.” İsmi söylemedi fakat kimden bahsettiğini biliyordum; biz tanışmadan çok önce bir *wyvern* saldırısında kaybettiği aşkı Ariella. “Güçlü olanımız oydu,” diye devam etti Ash, zor duyulur

bir mırıltıyla. “Kış Divanı bile onun ruhunu ele geçirememişti, onu acımasız ve kindar yapamamıştı. Hepimizden daha iyiydi. Ama onu kurtaramadım.” Gözlerini kapadı, anıları canlanırken yumruklarını sıktı. “Onu koruyamadığım için öldü. Ben...” Sesi hafifçe titredi, derin bir nefes aldı. “Ben aynı şeyin sana olmasına izin veremem.”

“Ben o değilim,” dedim kolumu onunkine dolayarak. “Beni kaybetmeyeceksin, söz veriyorum.”

Titredi ve göz ucuyla bana baktı. “Meghan,” dedi, sesindeki tedirginliği hissedebiliyordum. “Sana söylemediğim... bir şey var. Daha önce açıklamalıydım fakat... bilersen bunun kendi kendini gerçekleştiren bir kehanet olmasından korktum.” Benim bir şey söylememi bekler gibi duraksadı. Ben sessiz kalınca derin bir nefes aldı. “Uzun zaman önce,” diye başladı, “biri bana aşkta lanetlendiğimi söyledi. Değer verdiğim herkesin benden alınacağını, ruhsuz kaldığım sürece, gerçekten değer verdiğim herkesi kaybedeceğimi söyledi.”

Kalbim bir an durdu, sonra tekrar ve daha hızlı atmaya başladı. “Sana bunu kim söyledi?”

“Çok yaşlı bir druid³² rahibesi.” Şimdi daha da tereddütlü görünüyordu, hatta koyu mavi gözlerinde bir pişmanlık parıltısı gördüğümü sandım. “Bu Ariella’dan önceydi; ölümlülerin eski tanrılardan korkup onlara ibadet ettiği, bizi dışarıda tutmak için her türlü dinî ritüeli yerine getirdiği antik zamanlardı. Tabii biz bunu yalnızca başka yollar bulmak için bir meydan okuma olarak görüyorduk. O zamanlar daha gençtim. Ağabeylerimle birlikte, fâniler üzerinde acımasız oyunlar oynardık; özellikle de karşımıza

32 Kelt çoktanrıçılığında genellikle Alplerin kuzeyinde ve Britanya Adaları’nda var olan antik Kelt topluluklarındaki rahip sınıfı. (ed.n.)

çıkan şapşal genç kadınları seçerdik.” Duraksadı, başını hafifçe arkaya attı ve tepki vermeme bekledi.

“Devam et,” diye mırıldandım.

İçini çekti, nazikçe elimi bıraktı ve bana doğru döndü. “Bir kız vardı,” dedi, kelimelerini dikkatlice seçiyordu, “fâni yılına göre en fazla on altı yaşında bir masumdu. Çiçek toplamayı ve ormandaki derenin kenarında oyun oynamayı çok severdi. Bunu biliyordum çünkü ağaçların arkasından onu izlerdim. Her zaman yalnız, umursamaz ve ormandaki tehlikelerden bihaberdi.” Ses tonuna bir acılık geldi, anlattığı hikâyedeki periden nefret ediyor gibiydi. “Güzel şeyler söyleyerek, hediyeler sunarak ve şefkat dolu sözler vererek onu ormanın içine çektim. Bana âşık olmasını sağladım. Başka bir fâni erkeğe karşı bana hissettiği şeyleri hissedemeyeceği kadar beni sevmesini sağladım ve sonra da verdiğim her şeyi geri aldım. Ona ölümlülerin periler için hiçbir şey ifade etmediğini, onun da bir hiç olduğunu söyledim. Bunun bir oyundan başka bir şey olmadığını ve oyunun da sona erdiğini söyledim. Onun kalbini kırmakla kalmadım; ruhunu parçaladım, canını yaktım. Ve bundan zevk aldım.”

Bunları tahmin ediyordum fakat yine de Ash’in bu kadar kalpsiz, insani duygularla bir oyuncakmış gibi oynayan kaprisli perilerden biri olabileceğini bilmek midemi bulandırmıştı. Aşka, sevgiye hevesli on altı yaşındaki o kız benim bir zamanlarki halimdi. O gün, onun yerine ormanda ben olsaydım, Ash aynısını bana da yapacaktı.

“Ona ne oldu?” diye sordum tekrar sessizliğe büründüğünde. Ash gözlerini kapadı.

“Öldü,” dedi birden. “Yemek yiyemedi, uyuyamadı; hiçbir şey yapmadan günlerin geçmesini bekledi. Bedeni günden güne zayıfladı ve sonunda pes etti.”

“Ve sen de bundan korkunç derecede pişmanlık duyduğun, değil mi?” Tüm bu anlattıklarından bir ders çıkardığım, bir şey öğrendiğini duymak istiyordum fakat Ash acı bir gülümsemeyle başını salladı.

“Onu bir daha kez düşünmedim bile,” dedi tüm umutlarını yıkarak. Boğazım düğümlendi. “Bir ruha sahip olmamak bizi her türlü vicdandan kurtarır. O yalnızca bir insandı, bir periye âşık olabilecek kadar aptal biriydi. O bir ilk değildi, son da olmayacaktı. Fakat onun büyükannesi, kızın kabilesinin başrahibesi aptal değildi. Beni aradı, buldu ve sana az önce anlattığım şeyleri söyledi. Beni lanetledi. Sevdığım herkesi kaybedeceğime dair bana yemin etti. Ruhsuz olmamın bedelini bu şekilde ödeyecektim. Tabii o zamanlar bu duyduklarımı zayıf bir fâninin batıl inançları olarak görüp, gülüp geçmiştim... ta ki Ariella’ya âşık olana dek.” Ses tonu yumuşadı. “Ve şimdi de, sana.”

Arkasını döndü, tekrar manzaraya baktı. “Ariella benden alındığında, aniden farkına vardım ki vicdanımız yok ama âşık olmak işleri değiştiriyor. O kıza neler yaşattığımı, benim yüzümden çektiği acıları anladım. Kendi kendime, bir daha hiç kimseye değer verme hatasına düşmeyeceğime dair yemin ettim.” Üzgün bir şekilde güldü ve başını salladı. “Sonra sen geldin ve her şey altüst oldu.”

Cevap veremedim. Zihnimde o kız vardı; yakışıklı, kuzgun gözlü yabancıya âşık olan, onun uğruna ölen kız. “Bana bunları neden anlatıyorsun?” diye fısıldadım.

“Çünkü ne olduğumu anlamayı istiyorum.” Ash, ciddi ve asık bir suratla bana baktı. “Yalnızca sivri kulakları olan bir insan değilim, Meghan. Ben her zaman bir periydim ve hep öyle olacağım. Ruhsuz. Ölümsüz. O günkü davranışlarım yüzünden, sevdiğim birisi öldü. Şimdiyse işte buradayız, savaşın eşiğinde ve...” Duraksadı, başını eğdi, sesi fısıltıya dönüştü. “Korkuyorum. Ariella’yı kurtaramadığım gibi seni de kurtaramayacağımdan korkuyorum. Geçmişteki hatalarım bir gelecek kurmamıza engel olacak. Kim olduğumu, gerçekte ne olduğumu fark edeceksin ve arkamı döndüğümde gitmiş olacaksın.”

Durdu, rüzgâr saçını ve kıyafetlerini okşuyordu, sessizliğin içinde küller uçuşuyordu. Duvardaki planörlerden biri başını çevirdi, uykulu uykulu vızıldadı. Ash’in duruşu sertti, sırtı ve omuzları dikti, kendini benim tepkime hazırlamıştı. Merdivenlere yönelecek ayak seslerine karşı kendini korumaya almıştı. Omuzlarının titrediğini gördüm ve bir saniyeliliğine de olsa, o saklayamadan önce korkusunu hissettim.

Ona yaklaştım ve kollarımı beline doladım, kendime doğru çekince sessizce aldığı nefesi duydum. “Anlattığın şey çok uzun zaman önceymiş,” diye mırıldandım. Çenemi sırtına yasladım ve kalp atışlarını dinledim. “O zamandan bu yana değiştin. O zamanki Ash, aptal bir fâni kızı hayatı pahasına korumazdı ya da onun şövalyesi olmazdı ya da onunla birlikte sürgünü göğüslemezdi. Çıktığımız her yolda benimle birlikteydin, tam yanımda durdun. Şimdi gitmene izin vermeyeceğim.”

“Ben bir korkağım.” Ash’in sesinde bir bastırılmışlık vardı. “Seni azıcık önemsiyorsam, hayatıma ve bu lanete bir son veremeliyim. Varlığım seni tehlikeye sokuyor. Ben var olmazsam...”

“Sakın, Ashallyn’darkmyr Tallyn.” Esas ismini duyduğunda ürktü, ona daha sıkı sarıldım. “Batıl bir inanç yüzünden hayatını bir kenara atmaya kalkışma sakın. Sen ölürsen...” Sesim kısıldı, yutkundum. “Seni seviyorum,” diye fısıldadım, yumruklarımı karnına bastırdım. “Beni bırakamazsın. Bırakmayacağına dair yemin ettin.”

Ash ellerini, ellerimin üzerine koydu, parmaklarımız kenetlendi. “Tüm dünya sana karşı gelse bile,” diye mırıldandı başını sallayarak. “Söz veriyorum.”

O GECEYİ TERASTA geçirdik. Duvara yaslanıp oturduk ve çevredeki tepeleri silip süpüren fırtınayı izledik. Çok fazla konuşmadık, birbirimizin yanında olmaktan memnun, kendi düşüncelerimizin içinde kaybolmuştuk. Konuştuğumuzda da savaştan, direnişçilerden ya da diğer günlük şeylerden bahsediyor, geçmiş... ve geleceğin konusunu açmamaya özen gösteriyorduk. Birkaç kez uyuyakaldım ve kollarının arasında, başım omzuna dayalı halde uyandım.

En son hatırladığım şey beni sarsarak uyandırışı oldu. Gece sona ermişti ve pembe bir ışık ufukta parlıyordu.

“Meghan, uyan.”

“Hmm?” Esnedim, gözlerimi ovaladım. Zırhlar içindeyken duvara yaslanıp uyumak kötü bir fikirdi; sırtıma bir ağır saplanmıştı. “Gitme vakti geldi mi?”

“Hayır.” Ash terasın ucuna ilerledi. “Gel de şuna bak. Acele et.”

Duvarın kenarından baktım. Önce bir şey göremedim fakat sonra ışık, ufuktaki parlak ve metalik bir şeyin üzerinden yansıdı. Gözlerimi kıstım, ellerimi gözlerime siper ettim. Bu metalden bir zırhın ısıltısı olabilir miydi? Ya da demir bir böceğin parlak tepesi miydi? Kanım dondu.

“Geliyorlar,” diye mırıldandı Ash, geriye doğru sendeledim.

“Arıza'ya söylemeliyiz!”

İç kısma doğru geriledim, Ash de peşimdeydi. Merdivenlerden inerken, Arıza'nın durumdan haberdar olduğunu anladık. Kamp karmaşa içindeydi, direnişçiler oraya buraya koşturuyor, silahlaniyor, zırhlarını giyiyorlardı. Önceki gün yaralananlar henüz sarılmış yaralarıyla topallayarak ya da yürüyemeyenleri taşıyarak dışarı kaçıyorlardı.

“Demek buradasınız!” Puck merdivenlerin başında gözlerini devirerek bizi karşıladı. “Başka bir ordu üzerimize gelirken siz ikiniz balkonda koklaşıyorsunuz. Hazırlanın. Yeni bir çatışma olacak gibi görünüyor.”

“Arıza nerede?” Direnişçilere çarpa çarpa harabeler arasında aceleyle koşturuyorduk. “O ne düşünüyor? Şu an başka bir orduyla savaşılamayız! Çok fazla yaralı var ve yeni bir çatışma hepsini yerle bir eder.”

“Başka seçeneğimiz yok gibi görünüyor, Prenses,” dedi Puck. Bu sırada direnişçilerin liderinin koca ağacın dalları altında Diyet'la tartıştığını gördüm. Arıza'nın gerginliği belli oluyordu ve *hacker* elfin gözleri de çılgınca hareketler yaparken telaşla dönüyordu.

“Arıza!” Hızla ona doğru atıldığım sırada bana hırlayan bir av köpeğine neredeyse çarpıyordum. “Hey, seninle konuşmam gerek!” Arıza beni görünce irkildi.

“Ne istiyorsunuz, Majesteleri? Şu an biraz meşgulüm.”

“Ne yapıyorsun?” diye sordum Diyet kenara çekilirken. “Hal-kının dövüşmesine izin veremezsin! Yaz ve Kış'la ittifak yapmak üzereyiz. Herkese ihtiyacımız var. Eğer dünkü çatışmanın hemen ardından yeni bir savaşa girersen, herkesi kaybedebilirsin!”

Arıza, “Bunun farkındayım, Majesteleri!” diye beni tersledi, başındaki dikenler öfkeden alev alev parlıyordu. “Fakat pek fazla seçeneğimiz yok, değil mi? Kaçamayız çünkü yol üstünde bizi yakalarlar. Saklanamayız çünkü gidecek bir yer yok. Tek şansımız kendimizi savunmak. Neyse ki gelenler sahte kralın tüm ordusu değil, yalnızca birkaç hücum bölüğü. Gerçek ordu hâlâ yabancı-lorman yolunda ilerliyor, hareketli kule de sanıyorum onlardır. Eğer bu küçük sorunu şu an halledemezsek, Yaz ve Kış birliğine katılma şansımız olmayacak. Şimdi, yolumdan çekilin. Çatışma başladığında en önde olmalıyım.”

“Bekle!” Yanımdan geçip gidecekken kolundan tuttum, kızgınlıkla döndü. “Bir seçenek daha var. Biz kalenin altındaki çöpçü fare tünellerinden gelmiştik. Oradan kaçabiliriz.”

“Tüneller mi?” Arıza kolunu sallayarak elimden kurtuldu. “O tüneller kilometreler uzunluğunda. Devasa bir labirent. Günlerce nereye gittiğimizi bilmeden dolanırız.”

“Ben dolanmam.” Hâlâ tünellerle olan bağımı çözebilmiş değilim fakat kelimeler ağzımdan dökülürken doğru olduklarını biliyordum. “Yolu biliyorum. Herkesi oradan güvenle geçirebilirim.”

Arıza bana inanamayarak bakınca tepem attı. “Ya bunu seçeceksin ya da savaş daha başlamadan elindeki adamları kaybedeceksin! Lanet olsun Arıza, artık bana biraz güvenmen gerek!”

“Kabul et,” dedi Ash yavaşça, Demir perilerin gözüne bakıyordu. “Haklı olduğunu biliyorsun.”

Arıza sesli bir şekilde içini çekti, ellerini sertçe saçına gömdü. “Yolu bildiğinden emin misin?” diye sordu.

“Eğer bilmeseydim şu an burada olamazdım.”

“Pekâlâ,” dedi yavaşça. “Tamam. Bir kez daha hayatlarımızı size emanet edeceğiz, Majesteleri. Diyot, haberi yay. Herkese merkez salonda buluşacağımızı, ilerlemeye hazır olmalarını ilet.”

“Emredersiniz, Efendim.” Diyet bana rahatlamış bir ifadeyle baktı ve toz oldu. Arıza onun gidişini izledi, sonra döndü ve bana kısık, menekşe rengi gözleriyle ters ters baktı. “Umarım bu işe yarar. Tam bir baş belanız Majesteleri, bunu biliyorsunuz, değil mi?”

“Senin kelleni kurtarmak üzere olan bir baş belası,” diye cevapladım, Puck’tan takdir dolu bir gülme sesi geldi. Arıza gözlerini devirdi ve yanımdan uzaklaştı, biz de harabelerin merkezine doğru ilerlemeye başladık.

ON BEŞ DAKİKA BİLE GEÇMEMİŞTİ Kİ tüm direnişçiler ordusu büyük meşe ağacının altında silahlı ve zırhlı şekilde toplanmış, ilerlemeye hazırdı. Hepsini tünellere ne kadar çabuk sokabileceğimizi düşünüyordum ki Diyet yanıma yaklaşıp bizim geldiğimiz kapının tek olmadığını, kale boyunca birçok yerde giriş olduğunu ve bir tanesinin de ağacın tam altında bulunduğunu söyledi. Ancak tamamen kapandığım, ağacın kökleri altında kaldığını anlatıyordu ki Arıza, dikenlerinden cılgınca elektrik saçarak yanımıza geldi ve ağacın gövdesine çıktı.

“Kaleye ulaşmak üzereler. Hemen gitmemiz gerekiyor!”

Ash, Puck ve Arıza birlikte uğraşarak kapıyı ortaya çıkardılar tüm odada yankılanan bir tangırtıyla kapağını açtılar. Arıza doğruldu, bana baktı ve karanlığa uzanan boşluğu işaret etti. “Önden buyurun, Majesteleri. Diyet, Prenses’le birlikte git, herkesin onu takip ettiğinden emin ol.”

“Peki ya siz?”

“Herkesin girdiğinden emin olmak için en arkadan geleceğim.” Arıza, arkamızda bekleyen, mekanik kollu, tıknaz cüceye başını salladı. “Herkes aşağı indiğinde Tork’la peşinizden geleceğiz ve

tüneli arkamızdan mühürleyeceğiz. Muhtemelen buraya bir daha asla geri dönmeyeceğiz.”

“Ama...”

“Kaçışımızı gizleme işini bana bırak, sen aşağıda kaybolmama-mızı sağla, yeter.” Arıza bana bir el feneri uzattı ve deliği gösterdi. “Düşman kapımıza dayanmadan harekete geçin!”

El fenerini yaktım ve tünele doğru indim.

Küflü karanlık etrafımı sardı. Tozlu, nemli, ıslak kayalar hem garip hem de tanıdık geliyordu. Ash yanıma atladı, ardından Puck ve parıldayan rakamların aktığı gözleri karanlıkta süzülüyormuş gibi görünen Diytot geldi. Grimalkin’in nerede olduğunu merak ettim ve güvenli bir şekilde dışarı çıkabilmesini umdum.

Hacker elf, tünelin içine gergin bir şekilde göz gezdirdi, gözleri endişeyle fır dönüyordu. “Yolu bildiğinden emin misin?” diye mırıldandı, kendinden emin konuşmaya çalışmıştı fakat sesi ciyaklama gibi çıkmıştı. El feneriyle yer altı koridorunu taradım ve rahatlayarak gülümsedim. Her şey tanıdık. Ne taraftan gideceğimizi kesinlikle biliyordum.

“Diyot, diğerlerini aşağı çağır. Herkese beni takip etmelerini söyle.”

Ben ilerleyince direnişçiler de kapaktan içeri atlamaya başladılar. Lamba ve el fenerleri karanlıkta sallanıyordu. İlk başta, böyle büyük bir ordunun başında olmak, gözleri üzerimdeyken onlara yol göstermek bana çok garip geldi. Ancak kısa süre sonra arkamdaki ayak sesleri ve dalgalanan ışıklar arka planda kaldı ve onları fark etmez oldum.

Birkaç dakika sonra ani bir patlama koridoru sarstı ve herkes üzerine toz yağdırdı. Diytot korku içinde ciyakladı, Puck duvara tutundu, Ash sendelemeyeyim diye beni kolumdan yakaladı.

Hacker elf, toz bulutu dağıldıktan sonra, “O da neydi?” diye haykırdı. Bir yandan öksürüp bir yandan elimi yüzümün önünde sallayarak arkamdaki direnişçilere baktım, ayaklanıyor ve endişeyle etrafa bakınıyorlardı.

Ash ve Puck’la bakiştık. “Arıza tünellerin girişini çökertmiş olmalı,” dedim düşürdüğüm el fenerini yerden alırken. “Sahte kralın güçlerinin bizi takip etmesini önlemenin tek yolu buydu.”

“Ne?” Diyot korkuyla arkasına baktı, gözleri durmaksızın dönüyordu. “Yalnızca kapıları mühürleyeceğini sanıyordum. Yani artık kampa dönemeyecek miyiz?”

“Bir daha asla buraya dönmemeyi düşünüyordu,” diye mırıldandım, el feneri yakarak önümüzdeki labirenti aydınlatıttım. “Artık geri dönüşümüz yok. Tek seçeneğimiz ilerlemek.”

ÇÖPÇÜ FARE TÜNELLERİNİN güneşsiz koridorlarında zamanın hiçbir anlamı yoktu. Yola çıkalı belki de saatler, günler olmuştu. Tünellerin hepsi birbirine benziyordu; karanlık, ürkütücü ve terk edilmiş bir bilgisayar ekranı ya da hasar görmüş bir oyuncak bebek kafası gibi ilginç eşyalarla doluydu. Patlamadan sonra Arıza ara sıra yanıma geliyor ve yolu bildiğimden emin olmaya çalışıyordu. Sanırım beş ya da altıncı denemesinden sonra tepem attı.

Tekrar yanıma geldiğinde, “Evet, hâlâ nereye gittiğimizi biliyorum!” diye lafını ağzına tıktım. Ash de sessiz ve korumacı bir tavırla diğer yanımda yürüyordu ve Arıza’nın yaklaştığını görünce gözlerini devirdi.

Direnişçilerin lideri kaşlarını çatı. “Rahat olun, Majesteleri. Bu kez onu sormayacaktım.”

“Aaa, çok yazık,” dedi Puck, Arıza’nın yanında biterek. “Buz çocukla girdiğim iddiayı kaybetmeme sebep olacaksın. Haydi ama biraz centilmenlik yap ve benim için bir kez daha sor.”

“Aslında bir sorum var,” dedi Arıza, Puck’ı görmezden gelerek, “buradan ne zaman çıkabileceğiz? Adamlarım yorulmaya başladı, ara vermeden bu şekilde devam edemeyiz.”

Kaşlarını çatıttı, Ash’e döndü. “Ne zamandır yürüyoruz?”

Ash omuz silkti. “Söylemesi zor. Bir gün olmuştur. Ya da daha fazla.”

“Gerçekten mi?” Bana o kadar uzun gelmemiştir. Yorgun hissetmiyordum. Aslında, ilerledikçe enerjim artıyordu; tıpkı Machina’nın ağacına çekilirken hissettiğim enerji gibi. Ancak bu daha karanlık bir güçtü, daha keskin ve kadimdi. Sonra birdenbire bu hissin nereden geldiğini anladım.

“Ferrum’un odasına yaklaşıyor olmalıyız,” diye mırıldandım ve Arıza’nın kaşları kalktı.

“Ferrum mu? Eski kral Ferrum mu?”

“Onu tanıyor musun?”

“Machina’nın onu devirmesine yardım etmişim.” Arıza inanmayan gözlerle bana bakıyordu. “Virüs ve Demirat’la taht odasına ilk giren bendim. Onun hâlâ yaşadığını mı söylüyorsun?”

“Hayır.” Başımı salladım. “Artık yaşamıyor. Kardeşimi kurtarmak için Demir Diyar’a ilk gelişimde buradaydı. Çöpçü fareler hâlâ ona tapıyordu fakat Machina’nın onu tekrar bulmasından ödü kopuyordu. Sanırım sonunda göçüp gitti ve o ölünce çöpçü fareler de buradan ayrıldılar.”

“Hmm.” Arıza merak içinde başını salladı. “Yaşlı ahımağın o kadar uzun süre yaşadığına inanamıyorum. Hayatta olduğunu

bilseydim, Demir Diyar'daki tüm tünelleri arayıp onu bulur ve acısına son verirdim.”

Dehşet içinde Arıza'ya baktım. “Neden? Bana zararsız gibi görünüyordu. Yalnızca üzgün, sinirli bir ihtiyardı.”

“Eskiden nasıl olduğunu bilmiyorsun.” Arıza gözlerini kıstı. “O kral olduğunda burada değildin. Ferrum paranoyaktı, birisi gelip tacım elinden alacak diye ödü kopardı. Ben onun en yeni teğmenlerindendim ama Demirat'ın anlattığına göre, ortaya çıkan her yeni Demir periyle daha korkak ve öfkeli bir adama dönüşüyordu. Tahttan inip gücünü bir vârise devretmesi çok iyi olabilirdi. Yaşlı ve hükümsüzdü, bunu hepimiz biliyorduk. Bu diyarda, eskiler yenilere yer açmak için kenara çekilir. Fakat Ferrum haşinliğiyle etrafındaki tüm toprakları mahvetmesine rağmen gücünden vazgeçmek istemedi. Machina, yönetim hakkını tekrar gözden geçirmesi, ona yaraşır bir şekilde tahttan inmesi ve sorumluluğu bir başkasına devretmesi için yalvardı.”

“Ferrum bana, Machina'nın iktidar hırsıyla tahta el koyduğunu, gücü ele geçirmeye çalıştığını söyledi.”

Arıza homurdandı. “Machina, Ferrum'un en güçlü destekçilerinden biriydi. Diğerlerimiz yani Virüs, Demirat ve ben, Ferrum'un tehditlerinden, bir sonraki kurban olma korkusundan bıkmıştık. Fakat Machina bize sabretmemizi söylemişti ve ona, çılgın kralımıza olduğumuzdan daha sadıktık. Sonra bir gün, Ferrum'un kışkırtıcı paranoyası onu ele geçirdi ve Machina'yı sırtından bıçaklayarak öldürmeye çalıştı. Korkarım bu onun son hatası oldu. Machina, Ferrum'un artık yönetme yetisine sahip olmadığını fark etti, kendi destekçilerini topladı ve Kral'ı tahttan indirdi. Hepimiz ona seve seve boyun eğdik.”

Sersemlemiştim. Machina hakkında bildiğimi düşündüğüm her şey yanlıştı. “Ama... Machina yine de Olurolmaz’ı ele geçirmek istiyordu,” diye karşı çıkmaya çalıştım. “Kadim perileri yok etmek ve Demir perilerden oluşan bir krallık kurmak istiyordu.”

“Machina strateji kurmayı iyi bilen bir kraldı.” Arıza ilgisizce omuz silkti. “Ferrum’un yaptığı gibi Divanlardan saklanıp keşfedilmemeyi ummanın bir faydası olmadığını biliyordu. Demir Diyar her zamankinden hızlı büyüyordu. Artık saklanamıyorduk. Er ya da geç, Divanlar bizi fark edecekti. Peki, sonra ne olacaktı? Onların ölümüne yol açan bir şeyden yaratılmış koskoca bir peri krallığının doğduğunu öğrendiklerinde ne olacağını sanıyordun? Machina bir savaş çıkacağını biliyordu. İlk saldıran taraf olursak, daha avantajlı olacağımızı düşündü.”

“Meghan’ın bunu mahvetmesi sizin için kötü olmuş,” diye ekledi Puck, Arıza’nın arkasından sırtarak. Arıza ona döndü ve sırtışma karşılık verdi.

“Sahte kral Olurolmaz’ı işgal ederse durum pek farklı olmaya-
cak, değil mi?” diyerek meydan okudu. “Ben ve tüm Demir periler
yine yaşayacağız. Fakat siz eskikanlar geçmişte kalacaksınız. Ve
siz Majesteleri bile buna engel olamayacaksınız.”

“Öyle bir şey olmayacak,” dedim sertçe, ona dönerek. “Sahte
kralı durduracağım, tıpkı Machina’yı durdurduğum gibi.”

“Bunu duyduğuma sevindim.” Arıza’yla göz gözeydik. “Peki
ya hiç Demir Diyar’ın yayılmasını nasıl önleyeceğinizi düşündü-
nüz mü? Sahte kralın ölümü, bizim de yok olacağımız anlamına
gelmiyor, Prenses. Demir Diyar büyümeye ve Olurolmaz’ı değiştir-
meye devam edecek. Sonunda Divanlar öyle ya da böyle peşimize
düşecek. Şu an sahte kralı durdurmamız gerektiği konusunda
sizinle hemfikirim fakat yalnızca kaçınılmaz sonu erteliyorsunuz.”

“Bir yolu olmak zorunda,” diye mırıldandım. “Hepiniz perisiniz, hepiniz büyüü aynı şekilde kullanıyorsunuz. Yalnızca biraz farklınız o kadar.”

“Bizim,” dedi Arıza sert bir ses tonuyla, “farkımız *azımsanacak* bir farklılık değil. Büyümüz eskikanları öldürüyor. Yaz sihri de bizim için ölümcül. Öylece el sıkışıp arkadaş olacağımızı sanıyorsanız, kendinizi kandırıyorsunuz, Prenses. Ancak şimdi biraz durmamız gerekecek yoksa ordum herhangi bir şeyle savaşamayacak kadar bitap düşecek.”

Başımı iki yana salladım. “Hayır, devam etmek zorundayız. En azından tünellerden çıkalım.”

“Neden?”

“Çünkü...” Gözlerimi kapadım. “Neredeyse Oluruolmaz’a ulaşmak üzere.”

Yanımdaki üç peri gözlerini bana dikti. “Nereden biliyorsun?” diye sordu Ash yavaşça.

“Onu hissedebiliyorum.” Tüylerim diken diken oldu, titreyerek kollarımı bedenime doladım. “Onun geçtiği toprakların... haykırışlarını hissedebiliyorum. Sanki...” Duraksadım, doğru kelimeleri arıyordum. “Arkasında bir bıçak sürükleyerek geçtiği yerlerde yaralar açıyor. Ferrum’un eski odasından geçtiğimizden beri onun varlığını hissedebiliyorum. Sahte kral yabancılormana çok yaklaştı ve beni bekliyor.”

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

SON GECE

Sonunda tünellerden çıktık.

Gece oldukça sakin görünüyordu. Yorgun, cansız ordu, köprüren bir magma gölünün kıyısına çadırları kurarken havada sülfür ve kükürt kokusu vardı. Kampı gölün bu kadar yakınına kurmak istemiyordum fakat Arıza, kokunun varlığını gizleyeceğini ve ordusunu tünellerde ilerlemeye zorladığım için çok yorgun olduklarını söyledi. Ash ve Puck bile bitkin görünüyordu; ağzlarını açıp bir şey demedikleri halde boş bakışları ve solgun yüzleri pek de iyi hissetmediklerini belli ediyordu. Tılsımlarının gücü neredeyse bitmek üzereydi. Demir Diyar artık etkisini göstermeye başlamıştı.

“Gidin uzanın,” dedim ikisine de, Arıza kamp kurulmasına yardım etmek için ordusunun yanına gittiğinde. “İkiniz de çok yorgunsunuz ve bu akşam başka bir şey yapmayacağız. Biraz dinlenin.”

Puck homurdandı. “Bugün pek bir buyurganız,” dedi ama her zamanki enerjisi yoktu. “Kıza orduyu teslim et ve hemen havaya

girsin.” Sonra esnedi, kafasını kaşıdı. “Oldu o zaman. Eğer bana ihtiyacınız olursa, nerede bulunduğumu unutmaya çalışarak çadırımda bayılmış olacağım. Ah bak şeytan peri, sıcak magma gölü, sana bir şey hatırlatıyor mu?” Yüzünü buruşturdu ve yorgun bir ifadeyle sırttı. “Cehennemin dibine de gitsen peşinden geleceğim derken, gerçek cehennemden bahsetmiyordum, Prenses. Neyse.” Elini kaldırıp neşeyle salladı. “Yarın görüşürüz çifte kumrular.”

“Peki ya sen?” Puck ıslık çalarak uzaklaşırken Ash bana döndü. “Sen de hepimiz kadar yol yürüdün. Savaş alanına ulaşmadan önce bir daha dinlenme şansımız olmayacak.”

Bir hareketlilik dikkatimi çekti. Bir anlığına sanki tüylü, gri bir kedinin gölün kenarındaki iri bir kayaya zıpladığını gördüm fakat etrafındaki hava ısıyla dalgalandı ve kedi gözden kayboldu. “Biliyorum,” dedim, sıcak ve kuru havadan gözlerimi kısarak. “Garip gelebilir ama ben iyi hissediyorum. Sen git,” diye devam ettim ona bakarak. “Yorgun olduğunu biliyorum. Savaştan önce biraz dinlen. Ben buralarda olacağım.”

İtiraz etmedi ki bu ne kadar yorgun olduğunu gösteriyordu. Yaklaşarak alnıma bir öpücük kondurdu ve gölden uzaktaki çadırlara doğru yürüdü. Koca bir kayanın arkasında geçip gözden kaybolana dek onu izledim, sonra gölün kıyısında yürümeye başladım.

Lavlara bu kadar yakinken tenimi kaşısam derim kemiklerimden ayrılacakmış gibi hissediyordum ve daha fazla yaklaşmaya cesaret edemedim. Ayağım kaysa, feci bir sona doğru düşerdim. Magma miskince köpürüyor, yavaş ve hipnotize edici turuncu ve altın rengi dalgalılar halinde kıvrılıyordu. Bu cehennem sıcaklığında garip şekilde güzel bir manzaraydı. Bir an yerden bir taş alıp göl yüzeyinde sektirmeyi düşündüm fakat sonra bunun kötü bir fikir olduğuna karar verdim.

“Eriyik Gölet,” dedi yanımdan bir ses ve Grimalkin iri kayanın üzerinde belirdi, bıyıkları ışıktaki kırmızı kırmızı parlıyordu. Başının çaresine bakabildiğini bilsem de onu görünce rahatladım. “Obsidiyen Ovaları’nın merkezinde. Demirat bana bundan bahsetmişti. Kral Machina’nın zamanında burası onun topraklarıymış.”

“Demirat...” Kayaya yaslandım ve gölete baktım. Kayaya temas edince zırhımın içinden sıcaklığını hissettim. “Keşke bunu görebilseydi,” diye mırıldandım. Devasa siyah, demir atın gölün diğer kıyısında gururla dikildiğini hayal ettim. “Keşke onu evine geri getirebilseydik.”

“İmkânsız dilemenin bir manası yok, insan.” Grimalkin oturdu, kuyruğunu etrafına doladı ve o da göleti izlemeye başladı. “Demirat ne yapması gerektiğini biliyordu. İnsani suçluluk duygusunun, seni görevinden alkoymasına izin verme. Demirat vermedi.”

İçimi çektim. “Bana bunu söylemek için mi geldin, Grim? Arkadaşının ölümü için kendini suçlu hissetme demek için mi?”

“Hayır.” Kedinin kulağı seğirdi, Grim ayaklandı ve doğrudan yüzüme döndü. “Sana buradan ayrılacağımı söylemek için geldim. Savaş arifesinde benim nerede olduğumu düşünüp endişelenmeni istemedim. Odaklanman gereken daha önemli şeyler var. Yani... ben gidiyorum.”

Sırtımı kayadan ayırıp yüzüne döndüm. “Neden?”

“İnsan, benim buradaki görevim bitti.” Grimalkin şefkatli sayılabilecek bir ifadeyle bana bakıyordu. “Yarın, arkanda bir Demir peri ordusuyla birlikte savaşa gireceksin. Bu savaşta bana yer yok. Asla bir savaşçı olduğumu düşünmedim.” Bir adım attı, altın rengi kadim gözleri göletin ışığını yansıtarak gözlerime kilitlendi. “Seni elimden geldiğince ileri taşımaya çalıştım. Artık tek başına adın

atma ve kaderini eline alma vaktin geldi. Ayrıca..." Grimalkin tekrar oturdu, gölete baktı, sıcak esinti bıyıklarını oynattı. "Tüm bunlar sonlanmadan önce yerine getirmem gereken bir anlaşmam var."

"Sen bir anlaşma mı yaptın?"

Bana kibirle bakıp, kuyruğunu titretti. "Demirat'ın karşılığında bir şey istemediğini mi sanıyordum? Gerçekten, insan, bazen senin adına umutsuzluğa kapılıyorum. Ancak gece sonlanmak üzere ve ben gitmeliyim." Zarifçe kayadan atladı ve fırça kuyruğunu gururla dimdik tutarak tırıs tırıs yürümeye başladı.

Sertçe yutkundum. "Grim? Seni bir daha görebilecek miyim?"

Cait sith arkasını döndü, kafasını kaldırdı. "Bu garip bir soru," dedi düşünür gibi. "Acaba beni bir daha göreceksin? Ben bir kâhin olmadığım için, geleceği de bilemiyorum. Yani buna cevap veremeyeceğim. Siz insanları hiçbir zaman anlayamayacağım fakat sanırım sizi çekici kılan da bu." Havayı kokladı, kuyruğunu yavaşça salladı. "Beladan uzak durmaya çalış, insan. Kendini öldürtmeyi başarırsan, gerçekten sinirim bozulur."

"Grim, bekle. İyi olacağından emin misin?"

Grimalkin gülümsedi. "Ben bir kediyim."

Bu son cümlesi oldu ve gitti.

Hafifçe gülümsedim ve yüzüme düşen bir damla gözyaşını sildim. Grim her zaman ortadan kaybolurdu ve istediğinde ortaya çıkardı fakat bu kez farklıydı. Şimdi onu bir daha görmeyeceğimi biliyordum, en azından uzunca bir süre.

"Hoşça kal, Grimalkin," diye fısıldadım, sonra kurnaz kedi hâlâ yakınlardadır ve beni duyuyordur diye daha kısık sesle, "teşekkür ederim," diye ekledim.

Yokluğunu şimdiden hissederek sıcak rüzgârda ürperdim. Bu savaş bitmeden daha kaç kişiyi kaybedecektim? Dışarıda bir yerlerde, her zamankinden daha yakında sahte kral Yaz ve Kış ordularına doğru ilerliyordu. Yarın hakikat günüydü. Yarın Mahşer Günü'ydü, ya kazanacak ya da ölecektik.

O an ailemle konuşabilmeyi diledim. Annemin yüzünü görmeyi, Ethan'a sarılıp son bir kez saçlarıyla oynamayı istedim. Luke'u bile görmek istiyordum, beni hiçbir zaman görmediği, fark etmediği için onu affetmiştim. Annem onunla mutluydu ve birlikte olmasalardı, Ethan diye bir kardeşim de olmayacaktı. Bir ailem olmayacaktı. Boğazım düğümlendi, özlem duygusu mideme bir bıçak gibi saplandı. Bir daha eve dönemezsem, beni özleyecekler miydi? Bir gece ortadan kaybolup bir daha geri dönmeyen kızlarını aramaktan eninde sonunda vazgeçecekler miydi?

Yalnız ve ıssız rüzgâr vadide uğuldarken gerçekler yüzüme bir tokat gibi çarpıp ve buz gibi elleriyle kalbimi sıkıştırdı. Yarın ölebilirdim. Bu bir savaştı ve iki tarafta da sayısız ölüm olacaktı. Sahte kralın kalesine yaklaşmanın bir yolunu bulabilsem bile onu öldürmek çok zorlu bir mücadele gerektirecekti. Kaybedebilirdik. Yenilebilirdim ve ailem bana ne olduğunu, ne uğruna savaşıp öldüğümü hiçbir zaman bilemeyebilirdi. Ölsəm, onlara kim haber verecekti? Oberon mu? Hayır, ben kaybedersem, muhtemelen o da yok olurdu. Ben kaybedersem, her şey sona erecekti. Periler Ülkesi'nin sonu gelecekti. Sonsuza dek.

Ah, Tanrım.

Titrememe engel olamıyordum. Bu, gerçektir. Son bir savaş olacaktı ve tüm yükü omuzlarımdaydı. *Ya başarısız olursam?* Sahte kralı yenemezsem, herkes ölecekti; Oberon, Grim, Puck, Ash...

Ash.

Titreyerek kampa döndüm, gölün etrafına kurulmuş çadırları geçtim. Yaz ve Kış kamplarının savaş öncesi çılgın cümbüşünün aksine direnişçilerin kampı sessiz ve hareketsizdi. Bu gecenin önemini kavradım ve dikkatimi dağıtacak her şeye açık olduğumu fark ettim. Zihnimde o kadar fazla karanlık düşünce ve duygu dolanıyordu ki patlayabilirdim. Ancak içimi kemiren onca çılgın duyguya rağmen, her şey onda son buluyordu.

Kampın uzak bir ucundaki çadırını buldum. Bu çadırın onunki olduğunu nasıl anladığımı bilmiyordum çünkü tüm çadırlar birbirine benziyordu. Ancak onu kalp atışlarım kadar yakınımda hissedebiliyordum. İçeri girmeden önce bir an tereddüt ettim. Elimi çadırdan çektim. Hayatta kalabileceğimiz son gecede ona ne diyecektim?

Cesaretimi topladım ve çadırın perdesini açıp içeri girdim.

Ash bir köşede sırtüstü uzanıyordu, bir koluyla gözlerini kapamıştı, solukları yavaş ve derindendi. Üzeri çıplaktı ve tılsım, yapılı göğsünde ısıldıyordu ancak rengi neredeyse siyaha dönmüş, teninin üzerindeki siyah bir nokta gibi kalmıştı. İçeri girdiğimi duymamasına şaşırmıştım. Normalde Ash çoktan ayaklanmış, kılıcını çekmiş olurdu. Tüneldeki yürüyüşümüz onu gerçekten yormuş olmalıydı. O anm keyfini çıkararak onu, kash bedenini ve solgun tenindeki yara izlerini hayranlıkla izledim. Her sessiz nefesinde göğsü kalkıp iniyordu, onu uyurken izlemek bile beni biraz olsun sakinleştirmişti.

“Beni dikizlemeye daha ne kadar devam edeceksin?”

Yerimden sıçradım. Hareket etmemişti fakat ağzının bir köşesinde bir gülümseme belirmişti. “Burada olduğumu ne zamandır biliyorsun?”

“Çadırın önüne gelip girip tereddüt ettiğin an seni hissettim.” Ash kolunu yüzünden çekti ve bir dirseğinin üzerinde doğrulup bana baktı. İfadesi ciddiye, gümüşü gözleri loş ışıktaydı parlıyordu. “Ne oldu?”

Yutkundum. “Ben sadece... ben istedim ki... ah, lanet olsun...” Kızardım ve duraksadım, çadırın zeminine gözlerimi diktim. Fısıltıyla, “Korkuyorum,” diye itiraf ettim. “Savaş yarın ve ölebiliriz ve ailemi bir daha göremeyebilirim ve... bu gece yalnız olmak istemiyorum.”

Ash’in bakışları yumuşadı. Yatakta kenara kayarak bana yer açtı. Nabzım hızlandı, yanına gidip uzandım, kollarını belime doladı ve beni kendine çekti. Kalp atışını sırtımda hissedebiliyordum. Gözlerimi kapadım, kolundaki yara izlerini parmağım ile takip ettim, bileğinin içindeki ufak yara iziyle oynamaya başladım.

“Ash?”

“Hmm?”

“Korkuyor musun? Yani ölmekten?”

Bir süre sessiz kaldı, bir eliyle saçım ile oynuyordu, nefesi çenemi okşuyordu. “Sanırım düşündüğün şekilde değil,” diye mırıldandı sonunda. “Çok uzun zamandır hayattayım, birçok savaşa katıldım. Tabii ki her zaman ölebileceğimi biliyordum fakat bazen pes etmeyip bunun gerçekleşmesine izin vermeyi istediğim anlar oldu.”

“Neden?”

“Boşluktan kaçmak için. Çok uzun süredir içten içe ölüyordum. Var olmamak bana çok da farklı bir şeymiş gibi gelmiyordu.” Başını omzuma gömdü, ürperdim. “Şimdi farklı. Uğruna savaşacak bir şeyim var. Ölmekten korkmuyorum ama pes etmeye de niyetim yok.” Dudakları saçıma hafifçe dokundu. “Sana bir şey olmasına

izin vermeyeceğimi.” diye mırıldandı. “Sen benim kalbimsin, hayatımsın, varoluş sebebimsin.”

Gözlerim doldu, kalp atışımı kulaklarımda hissediyordum. “Ash.” diye fısıldadım tekrar. Yumruklarını sıkarak titrememi önlemeye çalıştım. Ne istediğimi biliyordum ama aynı zamanda da korkuyordum; doğru şeyi yapamayacağımdan, bilinmeyenden, onu bir şekilde hayal kırıklığına uğratacağımdan korkuyordum. Ash boynumu öptü, beni daha da sıkı sardı, parmaklarını tişörtüme bastırdı. Arkamda bir renk dalgası gördüm; kıpkırmızı arzu... Kendini kontrol etmeye çalışırken titriyordu ve tüm şüphelerim eriyip gitti.

Kollarının arasında ona doğru döndüm, tek dirseğinden destek alarak üzerimde duruyordu, gözleri karanlıkta parlıyordu. İçimdeki özlemin ve ihtiyacın renkli duman dalgaları şeklinde yükselerek onunkilerle dans etmesine izin verdim. Bir şey söylemek zorunda değildim. Sessizce nefes alarak alnını benimkine dayadı.

“Emin misin?” Sesi karanlıkta bir hayalet, bir fısıltıydı.

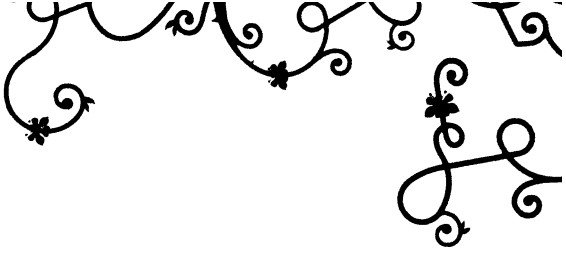
Başımı salladım, parmaklarımı çenesinde gezdirdim ve o gözlerini kaparken onu hayranlıkla izledim. “Yarın ölebiliriz,” diye fısıldadım. “Bu gece seninle olmak istiyorum. Bizimle ilgili hiçbir pişmanlık yaşamak istemiyorum. Yani evet, eminim. Seni seviyorum, Ash.”

Ash aramızdaki birkaç santimi de kapatarak beni öpünce sesim kesildi. Şafak sökmeden önceki bu sessizlikte, bizi parçalayabilecek bir savaşın eşiğinde, ruhlarımız karanlıkta birbirini sararak dans etti ve sonunda birleşip tek vücut oldu.

ÜÇÜNCÜ KISIM

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

PERİLER ÜLKESİ SAVAŞI

Uyandığımda çadırın içi hâlâ karanlıktı ancak çadırın kanatlarından içeri loş bir gri ışık süzülüyordu. Ash her zamanki gibi çoktan gitmişti fakat benim vücudum hâlâ önceki gecenin etkisiyle ışıldıyordu. Şimdi onu her zamankinden daha güçlü hissediyordum. Yakınımdaydı. Hem de tam olarak...

Yanımdaydı.

Yerimden sıçrayarak döndüğümde onu yatağın ucunda otururken buldum. Giyinip kuşanmıştı, kılıcı kucağında, beni izliyordu. Gülümsemiyordu ama yüzünde rahatlık, gözlerinde huzur vardı.

“Günaydın,” diye fısıldadım ve gülümseyerek ona uzandım. Parmaklarımızı birbirine geçirdik ve avcumun içini öpüp ayağa kalktı.

“Vakit neredeyse geldi.” dedi yavaşça ve kılıcını kınına soktu. Bizi bekleyen savaşın düşüncesi, sükûneti bir çekiç darbesi gibi parçaladı. “Giyinsen iyi olur, birazdan Arıza bizi aramaya başlar. Ya da daha kötüsü...”

“Puck,” diye homurdanıp doğruldum ve kıyafetlerimi aradım. Ben giyinirken Ash sessizce arkasını döndü ve kapıya baktı. Centilmenliği karşısında gülmek için kendimi zor tuttum. Ejder pulundan zırhımı üzerime geçirdikten sonra arkamı döndüm, hazır olduğumu söyleyecektim ki Ash aramızdaki mesafeyi kapayıp beni kendine çekti. Parmakları karışmış saçlarımdaydı, ifadesi düşünceliydi.

“Düşünüyordum da...” dedi ben kollarımı boynuna dolarken. “Tüm bunlar bittiğinde, bir süreliğine ortadan kaybolsak mı? Yalnızca ikimiz. Önce aileni kontrol edip sonra gidebiliriz. Sana Olurolmaz’ın hiç bilmediğin yerlerini gösterebilirim. Divanları, Demir perileri, her şeyi unuturuz. Yalnızca sen ve ben; başka hiçbir şey olmaz.”

“Çok güzel olur,” diye fısıldadım. Ash gülümsedi, dudaklarına bir öpücük kondurdu ve geri çekildi.

“Tek duymak istediğim buydu.” Gözleri kararlılık ve istekle parıldadı ve daha önce görmediğim bir duyguyla: Umut. “Gidip şu savaşı kazanalım.”

Çadırdan beraber dışarı çıktık, birbirimize dokunmuyorduk ama onu yanımda hissedebilmek için ona dokunmam gerekmiyordu. Artık ruhumun bir parçasıydı ve bir şekilde tüm bunları daha gerçekçi kılıyordu. Kapıdaki uğursuz savaş iyice yaklaşmıştı ve ürpertici kıvılcıklar ve onlardan düşen kül taneleri havayı daha da tehlikeli bir hale sokuyordu. Sanki gökyüzü parçalanıyordu. Bu savaşı kazanabilirdim. Daha önce hiçbir şeyi bu kadar çok istememiştim.

“Demek buradasınız.” Kalabalığın içinden Arıza göründü; zırhını kuşanmıştı, çatlak ucunda minik şimşeklerin çıktığı bir mızrağı vardı. “Hazır sayılırız. Öncü birliklerim çatışmanın çoktan

başladığını, Yaz ve Kış ordularının sahte kralın güçleriyle karşı karşıya geldiğini söyledi. Sahte kralın bütün ordusu yabanılormanın sınırını geçmiş. Sanırım başlıyoruz.”

Kanım dondu. “Peki ya kale?”

“Henüz oraya ulaşmamış.” Arıza mızrağını sapından toprağa sapladı. “Orman onu yavaşlatıyor. Ancak o da yaklaşmış. Acele etmeliyiz. Goodfellow nerede?”

“Buradayım.” Puck kendini beğenmiş bir sırtışla ortaya çıktı, kolunun altında uzun bir direk vardı. “Bir şey üzerinde çalışıyordum, Prenses. Divanların, sahte kralın ordusuyla bu orduyu birbirinden nasıl ayıracağını düşünüyordum. Kötü Demir peri, iyi Demir peri... Hepsi aynı görünüyor sonuçta. Veee...” Direği savurdu ve ucunda parlak yeşil bir sancak açıldı. Tam ortasında büyük bir meşe ağacı silüeti vardı. “Bir çiçek ya da kelebek resmi yapmak istedim aslında,” dedi Puck şaşkın bakışlarını karşısında gülümseyerek, “ama bunun sahte kralın yüreğine korku salacağını sanmıyorum.”

“Hiç fena değil, Goodfellow,” dedi Arıza kıskançlıkla karışık saygıyla.

“Ah böyle düşünmene çok sevindim priz kafalı. Çılgın dantel becerilerim sonunda bir işe yaradı.”

“Her durumda,” dedi Arıza gözlerini devirerek, “bunu senin için savaşa götürmekten gurur duyuyoruz.”

Göğsüm kabardı. Tüm bu insanlar beni takip etmeye, Periler Ülkesi’ni kurtarmak için ölmeye gönüllüydü. Onları başarısızlığa uğratabazdım. Bunu yapmayacaktım.

O sırada kampın kıyısında büyük bir kargaşa koptu. Demir periler panik içinde koşturuyordu, çadırlar etrafa fırlatılmıştı ve ayak seslerinin gümbürtüsü duyuluyordu. Birkaç saniye sonra

kalabalık kenara çekildi ve bir grup devasa siyah at dörtnala koşarak kampa girip önümde durdu.

Nefesim kesildi. Demirat'ın daha küçük ve gösterişli versiyonları gibi görünüyordular. Siyah metalden yapılmışlardı, burunlarından alev püskürüyor, gözleri kıpkırmızı yanıyordu. Ben bakakalmışken bir tanesi bir adım ilerledi ve bana doğru başını salladı.

“Meghan Chase?” diye sordu, Demirat'ın gibi asil ve derin ses tonuyla. Konuşmasıyla birlikte bir kül bulutu oluştu ve etrafa dağıldı. Hızlıca gözlerimi kırıştırp başımı evet anlamında salladım.

“Adı Grimalkin olan yolladı bizi.” Demirat'a benzeyen, diğer atlara doğru başını salladı. “O, atamızın, ilk Demir At'ın ruhunu taşıyor ve bizi, Sahte Hükümdar'a karşı davanızda size katılmamız için gönderdi. Yüce Ata'ya olan saygımızdan kabul ettik. Yardımımızı kabul ediyor musunuz?”

Demirat, diye düşündüm üzüntüyle. *Hâlâ bize yardım ediyor sun, şimdi bile.* “Teklifinizi kabul ediyorum,” dedim. Karşımdaki at da asaletle başını salladı ve ön bacağına kırarak reverans yaptı.

“O halde emrinizdeyiz,” dedi, diğerleri de aynı şekilde saygılarını sundular. “Yalnızca bu çatışma için, sizi ve subaylarınızı savaş alanına taşıyacağız. Sonrasında anlaşmamız tamamlanmış olacak ve bizi serbest bırakacaksınız.”

“Ah harika,” dedi Puck ben bir adım öne çıkarken. “En uygun-suz yerlerim pişik olacak desene.”

Atın sırtına atladım, altımdaki kalın demir kaslarının taktırdığı ve homurdandığını hissedebiliyordum. Metalik teni, özellikle bacaklarının değdiği kısımlarda sıcaktı, sanki içten içe yanıyordu. Demirat'ın karnında gürleyen alevleri hatırladım; açık kaburgaları ve pistonları arasından görülebiliyordu. Onu kaybettiğimizi düşününce içime tekrar bir acı dalgası yayıldı.

Ash, Puck ve Arıza, sabırsızca burunlarından ateş püskürten ve başlarını havaya diken metal atların üzerinden beni izliyorlardı. Yeşil zemine işlenmiş siyah meşe ağaçlı sancağımız rüzgârda dalgalanıyordu. Karşımdaki ciddi, yukarı çevrilmiş yüzlere baktım ve derin bir nefes aldım.

“Yaz ve Kış Divanları düşmanınız değil!” diye bağırdım, sesim sessizlikte yankılandı. “Farklılar, evet ama nefret ettiğiniz düşmanınızla, Kral Machina’nın kurduğu her şeyi yıkmaya çalışan zalimle savaşıyorlar. Şimdi onları kaderlerine terk edemeyiz! Divanlarla barışı sağlamak mümkün ancak sahte kral kazanırsa, herkesi kölesi yapacaktır. O şeytanın bu savaşı kazanması için tek ihtiyacı, bizim ve bizim gibilerin hiçbir şey yapmadan olacağını izlemesidir ama ben buna izin vermeyeceğim! Sahte kralın üzerine yürüyeceğiz ve birlik olduğumuzda neler başarabileceğimizi ona göstereceğiz! Kimler benimle?”

Yüzlerce ses bir olup yükseldi ve ordunun üstünde bir kasırğa gibi kükredi. Kılıcımı çekip başımın üzerine kaldırarak, ışıktan parıltıyan silah denizine ben de katıldım.

“Haydi, gidip şu savaşı kazanalım!”

SAVAŞI GÖRMEDEN, sesini duydum. Demir Diyar’ın sınırını belirleyen ağaçlardan yankılanıyordu. Bağırışlar, çığlıklar, öfkeli kükremeler, silah sesleri rüzgârla taşınıyordu. Ara sıra da tüfek ve alev püskürtme sesleri duyuluyordu. Zümrüt yeşili bir ejder, ağaç hattının üzerinde yükseldi, bir an duraksadı, sonra tekrar gözden kayboldu.

Rayçivisi –sürdüğüm atm adı buydu– burnundan alevler püskürttü ve başını havaya kaldırdı. “Savaş başlamış.” diye duyurdu, heyecandan neredeyse şaha kalkıyordu. “Taarruz emrini verelim mi?”

“Henüz değil,” diye cevapladım, elimi omzuna koyarak onu sakinleştirdim. “Önce ağaçların arasından bir geçelim. Savaş alanım görmek istiyorum.”

Sabırsızca yeri eşeledi ama ormana girdiğimizde yavaşladı. Karanlık ve çarpık metal ağaçlar etrafımızı sarıyordu, havadaysa pas ve pil asidi kokusu vardı. Savaşın seslerinin yanında, ormanın içinden başka bir şey duydum: oldukça şiddetli çatırtılar ve homurtular. Sanki dev bir şey ağaçları itiyordu.

“Daha hızlı,” dedim Rayçivisi’ne. At tırısı geçti ve kül bulutları kaldırarak orman boyunca ilerledi. Savaş sesleri gittikçe yakınlaşıyordu.

Daha sonra ağaçlar azaldı ve çok büyük bir karmaşayla karşı karşıya kaldık.

Perileri savaşta ikinci kez görüyordum fakat bu kez cehennem gibi daha vahşi, daha çaresiz bir mücadele vardı. Askerler eski ve modern silahlarla karınca sürüleri gibi birbirlerine saldırıyor, kül fırtınası içinde kılıçlar ve zırhlar parlıyordu. Demir böcekler kalabalığı yaparak ilerliyor, üzerlerindeki nişancılar tüfekleri durmaksızın ateşliyordu. Yaratıklar havada oradan oraya uçuyor, atağa geçiyordu. Pulları kızıla boyanmış buz mavisi bir ejder bir demir böceğin sırtına indi, tüfekli elfleri tepki vermelerine fırsat bırakmadan ölümcül bir buz topuyla püskürttü ve uçarak oradan uzaklaştı. Mekanik bir golem, bir elfin kontrol ettiği bir griffonu havada yakaladı ve onu bir kayaya çarptı. Metalik iki peygamber devesi, bir Yaz şövalyesini sıkıştırmış, devasa, kıvrık uçlu bıçaklarıyla parçalıyorlardı. Şövalye sonunda küllerin arasında kaydı ve anında kellesi uçtu.

Görünüşe bakılırsa, savaş iyi gitmiyordu. Savaş alanına yeşil ve altın rengi ile mavi ve siyahtan çok gümüş rengi ve gri hâkimdi.

Puck arkamdan, “Tam zamanında gelmişiz,” diye sesli düşündü. “‘Süvariler geliyor’ görevine hazır mısın Prenses?”

“Eğer onlara doğru kanattan saldırırsak,” dedi Ash savaş alanını kısık gözlerle incelerken, “hatlarının zayıf olduğu tarafta onları şaşırtıp tepki veremeden alt edebiliriz.”

İkisinin de gözlerine baktım; acımasız, korumacı, kararlı, sevgi dolu ve korkusuzlardı. Belki biraz korku vardı ama azım ve bu savaşı kazanma ihtiyacı, korkunun önüne geçiyordu. Kılıcımı çektim ve Rayçivisi’ni orduya –daha doğrusu, *benim* orduma– doğru çevirdim ve gergin bir şekilde bekleyen güçlere baktım.

Kılıcımı kaldırarak, “Periler Ülkesi için!” diye bağurdım ve direnişçiler haykırışına karşılık verdi. Kükreyen, tezahürat yapan yüzlerce ses, silahlarla birlikte aynı anda gökyüzüne yükseldi. Kreşendonun etrafımda yankılanmasıyla adrenalin damarlarıma hücum etti. Tekrar bağurdım ve onların sesine katıldım. Tiz bir kişnemeyle Rayçivisi şaha kalktı, havayı tekmeledi ve yokuş aşağı dörtnele koşmaya başladı.

Rüzgâr saçımı savuruyor, küller etrafımı sarıp gözlerime batıyordu. Kulaklarım toynak sesleriyle ve arkamızdaki ordunun kükremesiyle dolmuştu. Askerlerin kıyıya vuran dalgalar gibi yükselip indiği, çığlıkların ve silah seslerinin yükseldiği savaş okyanusuna yaklaşıncaya karaya vuran bir fırtına gibi kükredik. Sahte kralın ordusu, tam onlara saldırdığımız anda döndü, gözleri büyüdü, bu yeni tehlikeyle baş etmek için çaresizce hazırlanmaya çalıştılar fakat çok geç kalmışlardı. Bir gelgit dalgası gibi içlerine daldık, intikam isteğiyle dolu ve hızlıydık. Kıyamet kopmuştu.

Rayçivisi ateş püskürterek kalabalığın içine daldı, güçlü toynakları ona yaklaşanları ezip geçiyordu. Ben de üzerinden uzanıp sahte kralın askerlerine kılıcımınla saldırıyordum. Tam bir kaostu.

Yakınımda savaşıp dört bir yandan gelen saldırıları savuşturan Ash ve Puck'ı belli belirsiz fark edebiliyordum. Ash'in kılıcını bir Demir şövalyenin göğsüne sapladığını ve hemen ardından bir başkasına bir buz mızrağı fırlattığını gördüm. Puck'm da tüylü bir golf topuna benzeyen bir şeyi bir grup Demir şövalyenin ortasına fırlattığını, topun kızgın bir bozayıya dönüştüğünü gördüm. Arıza, ucunda şimşekler çakan mızrağını ölümcül bir daire şeklinde savuruyor, şövalyelere saplayarak onları kara koçanlara çeviriyordu.

Yüzüme doğru fırlatılan bir mızrağı savururken, *Oberon ne-rede acaba*, diye merak ettim. Onu bulmam, direnişçilerin düşman olmadığını, bize yardım etmek için geldiklerini söylemem gerekiyordu. Kısa bir boşluk anında Arıza'yı gördüm ve Rayçivisi'ni ona yönlendirdim. Eğer Arıza de benimle gelip kendini ve niyetini anlattırsa, Oberon bizi dinleyebilirdi.

“Arıza!” diye bağırdım yaklaşıncı. “Benimle g...”

Bir feryat bizi böldü. Devasa bir mekanik golem askerleri yararak ilerliyor, sopasını sallayarak direnişçileri havaya fırlatıyordu. Arıza hazırlıksız yakalandı, kaçmaya çalıştı fakat çok geç kalmıştı. Metal sopa atının omzuna denk geldi ve ikisini birden birkaç metre öteye fırlattı. Çığlık attım ama sesim kakofoni içinde kayboldu, golem hareketsiz duran Arıza'ya yaklaştı ve öldürücü darbeyi indirmek için sopasını kaldırdı.

Ash aniden atını bize doğru çevirdi ve goleme bir buz hançeri fırlattı. Hançer metal kafasına çarpıp sekince yaratık başını kaldırdı. Kükreyerek Ash'e saldırdı, sopasını hızla indirince yüreğim ağzama geldi. Son anda Ash atından golem koluna atladı ve omzuna doğru tırmandı. Golem kükreyerek, kollarını savurarak geri çekilirken Buz Prensi kılıcını kaldırdı ve yapılı yaratığın boynuna sapladı. Mavi bir ışık parladı, golem haykırdı ve dizlerinin üzerine düştü.

Ash devin üzerinden atlayıp çime indi, golem birkaç titremeyle yere yığıldı ve donmuş yüzlerce mekanik parçaya ayrıldı.

“Hiç etkilenmedim, buz çocuk!” diye bağırdı Puck bir Demir şövalyeyi tekmelerken. “Bunu bir kez daha yap ama bu kez onu dans ettir!”

Puck'ı görmezden gelerek Rayçivisi'ni Arıza'nın düştüğü yere doğru sürdüm. Atı kül birikintisinin içinde yatıyor, ayaklanmaya çalışıyordu. Arıza birkaç metre ötedeydi, dikenlerinden zavıf kıvılcımlar çıkıyordu.

“Arıza!” Rayçivisi'nin üzerinden indim, yüzükoyun yatan Arıza'ya koştum ve yanında diz çöktüm. “İyi misin? Konuş benimle.” Ash ve Puck da iki yanımızda dikilip etraftaki kaostan bizi korumaya çalışıyorlardı. Eğildim ve gevşek duran kolunu salladım. “Arıza!”

Homurdanarak gözlerini açtı. “Ah,” diye inledi. “Lanet olsun, ne çarptı bana?” Oturmaya çalıştı, kolunu tutarak yüzünü buruşturdu. “Ahh. Bu hiç iyi olmadı.”

“Ayağa kalkabilir misin?” diye sordum endişeyle.

Başını salladı ve ayaklanmaya çalıştı fakat nefesi kesildi ve dişlerini sıkarak tekrar geri yattı. “Hayır. Kaburgalarım kırılmış. Üzgünüm, Majesteleri.” Arıza bir küfür savurup başını salladı. “Bu kez oturup beklemem gerekecek sanırım.”

“Önemli değil. Yalnızca seni buradan çıkarmamız gerek.” Etrafıma bakındım, Puck mekanik bir av köpeğiyle arama atlayınca geri çekildim. Arıza'nın atını gördüm, sonunda ayaklanabilmişti ama hâlâ biraz sersem görünüyordu. Tiz bir ışıık çaldım. Sonra adını hatırlayarak, “Kömüryiyen!” diye bağırdım. “Buraya gel!”

At aksayarak geldi, Arıza'yı üzerine çıkardı. “Onu güvenli bir yere götür,” dedim ata. İtaat ederek başını salladı, sanki savaştan

çıkacağı için memnun olmuştu. “İhtiyacı olan yardımı aldığından emin ol. Buradan sonrasını ben hallederim.”

“Meghan.” Arıza’nın sesi acıyla tizleşmiş olsa da kararlıydı. Direnişçilerin lideri aşağı baktı ve başını bir kez salladı. “Senin hakkında yanılmışım. Şansın açık olsun. Bizim için bu savaşı kazan.”

“Kazanacağım,” diye karşılık verdim. Kömüryiye hızla fakat özenle ilerleyerek kül bulutunun arasında kayboldu. Yine üçümüz kalmıştık, tıpkı eski günlerdeki gibi. Puck ve Ash bana iyice yaklaştılar, gözlerimi kısıtım ve etrafımda dönen bedenlerin arasından ileri baktım. “Gidip Oberon’u bulalım, hemen.”

Yanı başımda Ash ve Puck’la kendimi tekrar savaş alanına attım. Sonsuz gibi görünen Demir perilerin arasında yolumuzu açarak ilerledik. Ter gözlerime akıyordu, ejder pulundan zırhım yüzden fazla darbe ve sıyrık almıştı, kılıç savurmaktan kollarım yanıyordu ama dövüşmeye devam ederek adım adım ilerledik. Dansın içinde kaybolmuştum; engelle, savur, siper al, eğil, sapla ve yol boyunca bunları sürekli tekrar et. Demir bir böcek üzerimize yürüdü ve üzerindeki nişancılar ateş açtılar. Demir büyümü toplayarak böceğin civatalarını patlattım ve sonrasında bedenimi ele geçiren bulantıyla başa çıktım. Böcek yere yığıldı ve hızla ayaklar altına alındı. Başka bir mekanik dev ortamıza atladı. Bu kez Ash ile Puck onunla ilgilendiler. Puck bir kuzguna dönüşüp devin gözlerini deşti, Ash o sırada etrafında dolanıp sırtına atladı ve kılıcını göğsüne geçirdi. Büyü etrafımı sarmıştı; Demir, Yaz ve Kış. Gerçi Demir sihrinin etkisi burada daha fazlaydı, hem direnişçilere hem de sahte kralın askerlerine güç veriyordu. Demir büyüünün merkezinin yaklaştığını hissedebiliyordum; nabızı hızlı atıyordu, sinirliydi ve yolundaki her şeyi ezip geçiyordu.

Bir anlık dikkat dağınıklığıyla bir şey gelip gardımı deldi. Bir mızrak korumalarımın arasından geçip omzuma çarptı, zırhımı delip geçememişti ama beni geriye itip kolumda şiddetli bir ağrı yaratmaya yetmişti. Kılıcımı düşürdüm ve şövalye yeni hamle için harekete geçti.

Kocaman, biçimsiz bir yumruk şövalyenin kafasına geçti, miğferini üzüm gibi ezdi ve şövalyeyi havaya fırlattı. Kalm, dikenli kabuğuyla ağaca benzeyen ve kafasında boynuzlu bir taç olan bir yaratık, şövalyeyi savurup sonra da arkasındaki şövalye topluluğunu dallarıyla süpürürken ağzım açık izledim. Ağacımsı dev yaratık şaşırtıcı bir hız ve zariflikle ilerlerken, ayağını bastığı yerde bir anlığına çimenler ve çiçekler açıyordu. Beni korumak istercesine üzerime eğildi. Sonra başını eğdi ve Yaz Kralı'nın o kadim, tanıdık yüzünü gördüm.

“Döndün.” Oberon’un gökgürültüsü gibi derin, alçak ve duygusuz sesi yeri sarstı. Tekin Divanı Kralı beni görünce bir şey hissettiyse bile ne olduğuna dair en ufak bir ipucu vermiyordu. “Ve bölgemize daha fazla Demir peri getirdin.”

“Onlar bize yardım etmek için burada!” diye bağırdım, kılıcımı kavrayarak ona ters ters baktım. Tepkisiz yeşil gözleriyle bana baktı, ona doğru parmağımı salladım. “Sakin onlara saldırıyım deme, baba! Onlar da senin istediğin şeyi istiyor!”

Oberon gözlerini kırptıtırınca ona *baba* dediğimi fark ettim. Sonuçta ben *bir zamanlar* Yaz Prensesi'ydim, bunu reddetmemin artık bir anlamı yoktu. “Ben söz vermem,” dedi Tekin Kralı ve dev dallarıyla iki Demir şövalyeyi daha ezerek arkasını döndü. “Davetsiz misafirlere ne yapacağımıza savaştan sonra karar veririz.”

Sinirle bir küfür savurdum ve bana arkadan saldırmaya çalışan Demir şövalyeye döndüm. Aptal, mantıksız, inatçı periler! Bu iş

bittiğinde direnişçilerle uğraşmasa iyi ederdi. Mab ve Oberon'un onlara bulaşmayacağına dair direnişçilere söz vermiştim.

Kılıcımı Demir şövalyenin göğsüne sapladım, içi boş zırhın tangırdıyarak yere çöküşünü izledim ve bir sonraki düşmanıma bakındım. Ancak etrafımda bir tane bile yoktu. Sahte kralın güçleri geri çekiliyor, kaçışıyordu. Etrafımdaki ordudan yorgunluk dolu ama neşeli bağırışlar yükseliyordu. Oberon geride kalan Demir perilerle çevrelenmişti, son bir golemi daha ezdi ve bana döndü. Yaz Kralı titreyerek küçülmeye başladı, dikenleri azaldı, inceldi ve hatırladığım görünüşüne döndü. Ancak gözleri ve katı ifadesi aynıydı.

“Onları neden buraya getirdin?” diye sordu Oberon, arkamdaki direnişçilere baktı. “Topraklarımızı zehirleyecek, bizi mahvedecek daha çok Demir periye ihtiyacımız yok.”

“Hayır!” Onları koruma içgüdüsüyle bir adım ilerledim. “Sana daha önce de söyledim, buraya yardım etmek için geldiler. Onlar da sahte kralın yok olmasını istiyor, tıpkı senin gibi.”

“Peki ya sonra? Divanlarımızda onlara sığınma mı sunacağız? Demir Diyar'a dönüp genişlemelerine ve yuvamızı çürütmelerine izin mi vereceğiz?” Cüssesi aynı kalmasına rağmen Oberon sanki bir anda irileşmişti. Tekin Kralı kolunu kalabalığa doğru uzatınca direnişçiler fısıldaşıp gerilediler. “*Her* Demir peri, düşman olsun ya da olmasın, bizim için tehlike arz ediyor. Onlar hayattayken biz *asla güvende olmayacağız*. Bu yüzden Demir Diyar'a gidip onu yok etmeni istemiştik. Başaramadın, bizi hayal kırıklığına uğrattın. Şimdi tüm Periler Ülkesi senin yüzünden yok olacak.”

“Onlara burada güvende olacaklarına dair söz verdim!” diye bağırdım, Ash ve Puck'ın yanıma geldiklerini hissettim. “Onlara

saldırırsanız, beni karşınıza alırsınız! İki cepheden saldırıyla başa çıkabileceğini sanmıyorum, baba.”

“Kız haklı.” Kış Kraliçesi Mab, buz gibi soğuk bir hava akımıyla aramıza süzüldü, beyaz savaş elbisesi kırmızı ve siyah lekelerle kirlenmişti. “Evimiz yok olurken biz burada tartışarak vakit kaybediyoruz. Düzenbaz perilerin bizimle savaşmasına izin verelim, onların kaderlerine sonra karar verebiliriz.”

Duyduğum şeyden hoşlanmamıştım ama bir anda önemi kalmamıştı. Binlerce ağaç aynı anda sökülüyormuş gibi yüksek bir kopma gıcirtısı ağaçların kıyısından bütün savaş alanına yayıldı. Dallar, rüzgârdaki sazlıklar gibi şiddetle sallanıyordu. Devasa büyüklükteki kale, ağaçları altına alarak ormandan çıkınca nabzım hızlandı.

Sahte kralın kalesi düşündüğümde de büyüktü, güneşi kapladı ve savaş alanım gölgede bıraktı. Ne kadar biçimsiz olduğunu bir kez daha fark ettim; oradan buradan toplanmış baca, kule ve balkon gibi parçalar hiçbir estetik kaygı olmaksızın birleştirilmişti ama her nasılsa ayakta duruyordu. Her çatlaktan duman sızıyor, gökyüzüne yükseliyordu ve tüm yapı, takırtı ve gıcirtı kakofonisiyle kükreyerek ilerliyordu. İçim ürperdi.

Yaz ve Kış orduları canavarımsı yapı karşısında şaşkınlıkla geri çekildi. Ash kolumdan tuttu ve canavarın altındaki zemini işaret etti. “Bak!” dedi, sesinde korku ve şaşkınlık vardı. “Onu neyin taşıdığına bak!”

Ne gördüğümü zorlukla algılayarak yutkundum. Kale, yüzlerce, belki de binlerce çöpçü farenin omzunda ilerliyordu. Yüzlerinde sersemlemiş, boş ve cam gibi bir ifadeyle ayaklarını sürüye sürüye ilerliyorlardı; dev bir çekirgeyi taşıyan bir karınca sürüsünü andırıyorlardı.

“Ah, aman Tanrım,” diye fısıldadım, bir adım geriledim. “Ne yaptıklarını bilmiyorlar. Sahte kral onları etkisi altına almış olmalı.”

“Eee, etki altında veya değil, durmadıkları kesin.” Puck da endişeli görünüyordu. Dev kale yavaş fakat istikrarlı bir şekilde yağan küllerin arasından yaklaşıyordu. “Bu şeyin içine girip sahte kralı durduracaksa, bunu şimdi yapmalıyız.”

“Saldırın!” diye kükredi Oberon, kolunu hareket eden kaleye doğru savurarak. “Tüm güçler, kaleyi durdurun! Sınırı geçmesine izin vermeyin!”

Hem benim Demir perilerim hem de eskikanlar, omuz omuza savaştıklarını önemsemeden saldırıya geçtiler. Karşılarında çok daha büyük bir düşman varken kaleye hücum ettiler, hep bir ağızdan haykırdılar.

Kaleden bir duman bulutu ve alevler yükseldi, ardından bir gülle yere düşerek patladı ve birkaç periyi havaya uçurdu. Kale ilerleyen perilere ateş açınca hava aniden patlamalarla doldu. Uluma ve çığlıklar etrafta yankılanıyordu. Sahte kralın yeni saldırı birliği ormanın içinden çıkıp kalenin arkasından savaş alanına girdi.

“Takviye güçleri!” diye bağırdım yeni düşman birliği askerlerimizin ortasına dalınca. Kılıcımı çektim, Ash ve Puck’a döndüm. “Haydi, gidelim. Bu kalenin içine bir şekilde girmek zorundayız.”

Sınırı korumaya çalışan müttefiklerimize katıldık. Ancak sahte kralın ordusu yeni ve capcanlıydı, bizim ordumuzsa çoktan yorulmuştu. Askerlerimiz her geçen an düşmana yeniliyordu. Kale de zemini güller ve patlamalarla doldurarak ilerlemeye devam ediyordu. Püskürtülüydük. Toprak kaybediyorduk.

Ani bir kükremeyle yeşil Yaz ejderi bizi gölgeleyerek üzerimizden geçti, kalenin üzerine kondu ve pençeleriyle onu deşmeye çalıştı. Ejder hırılayarak kalenin duvarlarını parçalayıp yıktı, topları ezdi ve gülleci perilere ateş püskürdü. Bir an kalbim umutla doldu.

Ancak sonra, kalenin tepesindeki metal kuleler mavi-beyaz bir ışıqla parıldıdı ve bir enerji dalgası yayarak ejderi vurdu. Ejder acıyla ciyakladı ve gökyüzünü aydınlatan ölümcül elektrik bedenine tekrar tekrar yayılırken kaskatı kesildi. Sonunda ejder kalenin üzerinden düştü, kararmış derisinden dumanlar çıkarak yere yığıldı ve bir daha hareket edemedi.

Tüm inancım uçuverdi. Bunu başaramayacaktık. Bir *ejder* bile kalenin içine giremiyorsa, benim ne kadar şansım vardı ki? Bir kablo adamı kılıcımla ikiye ayırırken, savaş alanında göz gezdirdim ve kalbim iyice sıkıştı. Ortalıkta pek güçlü asker kalmamış gibi görünüyordu. Oberon dev ağaç formuna geri dönmüştü, önüne çıkan askerleri sağa sola savuruyordu. Mab de ölüm saçan buzdan bir hortum olmuştu, etrafı donmuş cesetlerle ve zırhlarla doluydu ancak Demir şövalyelerin ve sahte kralın askerlerinin arasında bizim ordumuzdan pek kimseyi göremiyordum. Daha da kötüsü, çevremizi sarıyorlardı.

Çok yakınımdaki bir patlama yeri sarstı ve üzerime taş ve toprak yağdırdı. Geriye doğru tökezledim. Ash ve Puck sırt sırta vermiş, her yönden gelen saldırılara karşılık veriyorlardı ama onlar da geri püskürtülüyordu. Bedenime soğuk bir hissizlik yayıldı. Kaybedecektik. Kaleye giremeyecektim, sahte kralı yene-meyecektim. Ordusu bizden çok daha güçlüydü. Başaramamıştık. Başaramamıştım.

“Efendimiz!”

Küçük ve aceleci bir şey üzerime atladı. İçgüdüsel bir tepkiyle ona havadayken vurdum ve yere yapıştırdım.

“Ahh.”

“Ustura!” Gremlini yerden kaldırdım ve onu iyice görebilmek için kol mesafesinde tuttum. Keyifle vızıldadı. “Ne işin var burada? Sana Mag Tuiredh’e gitmeni söylemiştim. Neden beni takip ettin?”

“Ustura yardım edecek! Efendimize yardım! Seni bulmak istedi!”

“Biliyorum ama diğerlerini de getirmen gerekiyordu!” Çaresizlik içimde bir dalga gibi büyüdü, kızgınlık ve hayal kırıklığıyla gremlini sarstım. Ciyakladı. “Neden Mag Tuiredh’e gitmedin? Neden sana dediğimi yapmadın? Şimdi hepimiz öleceğiz!”

“Ölmek yok!” Ustura kollarımdan kurtulup yere düştü ve ayaklarımmın dibinde zıplamaya başladı. “Ölmek yok, yok! Ustura, Efendimizin isteğini yaptı! Bak!”

Eliyle işaret etti. Ormanın kıyısında, savaşın çığlıkları, patlamaları ve kükremelerinin arkasında, binlerce minik yeşil ışık gördüm. Hepsinin gözleri bana çevrilmişti. Nefesim kesildi ve hepsi aynı anda gülümsedi; yarım ay şeklindeki neon mavisi sırtışıları havada süzülüyordu.

Binlerce gremlin ormanın içinden akan mürekkep gibi harekete geçti ve külle kaplı zemini siyaha boyayarak kaleye ilerledi. Demir askerlerini, akıntıda kalan kayalar gibi sardılar. Durdurulacak gibi değillerdi. Perilerin bir kısmı onlarla mücadele etmeye çalışınca birkaç gremlin yere yığılıp grubun arkasında kaldı ancak engellenemeyecek kadar fazlalardı. Doğruca kaleye ilerlediler ve karınca sürüsü gibi, duvarlarına tırmanmaya başladılar. Enerji dalgası tekrardan parlayarak onları duvardan düşürdü ve gremlinler yağmur gibi yere yağdılar. Ancak hep daha fazlası vardı, vızıldıyor ve tıslıyorlardı. Kale aniden sarsılarak durdu.

Ustura güldü, bacağıma yapıştı. “Gördünüz mü?” dedi omzuma tırmanarak. “Biz yardım ederiz! Ustura yardım eder! Ustura iyi yaptı mı?”

Onu üzerimden indirdim ve alnına bir öpücük kondurdum, ondan bana geçen oldukça şiddetli elektrik şokunu görmezden geldim. “Harika bir iş çıkardın. Şimdi güvenli bir yere git. Bundan

sonrasını ben hallederim.” Mutlu bir şekilde vızıldadı ve yanımdan ayrılıp kalabalığın içinde kayboldu.

Derin bir nefes alıp etrafıma bakındım. Ash ve Puck, üzerimize gelen kalabalığı benden uzak tutmak için esas savaş alanından kopmuştu. Hızla savaş hattından geçmemiz gerekiyordu.

“Ash! Puck!” Bana doğru döndüler, onlara ileriye işaret ettim. “Kalenin savunması zayıfladı! İçeri giriyorum!”

“Bekle!” Mab önüme çıktı; hem güzel hem de ürkütücüydü, saçları etrafında yılan gibi dalgalanıyordu. “Sana yol açacağım,” dedi ve savaş alanına yöneldi. “Son gücümü harcıyorum, o yüzden bunu iyi değerlendir, melez. Hazır mısın?”

Mab’in bana yardım etmesi beni o kadar şaşırtmıştı ki bir şey diyemeden sadece başımı salladım. Kış Kraliçesi elini kaldırdı, etrafında dönen saf ve güçlü büyüü hissettim. Kollarını hızla aşağı indirdi ve dondurucu bir rüzgâr ileri doğru esip jilet gibi keskin buz sarkıtları saçarak kalabalığı yardı. Demir periler çığlık çığığa geri kaçtı, gözlerini ve yüzlerini korumaya çalışıyorlardı. Önümüzde doğruca kaleye uzanan bir yol açıldı.

“Git,” diye tısladı Mab, zorlandığı sesinden belli oluyordu. Tereddüt etmeksizin kılıcımı kavradım. Ash önümde ve Puck hemen arkamda, kendimizi yola attık.

Kale hâlâ üzerine çıkan gremlinlere şimşekler gönderiyor, onları düşürmeye çalışıyordu. Çöpçü fareler donakalmıştı; gözleri boş, yüzleri ifadesizdi, çevrelerinde sürüp giden savaştan bihaber görünüyorlardı. Kalenin dibine ulaştığımızda tepki vermediler ve Ash kalenin bir ucundan tırmanmaya başladı.

Nefesimi tuttum, ejder gibi geri püskürtülüp havaya uçmaması için dua ediyordum. Ancak o kadar çok gremlin vardı ki savunma birliği bizi fark etmedi bile. Yine de etrafımızda şimşekler çakmaya devam ediyordu, havaya ozon ve yanık et kokusu hâkimli.

Ash beni yukarı çekti ve duvara yaslandık. Yanmış ve kararmış gremlinler gözlerimizin önünde yere düşüyordu. Yüzümü Ash'in omzuna gömdüm.

"Bir kapı... bir kapı için her şeyimi veririm," diye mırıldandı Puck.

"Orada," dedi Ash, birkaç metre yukarımızdaki balkonu işaret ederek. "Haydi gelin. Tırmanmamız gerekecek."

Etrafımızdaki şimşeklere ve ölüp düşen gremlinlere rağmen duvarı tırmanmak zor olmadı. Kısa sürede balkona ulaştık. Balkonun tırabzanlarının yanındaki bir oyukta küçük, demir bir kapı vardı. Şimşek yağmurundan kurtulmak için ona doğru atıldım. Ancak ben yolu yaralayamadan tüm kale sudan çıkıp silkinen bir köpek gibi şiddetle sarsıldı ve harekete geçti. İleriye doğru tökezledim ve omzumu kapıya çarptım. Kapı koluna asılmama hatta omzumla itmeme rağmen açılmıyordu.

Çakan şimşeklerden biri yakınımıza düşünce Puck, "Lanet olsun!" diye bağırdı. Tüylerim diken diken olmuştu. "Birinizde şu kapının anahtarı yoksa, içeri girmek için başka bir yol bulmamız gerekecek!"

Anahtar! Boynumdaki zinciri çekip kopardım ve işe yaraması için dua ederek demir anahtarı kapı kolunun altındaki deliğe soktum. Hafif bir *klik* sesi gelince, tam da kale tekrar harekete geçerken kapıya tekrar abandım. Bu sefer kapı içeri doğru açıldı ve eşişge takılarak içeriye yuvarlandım. Puck ve Ash tam arkamdaydı. Sonra kapı *tak* diye çarparak arkamızdan kapandı. Sahte kralın kalesi bizi içine almıştı.

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

SAHTE KRAL

Üzerindeki davetsiz misafirlerden kurtulmaya çalışan kale sallanıp titrerken düşmemek için bir boruya tutundum ve soluk soluğa etrafıma bakındım. Sahte kralın kalesinin içi de dışı gibiydi; hiçbir mimari uyum ya da mantıklı bir düzen olmadan bir araya getirilmişti. Merdivenler duvarlara çıkıyordu, tavandan kapılar sarkıyordu, koridorlar boşluğa uzanıyor ya da kendi etrafında dönüyordu. İvrir zıvırla dolu odalar ve katlar garip açılarla inşa edildiğinden dengede durmak oldukça güçtü. Üç tekerlekli bir bisiklet yanımdan kayıp bir merdivene çarptı, baş aşağı duran bir lamba tavandan sarkmış, çılgınca yanıp sönüyordu.

“Harika. Sahte kralın kalesi dev bir tavşan deliği çıktı.” Bir ipe bağlı bir maket uçak yanımdan geçerken Puck eğilmek zorunda kaldı. “Bu çöplükte aradığımız şeyi nasıl bulacağız?”

Gözlerimi kapadım, kara Demir büyüsunü etrafımda hissedebiliyordum. Machina’nın kulesinde, Demir Kral’ı kulenin tepesinde, gökyüzüne ve rüzgâra en yakın yerde beni beklerken

bulacağımı biliyordum. Burada, bu kalabalık ve karmaşık inde de sahte kralı hissedebiliyordum. Burada olduğumu biliyordu, özel bölgesine girmiş bir yabancıydım. Şu an eğlendiğini ve heyecanlandığını hissediyordum; kalenin kendisi birden bakışlarını içeriye yöneltmiş, bizi arıyordu. Beni arıyordu.

Ürperdim ve gözlerimi açtım. “Kalenin merkezinde,” diye mırıldandım. Saat ve hayatımızı kurtaran anahtarın bulunduğu zinciri tekrar boynuma geçirdim. “Kalenin kalbinde. Bizi bekliyor.”

“O halde onu daha fazla bekletmeyelim,” diye fısıldadı Ash ve kılıcını çekti. Kılıç karanlıkta etrafa ışık saçtı. Birbirimize iyice yaklaşarak sahte kralın çöplükten oluşan karanlık kalesinde ilerlemeye başladık.

Çöp yığınlarının üzerinden atlayarak ve ortalıkta sallanan kablolardan kaçınarak hurda yığınlarının arasından ve anlamsız odalardan geçtik. Bir defasında bizi başladığımız noktaya geri çıkaran çarpık bir koridora girdik. Sonrasında buhar püskürten büyük borulardan oluşan bir labirente düştük. Bu sırada merkeze yaklaştıkça hissettiğim kara büyü güçleniyor, daha arzu dolu hale geliyordu.

Sonra aniden daracık, kalabalık duvarlar geniş bir meydana açıldı. Tavan çılğınca tıslayan kalın, siyah borularla kaplıydı ve sarkan metal direklerin arasında kıvılcımlar dolanıyor, tüm meydana patlayan flaşlar gibi aydınlatıyordu.

Açıklığın ortasında, zeminden cılalı ve parıltıyan demir bir taht fırlamıştı. Tahtta oturan hareketsiz bir beden bizi izliyordu ancak yanıp sönen ışıkların altında kim olduğunu seçmek mümkün değildi. Sonra tavandan kopan bir şimşek tahtın üzerine inip onu bir yılbaşı ağacı gibi aydınlatınca sahte kralın yüzünü ilk kez görebildim.

“Sen!” dedim güçlükle. Kalbim yerinden fırladı, midem kasıldı. Tabii ki karşımdaki oydu. Bunu daha önce nasıl anlayamamıştım?

“Merhaba, Meghan Chase,” diye mırladı Ferrum, bana gülümseyerek. “Ben de seni bekliyordum.”

“FERRUM,” D YE FISILDADIM, kafamdaki sahte kral imajım,       fare tünellerinde karşılaştığım bu özgün ve öfkeli ihtiyarla bütünleştirmeye çalışıyordum. Son gördüğümden beri neredeyse hiç değişmemişti; teni buruşuk, bedeni kambur, kolları ve bacakları dal gibi, ayaklarına dek uzanan saçları bembeyazdı.  zerindeki kat kat, siyah cübbe kırılğan vücudunu neredeyse tamamen yutmuştu ve kafasındaki çarpık, demir ta  alnına kadar inmiş, ağırlığıyla onu  det  eziyordu. Cildi sanki cıvaya batırılmış gibi aynı metalik tondaydı ve bedeninde dolanan kıvılcımlar onu sanki hiç etkilemiyordu.

Ancak artık g  le parlıyordu; etrafını koyu, mora çalan bir enerji sarmalamıştı, sanki tüm ışığı emiyordu. Beni de çekmeye çalıştığını hissedebiliyordum; yaşam gücümü ve büyümü almak, bomboş bir kabuğa dönüşene kadar içimdeki tüm enerjiyi kurutmak istiyordu. Titreyerek bir adım geriledim ve Ferrum delirmişçesine sırttı.

“Evet, bunu hissediyorsun, değil mi, melez kız?” Ferrum gülümseyerek bir pençesini kaldırdı ve beni yanma çağırdı. “Eskiden benim gücümün, Machina’yı öldürüp benden  aldığın Demir Kral’m gücünün olduğu yerdeki boşluğu hissediyorsun!” Ferrum yumruğunu sandalyeye vurdu ve beni yerimden zıplattı. Bu kadar güçlü olduğunu hatırlamıyordum.

“Ama artık buradasın,” dedi, hâlâ o çılgın, acımasız gözlerle bana bakıyordu. “Hakkım olanı geri alacağım. Yüzyıllardır tahtımı

ve krallığımı geri alacağım bugünü bekliyordum!” İleri doğru eğildi, bizi ikna etmeye çalısır gibi tutkuyla konuşuyordu. “Bu kez farklı olacak. Machina eskikanlardan korkmakta haklıydı. Önce biz onları yok etmezsek bizi mahvederler. Seni öldürdüğümde gücümü geri alacağım, bu toprakları ele geçireceğim ve istediğim gibi şekillendireceğim. Halkımın ve kölelerimin, eskiden olduğu gibi huzur içinde yaşamasını sağlayacağım. Yeniden rakipsiz ve tartışmasız bir hükümdar olacağım.”

“Yanlıyorsun,” dedim yavaşça ve gözleri büyüdü, öfkeyle bana baktı. “Demir Kral’ın gücü, yıllar önce Machina’ya aktarıldığından beri senin değil. Kazanılabılır ve kaybedilebilir ancak asla zorla alınamaz. Machina bu gücü bana kendisi verdi. Beni öldürsen bile, bu gücü alamayacaksın. Geçmişî canlandıramazsın, Ferrum. Vazgeç artık. Bir daha asla Demir Kral olamayacaksın.”

Ferrum, “Sessizlik!” diye ciyaktadı ve tahtın koluna tekrar yumruğunu vurdu. “Yalan! Ben onca zamandır bugünü senin yalanlarını dinlemek için beklemedim! Muhafızlar, muhafızlar!”

Askerlerin ayak sesleri duyuldu ve bir Demir şövalye birliğı belirip meydanı sardı. Ash ve Puck bana yaklaştı, sırt sırta verdik ve silahlarımızı çektik. Şövalyeler belli bir mesafede durarak etrafımızı çelikten bir daireyle sardılar.

Ferrum tahtından kalktı, zeminden birkaç santim yukarıda, zayıf bir hayalet gibi süzülüyordu ve uzun saçları etrafında uçuşuyordu. “Hakkım olanı almama engel olamayacaksın,” dedi sahte kral, uzun, metalik parmağını bana doğru sallayarak. “Küçük korumaların da beni durduramayacak. Onları görmeyi dört gözle bekleyen bazı arkadaşları da burada.”

Şövalyeler kenara çekilip de içeri Rowan ve Tertius girince hiç şaşırmadım. Demir şövalye sıkılmış ve soğuk görünüyordu

fakat Rowan'ın yüzünde acımasız bir istek vardı. Kılıcını çekmiş, sallayarak Ash'e doğru geliyordu.

Rowan, "Haydi ama kardeşim," diyerek güldü, titrek ışıklar yanmış, mahvolmuş yüzünü aydınlatıyordu. "Uzun zamandır bu anı bekliyorum."

"Meghan." Ash bir adım geriledi. Beni korumak ve Rowan'a saldırmak arasında kalmıştı. Hafifçe koluna dokundum.

"Sorun yok." Bana çaresiz bir bakış attı, onu cesaretlendirmek istercesine gülümsedim. "Ben iyiyim. Buraya bunun için geldik. Rowan'ı benden uzak tut, Ferrum'u ben hallederim." *Umarım.* "Puck, sen başının çaresine bakabilecek misin?"

"Elbette, Prenses." Puck da hançerlerini salladı, Ash'in ikiziyle karşı karşıya geldi. Dişlerini göstererek korkutucu bir şekilde gülümsediğinde yüzünde saf, vahşi bir coşku ifadesi oluştu. "Sanırım bundan bayağı zevk alacağım."

Ash gözlerime baktı. "Seni bu kez koruyamayacağım," diye fısıldadı. "Buna hazır olduğunu biliyorum, Meghan ama... lütfen, dikkatli ol," dedi. Başımı salladım.

"Sen de." Bir adım geriledim ama bana sarılıp kendine çekerek dudağıma hızlı bir öpücük kondurdu ve Rowan'a döndü.

"Haydi o zaman," dedi yavaşça, sesi biraz titriyordu. "Git ve hepimizi kurtar."

Başım dik, kararlı bir şekilde döndüm ve meydanın merkezine doğru yürüdüm. İşte o an gelmişti. Ash ve Puck bu kez bana yardım edemezdi. Bunu tek başıma halletmem gerekiyordu.

Cübbesi ve saçları arkasında dalgalanan, iskeletimsi, hayaleti andıran Ferrum tahtının önünde beni bekliyordu. Dünyada en çok sevdiğim iki kişi hayatları uğruna savaşırken arkamdan tiz silah cayırtıları gelmeye başlamıştı ama dönüp bakmadım. Gözlerim

sahte kralın üzerindeydi, tahta birkaç adım kala durdum, kılıcımı yanımda gevşekçe tutuyordum.

Ferrum havada akbaba gibi asılı kalarak bir an beni izledi, sonra zevkle, yavaşça gülümsedi. “Bu acısız ve basitçe halledilebilir, biliyorsun, değil mi?” diye fısıldadı. “Şimdi önümde diz çökersen acı çekmezsin. Sonun, seni uykuya yatıran bir ninni kadar huzurlu olur.”

Kılıcımı sıkıca kavradım ve Ash’in öğrettiği gibi, çatışma pozisyonuna geçtim. “İkimiz de bunun olmayacağını biliyoruz.”

Ferrum gülümsedi. “Pekâlâ,” dedi ve kollarım iki yana açtı. Kaleden, zehirli topraklardan hatta halkından büyü topladığını, karanlık gücü kendine çektiğini hissediyordum. Parmakları esnedi, uzadı, sivrildi ve parıltıyan bıçaklara dönüştü. “Ben böylesini tercih ediyorum.” Ve bana doğru uçtu.

Çok hızlıydı. Geldiğini bile neredeyse fark edemeyecektim, bulanık bir gümüş rengi silüet zemin boyunca süzülüp aniden önümde belirdi ve yüzüme atıldı. Sivri tırnaklarını itip kılıcımın karşılık verdim ancak o çoktan yana sıçramıştı. Pençeleriyle zırhıma vurdu, ejder pulundan zırhı kâğıt gibi kesip kolumu çizince kör edici bir acı hissettim. Döndüm ve kılıcımı savurdum ama Ferrum göz açıp kapayıncaya kadar meydanın diğer ucuna kaçtığından kılıcım havayı dövdü.

Kolum yanıyordu, sahte kralın kestiği yerde gümüş rengi ejder pulları kanımla lekelenmişti. Ferrum yakınımı yavaşça süzülürdü. Dudaklarını büzmüş, aç bir gülümsemeyle bana bakıyordu. Benden daha hızlı olduğunu biliyordu. Acı hissime görmezden geldim ve kılıcımı tekrar kaldırdım, sahte kral zafer edasıyla kahkaha attı.

“Yapabileceğinin en iyisi bu mu, Meghan Chase? Demir Kral’ın tüm gücü parmaklarının ucunda ve sen hiçbir şey yapamıyorsun.

Ne kadar üzücü.” Bir an sonra yine dibimdeydi, gülümsüyordu. Geri çekildim ama Ferrum elindeki avantajı kullanmadı ve hayal kırıklığına uğramış bir dede gibi başını sallamakla yetindi.

“O gücü nasıl kullanacağını bilmiyorsun, değil mi, melez kız? İçinde kor gibi yanıyor, çağlamaya hazır bir sel gibi bekliyor. Yoksa onu daha sonrası için mi saklıyorsun?” Benimle dalga geçiyordu, kazanacağından emindi ki bu beni öfkelen diriyordu. Hırlayarak hücum a geçtim ve dudaklarındaki o pis sırıtışı yırtıp atmak iste ğiyle yüzünü hedef aldım. Aniden kaçtı, elini uzattı ve saf Demir büyü sü yüzüme çarptı. Kılıcım elimden dü ştü. Güç beni geriye savurup meydanın kıyısına fırlattı. Nefes nefese bir halde Demir şövalyelerin ayaklarına dolandım. Kulaklarındaki çınlamaların arasında, Ash’in öfkeli haykırışını ve sahte kralın alaycı kahkahasını duydum.

“Kalk aya ğa!” diye çıkıştı ben dizlerimin üzerinde sendelerken. Deniyordum fakat zemin altımda dönüyordu ve midem altüst olmuştu. Sahte kral bir kahkaha daha patlattı. “Çok acınası!” diye öttü. “Zayıfsın! Demir Kral’ın gücünü taşıyamayacak kadar zayıfsın! Machina’nım o gücü sana harcarken ne düşündüğünü hiç bilmiyorum! Gerçi bunun bir önemi yok. O gücü senin güçsüz fâni bedeninden sökü p alacağım ve olması gerekti ği gibi, kendim ve krallığı mın ihti şamı için kullanacağım.”

Ellerini kaldırdı, pençeleri kanıma bulanmıştı. Tekrar bana doğru sü züldü. Kara, zehirli Demir büyü sü her tarafımızdaydı: duvarlardan, kaledeki her gölgeden akarak onu besliyor, güçlen diriyordu. Ferrum’u bu şekilde yenemezdim. Ateşe ateşle karşılık vermem gerekiyordu. Bu çabanın beni bayıl tmasını umdum.

Meydana göz atarak kılıcımı aradım, meydanın ortasında, ışıkların altında parılıyordu. Bir defasında demir bir yüzüğün şeklini

değiştirebildiğimi, havadaki demir kurşunların yön değiştirmesini sağladığımı hatırladım. Ferrum da parmaklarını ölümcül, keskin birer silaha dönüştürmüştü. Zihnimde Demir büyüsünü görerek silahıma odaklandım. Kılıç akkora dönüştü, genişleyip uzadı ve bir mızrak şeklini aldı. İçimdeki Yaz sihri, Demir büyüsüne şiddetle tepki gösterince mide bulantım baş gösterdi; midem kasılıyor, oda etrafımda dönüyordu ama dudağımı ısırardım ve sihre son kez çaresizce asıldım.

Ferrum tam üzerimdeydi, pençeleri hayatımı sonlandırmak üzereydi. Mızrak yerden yükseldi, oda boyunca uçup sahte kralın sırtına saplandı ve göğsünden çıkıp şövalyelerden birine çarptı. Ferrum çılgık atarak sırtını büktü ve bedenine saplı mızrağı kavradı.

Meydanın ortasına doğru sendeledim, bulantıya karşı koya-mayarak yere yığıldım. Nefes nefese kalmıştım, kusmamak için kendimi zor tutuyordum. Bitmişti. Bir şekilde, kazanmıştık. Şimdi tek yapmamız gereken Rowan ve Tertius'u geçmekti. Neyse ki, Demir şövalyeler gitmemize izin verirdi, sonuçta Ferrum ölmüş...

Tiz, alaycı bir kakhaha düşüncelerimi böldü.

Başımı kaldırdım ve kanım dondu. Ferrum hâlâ ayakta idi, mızrak hâlâ göğsünde idi ve büyü etrafında bir fırtına gibi dönüyordu. “Beni demirle yenebileceğini mi sandın, Meghan Chase?” diye uludu. “Ben *demirim*! Bu dünyaya doğan ilk Demir periyim; damarlarımda, kanımda, varlığımda demir var! Acınası Demir büyüsü girişimlerin beni yalnızca güçlendirir!”

Elini aşağı götürdü ve tek harekette mızrağı göğsünden çekti. Sahte kral havada yükselirken doğrulmaya çalıştım. “Şimdi,” diye vızıldadı ve mızrağı başının üzerine kaldırdı, “bu işi bitirmenin vakti geldi.”

Tavanda beliren bir şimşek mızrağın ucuna uzandı ve sahte kralın etrafında çatırdadı. Ferrum diğer elini kaldırıp bana işaret edince, saçlarımın boynumdan sıyrılıp havalandığını hissettim.

Kör edici bir patlama oldu. Bir şey göğsüme saplandı, tüm dünyanın sesi kesildi. Sanki biri televizyonu aniden kapatmıştı.

Her şey bembeyazdı.

“ONU YENEMEZSİN.”

Kırpıştırarak gözlerimi açtım ve parlıtı karşısında kıсарak etrafa bakındım. Her taraf bembeyazdı. Zemin yoktu, gölge yoktu; sadece uzay kadar boş bir beyazlık vardı.

Ancak onun burada, benimle olduğunu biliyordum.

“Neredesin Machina?” diye sordum, sesim boşlukta yankılandı.

“Ben hep buradayım, Meghan Chase,” diye cevap verdi, sesi hem her yerden geliyordu hem de hiçbir yerden. “Ben sana adandım; özgürce, hiçbir kısıtlama olmadan. Her seferinde beni reddeden sendin.”

Bu hiç mantıklı değildi, kafamı toparlamak için başımı salladım ve nerede olduğumu hatırlamaya çalıştım. “Herkes nerede? Ferrum... o nerede? Onunla savaşıyordum. Geri dönmem gerek. O nerede?”

“Onu yenemezsin,” dedi Machina tekrar. “Bu şekilde olmaz. Demir’in bozulmasının kaynağı o; âdeta bir kene gibi toprakları emip bitiriyor. O çok güçlü ve yalnızca Demir büyüyle onu yenemezsin.”

“Denemek zorundayım,” dedim kızarak. “Seni öldürürken kullandığım sihirli Efsunağacı okum yok. Yalnızca ben varım.”

“Efsunağacı oku, Yaz büyüünü kullanabilmen için bir araçtı. Güçlüydü evet, ama yalnızca sen Oberon’un kızı olduğun; onun

canlı, iyileştirici Yaz kanı damarlarında dolaştığı için işe yaradı. Aslında, Demir Kral'a kendi Yaz sihrini zerk ettin ve benim bedenim bunu kaldıramadı. Ferrum'a da aynısını yapmalısın."

"Ama bunu artık yapamıyorum. Yaz sihrini kullanmayı denediğime Demir engel oluyor. Biri diğerini bozmadan, dilediğim gibi kullanamıyorum. Bu şekilde kazanamam. Yapamam..." Çaresizlik içinde dizlerimin üzerine çöktüm, yüzümü ellerimle örttüm. "Kazanmak zorundayım," diye fısıldadım. "Zorundayım. Herkes bana güveniyor. Yaz sihrimi kullanmanın bir yolu olmalı. Lanet olsun, Yaz Kralı benim babam, ikisini ayırmanın bir yolu olmalı..."

Ve o anda farkına vardım.

Babamı hatırladım. Tekin Kral'ın değil; fânî babam Paul'ü. Piyanonun başında oturduğumuz gün bana müziğin nasıl işlediğini anlattısını hatırladım. Notalardaki Demir büyüsünü görebiliyordum; keskin çizgiler ve sıkı kurallar melodiyi yaratıyordu fakat müziğin kendisi, bir şarkı girdabı, saf duygunun dansıydı. Yaratıcı sihir ve Demir büyüü iki ayrı varlık değildi. Bir bütündü; soğuk mantık ve vahşi duygular, şahane bir şey yaratmak için birleşiyorlardı.

"Tabii ya," diye fısıldadım, bu keşif beni biraz sersemletmişti. "İkisini ayrı ayrı kullanmaya çalıştığım için doğal olarak birbirlerine tepki veriyorlardı. Bana bunu söylemeye çalışıyordun, değil mi? Bu güç yani ben, sen, Yaz ve Demir büyüü... Birini ya da diğerini kullanamam. Ayrı ayrı kullanıldıklarında bir işe yaramıyorlar. Onları... birleştirmeliyim."

Her şey artık çok basit görünüyordu. Paul bana birleşebildiklerini göstermişti, yani bu yeni bir şey değildi. Machina o gücü bana bu yüzden vermişti; ikisini bir araya getirebilecek tek kişi bendim, hem Yaz hem de Demir'i kullanabilecek bir melez.

Arkamda olduğunu hissettim ama dönmedim. Döndüğümde hiçbir şey göremeyebilirdim. “Hazır mısın?” diye fısıldadı Machina. Hayır, bu Machina değildi; Demir büyüünün tezahürüydü, *benim* Demir büyümüm. Onca zamandır reddettiğim, kaçtığım büyü. Onu kullanıyordum fakat asla tam anlamıyla kabullenememiştim. Bu durum bugün sona erecekti. Vakti gelmişti.

“Hazırım,” diye mırıldandım ve omzumdaki uzun, güçlü parmakları hissettim. Çelik kablolar beni, bizi sarmaya başladı, tenimde sürünerek sıklaşıyorlardı. Derime saplanıp tenimin altında kalbime doğru ilerlemeye başladıklarında gözlerimi kapadım. Machina’nın varlığı silikleşerek yavaş yavaş yok oluyordu. Tamamıyla kaybolmadan önce eğildi ve kulağıma fısıldadı:

“Sahte kralı yenecek güce her zaman sahiptin. O, dokunduğu her şeyi zehirleyen bir işgalci, bir katil. Senin büyüünü zorla kurutmaya çalışacak. Ona karşı koyabilirsin ama cesur olmalısın. Birlikte, bu toprakları yeniden kurabiliriz.”

Sonunda kablolar kalbime ulaştı ve elektrik akımı gibi bir şok bedenimi sarstı. Demir Kral’dan geriye kalan her şey tamamen solup gitmişti.

NEFESİMİ TUTTUM VE GÖZLERİMİ AÇTIM.

Ferrum’un meydanında sırtüstü yatmış, tavanda çakan şimşekleri izliyordum. Ferrum bana saldıralı yalnızca birkaç saniye olmuş olmalıydı ki sahte kral hâlâ kolları açık halde meydanın ortasında dikiliyordu. Onun arkasında, Ash ve Puck’ın halen diğerleriyle savaş halinde olduğunu gördüm. Ash bir şeyler bağıırıyordu ama sesi kulaklarıma uzaktan uğultu gibi geliyordu. Başım dönüyordu, uyuşmuştum ve tenim karıncalanıyordu; sanki kollarım ve bacaklarım uyuyordu ama ben yaşıyordum.

Hafif bir şey boynumda kayıp tenimi gıcıklıyordu. Dokundum ve soğuk metali hissettim; uzun zaman önce Saatçi'nin verdiği cep saatiydi. Havaya kaldırıp inceledim ve onu kurtarmanın bir yolu olmadığını anladım; elektrik akımı saatin camını çatlatmış ve altın kaplamasını eritmişti. Narin kollar donakalmışlardı. Hasara bakınca, saatin, yıldırımın tüm gücünü kendine çektiğini fark ettim, Saatçi bana bunu verdikten yüz altmış bir saat sonra.

Teşekkür ederim, dedim sessizce. Boynumdaki zinciri çıkardım ve saati zemine bıraktım.

Zemin dönüp sarsılırken dizlerimin, sonra da ayaklarımın üzerinde doğrulunca Ferrum'un gözleri büyüdü. "Hâlâ yaşıyor musun?" diye tısladı, ben yumruklarımı sıkıp sersemliğimi üzerimden atarak ona baktığımda. Şimdi her şey daha açıktı. Kalenin tüm Demir büyüünün etrafımda döndüğünü ve sahte kralın bir kara delik gibi hepsini içine çektiğini hissedebiliyordum. Biraz daha derinlere indim ve Oluruolmaz'ın büyüünün, Demir Krallık'a karşı durmaya çalıştığını fakat Demir Diyar yüklendikçe zayıfladığını hissettim. İki tarafın da kalp atışlarını, iki tarafta da ölen varlıkları hissedebiliyordum.

Demir Kral'ın gücü verilebilir ya da kaybedilebilir ancak asla zorla alınamaz.

Aniden ne yapmam gerektiğini fark ettim.

Ash'le birlikte daha fazla vakit geçirebilmiş olmayı dileyerek ürperdim. Böyle olacağını bilseydim, daha farklı adımlar atardım. Ancak bu pişmanlık duygusunun ötesinde sakin ve kararlıyım; korku ve şüpheyi bir kenara itmiştim. Hazırdım. Başka yolu yoktu.

Ferrum'a baktım ve gülümsedim.

Sahte kral tısladı ve üzerime bir şimşek daha gönderdi. Yaz ve Demir büyüü çevremde dolanıyordu. Elimi kaldırdım ve şimşegi

Ferrum'un kafasının üzerinden duvara fırlattım. Enerji kıvılcımlar saçarak patladı ve Ferrum öfkeyle bağırdı. Bir an nefesimi tuttum ve bulantının vurmasını bekledim.

Hiçbir şey olmadı. Canım acımadı, hasta hissetmedim. Yaz ve Demir büyüü harika bir şekilde birleşmişti; artık biri diğerini zehirlemiyordu. Elimi uzattım ve mızrağımı çağırdım, Ferrum'un avuçlarından kendi avcuma çektim. Ferrum'un gözleri yuvalarından fırladı. Büyüsü etrafında kara bir alev gibi parladı. Mızrağı elimde salladım ve pozisyon aldım.

Küt küt atan kalbimi ve titreyen ellerimi umursamayarak, "Haydi o zaman, ihtiyar," diye bağırdım. "Asıl zayıf olan sensin. Gücümü mü istiyorsun? Gel de al!"

Ferrum, intikam peşindeki bir anka kuşu gibi havaya sıçradı, saçları ve cübbesi arkasında havalandı. "Küstah çocuk!" diye haykırdı. "Seninle bir saniye daha oyun oynamayacağım! Gücümü şimdi geri alacağım!"

Bana doğru uçu, tüm meydanı göz açıp kapayana kadar geçti ama bu kez her şeyi açıkça görebildim. Ferrum'un, yüzünde bir öfke maskesiyle atılarak bana yaklaşmasını izledim. Ölümcül pençelerini göğsüme batırdığını gördüm. Buna engel olabileceğimi biliyordum, kenara çekilip...

Özür dilerim, Ash.

Onun yerine gözlerimi kapadım.

Ferrum tüm nefretiyle, tüm gücüyle bana vurdu, pençelerini göğsümün derinliklerine sapladı. Gücü belimi büktü, ciğerlerimdeki tüm havayı boşalttı ve sonra aniden midemden alevler çıkmaya başladı. Acı dayanılmazdı. Nefesim kesilebilirdi fakat içimde hiç hava kalmamıştı. Uzaktan Ash'in öfkeli ve acılı cığlığı, Puck'ın dehşete düşmüş haykırışını duydum ama Ferrum bir adım daha

yaklaşarak pençelerini daha da derine sapladı. Her şey kıpkırmızı bir ızdırıp içinde eridi.

Sahte kralın kolunun üzerine eğilmiştim, vücudum titriyor, şiddetle sarsılıyordu. Bayılmamak, tüm görüş alanımı dolduran karanlığa teslim olmamak için direniyordum. Pes etmek, acıdan kurtulmak ve hiçliğe gömülmek fazlasıyla çekiciydi. İkimizin arasından akan kanım yerde kırmızı bir gölet oluşturmuştu. Hayatımın da kanımla birlikte akıp gittiğini hissedebiliyordum.

“Evet,” diye fısıldadı Ferrum kulağıma, nefesi paslı ve çürük kokuyordu, “acı çek. Gücümü benden çaldığın için acı çek. Onu taşımaya değer olduğunu düşündüğün için de. Şimdi sen öleceksin ve ben bir kez daha Demir Kral olacağım. Demir Kral’ın gücü bir kez daha benim olacak!”

Titreyen, kana bulanmış elimi kaldırdım, cübbesinin yakasını kavradım ve başımı kaldırarak sahte kralın zaferle ışıldayan gözlerine baktım. Hayatım hızla ellerimden kayıyordu, çabuk olmalıydım. “O gücü istiyor musun?” diye fısıldadım, kelimeler zorla çıkıyordu ağzımdan ama aslında tek istediğim haykırmak ve ağlamaktı. “Al o zaman. Senin olsun.” Birleşmiş Yaz ve Demir büyüümü sahte kralın içine yolladım.

Ferrum güçle irileşirken başını arkaya attı ve güldü. Sesi meydanda yankılandı. Büyü etrafında kara bir ateş gibi kıvrılıyordu. Demir Kral’ın gücü içine aktıkça sanki şişiyor, büyüyordu.

Aniden güç titreyerek ayrışmaya başladı; soğuk, siyah zehrin içinde yeşil ve altın rengi hareler ısı ve sıcaklıkla parıladı. Ferrum irkildi, gözleri korkuyla ve şaşkınlıkla büyüdü. Dehşet içinde bana baktı.

“Ne... Bana ne yapıyorsun sen? Ne yaptın sen?” Geri çekilmeye çalıştı ama parmaklarımı bileğine sardım ve benden ayrılmasına izin vermedim.

“Demir Kral’ın gücünü istiyordun...” dedim, gözleri şişmiş, deli gibi bakan Ferrum’a. Büyü, etrafında renkli bir girdaba dönüşmüştü. “Onu alabilirsin. Hem Demir hem de Yaz büyüsünü. Korkarım artık ikisini ayırtırmaman imkânsız.” Büyü Ferrum’un içine işlemeye devam etti, gücüm azalsa da onu bırakmıyordum. “Beni öldürmüş olabilirsin ama sana yemin ederim, Olurulmaz’a dokunmana izin vermeyeceğim. Ya da aileme. Ya da arkadaşlarıma. Demir Kral’ın saltanatı burada sona eriyor.”

Sahte kralın göğsünden kıvrık ve bükük dallar çıkıyor, tavana doğru yükseliyordu. Ferrum çığlık attı, pençelerini midemden çıkardı ve dalları tutup koparmaya çalışarak geriye sendeledi. Dizlerimin üzerine düştüm, bir saniye öylece durdum ve sonra yere yığılıp başımı zemine çarptım.

Gerçeklik bulanıklaşmaya başladı, zaman yavaşladı. Ferrum öfkeyle dövünüyordu. Kolları dallara, parmakları yapraklara dönüştüğçe çığlıkları meydanda yankılanıyordu. Ash’in yüzündeki kontrolden çıkmış korkuyu gördüm. Kardeşinin kılıcım savurdu, ileri atıldı ve kılıcını Rowan’ın zırhına, tam göğsüne sapladı. Mavi bir ışık parlamasıyla Rowan’ın beli büküldü, vücudu içten donmaya başlamış gibi kaskatı kesildi. Ash kılıcını yukarı itip geri çekti, Rowan titredi ve yere düşerek milyonlarca parlak parçaya ayrıldı.

Odanın diğer tarafından bir kükreme duyuldu. İki tane Puck, Tertius’u ortalarına almıştı ve üçüncü Puck hançerini kaldırıp şövalyenin göğsüne sapladı.

“Lanet olsun.” Ferrum’un boğuk sesini duyunca, dikkatimi tekrar sahte krala çevirdim. Yok olmak üzereydi; artık küçük, eğri büğrü, kuru ve yaşlı bir ağaçtı. Ağacın gövdesinde yalnızca yüzü görünüyordu, nefret dolu gözlerle bana bakıyordu. “Esas kötülüğü Machina’da gördüğümü sanıyordum,” diye mırıldandı. “sen ondan

betersin. Gücüm, tüm gücüm yok oldu. Boşa harlandı.” Sesi kesildi, hıçkırdı ve bana son kez alaycı bir şekilde sırtıttı. “En azından ikimizin de bu güce sahip olamayacağı gerçeğiyle avunabilirim. Yakında öleceksin. Demir Kral’ın gücü bile seni kurtaramaya...” Sesi aniden kesildi ya da belki ben bir anlığına bilincimi kaybettim çünkü gözlerimi tekrar açtığımda Ferrum gitmişti. Sahte kraldan geriye sadece çirkin, sıska bir ağaç kalmıştı.

Canım hâlâ acıyordu ama donuk, uzak bir acıydı; önemli değildi. Uzaklarda bir yerden biri adımı söyledi. En azından ben ismimi duyduğumu sandım. Odaklanmaya çalışarak gözlerimi kırptım ama düşüncelerim çok bulanıktı, duman gibi dalgalanıyordu ve onları geri çağıramayacak kadar yorgundum.

Gözlerimi kapadım ve süzölmeye başladım, dinlenmekten başka bir şey istemiyordum. Artık bunu hak etmiş olmalıydım. Sahte kralı yenmek ve tüm Periler Ülkesi’ni kurtarmak... Daha kötü ölümlerin olduğuna emindim. Boşluğun kıyısında bile toprakların kalp atışını, Ferrum’un yolculuğu sırasında arkasında bıraktığı zehirli izleri ve Oluruolmaz’ı etkileyen bozulmayı hissedebiliyordum. Ferrum’un gitmiş olması, Demir Diyar’ın da yok olacağı anlamına gelmiyordu. Son Demir Kral’ın gücü hâlâ içimdeydi ama rüzgârda titreyen mum ışığı kadar zayıftı. Yine de bu güç hâlâ benim sorumluluğumdaydı. Ben öldüğümde ne olacaktı? Onu kime verecektim? Yaz ve Demir sihrinin birleşimiyle ölmeyecek kime verebilirdim ki?

“Meghan!” Sesi tekrar duydum ve bu kez tanıdım. *Onun* sesiydi; şövalyemin çıldırmış, azap dolu sesi beni boşluktan geri çekmeye çalışıyordu. “Meghan, hayır!” Yalvarışları karanlıkta yankılanıyordu. “Yapma bunu. Haydi, uyan. Lütfen.” Son kelimesi çaresizce fısıldanmış bir hıçkırıga karıştı. Gözlerimi açtım.

Ash üzerime eğilmişti. Kurşuni gözleri fazlasıyla parlaktı, yüzüyse solgundu. Kollarında yatıyordum ve dünyaya ait sesler geri gelirken gözlerimi kırpıştırdım. Enerji hâlâ tepemizde çatırdıyordu, Demir şövalyelerin metal botlarının sesi etrafımızı sarmıştı. Onlara hızlıca bir baktım ve tüm şövalyelerin silahlarını indirmiş, kederli ifadelerle bizi izlediğini, beklediğini fark ettim.

Tekrar Ash'e baktım ve Puck'ın da yüzü bembeyaz olmuş halde arkasında durduğunu gördüm. "Ash..." diye fısıldadım, sesim öyle zayıf çıkmıştı ki kendimi zar zor duyabilmişim. "Çok üzgünüm. Böyle olacağını düşünmemiştim... şimdi benim yüzümden solup gideceksin, senden o yemini etmeni istediğim için."

Yüzünü saçıma bastırdı, gözlerini kapadı. "Eğer sana bir şey olursa," diye fısıldadı, sesi titriyordu, "yokluğa kucak açarım. Yaşamaya değer hiçbir şeyim kalmaz elimde." Geri çekildi, gözleri gözlerimdeydi. "Hâlâ vaktimiz var," diye mırıldandı, beni kollarının arasında rahatlıkla kaldırarak. "Seni şifacıya götürmemiz gerek."

Puck aniden yaklaştı, kızgındı. "Lanet olsun, Meghan," diye söylendi. "Aklından ne geçiyordu? Seni buradan çıkarmamız gerek, hemen!" Gözlerini kısarak şövalye çemberine baktı. "Sence bu kova birliği gitmemize izin verir mi yoksa bir yol açayım mı?"

"Hayır," diye fısıldadım Ash'in tişörtünü kavrayarak. Şaşkınlıkla bana baktılar. "Şifacıya gidemem. Beni..." Mideme bir sancı saplanınca yüzümü buruşturup nefesimi tuttum ve Ash beni daha sıkı kavradı. "Beni ağaca götürün," diyebilirdim güçlülük. "Harabelere. Her şeyin başladığı yere... geri dönmem gerek."

İfadesiz bir suratla bana baktı, titredi. "Hayır," dedi yalvarır gibi.

"Prenses, buna vaktimiz yok!" Puck çaresizce yaklaştı. "Aptallık etme! Seni bir şifacıya götürmezsek, öleceksin!"

Puck'ı görmezden gelerek Ash'e bakmaya devam ettim ve yapmam gereken şey için kararlılığımı korudum. "Ash," diye fısıldadım, gözlerimden yaşlar akıyordu. "Lütfen. Çok fazla vaktim... kalmadı. Bu son isteğim. O ağaca... gitmem gerek. Lütfen."

Gözlerini kapadı, tek bir damla yaş yanağından süzüldü. On-dan imkânsız istediğini biliyordum ve Ash'in acı çektiğini görmek beni daha da mahvediyordu. Ama en azından sonunu doğru bir şekilde getirecektim. Ona bu kadarını borçluydum.

"Onu dinleme, Prens." Puck artık deliye dönmüştü, Ash'i omzundan yakaladı. "Ne dediğini bilmiyor. Onu bir şifacıya götür-relim, lanet olsun. Bana sakın onun saçmalıklarını dinleyeceğini söyleme."

"Puck," diye fısıldadım fakat sonra Ash'in boynundaki gümüş zincirin boş boş sallandığını gördüm. Tılsım yok olmuştu. Bir zamanlar kristalin olduğu yerde şimdi kara çömlek parçaları vardı. Rowan'la dövüştüğü sırada tükenmiş olmalıydı. Midem kasıldı. "Ah, aman Tanrım, Ash," dedim nefes nefese. "Tılsım. Demir Diyar'da kendini koruyamazsın. Beni götürmesi için başka birini bulun."

Başını kaldırdı, gözleri üzgün fakat kararlı görünüyordu. Bu ifadeyi daha önce de görmüştüm; kaybedecek başka bir şeyi kalmadığı anlamına geliyordu.

"Ben götüreceğim."

"Hayır, götürmeyeceksin!" Puck önümüze geçti ve aniden hançerini Ash'in boynuna dayadı. Ash hareket etmedi, Puck vahşi bir ifadeyle üzerimize eğildi. "Onu bir şifacıya götüreceksin, Prens yoksa kalp sandığın o buz kalıbını parçalara ayırıp Prenses'i kendim götürürüm."

"Puck," diye fısıldadım tekrar, "lütfen." Bana bakmıyordu ama gözleri dolmuştu ve hançeri tutan eli tir tir titriyordu. "Bunu

y-yapmak zorundayım,” diye devam ettim, Ash ve Puck taviz vermeksizin bakışmaya devam ediyordu. “Her şeyi... kurtarmamızın tek yolu bu. Lütfen.”

Titreyerek nefesini bıraktı. “Ölmene izin vermemi nasıl istersin?” dedi yutkunarak, hâlâ hançeri Prens’in boğazında tutuyordu. İncecik bir kan damlası, bıçaktan Ash’in yakasına doğru aktı. “Senin için her şeyi yaparım, Meghan. Ama bu... değil. Bu olmaz.”

Yavaşça uzandım, parmaklarımı hançerin sapına doladım ve Ash’in boynundan çektim. Puck bir an direndi, sonra hıçkırarak geri çekildi. Hançer elinden kayıp yere düştü.

“Bunu istediğinden emin misin, Prenses?” Sesi boğuktu, gözleri fikrimi değiştirmem için yalvarıyordu.

“Hayır,” diye fısıldadım, benim de gözyaşlarım döküldü ve bedenimi saran kollar daha da sıkılaştı. Tabii ki bunu istemiyordum. Yaşamak istiyordum. Ailemi görmek, okulumu bitirmek, kitaplarda okuduğum uzak yerlere seyahat etmek istiyordum. Puck’la gülmek, eğlenmek istiyordum. Ash’i doyasıya sevmek istiyordum. Normal insanların yapabildiği her şeyi yapmak istiyordum. Fakat yapamazdım. Bu güç, bu sorumluluk bana verilmişti. Başladığım işi artık kesin olarak bitirmek zorundaydım. “Hayır, Puck, emin değilim. Ama olması gereken bu.”

Puck elimi tuttu, sanki elimi tutarsa bir yere gidemezmişim gibi sıkı. Duygu dolu yeşil gözlerine baktım ve zafer, başarısızlık, sevgi, kayıpla dolu peri yıllarını gördüm. Onu hem şeytani, efsanevi baş belası Puck olarak hem de zamanın kendisi kadar kadim, ölümsüz hayatında yaralar ve acılar biriktirmiş Robin Goodfellow olarak gördüm. Puck elimi sıkı, gözyaşları sel olmuştu, başını salladı.

“Vay canına,” diye mırıldandı, sesi hıçkırıklarının arasında boğuluyordu. “İşte buradayız, son gecemiz ve aklıma söyleyecek bir şey gelmiyor.”

Avcumu yanağına koydum, parmaklarımın altındaki nemi hissettim ve ona gülümsedim. “Hoşça kal’ demeye ne dersin?”

“Hayır.” Puck başını salladı. “Asla hoşça kal diyemem, Prenses. Sanki bir daha geri dönmeyecekmişsin gibi olur.”

“Puck...”

Eğildi, dudaklarıma hafif bir öpücük kondurdu. Ash kaskatı kesildi, beni iyice kendine doğru çekti ama ikimiz de tepki veremedi. Puck uzaklaştı. “Ona iyi bak, buz çocuk,” dedi ve gülümseyerek birkaç adım geriledi. “Sanırım seni de bir daha göremeyeceğim, değil mi? Sonuna kadar eğlenceliydi.”

“Birbirimizi öldürmeye vakit kalmadığı için üzgünüm,” dedi Ash fısıldayarak.

Puck kısık sesle güldü ve eğilip yerden hançerini aldı. “Tek pişmanlığım da o zaten. Efsanevi bir çatışma olurdu, eminim.” Dikleşti, bize o her zamanki aptal sırtışıyla baktı ve el salladı. “Sonra görüşürüz çifte kumrular.”

Büyü havada dalgalandı, Puck çılgın atan bir kuzgun sürüsüne dönüştü ve sürü bir anda tüm meydana yayıldı. Şövalyeler alaycı bir tonda gıklayarak uçuşan kuşlardan kaçınmak için başlarını eğdiler. Sonra kuşlar karanlıkta yok oldu, kanat sesleri kesildi ve Puck gitmişti.

ŞÖVALYELER İTİRAZ ETMEDEN geçip gitmemize izin verdiler, yanlarından geçerken başlarını eğdiler. Hatta bazıları saygı duruşundaymış gibi kılıcını bile kaldırdı ama pek dikkat edemedim. Ash’in kolları arasında nazikçe kıvrılmışken, vücudum ve zihnim tamamen uyumuştum. Sadece uyumamaya çalışıyordum çünkü eğer uyursam, gözlerimi bir daha açamayacağımı biliyordum. Yapmam

gereken son bir şey kalmıştı, sonra bedenimi yorgunluğa teslim edip dinlenebilecek, unutabilecektim. Her şeyi geride bırakacaktım.

Yumuşak kül taneleri yanağıma dokununca yukarı baktım.

Kalenin dışına çıkmıştık, merdivenlerin tepesinde durmuş araziye izliyorduk. Savaş sesleri kesilmişti ve Yaz, Kış, Demir, bütün gözler bana çevrilirken sessizlik oldu. Herkes donmuş, şaşkınlıkla bana bakıyordu. Ne yapacaklarını bilemiyorlardı.

Ash durmadı, ilerlemeye devam etti, yüzünde donuk bir ifade vardı. Yaz, Kış ve Demir perileri tek kelime etmeden Ash'e yol verdiler. Yüzler görüyordum, düşen küllerin altında sessizce duruyorlardı. Diyet'ün gözleri panik içinde dönüyordu. Rayçivisi ve sürüsü, yanlarından geçerken başlarını eğdiler. Gremlinler kalabalıkta yollarını açarak sessizce ve ciddiyetle bizi takip ediyorlardı.

Mab ve Oberon'u gördüm, gözlerinde hem boşluk hem de şefkat vardı. Ash, Mab için bile durmadı. Peri hükümdarlarının yanından onlara bakmaksızın geçti, gri yağıntılarının arasından devam etti ve savaş alanının ucunda bizi bekleyen ejdere ulaşana dek durmadı. Ejder hareketlendi ve buz mavisi gözlerle Kış Prensi'ne baktı.

“Demir Diyar'a götür bizi.” Ash'in sesi sakindi fakat öyle soğuktu ki hiçbir şekilde itiraza açık olmadığı belliydi. “Hemen.”

Ejder gözlerini kırptırdı. Narince tıslayarak döndü, eğildi ve binmemiz için boynunu uzattı. Ash beni hiç sarsmadan, ejderin pullu bacağına basarak omuzlarının arasına yerleşti ve beni kucağına aldı. Ejder doğrulup uçmak için kanatlarını açtığı sırada. Ustura tiz bir çığlık attı ve gremlinler kulak tırmalayıcı bir ağıtla oldukları yerde zıplayıp kulaklarını çekiştirmeye başladılar. Diğerleri ürkmelerine rağmen, onları durdurmak için bir şey yapmadı. Ağıt sesleri rüzgârda kaybolana dek bizi takip etti.

UÇTUĞUMUZU HATIRLAMİYORDUM. Yere indiğimizi de. Yalnızca Ash'in yavaşça ejderin üzerinden toprağa ayak bastığını hatırlıyordum. Başımı göğsünden kaldırıp etrafa bakındım. Manzara odaksız bir kamera gibi bulanık ve pusluymuştu, sonra bunun havadan değil, benden kaynaklandığını anladım. Her şey gri ve karanlıktı ama yine de devasa demir meşe ağacını seçebiliyordum; kale harabelerinin ortasından gökyüzüne yükseliyordu.

Arkamızda, ejder bir şey sorar gibi hafifçe gurladı. Ash arkasını dönmeden, "Evet, gidebilirsin," diye cevapladı ve ejderin zehirlenmeyeceği Olur olmaz'a dönmek üzere havalandığını belirten bir esinti oldu. O halde bile, Ash'in ejdere kendisini beklemesini söylemediğini fark ettim.

Çünkü yanımdan ayrılmayı düşünmüyordu.

Ash beni kararlı adımlarla kaleye doğru taşıdı. Boş harabelerin, gölgelerin arasında ilerledik ve ağaca ulaştık. Ancak merkez salona vardığımızda ve dallar üzerimizi kapladığında Ash titremeye başladı. Yine de ağacın gövdesine yaklaşıp durduğumuzda ve başını bana doğru eğdiğinde sesi durgundu ve beni hâlâ sınıksız tutuyordu.

"Geldik," diye mırıldandı. Gözlerimi kapayarak içimde kalan büyüyle ağacın, zeminin derinlerine uzanan köklerinin ve toprağın nabzını hissetmeye çalıştım.

"Beni yere yatır," diye fısıldadım.

Tereddüt etti, sonra ağacın dibine gitti ve iki büyük kökün arasına beni yatırdı. Yanımda diz çöktü ve elimi tuttu. Elimin üzerine bir şey damladı; nehir suyu gibi soğuktu ve tenimde kristalleşti. Bir perinin gözyaşları...

Ona baktım, gülümsemeye çalıştım, cesur olmaya çalıştım, bunların hiçbirinin onun suçu olmadığını göstermeye çalıştım.

Bunların hepsinin yaşanması gerekiyordu. Gözleri karanlıkta ışıldıyordu, parlak ve acı doluydu. Elini sıktım.

“Sıkı bir uçuştı, değil mi?” diye fısıldadım, gözyaşlarım boşaldı ve toprağa aktı. “Üzgünüm, Ash. Keşke... daha çok vaktimiz olsaydı. Keşke... seninle gelebilseydim... ama işler pek de planladığımız gibi gitmedi, değil mi?”

Ash elimi dudaklarına götürdü, gözlerini gözlerimden ayırmıyordu. “Seni seviyorum, Meghan Chase,” diye mırıldandı elime doğru. “Ne kadar vaktimiz kalmış olursa olsun, hayatımın sonuna dek seni seveceğim. Senin yanında ölmek benim için bir onurdur.”

Derin bir nefes aldım, görüş alanımdaki karanlığı kovaladım. En zor kısıma gelmiştik; kaçınmak istediğim o ana. Ölmek istemiyordum, dahası, yalnız ölmek istemiyordum. Düşüncesi bile midemin kasılmasına sebep oldu ve panikle, kesik kesik nefes almaya başladım. Ancak Ash solup gitmeyecekti. Yemini yüzünden ölmesine izin vermeyecektim. Bu, onun için yapabileceğim son fedakârlık olacaktı. Bu yolun her adımında yanımdaydı, şimdi onu özgür bırakma vakti gelmişti.

“Ash...” Uzanıp yanağına dokundum, çene hattını avcumla takip ettim. “Seni seviyorum. Bunu asla unutma. Ve ben... ben hayatımın sonuna dek seninle yaşamak istedim. Ama...” Soluklanmak için duraksadım. Konuşmak gittikçe zorlaşıyordu ve Ash’in görüntüsü bulanıklaşıyordu. Ona odaklanabilmek için gözlerimi sertçe kırptırdım.

“Ama ben... benim yüzümden ölmene izin veremem,” diye devam ettim. Durumu kavradığını ve paniklediğini görebiliyordum. “Buna izin veremem.”

“Meghan, hayır.”

“İstersen benden nefret edebilirsin,” diye hızla devam ettim, fikrimi değiştirmesine izin veremezdim. “Aslında, en iyisi bu olur. Benden nefret et, böylece başka birini... sevecek başka birini bulabilirsin. Yaşamayı istiyorum, Ash. Uğruna yaşayacak çok şeyin var.”

“Lütfen.” Elimi sıktı. “Yapma bunu.”

“Seni serbest bırakıyorum,” diye fısıldadım. “Seni şövalye yemininden ve verdiği sözlerden azat ediyorum. Bana olan bağlılığın sona ermiştir, Ash. Özgürsün.”

Ash başını eğdi, omuzları düştü. Boğazımdaki düğümünden kurtulmak için yutkundum, mideme bir acı saplandı. Bitmişti. Kendimden nefret ediyordum ama doğrusu buydu. Şimdiye kadar ondan çok şey istemiştim. Ölmeye hazır olsa da, buna izin veremezdim.

“Şimdi,” dedim elini bırakarak. “Git buradan, Ash. Çok geç olmadan git.”

“Hayır.”

“Ash, burada kalamazsın. Tilsimin söndü. Burada biraz daha kalırsan, öleceksin.”

Ash hiçbir şey söylemedi. Omuzlarının o inatçı duruşunu, etrafındaki kararlı parıltıyı biliyordum; ne dersem diyeyim gitmeyecekti. Bu yüzden düşünebildiğim tek şeyi yaptım. Yabancılormanda bu fâni kızla karşılaştığı güne lanet edebilir, bir daha âşık olmayacağına yemin edebilirdi. Ama en azından yaşayacaktı.

“Ashallyn’darkmyr Tallyn,” dedim ve gözlerini kapadı, “Esas İsminin gücü adına, şimdi Demir Diyar’ı terk et.” Son sözlerimi söylemeden önce, onu görmemek için başımı çevirdim. “Ve geri gelme.”

Çok üzgünüm, Ash. Ama lütfen, benim için yaşa. Eğer içinde bulunduğumuz durumdan birileri canlı çıkmayı hak ediyorsa, o sensin.

Hıçkırık gibi hafif bir ses duydum. Ash tereddütle ayağa kalktı, sanki verilen emre karşı gelmek istiyordu ama yapamıyordu. “Her zaman şövalyen olacağım, Meghan Chase,” diye fısıldadı boğuk bir sesle, sanki burada kaldığı her an ona zulüm gibi geliyordu. “Ve yemin ederim, eğer birlikte olmamızın bir yolu varsa, onu bulacağım. Ne kadar uzun sürerse sürsün. Sonsuzlukta ruhunu kovalamam gerekse bile seni bulmadan durmayacağım, söz veriyorum.”

Ve gitti.

Dev meşenin altında bir başıma yatarken, ağlamamak, korku ve çaresizlikle çılgık atmamak için kendimi zor tutuyordum. Artık buna da vaktim yoktu. Dünyam kararıyordu ve yapmam gereken tek bir şey kalmıştı.

Gözlerimi kapadım, büyüme ulaşmaya çalıştım. Yaz ve Demir aynı anda cevap verdi. Dikkatlice, dev meşenin köklerini izleyerek çatlamış, kuru toprağın derinlerine ulaştım. Toprağın nasıl da mahvolduğunu hissettim. Demir büyüü bir türü öldürürken, diğerini yaşıtıyordu.

Ailemi düşündüm; hâlâ evde beni bekleyen annemi, Luke’u, ve Ethan’ı. Fâni babam Paul ve gerçek babam Yaz Kralı’nı düşündüm. Bu yolculukta tanıştığım herkesi geçirdim zihnimden: Arıza, direnişçiler, Ustura. Demirat. Onlar Demir Diyar’ından ama yine de periydiler. Onların da tıpkı diğerleri gibi yaşamaya hakları vardı.

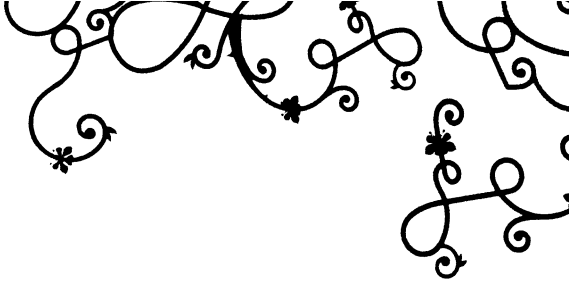
Grimalkin’i ve Puck’ı düşündüm. Puck; benim akıl hocam ve cesur, sadık arkadaşım. Onlar yaşayacaktı, bundan emindim.

Güleceklerdi, şarkılara konu olacaklardı, ebediyete dek iyilik borçlarını toplayacaklardı. Bunu onlar için yapıyordum. Ve şövalyem, bana her şeyini veren şövalyem için. İzin verseydim sonuna dek yanımda olacaktı.

Ash, Puck, herkes. Sizi çok seviyorum. Beni unutmayın. Son bir kararlı dürtüyle, Demir Kral'ın gücünü devasa, dönen bir topa dönüştürdüm ve dev meşenin köklerine yolladım.

Ağaç titremeye başladı ve durgun bir göletteki dalgacıklar gibi titreşim etrafındaki toprağa yayıldı. Merkezden çevreye doğru ilerliyordu. Ölü ağaçlar ve bitkiler yeni büyüünün dokunuşuyla canlanıyordu. Toprağın uyandığını, yeni sihri kana kana içtiğini hissettim. Demir büyüsünün zehrini atıyordu. Ağaçlar dikleşiyor, demir dallarından yeni yapraklar açıyordu. Düz, obsidiyen ova, yeşil filizler yüzeye çıkarken titredi. Alacalı sarı bulutlar parçalandı, ardından mavi gökyüzü ve güneş göründü.

Bir yerden soğuk bir esinti geldi, yüzümü serinletti ve üzerime yaprakları düşürdü. Hava toprak ve taze çimen kokuyordu. Derin bir huzur içinde, etrafımda büyüyen şeylerin sesini dinleyerek gözlerimi kapadım ve sonunda kendimi karanlığa bıraktım.

YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM

DEMİR KRALİÇE

Machina diğer tarafta beni bekliyordu.

“Merhaba, Meghan Chase,” diyerek beni sakince selamladı ve etrafımızı saran parlaklığın içinde gülümsedi. Karanlık ve bomboş ya da acımasız ve bembeyaz rüyalar artık yoktu; nerede olduğumu gerçekten bilmiyordum. Etrafımı dalga dalga sis sarmıştı. Bu, öteki dünyaya ya da sisin ardına ulaşmadan önce geçmem gereken yeni bir test miydi?

“Machina.” Başımı salladım. Sisin içinde zar zor seçiliyordu ama arada bir sis dağıldığında onu görebiliyordum; bazen yalnızca kocaman bir ağaç gibi görünüyordu. “Burada ne yapıyorsun?” diyerek iç geçirdim. “Cennetin kapılarını senin koruduğunu söyleme sakın. Hiç de meleğe benzemiyorsun.”

Demir Kral başını iki yana salladı. Kabloları arkasında toplamış, parıldayan kanatlara benziyordu ama karşımdakinin Machina olduğu kesindi. Gözlerimi kırıştırdım ve bir an sanki büyük meşe

ağacının altındaymışım gibi hissettim. Ancak etrafındaki manzara değişmişti; yeşil ve gümüş renkler tamamen birbirine geçmişti. Başımı çevirdim ve Machina yine önümde durmuş, bana gururla bakıyordu.

“Seni tebrik etmek istedim,” diye mırıldandı, yaprakların arasından fısıldayan rüzgâr gibi. “Herkesin umduğundan çok daha ileri gitmeyi başardın. Sahte kralı yenmek için yaptıkların muhteşem bir fedakârlıktı. Sonra da gücünü, hem seni hem de diğer herkesi kurtarabilecek tek şeye, toprağın kendisine verdin.”

Etrafımı bir hareketlilik sardı; gözümün önünde renkler parlıyor, hem tanıdık hem de yabancı gelen topraklara dönüşüyordu. Hurda yığınları manzaranın çoğunluğunu kaplıyordu, ama üzerlerini yosunlar ve sarmaşıklar sarmış, çiçek açmışlardı. Taş ve çelikten oluşan kocaman bir şehirde, hem sokak lambaları hem de çiçekli ağaçlar sıra sıra diziliydi ve meydanın ortasındaki fiskiyeden berrak su akıyordu. Yeşil bir ovanın ortasından bir demiryolu geçiyordu. Kocaman, gümüşü bir meşe ağacı harabelerin tepesinde parlak, metalik ve canlıydı.

“Yaz ve Demir,” dedi Machina, “birbirine karıştı, bir oldu. İmkânsızı başardın, Meghan Chase. Olurulmaz’m çürümesini engelledin. Demir periler artık diğer divanlardan korkmadan yaşayabilecekler.” İçini çekti ve başını salladı. “Tabii Mab ve Oberon bize huzur verirse.”

“Peki ya normal periler?” diye sordum, görüntüler kaybolup geriye bir kez daha sadece ben ve Demir Kral kalırken. “Onlar burada yaşayamaz mı?”

“Hayır.” Machina bana ciddiyetle baktı. “Zehri temizlemiş ve Demir büyüsünün yayılmasını önlemiş olsan da, bizim dünyamız eskikanlar için hâlâ ölümcül bir tehlike arz ediyor. Demir periler

hâlâ normal perilerin korktukları varlıklar ve aynı yerde hayatta kalamayız. En fazla, farklı diyarlarda, huzur içinde varlığımızı sürdürmeyi umabiliriz. Hatta bu bile peri divanlarının diğer hükümdarlarına zor gelebilir. Yaz ve Kış, kendi geleneklerine saplanıp kalmış durumda. Birinin onlara başka bir yol olabileceğini göstermesi gerekiyor.”

Sessizce, dediklerini düşündüm. Machina mantıklı konuşuyordu ama bunu nasıl başaracağımızı söylememiştir. Kim bir adım öne çıkıp Demir perilerin koruyucusu, yeni Demir Kral olacaktı?

Tabii ya... Kafamı sallarken iç geçirdim. “Tüm Periler Ülkesi’ni kurtardıktan sonra biraz dinlenebileceğimi sanmıştım,” diye mırıldandım, beni bekleyen bu büyük görev, gözümü korkutuyordu. “Neden bu kişi ben olmak zorundayım ki? Başkası yapamaz mı?”

“Gücünü verdiğinde, toprakları iyileştirmiş oldun,” dedi Machina, hafifçe gülümsedi. “Ve sen de ona bağlı olduğun için, seni de iyileştirdi. Sen, Meghan Chase artık Demir Diyar’ın yaşayan, atan kalbisin. Onun büyüü seni ayakta tutuyor; senin varlığın ona hayat veriyor. Birbiriniz olmadan yaşayamazsınız.” Görüntüsü solmaya başladı, etrafımızdaki ışık loşlaştı ve karanlık bir boşluğa dönüştü. “Pekâlâ,” diye mırıldandı son Demir Kral, sesi karanlıkta artık fısıltı gibi geliyordu, “tek sorum şu: Şimdi ne yapacaksın?”

BİR ŞEY YÜZÜME DOKUNDU, gözlerimi açtım.

Önümde küçük, endişeli bir surat duruyordu; gözleri yeşil yeşil parlıyor, koca kulakları başının yanında sallanıyordu. Ustura, ona bakıp göz kırınca ciyakladı, sonra da mutlulukla sırıttı.

“Efendimiz!”

Homurdandım ve onu üzerimden ittim. Bedenim çok halsizdi, sabaha kadar dövişmiş gibiydim ama neyse ki canım acımıyordu. Üzerimdeki büyük meşenin metal dalları rüzgârda sallanıyor, güneş ışığı yaprakların arasından yere süzülüyordu. Doğrulup otururken parmaklarım nemli çimi okşadı ve hayretler içinde etrafıma baktım.

Demir periler tarafından çevrelenmiştim. Gremlinler ve Demir şövalyeler, *hacker* elfler, mekanik av köpekleri, kablo adamlar, cüceler, örümcek cadılar ve diğerleri... Kolu sargıya alınmış olan Arıza, Rayçivisi ve iki demir atın yanında durmuş, donuk bakışlarla beni izliyordu.

Onları hissedebiliyordum, hepsini. Her kalp atışını duyabiliyordum; onları saran, toprakların içinde atan ve kalbime süzülen Demir büyüsünü hissedebiliyordum. Oluru olmaz'a dayanan ve artık ilerlemeyen, zehirlemeyen, halinden memnun diyarımın sınırlarını biliyordum. Önümde kusursuz bir el işi gibi uzanan yeşillikteki her ağacı, çalıyı ve çimi hissediyordum. Gözlerimi kapayıp odaklanırsam kendi kalp atışımı ve onun yankısı olan, diyarın nabzını duyabiliyordum.

Şimdi ne yapacaksın, Meghan Chase?

Anlıyordum. Bu benim kaderimdi, alın yazımdı. Ne yapılması gerektiğini biliyordum. Doğrudum, bir adım ilerleyerek ağacın gövdesinden uzaklaştım ve tek başıma ayakta durdum. Sıra sıra Demir periler aynı anda başlarını eğip dizlerinin üzerine çöktüler. Arıza bile, diz çökmüş Rayçivisi'nden destek alarak garip bir şekilde eğilmişti. Ustura ve gremlinler bile yüzlerini çime gömmüştü. Demir şövalyelerin hepsi birden kılıçlarını çekip diz çöktüler ve kılıçlarını toprağa sapladılar.

Sessizlik içinde, önümde diz çökmüş peri ordusuna baktım ve sesimi yükselttim. Bunu neden söylediğimi bilmiyordum ama içimde, derinlerde bir yerde doğru olduğunu biliyordum. Kelimeler kalabalığın üzerinde yankılandı, kaderimi mühürledi. Zorlu bir yol olacaktı, çok çabalamam gerekecekti fakat nihayetinde başka bir seçeneğim yoktu.

“Benim adım Meghan Chase; ben Demir Kraliçe’yim.”

SON SÖZ

14202 CEDAR YOLU, LOUISIANA'DA GECEYARISI

“Bunu yapmak istediğinizden emin misiniz?” diye sordu Arıza, sivri dikenleri karanlıkta mavi mavi parlıyordu. Ağaçların kıyısında durmuş, önümüzdeki bakımsız bahçeye, çakıllı araba yoluna ve hurdaya dönmüş Ford’a bakıyorduk.

Yorgun argın başımı salladım. Gece sıcak ve nemliydi; etrafımızdaki sakız ağaçlarının yaprakları bile kımıldamıyordu. Üzerimde kot pantolon ve beyaz bir tişört vardı; normal kıyafetlere bürünmüş olmak garip hissettiriyordu. “Gerçeği bilmeyi hak ediyorlar. Onlara en azından bu kadarını borçluyum. Eve neden gelemediğimi anlamalılar.”

“Her zaman onları ziyaret edebilirsiniz,” dedi Arıza cesaretlendirircesine. “Kimse sizi durduramaz. Zaman zaman eve gelmenizi engelleyecek hiçbir şey yok.”

“Evet,” dedim yavaşça ama ikna olmamıştım. Periler Ülkesi’nde ve yönetimi bana kalan Demir Diyar’da zaman farklı işliyordu. İlk günler oldukça telaşlı geçmişti; Mab ve Oberon, Ferrum’un ölümünden sonra Demir perilere başka bir savaş açmasın diye

elimden geleni yapmıştım. Yaz ve Kış hükümdarlarının içini rahatlatmak için birçok toplantı yapılmış, yeni anlaşmalar tasarlanıp imzalanmış, diyarlar arasındaki sınırlar hakkında keskin kurallar belirlenmişti. Oberon'la aramızda kan bağı olduğu için onun daha merhametli davrandığını hissediyordum ve bu işime geliyordu.

Puck da her zamanki girişken ve değişmez haliyle bu toplantılara katılmıştı. Artık bir kraliçe oldum diye bana davranışlarında herhangi bir değişiklik olmayacağını açıkça belirtmiş ve bunu, sinirli Demir şövalyelerin önünde beni yanağımdan öperek kanıtlamıştı. Şövalyeler onu şişe geçirmeden önce geri çekilmeleri için bağırarak zorunda kalmıştım. Puck gülererek hızla uzaklaşmıştı. Etrafımdayken neşeli ve uçarıydı ama tavırları abartılıydı; sanki artık kim olduğumdan emin değildi. Bana temkinli yaklaşıyordu; eski, rahat arkadaşlığımızın ötesinde, birbirimizin yanındayken garip ve samimiyetsiz hissettiren bir belirsizlik vardı. Belki de iflah olmaz, krallara ve kraliçelere karşı gelen, hükümdarlarla dalga geçen Robin Goodfellow'un doğası böyleydi. Bilmiyordum. Puck'ın sonunda normale döneceğini hissediyordum ama en iyi arkadaşımı geri almam biraz uzun sürecekti.

Ash'i bir daha hiç görmedim.

Son birkaç gündür yaptığım gibi, onu zihnimden çıkarmak için kendimi sarstım. Ash gitmişti. Bundan emindim. Esas İsmi kullanmamış olsaydım bile, onun Demir Diyar'a gelmesi, orada hayatta kalması mümkün değildi. Böylesi daha iyiydi.

Şimdi iş, kalbimi ikna etmeye kalmıştı.

"İyi olacağınızdan emin misiniz?" diye sordu Arıza, düşüncelerimi bölerek. "Eğer isterseniz sizinle gelebilirim. Beni görmezler."

Başımı salladım. “Bunu tek başıma yapsam daha iyi olacak. Ayrıca, bu ev hanesinde seni *görebilecek* biri var ve ona bir ömür yetecek kadar da korkunç yaratık gördü.”

“Affınıza sığınıyorum, Majesteleri, ama,” diyerek sırttı Arıza, “korkunç yaratık derken kimden bahsediyorsunuz?”

Ona şakayla karışık vurdum. Demir Diyar’ın kontrolünü ele geçirdiğim günden beri peşimden ayrılmayan birinci teğmenim bana gülümsedi. Benim yokluğumda Demir ona saygı duyuyor, onun sözünü dinliyordu. Demir şövalyeler onun rütbesini hemen kabullendiler, tekrar onun komutası altına girdikleri için mutluydular ve ben de bunu sorgulamadım. “Şafak sökmeden döneceğim,” dedim ağaçların arasından aya bakarak. “O zamana dek işlerle ilgilenebileceğine güveniyorum.”

“Elbette, Majesteleri,” diye cevapladı Arıza, artık sırttıymıyordu. Hâlâ herkesin bana “Majesteleri” demesine alışmadığımdan yüzümü buruşturdum. “Prenses” yeterince kötüydü. “Mag Tuiredh siz dönene dek güvende olacak. Ve... babanıza... iyi bakılacak, endişe etmeyin.”

Başımı salladım, Arıza’nın anlayışından dolayı minnettardım. Ben kraliçe olduktan ve Mag Tuiredh’i yeni Demir Diyar’ın merkezi ilan ettikten sonra kendime verdiğim sözü tuttum ve Paul’ü almak için Leanansidhe’nin kulübesine döndüm. Fâni babam neredeyse tamamen iyileşmişti; çoğu zaman zihni açıktı ve hafızası eksiksiz görünüyordu. Beni tanıyordu ve yıllar önce ona neler olduğunu hatırlıyordu. Zihninin kontrolünü tekrar eline geçirmişti ve bir daha kaybetmemek için tüm gücünü kullanacaktı. Ona perilerin dünyasından istediği zaman ayrılabilceğini, burada bulunmak istemiyorsa onu zorla alıkoymayacağını anlattım. Paul şimdilik bu teklifimi reddetmişti. Henüz fâni dünyayı göğüsleyecek cesa-

reti yoktu. O yokken çok şey değişmişti, çok şey olmuştu. Bir gün gerçek dünyaya katılabılırdi ama şimdilik kızını yeniden tanımak istiyordu.

Bu gece de benimle gelmeyi reddetmişti. “Bu gece sana özel,” dedi bana, yanından ayrılmadan önce. “Dikkatini dağıtacak unsurlara hiç ihtiyacın yok. Bir gün, annenin neler olduğunu öğrenmesini isterim ama bunu kendim açıklayabilmeyi umuyorum. Tabii beni tekrar görmek isterse...” İçini çekti, odasının penceresinden dışarı baktı. Güneş, uzaktaki saat kulesinin ardından batıyor, babamın yüzünü kızla boyuyordu. “Bana yalnızca şunu söyle; o mutlu mu?”

Tereddüt ettim, boğazım düğümlendi. “Sanırım mutlu.”

Paul başını salladı, üzgünce gülümsedi. “O halde beni bilmesine gerek yok. En azından henüz değil. Ya da hiçbir zaman. Sen git ve aileni gör. Benim orada işim yok.”

“Majesteleri?” Arıza’nın sesi derin düşüncelerimi kesti. Son zamanlarda bunu çok sık yapıyor, kopup gittiğimde beni çekip gerçekliğe döndürüyordu. “İyi misiniz?”

“İyiyim.” Karanlık eve bakıp saçımı arkama attım. “Pekâlâ, gidiyorum. Bana şans dile.” Cesaretimi kaybetmeden çakıllı yola adımımı attım ve evin önüne gitmeye kendimi zorladım.

Kendimi bildim bileli, verandanın orta basamağı, neresine basılırsa basılısın ya da üstüne ne kadar hafif adım atılırsa atılsın, gıcırdardı. Şimdiyse basamakları kayarcasına çıkarken gıcırdamıyordu ve kapının önüne gelmişim. Pencere karanlıktı, verandanın ışığında güveler uçuşuyor, tahta basamaklara gölgeleri düşüyordu.

Kilitli kapıları kolayca açabilirdim. Kapılar ve kilitler artık benim için engel değildi. Fısıldanan birkaç kelime, biraz büyü ve kapı kendiliğinden açılabilirdi. Oturma odasına görünmeden, bir esinti gibi girebilirdim.

Kapıya büyü yapmadım. Bu gece, en azından kısa bir süreliğine, insan olmak istiyordum. Yumruğumu kaldırdım ve solmuş ahşap kapıyı tıklattım.

Başta kapıya bakan olmadı. Ev hâlâ sessiz ve karanlıktı. Gecenin içinde bir yerlerde bir köpek havladı.

Sonra içerde bir ışık yandı ve zeminde ilerleyen ayak seslerini duydum. Perdelerin arkasında bir silüet belirdi, sonra da pence-rede şüpheyile dışarı bakan Luke'un yüzünü gördüm.

Üvey babam ona bakmama rağmen önce beni fark edemedi. Kaşları çatıldı, perdeyi bıraktı ve geri çekildi. İç geçirip kapıyı tekrar tıklattım.

Bu kez kapı hızlıca açıldı, gecenin bir yarısında kapının ardında muziplik yapan her kimse onu yakalamak istemişti sanki.

Luke dikkatle bana bakıyordu. Daha yaşlı görünüyordu, kah-verengi gözleri eskisinden daha yorgundu, yüzü kırsımsı. Şaşkın bakışlarla beni süzdü, bir eli hâlâ kapı kolundaydı. "Buyurun?" dedi ben sessiz kalınca. "Nasıl yardımcı olabilirim?"

Beni hâlâ tanımamıştı. Buna şaşırmamıştım hatta kızmamıştım bile. Bir yıl önce Periler Ülkesi'ne giden kız değildim artık. Ancak ben bir şey söyleyemeden, kapı ardına dek açıldı ve annem eşikte belirdi.

Birbirimize baktık. Kalbim küt küt atıyordu. Annemin de boş ve anlamsız bir ifadeyle bakıp verandadaki yabancı kızı tanımasından korkuyordum. Ancak birkaç saniye sonra annem küçük bir haykırışla kapıdan dışarı uçuverdi.

Bir sonraki saniyede, aynı anda gülen, hıçkıran ve beni soru yağmuruna tutan annemin kollarındaydım, ona sıkıca sarılmıştım. Bu anı doyasıya yaşamak, ona olabildiğince tutunabilmek için gözlerimi kapadım. Birkaç kalp atışı boyunca da olsa bir peri, bir

rehine, bir kraliçe değil, yalnızca onun kızı olmanın nasıl bir şey olduğunu hatırlamak istedim.

“Meggie?” Biraz geri çekildim ve açık kapının ardında, merdivenlerin başında duran Ethan’ı gördüm. Boyu ben yokken neredeyse bir karış uzamıştı ve kardeşim büyümüştü. Ancak gözleri aynıydı; açık mavi ve ciddi.

Salona girdiğimde bana koşmadı, gülümsemedi. Sanki tüm bu zaman boyunca geri döneceğimi biliyormuşçasına sakince yürüdü ve birkaç adım ötemde durdu. Dizlerimin üzerine çöktüm ve yüzüne göre çok yaşlı bir ifadeyle beni izledi.

“Geri döneceğini biliyordum.” Sesi daha farklıydı. Daha açık geliyordu, kendinden emindi. Üvey kardeşim artık bir bebek değildi. “Unutmadım.”

“Evet,” diye fisildadım. “Unutmadın.”

Kollarımı açtım ve sonunda geldi, kollarım boynuma doladı. Ona son kez sarılıyor olabileceğimi düşünerek kucağımda kardeşimle ayağa kaltım. Onu bir dahaki görüşümde bir ergen olabilirdi.

“Meghan.” Annemin sesiyle arkama baktım. Oturma odasının girişinde, arkasında Luke’la durmuş, garip ve üzgün bir ifadeyle beni izliyordu. Sanki daha yeni yeni bir şeylerin farkına varıyordu. “Sen... kalmayacaksın, değil mi?”

Gözlerimi kapadım, Ethan’m boynumdaki kollarının sıkılaştığını hissettim. “Hayır,” dedim başımı sallayarak. “Kalamam. Artık... sorumluluklarım var, bana ihtiyacı olanlar var. Yalnızca veda etmek istedim ve...” Nefesim kesildi, zorlukla yutkundum. “Ve geri gittiğim gece neler olduğunu anlatmak istedim.” İçimi çektim ve Luke’a baktım. Hâlâ kafası karışmış bir şekilde kaşlarını çatmış, kapıda dikiliyor, bir bana bir anneme bakıyordu. “Bana inanacak mısınız bilmiyorum,” diye devam ettim, “ama gerçeği duymalısınız. Ben... gitmeden önce.”

Annem âdeta bir uyurgezer gibi yürüdü, şaşkınlık içinde koltuğa oturdu. Ancak bana baktığında gözleri açık ve kararlıydı, yanındaki yastığa hafifçe vurarak oturmamı işaret etti. “Bana her şeyi anlat,” dedi.

BEN DE ANLATTIM.

En başından, Ethan’ı almak için Periler Ülkesi’ne gittiğim günden başlayarak. Onlara peri divanlarını, Oberon’u, Mab’i, Puck’ı anlattım. Machina ve Demir perileri, Arıza’yı, direnişçileri ve sahte kralı. Birkaç korkunç detayı, ölümden döndüğüm ve özellikle Ethan’ı korkutabilecek kısımları atladım. Paul’le ilgili kısımlardan da bunu anlatmak bana düşmediği için hiç bahsetmedim. Hikâyenin sonuna ulaştığımda, yani Ferrum’u yenip Demir Kraliçe olduğumu anlattığımda Ethan kucağımda uyumuştı ve Luke duyduklarına inanmadığından gözleri bomboş bakakalmıştı. Hikâyenin büyük bir kısmını hatırlamayacağını, aklımdan çıkıp gideceğini ve kalan kısımları da bir yerlerde dinlediği bir peri masalı sanacağımı biliyordum.

Ben sözümü bitirdiğimde annem birkaç saniye sessiz kaldı. “Yani sen... artık bir kraliçesin, öyle mi?” Kelimeleri sanki söylemenin nasıl hissettirdiğini anlamak istercesine söylemişti. “Bir... peri kraliçesi.”

“Evet.”

“Ve... artık gerçek dünyada kalman imkânsız. Bizimle. Ailenle.”

Başımı hayır anlamında salladım. “Diyar beni çağırıyor. Artık oraya bağlyım. Geri dönmek zorundayım.”

Annem dudağını ısırды, sonunda gözleri doldu. Luke’un konuştuğunu duyunca şaşırdım; derin ve sakin sesi odada yankılandı. “Seni tekrar görebilecek miyiz?”

“Bilmiyorum,” dedim dürüstçe. “Belki.”

“İyi olacak mısın peki?” diye sorgulamaya devam etti. “Tüm o yaratıklarla... tek başına?” Sanki *peri* kelimesini kullanmak her şeyi daha gerçekçi kılacaktı ve o buna inanmaya hazır değildi.

“İyi olacağım.” Paul’ü düşündüm, bu akşam yanımda olmasını diledim. “Yalnız olmayacağım.”

Pencerelerden görünen gökyüzü aydınlanmaya başlamıştı. Gece boyunca konuşmuştuk ve şafak söküyordu.

Ethan’i hafifçe alnından öptüm, onu uyandırmadan kanepeye bıraktım. Sonra Luke ve annemle vedalaşmak için ayağa kalktım. “Gitmek zorundayım,” dedim yavaşça. “Beni bekliyorlar.”

Annem bana tekrar sarıldı, Luke ikimizi de kolları arasına aldı. “Bize yaz,” dedi annem, sanki uzun bir yolculuğa ya da üniversiteye gidiyormuşum gibi. Belki de onun için böyle düşünmek daha kolaydı. “İmkânın olursa bizi ara ve tatillerde gelmeye çalış.”

“Deneyeceğim,” diye mırıldandım bir adım gerileyerek. Bir süre çiftlik evine şöyle bir baktım, eski anılarım canlandı, içim ısındı. Burası artık benim evim değildi ama her zaman bir parçam olarak kalacak, asla solup gitmeyecekti. Anneme ve Luke’a döndüm, aktığını fark etmediğim gözyaşlarımm ardından gülümsedim.

“Meghan.” Annem yalvarırcasına bana yöneldi. “Bunu yapmak zorunda mısın? En azından birkaç gün kalamaz mısın?”

Başımı salladım. “Seni seviyorum, anne.” Büyümü çağırdım, bir pelerin gibi etrafıma sardım. “Ethan’a, unutmayacağımı söyleyin.”

“Meghan!”

“Hoşça kalın,” diye fısıldadım ve gözden kayboldum. Annem ve Luke aynı anda ileri atıldı, delirmişçesine etraflarına bakındılar. Sonra annem yüzünü Luke’un omzuna gömdü ve hıçkırıklara boğuldu.

Ethan uyandı, anne babasına baktı, sonra hâlâ görünmez bir şekilde beklediğim kapı önüne doğru başını çevirdi. Kaşlarını kaldırıncı, bir karışıklık çıkarmaması için parmağımı dudaklarımın üzerine koydum.

Ethan gülümsedi. Küçük elini bana kısaca salladı, sonra kanepeden inip hâlâ Luke'un teselli etmeye çalıştığı annemin yanına gitti. Ailemi izledim, sevgilerini, acılarını, desteklerini hissettim ve gururla gülümsedim.

İyi olacaksınız, dedim onlara ve boğazımdaki düğümü çözmek için yutkundum. *Bensiz de iyi olacaksınız*.

Gözlerimi kırıştırarak gözyaşlarımdan kurtuldum, aileme son bir kez baktım ve ön kapıdan çıkıp beni bekleyen şafağa doğru ilerledim.

ARKAYA DÖNMEMEK İÇİN kendimi zorlayarak ön bahçeyi yarılardım ki bir havlama duydum ve başımı çevirdim.

Şafak öncesinin loş ışığında bir silüet çimlerin üzerinden bana doğru koşuyordu. Büyük, tüylü ve ilginç bir şekilde tanıdık. Bir kurt mu? Hayır, bir köpek! Büyük, tüylü... hayır, bu gerçek olamazdı...

"*Beau?*" dedim, ağzım açık kaldı. İri Alman çoban köpeği, bir yük treni şiddetiyle üzerime atladı ve beni neredeyse yere devirdi. Bu *Beau'ydu*. Koca patileri tişörtümü çamura bularken, bir yandan da yüzümü yalıyordu.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordum, boynunu okşadım. Keyifle bütün vücudunu sallıyor, hızlı hızlı nefes alıyordu. Luke, köpeğin Ethan'ı ısırıldığını sanarak onu hayvan barınağına götürdüğünden beri yaş çiftlik köpeğimizi görmemiştim. "Annem seni eve getirmeye mi karar verdi? Nasıl..."

Parmaklarım, boynundaki ince ve metalik bir şeye değince duraksadım. Bir tasma olabilir miydi? Beau'yu sakinleştirerek onu boynundan çıkarıp daha yakından baktım.

Tanıdık, gümüş bir zincirdi. Üzerinde parçalanmış tılsım kalıntıları şafak öncesi ışığında ışıldıyordu.

Kalbim hopladı. Beau ayağımın dibinde zıplarken etrafıma bakındım, ön bahçeyi ve ağaçları taradım. Burada olamazdı. Onu uzaklara yollamıştım, yemininden azat etmiştim. Benden nefret etmeliydi.

Ama... işte buradaydı.

Kalbim hızla atarak bekledim. Kara silüetinin gölgelerin arasından çıkmasını, kurşuni gözlerinin beni bulmasını bekledim. Onun yakınlarda beni izlediğini hissedebiliyordum. Kalp atışını ve duygularını hissedebildiğimi sanıyordum ama belki de bu sadece benim özlemimdi. Kendi acı ve pişmanlığım, olmayacağını bildiğim aşkımdı.

Göğsüme bir ağırlık çöktü ve üzgünce gülümsedim. Derinlerde bir yerde, gelmeyeceğini anlamıştım. Artık farklı dünyalara aittik. Ash, Demir Diyar'da hayatta kalamazdı ve ben de orayı terk edemezdim, etmezdim. Demir Diyar'a, halkıma ve kendime karşı sorumluluklarım vardı. Ash bunun bir parçası olamazdı. İmkânsız istemektense temiz bir son en iyisiydi. Bunu o da biliyordu. Bu yalnızca onun veda hediyesiydi.

Yine de tereddüt ediyordum, midem kasılıyordu. Fikrini değiştireceğini, geri dönüp beni bulacağını ümit ediyordum. Dakikalar geçti ve Ash ortaya çıkmadı. Sonunda, gökyüzündeki son yıldızlar da söndüğünde, zinciri cebime koydum, eğildim ve Beau'nun kulaklarını kaşıdım.

“O çok acayip, değil mi?” diye sordum köpeğe, bana gözlerini kırptırdı ve kuyruğunu salladı. “Seni nereden buldu ya da buraya nasıl getirdi bilmiyorum ama bunu yaptığı için mutluyum. Keşke onu bir kez daha görebilsem...” Boğazım düğümlendi, yutkundum. “Yeni evini seveceksin, oğlum,” diye devam ettim, neşeli olmaya çalışarak. “Bir sürü oda, kovalayacak bir sürü gremlin var ve bence Paul’den de çok hoşlanacaksın.” Köpek mızımlandı, kafasını eğdi. Burnunu öptüm ve ayağa kalktım. “Haydi,” dedim gözlerimi silerek, “seni onlarla tanıştıralım.”

Gökyüzü hafif pembeleşmişti. Etrafımdaki dallarda kuşlar ötüyor, ince bir esinti yaprakları okşuyordu. Her yerde hayat devam ediyordu. Derin bir nefes aldım, gökyüzüne baktım ve rüzgârın gözyaşlarımı kurutmasına izin verdim. Ash artık yoktu ama hâlâ bana ihtiyacı olanlar vardı ve beni bekliyorlardı. Kaybımın içinde boğulabilirdim ya da şövalyeme güvenip yoluma devam edebilirdim. Bekleyebilirdim. Sonuçta zaman benim yanımdaydı. Bu sırada, yönetmem gereken bir krallığım vardı.

“Majesteleri!”

Arıza’nın sesi sabahın sakinliğini bozdu ve birinci teğmenim ağaçların arasından çıkarak yanıma geldi. Beau hırladı, kulaklarını düzleştirdi ama boynunu okşadığımda sakinleşti.

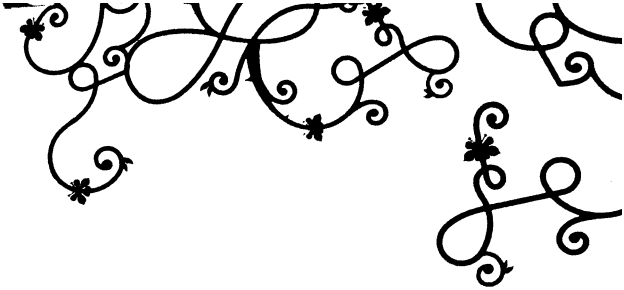
“İyi misiniz?” Arıza endişeli bir şekilde sordu, Beau’ya bakan menekşe rengi gözleri kocaman açılmıştı. “Bu şey... nedir? Tehlikeli görünüyor. Canınızı mı acıttı?”

“Beau, Arıza’yla tanış,” dedim, köpek kararsız bir şekilde kuyruğunu salladı. “Arıza, bu Beau. İkiniz de uslu durun. Birbirinizi artık daha sık göreceksiniz.”

“Bir dakika. Bizimle mi geliyor?”

Yüzündeki dehşet dolu ifadeye güldüm. Beau mutlu mutlu havladı, kuyruğunu salladı ve bana yanaştı. Kolumu Arıza'nın koluna geçirdim ve bacağıma yapışan köpeğe gülümsedim. Hayat mükemmel değildi ama şu anda olabileceği kadar güzeldi. Dünyada bir yere sahiptim. Yalnız değildim.

"Haydi," dedim ikisine birden. "Şehirde bizi bekliyorlardır. Eve gidelim."

Ash

Karanlığın içinden, ağaçların içindeki herhangi bir gölge gibi görünmez ve fark edilmeden onu izliyordu. Buraya gelerek, onu son bir kez görerek doğru mu yapmıştı, bilemiyordu ancak ona karşı koymanın boşuna olduğunu biliyordu. Onu son bir kez görmeden, sesini duymadan, başkalarına da olsa gülüşünü görmeden gidemezdi. Bağımlılık yaptığını inkâr edemezdi. Parmaklarını Ash'in kalbine geçirmişti ve onunla dilediğini yapabiliirdi.

Onun Demir peri ve köpekle uzaklaşmasını; kendi diyarına, peşinden gidemeyeceği o yere dönüşünü izledi.

Şimdilik gidemezdi.

"Eee." Robin Goodfellow yanında belirdi. Kollarını kavuşturmuş, kızın yanındakilerle birlikte gidişini izliyordu. "Gitti."

"Evet."

Goodfellow ona yan bir bakış attı, temkinli ve ümitliydi. "Sırada ne var?"

İçini çekti, elini saçında gezdirdi. “Benim bir işim var,” diye mırıldandı. “Tutmam gereken bir sözüm var. Uzun süre geri dönmeyebilirim.”

“Hah.” Goodfellow başını kaşdı ve sırttı. “Eğlenceli gibi görünüyor. Nereye gidiyoruz?”

Diğer periye bakma sırası şimdi ondaydı. “Seni çağırdığımı hatırlamıyorum.”

“Ne kötü, buz çocuk.” Goodfellow her zamanki çıldırtıcı tavıyla arkasına yaslandı ve sırttı. “Yeterince savaş ve ölümle boğuştum. Sana işkence etmek çok daha zevkli. Ayrıca...” Goodfellow içini çekti ve artık boş olan basamaklara baktı. “Onun mutlu olmasını istiyorum ve o en çok senin yanındayken mutlu oluyor. Belki bu... geçmişteki hataları telafi etmemi sağlar.” Başını iki yana salladı ve normal şapşallığına geri döndü. “Yani ya ‘Tabii, bana yoldaşlık etmeni çok isterim,’ diyeceksin ya da tüm yolculuk boyunca başına bir şeyler fırlatan iri bir kuşla uğraşacaksın.”

Ash yenilgiyle içini çekti. Belki de Goodfellow’un yanında olması ikisi için de en iyisiydi. Sonuçta o da iyi bir savaşçıydı. Ve her şeyden önce... bir zamanlar... arkadaşlardı. Gerçi bu yolculuğun bir şeyi değiştireceği yoktu. “Tamam,” diye mırıldandı. “Yalnızca yoluma çıkma, yeter.”

Yaz perisi sırttı, ellerini ovuşturdu, neşeli görünüyordu. Kısa bir an, Puck’ı çağırdığı için pişmanlık duydu. Muhtemelen yolculuk sona ermeden birbirlerini öldürmeye kalkışacaklardı. “Peki, nereye gidiyoruz?” diye sordu Goodfellow. “Bu macera için senin birtakım planların olduğunu tahmin ediyorum.”

Bir macera. O bu şekilde bakmıyordu ama önemi de yoktu. *Bu yolculuğun isminin bir önemi yok. Yalnızca yolun sonunda*

onunla birlikte olmak istiyorum. Vazgeçmeyeceğim. Meghan, çok yakında yanında olacağım. Lütfen, beni bekle.

“Hey, buz çocuk. Beni duydun mu? Nereye gidiyoruz? Ne yapıyoruz?”

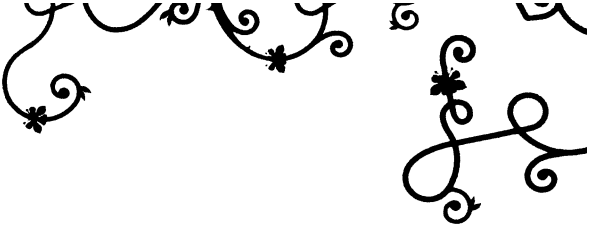
“Seni duydum,” diye mırıldandı ve arkasını dönüp ağaçların arasında yürümeye başladı. “Ve evet, bir planım var.”

“Gerçekten mi? Beni de aydınlat o halde.”

“Öncelikle bir kediyi bulmamız gerekiyor.”

TEŞEKKÜRLER

Bu sayfayı yazmaya başladığımda, üçüncü kitabı bitirdiğimi fark ettim. Birkaç yıl öncesine kadar bir romanımın dahi yayımlanıp yayımlanmayacağını bilemezken şimdi *üçüncü* kitap bitmişti. Tabii ki güzel, harika insanların yardımı olmasa buralara gelemezdim. Onlar olmasa, son bölümdeki son sayfaya *Son Söz* yazamazdım. Teşekkür etmem gereken çok fazla insan var.

Okul yollarında hayaller kuran, sınıfta matematik kitaplarının arasına romanlar saklayan, not tutması gerekirken hikâyeler yazan ve genellikle zavallı öğretmenlerini çılgına çeviren bir kız çocuğuna katlanmayı başaran aileme teşekkür ediyorum. Matematiğe ve sosyal bilimlere olan ilgisizliğimden yakınsanız da, hayallerim konusunda beni hep desteklediniz.

İçerideki insanlara; bu işi benden çok daha iyi bilen harika temsilcim Laurie McLean'e çok teşekkür ederim. Muhtemelen tanıdığım en güçlü ve kendini işine adayan insan olan mükemmel editörüm, Natashya Wilson'a; harika destekleri, güzel kapakları

ve tüm bu tecrübeyi tamamıyla inanılmaz kıldıkları için tüm Harlequin Teen ekibine teşekkürlerimi sunuyorum.

Zaman ayırıp kitabı okudukları, fikirlerini paylaştıkları ve kitaplarını tüm dünyaya yaydıkları için blog camiasındaki Genç Yetişkin kitap blogu yazarlarına kocaman bir alkış gönderiyorum. Gerçekten kendini adanmış, tutkulu bir grupsunuz. Tanners'm bir parçası olmaktan mutluluk duyuyorum; hayal kırıklıklarımı ve zaferlerimi paylaştıkları, yalnızca başka yazarların anlayabileceği şeyleri benimle konuştukları için çok teşekkür ediyorum. "Çılgın yazar"dan kaçmayan insanlarla kaynaşmak çok güzeldi.

Tüm okurlarıma, Ash Takımı ve Puck Takımı ve beni deli gibi güldüren çılgın Twitter tartışmaları için teşekkür ediyorum. Bunu eğlenceli bir hale getirdiğiniz için teşekkürler.

Ve her zamanki gibi, en derin şükranlarımı kocam Nick'e sunuyorum. En harika desteğim ve ilham kaynağım olmaya devam ediyor. O olmasa, bunları başaramazdım.

DEMİR. BUZ.
LANETLİ
BİR AŞK.
DEMİR PERİLER

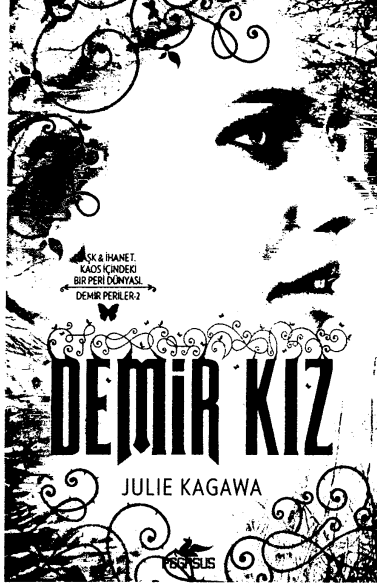
MEGHAN CHASE'İN GİZLİ BİR KADERİ VAR.
HAYALİNİ BİLE KURAMAYACAĞI, EFSANEVİ KARAKTERLER VE
FANTASTİK MACERALARLA DOLU BİR KADER.

*"Demir Kral, fazladan romantizmle birlikte Alice Harikalar Diyarında,
Narnia Günlükleri ve Yüzüklerin Efendisi'nin sihrini, hayal gücünü ve
macerasını yaşıyor."*

—Justine

AŞK & İHANET.
KAOS İÇİNDEKİ
BİR PERİ DÜNYASI.

DEMİR PERİLER

MEGHAN CHASE DEMİR PERİLERİ YENDİĞİNİ SANIYORDU...
TA Kİ MEVSİMLER ASASI ÇALINANA KADAR.

“Peri diyarlarının canlı anlatımları ve iyi kurgulanmış, samimi karakterleriyle *Demir Kız*, tüm seriye bağımlılık yaratacak bir peri öyküsü. Bir aşk hikâyesi, bolca dövüş sahnesi ve fantastik olaylarla her türün okuyucusunu kendine çekiyor.”

—VOYA